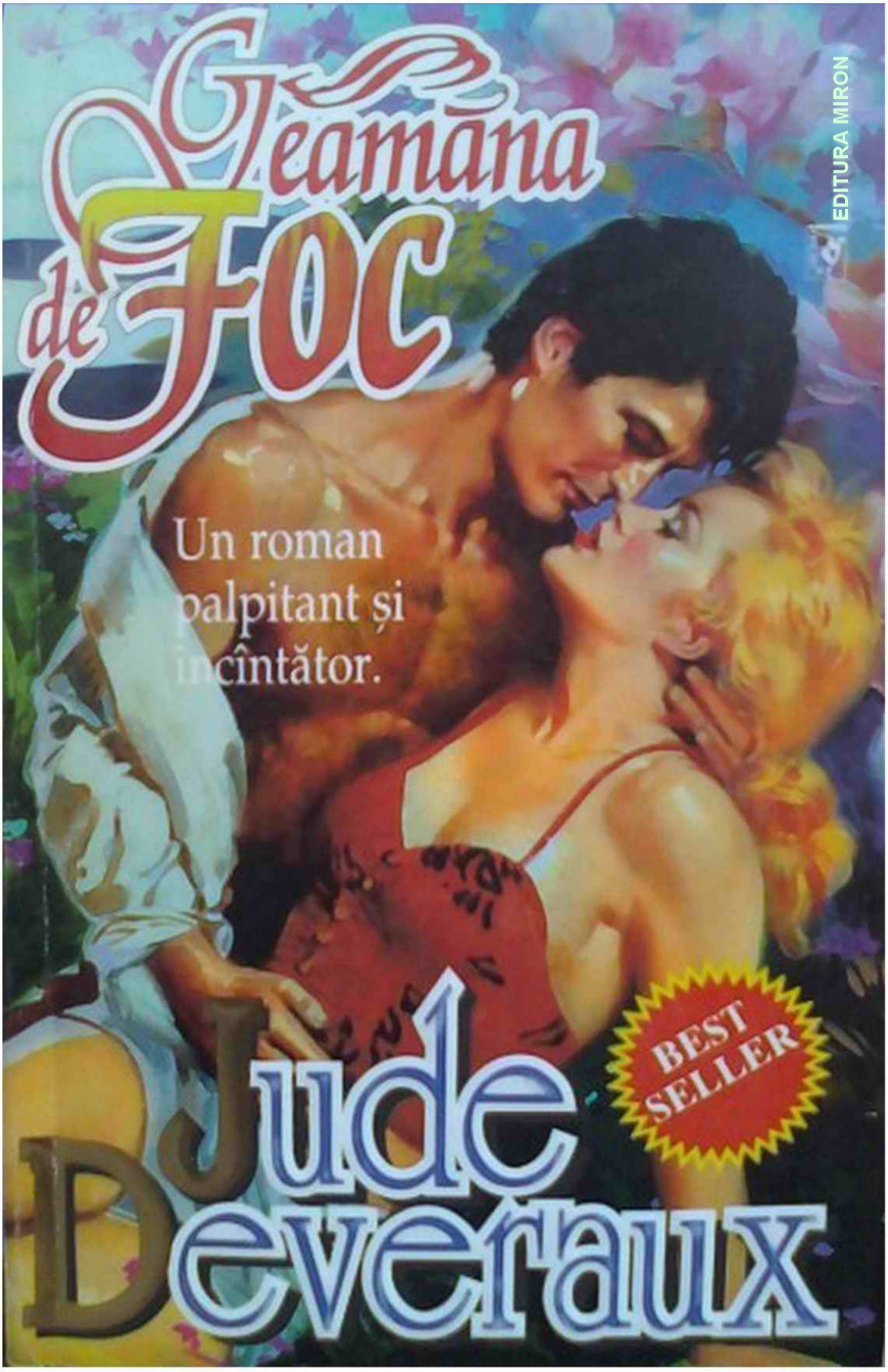
Geamăna de Foc
Un roman palpitant și încîntător.
BEST SELLER
Jude Deveraux
EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX
GEAMĂNA DE FOC

Editura Miron
Bucureşti 1997
Twin of Fire
ISBN 973-95060-9-4

PROLOG

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA
APRILIE 1892

— Surpriză! strigară unsprezece oameni când Blair Chandler intră în sufrageria casei ce aparţinea unchiului ei, Henry.

Era o tânără frumoasă, cu părul castaniu cu reflexe roşietice, ochi mari, albaştri-verzi, un nas drept, aristocratic, şi o gură mică, perfect conturată.

Blair se opri o clipă, clipind de câteva ori pentru a-şi împiedica lacrimile de fericire în timp ce privea la oamenii aflaţi în faţa ei. Erau mătuşa şi unchiul ei, Alan alături de ei, privind-o cu dragoste în ochi, iar în jurul lui se aflau colegii ei de la Facultatea de medicină, o femeie şi şapte bărbaţi. Aşa cum se aflau cu toţii acolo, zâmbindu-i radios în faţa unei mese pline cu daruri, formau un tablou mult prea frumos ce o împiedica să-şi mai amintească de ultimii câţiva ani, în care luptase din răsputeri pentru a absolvi şi a-şi lua diploma în medicină.

Mătuşa Flo, cu graţia unei adolescente, veni iute către ea.

— Hai, nu mai sta aşa, draga mea. Toată lumea moare de curiozitate să-ţi vadă darurile.

— Mai întâi acesta, spuse unchiul Henry, întinzându-i un pachet mare.

Blair bănuia ce poate fi în cutie, dar îi era teamă să spere aşa ceva. Când desfăcu ambalajul şi văzu geanta de piele cu instrumentele medicale noi şi curate se prăbuşi pe scaunul din spatele ei, incapabilă să scoată un cuvânt. Nu putu decât să pipăie cu degetele plăcuţa de alamă de pe geantă pe care scria: *Dr. B. Chandler, M.D.*

Alan rupse tăcerea stingheritoare:

— Oare aceasta este femeia care i-a pus ouă clocite în dulap chirurgului instructor? Oare aceasta este femeia care a înfruntat cu curaj întregul colegiu medical din Philadelphia?

Aplecându-se, îi şopti la ureche:

— Oare aceasta este femeia care a ieşit pe primul loc la examenul de la *St. Joseph* şi a devenit prima femeie din personalul lor medical?

Se scurseră câteva secunde până când Blair fu în stare să reacţioneze.

— Eu? şopti ea, ridicându-şi privirea către el, cu buzele întredeschise a neîncredere.

— Ai câştigat postul de rezident, spuse mătuşa Flo cu chipul radios. Te vei prezenta la post în iulie, imediat ce te întorci de la nunta surorii tale.

Blair se uita în jur de la unul la altul. Încercase tot ce i stătuse în puteri pentru spitalul *St. Joseph,* îşi angajase chiar şi un profesor particular pentru a o ajuta să se pregătească la examene, dar i se spusese că acest spital din oraş, spre deosebire de o clinică pentru femei, nu acceptă medici femei.

Se întoarse către unchiul Henry.

— E mâna ta aici, nu-i aşa?

Henry îşi umflă pieptul lat cu mândrie.

— Eu n-am făcut decât un pariu că, dacă nepoata mea nu va

avea cel mai mare punctaj la teste dintre toţi ceilalţi candidaţi, atunci să nu-i dea niciun post. De fapt le-am spus că în această situaţie tu te vei gândi chiar să renunţi la medicină şi să stai acasă să ai grijă de Alan. Nu cred că au putut rezista tentaţiei de a vedea o femeie medic băgându-şi minţile în cap.

Preţ de câteva clipe Blair încercă o senzaţie de slăbiciune. Nu avusese nici cea mai vagă idee că acele trei zile de examene, afurisit de grele, cântăriseră atât de mult.

— Dar ai reuşit, râse Alan. Deşi nu sunt prea sigur că îmi place să fiu premiu de consolare.

— Felicitări, iubito. Ştiu cât de mult îţi doreai acest lucru.

Mătuşa Flo îi dădu scrisoarea prin care se confirma că fusese într-adevăr acceptată ca rezident la spitalul *St. Joseph*.

Blair strânse hârtia la piept şi privi la oamenii din jurul ei. În clipa asta, se gândi ea, întreaga mea viaţă mi se întinde în faţă şi este perfectă. Am o familie, prieteni; mă voi putea pregăti într-unul dintre cele mai bune spitale din Statele Unite; şi îl am şi pe Alan, omul pe care-l iubesc. Îşi frecă obrazul de palma lui Alan, în timp ce privea la instrumentele medicale noi ce străluceau. Urma să-şi realizeze visul de o viaţă, de a deveni medic şi de a se căsători cu acest om bun şi iubitor.

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Chandler, Colorado, pentru a lua parte la căsătoria surorii ei gemene. Blair abia aştepta să o vadă din nou, după toţi aceşti ani, pentru a împărtăşi împreună cu ea bucuria alegerii bărbaţilor pe care-i iubeau şi a vieţii pe care şi-o alesese fiecare.

Şi, în timp ce se afla în Chandler, Alan urma să-i facă o vizită pentru a le întâlni pe mama şi pe sora ei. Atunci îşi vor anunţa în mod oficial logodna, nunta urmând să aibă loc după ce atât ea, cât şi Alan, îşi terminau stagiul.

Blair le zâmbi prietenilor ei, dorind să împărtăşească această bucurie cu toată lumea. Doar încă o lună şi va începe să facă

munca pentru care se pregătise până acum.

CAPITOLUL 1

CHANDLER, COLORADO
MAI 1892

Blair Chandler stătea tăcută în salonul împodobit al casei Chandler înconjurată de mobila grea, împodobită cu milieuri mici de dantelă. Nu conta faptul că mama ei se recăsătorise cu mulţi ani în urmă şi că noul ei soţ, Duncan Gates, sfârşise prin a plăti casa, pentru că oamenii din oraş o considerau în continuare ca aparţinând lui William Houston Chandler, omul care o proiectase, o construise şi murise înainte de a apuca să plătească prima rată.

Blair îşi ţinea ochii plecaţi, ascunzându-şi astfel privirea mânioasă. Se afla de o săptămână în casa tatălui ei vitreg, iar omuleţul vulgar şi grosolan nu făcea altceva decât să ţipe la ea.

Pentru cineva din afară, ea părea a fi o tânără respectuoasă, aşa cum stătea acolo îmbrăcată cu o bluză albă, curată, şi o fustă neagră, împletită, ce reuşeau să-i ascundă în mare parte silueta voluptuoasă de invidiat, iar pe chipul ei tăcut şi frumos se afla o expresie atât de blândă, încât nimeni n-ar fi putut bănui starea din interior. Dar oricine şi-ar fi petrecut ceva timp alături de Blair şi-ar fi dat seama că ea reuşea de minune să se stăpânească, atunci când lua parte la o discuţie în contradictoriu.

Şi acesta era motivul pentru care Duncan Gates nu pierdea niciodată prilejul de a-i spune cum anume trebuie ea să devină o doamnă „aşa cum se cuvine”.

Iar părerea lui despre ceea ce însemna a fi doamnă nu includea o tânără care fusese pregătită să devină medic şi care se pricepea mai ales la răni produse de gloanţe. Nu reuşea să aprecieze faptul că, talentul de a coase al lui Blair, se putea aplica la fel de bine atât la un intestin perforat, cât şi la gherghef.

Vorbi cu patos şi furie, aşa cum făcea de o săptămână, iar Blair tăcu până când îi fu imposibil să-l mai suporte şi începu şi ea să-l trateze la fel.

Din păcate, când se întâmpla asta, de obicei apăreau mama sau sora lui Blair, împiedicând astfel schimbul de cuvinte. Lui Blair nu-i trebuise multă vreme să-şi dea seama că domnul Gates îşi conducea casa şi familia cu o mână de fier. El avea voie să spună ce voia, dar nicio femeie nu trebuia să-i contrazică.

— Sper să-ţi vină mintea la cap şi să renunţi la prostiile astea cu medicina, strigă Gates la ea. O doamnă trebuie să se ocupe de casă şi, după cum a dovedit doctorul Clark când o femeie îşi foloseşte mintea, funcţiile ei femeieşti au de suferit.

Blair oftă din greu, aproape neluând în seamă pamfletul vechi şi uzat pe care domnul Gates îl ţinea întins către ea. Cărticica lui Clark se vânduse în sute de mii de exemplare şi provocase un rău imens pentru educaţia ulterioară a femeilor.

— Doctorul Clark n-a dovedit nimic, zise ea obosită. A spus că a examinat o elevă de paisprezece ani fără sâni şi, în urma acestei examinări, a concluzionat că, dacă femeile îşi folosesc mintea, sistemul lor de reproducere ar avea de suferit. Eu nu consider asta deloc ca fiind o probă concludentă.

Chipul domnului Gates începu să se înroşească.

— N-am să tolerez un asemenea limbaj în casa mea. S-ar putea să crezi că faptul că te consideri medic îţi dă dreptul la o comportare indecentă, dar asta nu se va întâmpla în casa mea.

Omul începuse să cam depăşească limita a ceea ce putea tolera Blair.

— De când este asta casa *dumitale*? Tatăl meu…

În clipa aceea, intră Houston, sora lui Blair, care se aşeză între ei, aruncându-i lui Blair o privire îndurerată.

— Nu e vremea să mergem la masă? Poate că ar trebui să intrăm, spuse Houston cu glasul acela rece şi rezervat al ei, un glas

pe care Blair începuse să-l urască.

Blair se aşeză pe locul ei de la masa masivă de mahon şi pe parcursul mesei răspunse întrebărilor răutăcioase ale domnului Gates, dar cu gândul la sora ei.

Aşteptase cu nerăbdare să se întoarcă la Chandler pentru a le revedea pe sora şi pe mama ei şi să-şi reîntâlnească prietenii din copilărie. Trecuseră cinci ani de când fusese ultima dată acasă şi atunci avea şaptesprezece ani, pregătindu-se să intre la medicină, cuprinsă de entuziasm în legătură cu viitoarele ei studii. Probabil că atunci fusese prea mult preocupată de propriile ei gânduri, pentru a putea vedea cu adevărat atmosfera în care trăiau mama şi sora ei.

Dar, de această dată, simţise opresiunea de îndată ce coborâse din tren. Când Houston o întâmpinase la gară, Blair rămase convinsă că nu mai întâlnise niciodată în toată viaţa până acum un specimen mai exact de femeie rigidă, frigidă şi neînduplecată. Arăta ca o femeie perfectă ce întâmplător fusese sculptată în gheaţă.

La gară nu avusese loc niciun schimb entuziast de îmbrăţişări sau de noutăţi de prin partea locului, în drumul către casă. Blair încercase să-i vorbească surorii ei, dar nu primise în schimb decât o privire rece şi distantă. Nici măcar numele lui Leander, logodnicul lui Houston, nu adusese niciun strop de căldură în comportamentul acesteia.

Jumătate din scurta călătorie se desfăşurase într-o tăcere profundă, în timp ce Blair strângea la piept noua ei trusă medicală, fiindu-i teamă s-o lase din mână pe măsură ce străbăteau oraşul Chandler.

Oraşul se schimbase foarte mult în cei cinci ani de când Blair nu-l mai văzuse. Existau multe lucruri noi, case construite de curând, clădiri reamenajate, ceea ce demonstra continua dezvoltare a oraşului. Această localitate din Vest era atât de

diferită faţă de oraşele din Est unde deja tradiţiile erau bine stabilite.

Clădirile cu faţadele lor false, într-un stil pe care cineva îl numise western victorian, erau fie noi, fie în curs de construcţie. Chandler fusese doar o bucată de pământ bună cu o cantitate surprinzător de mare de cărbune la suprafaţă când aici sosise William Chandler. Nu exista cale ferată sau centru, iar cele câteva magazine care deserveau fermele din împrejurimi nici măcar nu aveau nume. Bill Chandler însă remediase curând aceste neajunsuri.

Când ajunseseră pe aleea din faţa casei Chandler, sau a conacului, aşa cum le plăcea oamenilor din oraş să denumească această clădire, Blair zâmbise încântată privind faţada împodobită a celor trei etaje. Grădina mamei ei era verde şi bogată şi se simţea mirosul trandafirilor. Acum existau trepte din stradă până la uşa de la intrare pentru că strada fusese nivelată pentru construirea şinelor noilor tramvaie cu cai, dar altfel nu se schimbase prea mult.

Ea se îndreptă spre veranda ce înconjura casa şi intră pe una din uşile din faţă.

Lui Blair nu-i trebuiră mai mult de zece minute în casă pentru a-şi da seama ce anume făcuse să-i dispară lui Houston tot spiritul ei animat de altădată.

În uşă se afla un bărbat atât de îndesat, încât ar fi provocat invidia oricărui bolnav, iar expresia întipărită pe chipul lui se potrivea de minune cu silueta scundă şi îngrămădită.

Blair avea doar doisprezece ani când plecase din Chandler în Pennsylvania pentru a locui împreună cu mătuşa şi unchiul ei ca să poată studia medicina. Iar pe parcursul acestor ani uitase cum arăta tatăl ei vitreg. Chiar în momentul când Blair îi zâmbi şi-i întinse mâna, el începu să-i spună ce femeie neascultătoare era şi cum el nu-i va permite să-şi practice leacurile vrăjitoreşti sub acoperişul lui.

Uluită, Blair o privise pe mama ei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Opal Gates era mai slabă, iar mişcările ei erau mai încete decât îşi amintea ea şi, înainte de a apuca să răspundă remarcilor domnului Gates, Opal făcuse un pas înainte, o îmbrăţişase scurt pe fiica ei şi o condusese sus pe scări.

Timp de trei zile Blair nu vorbise mai deloc. Devenise o spectatoare din afară care privea. Şi ceea ce văzu o înspăimântă.

Sora pe care şi-o amintea, cea care râdea şi se juca, care era încântată să participe la jocul gemenilor de a schimba locul cu sora ei şi făcând astfel o grămadă de năzbâtii dispăruse, sau se îngropase undeva atât de adânc, încât nimeni n-o mai putea găsi acum.

Houston, care organiza înainte jocuri, Houston, care era întotdeauna atât de creativă, Houston, actriţa, se transformase acum într-o femeie rigidă care avea mai multe rochii decât tot restul femeilor din oraş laolaltă. Se părea că întreaga creativitate a lui Houston fusese canalizată acum doar în alegerea rochiilor care de care mai grozavă.

În cea de-a doua zi în Chandler, Blair aflase de la o prietenă ceva care-i dăduse speranţe că viaţa surorii ei nu era complet lipsită de sens. În fiecare miercuri, Houston se îmbrăca deghizându-se într-o femeie bătrână şi grasă şi pleca cu căruţa trasă de patru cai plină de alimente în taberele de mineri care înconjurau oraşul Chandler. Acest lucru era ceva destul de periculos, din moment ce zona taberelor era închisă şi păzită pentru a împiedica infiltrarea sindicaliştilor. Dacă Houston ar fi fost prinsă furnizând mărfuri ilegale soţiilor de mineri, mărfuri ce nu erau cumpărate de la magazinul companiei, ar fi putut fi dată în judecată, asta dacă gărzile nu o împuşcau mai întâi.

Dar în a treia zi, Blair renunţă la speranţele deşarte pe care şi le făcuse, pentru că în cea de-a treia zi îl reîntâlnise pe Leander Westfield.

Când familia Westfield se mutase în Chandler, gemenele aveau şase ani, iar Blair se afla închisă în camera ei pentru că avea o mână ruptă, astfel încât pierduse întâlnirea dintre Leander, un băieţel de doisprezece ani şi sora ei. Dar Blair aflase despre el de la Houston. Neascultând-o pe mama ei, Houston se strecurase în camera lui Blair ca să-i povestească că-l întâlnise în sfârşit pe bărbatul cu care se va căsători.

Blair stătuse şi o ascultase cu ochii mari plini de atenţie. Houston ştiuse întotdeauna ceea ce vrea şi întotdeauna păruse ca un adult.

— Este exact tipul de bărbat care îmi place. E liniştit, inteligent, foarte frumos şi vrea să se facă doctor. O să aflu eu ce trebuie să ştie o soţie de medic.

Dacă e posibil, ochii lui Blair deveniseră şi mai mari.

— Te-a cerut în căsătorie? şoptise ea.

— Nu, răspusese Houston, trăgându-şi de pe mâini mănuşile albe, curate încă. Dacă Blair ar fi purtat mănuşile acelea o jumătate de oră le-ar fi înnegrit definitiv.

— Bărbaţii atât de tineri ca Leander nu se gândesc la căsătorie, dar noi, femeile, trebuie s-o facem. Eu m-am hotărât. Mă voi căsători cu Leander Westfield imediat ce termină facultatea de medicină. Bineînţeles că şi tu va trebui să-ţi dai consimţământul. Nu m-aş putea căsători cu cineva care nu-ţi place ţie.

Blair se simţise onorată că Houston îi acordase această putere şi-şi luase responsabilitatea în serios. Fusese puţin dezamăgită când îl întâlnise pe Leander şi descoperise că nu era deloc un bărbat, ci doar un băiat înăltuţ, subţirel şi drăguţ care vorbea foarte rar. Ei îi plăcuseră întotdeauna băieţii care alergau şi azvârleau cu pietre sau o învăţau cum să fluiere ţinând două degete în gură. După câteva întâlniri neplăcute cu el în debut, începuse să vadă ce anume le plăcea celorlalţi la Lee, după ce Jimmy Summers căzuse dintr-un copac şi-şi rupsese piciorul.

Niciunul dintre ceilalţi copii nu ştiuse ce să facă şi rămăseseră cu toţii nemişcaţi privindu-l pe Jim cum ţipa de durere, dar Lee preluase comanda şi trimisese pe cineva după doctor şi pe altcineva după doamna Summers. Blair fusese destul de impresionată de gestul lui şi după ce-i împărtăşise acest lucru lui Houston, ea încuviinţase, dând din cap de parcă ar fi vrut să spună că acest episod nu făcea decât să valideze hotărârea ei de a deveni doamna Leander Westfield.

Blair era dispusă să recunoască faptul că Leander avea câteva calităţi apreciabile, dar ei personal nu-i plăcuse niciodată cu adevărat. Era prea sigur de el, prea îngâmfat… prea perfect. Bineînţeles că nu-i spusese lui Houston că nu-i plăcea de el, gândindu-se că poate el se va schimba şi va deveni mai uman pe măsură ce se va maturiza. Dar nu se întâmplase aşa.

Cu câteva zile în urmă, Lee venise s-o ia pe Houston la ceaiul de după-amiază şi pentru că Opal era plecată, iar domnul Gates la lucru, Blair avusese ocazia să converseze cu el, în timp ce Houston se îmbrăca; de obicei îi lua o grămadă de timp pentru a intra într-unul din corsetele acelea de dantelă şi mătase pe care le purta întotdeauna.

Blair crezuse că vor avea un subiect comun de discuţie din moment ce amândoi erau medici şi că el nu-şi va mai manifesta adversitatea faţă de ea aşa cum făcea înainte.

— O să-mi fac stagiul la spitalul *St. Joseph* din Philadelphia, începând de luna viitoare, începu ea după ce se aşezară în salon. Se spune că e un spital foarte bun.

Leander însă o privise cu ochi scrutători aşa cum făcuse şi în copilărie. Era imposibil să-ţi dai seama ce gândeşte.

— Mă întrebam, continuă ea, crezi că ar fi posibil să fac ture cu tine la infirmeria din Chandler? Poate că mi-ai arăta câteva lucruri pe care să le pot folosi înainte de a-mi începe stagiul luna viitoare.

Lui Lee îi trebui foarte mult timp până când să răspundă, ceea ce o înfurie teribil pe Blair.

— Nu cred că ăsta ar fi un lucru înţelept, răspunse el în cele din urmă.

— Am crezut că între medici…

— Nu sunt sigur că specialiştii din consiliul medical vor considera o femeie drept medic pe deplin calificat. Dar aş putea să încerc să te duc la spitalul pentru femei.

La şcoală li se spusese că vor fi tratate în felul acesta uneori.

— S-ar putea să te surprindă faptul că intenţionez să mă specializez în chirurgia abdominală. Nu toate femeile doctor vor să devină soţii deosebite.

Leander îşi arcuise o sprânceană şi o măsura din cap până în picioare într-un mod neplăcut care o făcuse pe Blair să se întrebe dacă nu cumva toţi bărbaţii din Chandler credeau că femeile erau nişte idioate cărora n-ar trebui să li se dea drumul din casă.

Totuşi era hotărâtă să nu-l judece. În fond acum erau adulţi şi animozităţile din copilărie trebuiau date la o parte dacă el era bărbatul pe care şi-l dorea Houston, atunci n-avea decât să-l ia, nu Blair era cea care urma să trăiască alături de el.

Dar după câteva zile petrecute împreună cu sora ei, începuse să se îndoiască de oportunităţile căsătoriei dintre Leander şi Houston, pentru că, dacă era posibil, Houston era şi mai rigidă în prezenţa lui Leander. Vorbeau foarte rar unul cu altul şi nu exista niciun fel de intimitate sau bucurie între ei, aşa cum se întâmplă cu majoritatea cuplurilor logodite. Cu siguranţă că nu semănau deloc cu ea şi Alan, se gândi Blair.

Iar în seara asta, la cină, lucrurile păreau să fi atins apogeul. Blair era obosită de hărţuiala necontenită a lui Gates şi se săturase să o vadă pe sora ei obligată să suporte această atmosferă oribilă de ostilitate. Când Gates continuă să se ţină de capul lui Blair, ea explodă şi-i spuse că-i ruinase viaţa lui Houston, dar nu va reuşi să

o ruineze şi pe a ei.

Blair regretă cele spuse de îndată ce pronunţă cuvintele şi avu de gând să-şi ceară scuze, dar, chiar în clipa aceea, alteţa sa regală Leander Westfield intră şi toată lumea se uită la el de parcă ar fi fost un semizeu ce a păşit în acea încăpere. Blair avu viziunea lui Houston oferită drept sacrificiu virginal acestui bărbat rece, lipsit de sentimente. Şi când Leander îndrăzni să o numească pe Houston „mireasa lui”, de parcă ar fi fost deja proprietarul ei, Blair nu mai suportă şi fugi de la masă cu ochii încărcaţi de lacrimi.

N-avea idee de cât timp plângea când veni mama ei şi o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, şopti Opal mângâind părul fiicei ei. Ţi-e chiar atât de dor de casă? Ştiu că domnul Gates nu a făcut din vizita ta un lucru prea plăcut, dar e bine intenţionat. Vrea să ai şi tu casa ta, copiii tăi şi îi este teamă că fiind medic niciun bărbat n-o să te ia de soţie. Nu vei mai rămâne alături de noi multă vreme, ai să te întorci curând la Henry şi Flo şi vei începe să lucrezi la spital.

Cuvintele mamei ei o făcură pe Blair să plângă şi mai tare.

— Nu-i vorba de mine, suspină ea. Eu pot să plec. Pot să părăsesc locul acesta. E vorba de Houston. E atât de nefericită şi asta numai din vina mea. Am plecat şi am lăsat-o cu omul ăsta îngrozitor şi acum e atât de nefericită.

— Blair, spuse Opal cu fermitate, domnul Gates este soţul meu şi indiferent ce face eu îl respect şi nu-ţi pot permite ca tu să vorbeşti în felul ăsta despre el.

Blair îşi ridică ochii plini de lacrimi către mama ei.

— Nu mă refer la el. El se află acum aici, dar Houston poate scăpa de el. Mă refer la Leander.

— La Lee? întrebă Opal, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar Leander este un băiat minunat. Păi, orice domnişoară din Chandler şi-ar fi dorit să fie măcar invitată la dans de el, iar acum

Houston se va căsători cu el. Doar nu vrei să spui că eşti îngrijorată pentru Houston că se căsătoreşte cu Lee?

Blair se îndepărtă de mama ei.

— Întotdeauna am fost singura care am văzut ce fel de om este el în realitate! Te-ai uitat la Houston să vezi cum se comportă când este el în preajmă? Îngheaţă! Stă acolo de parcă i-ar fi frică de toată lumea şi mai ales de el. Houston era o fată veselă care râdea, dar acum nici măcar nu mai zâmbeşte. Oh, mamă, acum îmi doresc să nu fi plecat niciodată de aici. Dac-aş fi rămas, aş fi putut-o împiedica pe Houston să fie de acord cu această căsătorie.

Alergă spre mama ei şi-şi îngropă capul în poala ei. Opal îi zâmbi fiicei ei, încântată de grija pe care o manifesta Blair faţă de sora ei.

— Nu. N-ar fi trebuit să rămâi aici, spuse ea blând. Ai fi devenit ca Houston şi ai fi crezut că singurul lucru pe care-l poate face o femeie este să stea acasă, să aibă grijă de soţul ei, iar lumea ar fi pierdut astfel un medic foarte bun. Uită-te la mine.

Ridică bărbia lui Blair către ea.

— Nu putem şti cu adevărat cum sunt Houston şi Lee atunci când rămân singuri. Nimeni nu poate şti ce se află cu adevărat în viaţa personală a altora. Îmi imaginez că şi tu ai câteva secrete personale.

Imediat, Blair se gândi la Alan şi obrajii i se îmbujorară. Dar nu era acum momentul să discute despre el. Alan va sosi peste câteva zile şi atunci poate că va avea pe cineva care să fie de acord cu ea.

— Dar pot să-mi dau seama de modul în care se comportă, insistă Blair. Niciodată nu-şi vorbesc, nu se ating, nu-i văd niciodată privindu-se cu dragoste unul pe celălalt.

Blair se ridică.

— Şi adevărul este că niciodată n-am putut să-l sufăr pe arogantul şi încrezutul ăla pompos de Leander Westfield. E unul

dintre băieţii aceia de bani gata care a primit pe tavă totul. Nu ştie ce-i aia dezamăgire, greutăţi sau luptă şi nu cunoaşte cuvântul „nu”. Când eram la şcoală, facultatea de medicină pentru băieţi a admis participarea la câteva cursuri a primelor cinci fete clasate. Băieţii au fost destul de politicoşi până când noi, fetele, am început să luăm punctaj mai mare la teste decât ei şi apoi am fost rugate să plecăm înainte de sfârşitul trimestrului. Leander îmi aminteşte de băieţii aceia încrezuţi ce nu erau în stare să suporte o competiţie.

— Dar, draga mea, crezi că aşa-i cinstit? Doar pentru că Lee îţi aminteşte de alţii, asta nu înseamnă că el este, de fapt, la fel ca ei.

— Am încercat de câteva ori să vorbesc cu el despre medicină şi de fiecare dată n-a făcut altceva decât să uite fix la mine. Ce se va întâmpla dacă Houston se va hotărî că vrea să facă şi altceva cu viaţa ei decât să-i cârpească lui ciorapii? O să se poarte atunci mai urât cu ea decât se poartă Gates cu mine şi nu va fi doar cevi temporar. Houston nu va putea să scape atunci.

Opal începu să se încrunte.

— Ai discutat cu Houston? Sunt sigură că ea îşi va putea explica de ce îl iubeşte pe Leander. Şi indiferent ce spui tu să ştii că Leander este un om bun.

— La fel este şi Duncan Gates, zise ca pentru ea Blair. Dar începuse să observe că oamenii ”buni” puteau ucide sufletul unei femei.

CAPITOLUL 2

Blair făcu tot posibilul să discute cu Houston, s-o facă să înţeleagă, dar aceasta arboră o atitudine rigidă şi-i spuse că îl iubeşte pe Leander. Lui Blair îi venea să plângă de ciudă, dar, în timp ce cobora scările în urma surorii ei, începu să-şi facă un plan. Astăzi urmau să meargă în oraş, Blair să ia o revistă medicală, pe care i o trimisese Alan la oficiul poştal iar Houston să facă nişte cumpărături, amândouă însoţite de Lee.

Până acum fusese politicoasă cu Leander, dar oare ce s-ar întâmpla dacă l-ar forţa să-şi arate adevărata faţă? Oare cum ar fi dacă l-ar determina să-şi dea în vileag firea aspră şi încăpăţânată de tiran? Dacă i-ar putea dovedi că Lee era la fel de tiran şi de mărginit ca Duncan Gates atunci poate că Houston s-ar răzgândi în privinţa hotărârii de a-şi petrece întreaga viaţă alături de el.

Bineînţeles că Blair se putea înşela în privinţa lui Lee. Şi dacă lucrurile stăteau aşa, iar Lee se dovedea a fi un om deschis şi atent, ca Alan, atunci Blair va fi prima care să-l felicite pentru alegerea făcută.

Când ajunseră la parter, Leander le aştepta.

Ea rămase tăcută în timp ce-i urma ieşind din casă. Ei nu se uitară deloc unul la altul şi, bineînţeles, nu se atinseră deloc.

Houston mergea pur şi simplu încet, probabil din cauza corsetului prea strâns, se gândi Blair, care n-o lăsa să respire normal şi apoi în dreptul trăsurii negre îl lăsă pe Lee s-o ajute când urcă.

— Crezi că o femeie mai poate fi şi altceva în afară de soţie şi mamă? îl întrebă Blair pe Lee când el se întinse să o ajute pentru a urca în trăsură. Se uită cu coada ochiului la Houston pentru a fi sigură că sora ei putea auzi răspunsul lui Lee.

— Nu-ţi plac copiii? întrebă el surprins.

— Îmi plac copiii foarte mult, răspunse ea repede.

— Atunci bănuiesc că nu-ţi plac bărbaţii.

— Bineînţeles că-mi plac bărbaţii, cel puţin unii dintre ei. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi că o femeie ar putea fi şi altceva în afară de soţie şi mamă?

— Cred că asta depinde de femeie. Sora mea, de exemplu, face un gem de prune de-ţi lasă gura apă, spuse el cu luminiţe şăgalnice în privire, apoi, înainte ca Blair să-i poată răspunde, îi făcu cu ochiul, o luă de mijloc şi aproape pe sus o urcă în trăsură.

Blair trebui întâi să se calmeze ca să poată vorbi mai departe. Era limpede că el n-avea de gând s-o ia în serios. Cel puţin avea simţul umorului, recunoscu ea lipsită de entuziasm.

Merseră pe străzile oraşului Chandler, iar Blair încercă să nu se mai gândească la altceva în afară de privelişti. Uşile clădirii vechi, de piatră, ce adăpostea opera fuseseră revopsite, iar în oraş păreau să fi apărut cel puţin trei hoteluri noi.

Străzile erau pline de oameni şi de căruţe: cowboys sosiţi de curând de pe la ferme aflate la mare distanţă, oameni de pe Coasta de Est bine îmbrăcaţi care doreau să monopolizeze prosperitatea din Chandler, câţiva lucrători de la minele de cărbune şi locuitori ai oraşului care făceau semne cu mâna şi le salutau pe gemene şi pe Leander. Strigăte de „Bine ai venit, Blair-Houston”, se auzeau pe stradă la tot pasul.

Blair aruncă o privire către sora ei şi văzu că ea se uita spre vest la cea mai monstruoasă clădire pe care o văzuse vreodată. Era o casă albă, aşezată pe o colină înaltă, al cărei vârf fusese nivelat de un oarecare domn kane Taggert pentru a putea construi deasupra clădirea supradimensionată care domina întregul oraş. Blair ştia că nu putea rămâne indiferentă la această casă pentru că de ani de zile mama ei şi cu Houston îi scriseseră despre ea. Ignoraseră naşterile, decesele, căsătoriile şi accidentele, nimic din ceea ce se întâmpla în Chandler nu fusese considerat important

dacă nu avea o legătură cu această clădire.

Şi când fusese terminată, iar proprietarul nu invitase pe nimeni ca s-o viziteze, disperarea strecurată în scrisori printre rânduri fusese aproape comică.

— Tot mai încearcă toată lumea să viziteze locul acela? întrebă Blair, în timp ce încerca să-şi reorganizeze gândurile.

Dacă Leander nu-i lua niciodată întrebările în serios, nedându-i niciodată un răspuns corect, cum putea ea oare să-i mai dovedească ceva lui Houston?

Houston vorbea despre clădirea aceea monstruoasă cu un glas ciudat şi visător, de parcă ar fi considerat-o mai degrabă un castel cu zâne, un loc vrăjit unde visele puteau deveni realitate.

— Nu sunt sigur că toate lucrurile pe care le spun oamenii despre el sunt doar zvonuri, spunea Leander, referindu-se la numele lui Taggert pe care-l pomenise Houston. Jacob Fenton zicea că…

— Fenton! explodă Blair. Fenton este un şmecher şi un hoţ care se foloseşte de toată lumea pentru a obţine ceea ce doreşte.

Fenton era proprietarul majorităţii minelor de cărbuni din jurul oraşului şi-i ţinea pe oameni închişi în tabere de muncă de parcă ar fi fost prizonieri.

— Nu cred că poţi da vina doar pe Fenton, spuse Lee. Are acţionari; are de îndeplinit nişte contracte, mai sunt şi alţii implicaţi.

Lui Blair nu-i venea să creadă ceea ce auzea şi, când se opriră pentru a lăsa să treacă un tramvai cu cai, aruncă o privire către Houston, bucurându-se că şi ea auzise această afirmaţie. Leander îi apăra pe proprietarii minelor de cărbuni, iar Blair ştia cât de mult ţinea Houston la mineri.

— N-ai muncit niciodată într-o mină de cărbuni, spuse Blair. N-ai idee ce înseamnă să te lupţi în fiecare zi doar ca să supravieţuieşti.

— Şi înţeleg că tu ştii.

— Mai mult decât tine, se răsti ea. Te-ai dus să studiezi medicina la *Harvard*. La Harvard femeile nu au acces.

— Deci, am ajuns din nou la asta, constată el obosit. Spune-mi, te rog, îi învinovăţeşti pe toţi medicii bărbaţi sau doar pe mine în mod deosebit?

— Păi, eşti singurul care se căsătoreşte cu sora mea.

El se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate în semn de mirare.

— N-am ştiut că eşti geloasă. Capul sus, Blair, ai să-ţi găseşti şi tu până la urmă bărbatul potrivit.

Blair îşi încleştă pumnii, privind drept înainte şi încercă să-şi amintească scopul iniţial care o determinase să discute cu acest om ce părea să aibă o părere atât de bună despre el însuşi. Spera ca Houston să aprecieze ceea ce făcea pentru ea.

Blair respiră adânc.

— Ce crezi despre femeile medici?

— Îmi plac femeile.

— Aha! Îţi plac femeile atâta vreme cât stau la locul lor şi nu se vântură prin spitale.

— Tu ai spus asta, nu eu.

— Ai zis că eu nu sunt medic „adevărat” şi nu pot lucra în schimburi cu tine.

— Am spus că eu cred că membrii consiliului spitalului nu te vor accepta. Dacă obţii permisiunea lor, vii la mine şi-ţi arăt câte cazuri vrei.

— Tatăl tău nu este membru al consiliului?

— Eu nu-i controlez activitatea mai mult decât atunci când aveam cinci ani, poate chiar mai puţin decât atunci.

— Sunt sigură că e la fel ca tine şi nu crede că femeile ar putea deveni medici.

— Din câte îmi amintesc, n-am afirmat nimic în legătură cu

ceea ce cred eu în privinţa femeilor doctori.

Blair simţi că-i vine să urle.

— Vorbeşti în parabole. Spune-mi, totuşi, ce crezi despre femeile care practică medicina?

— Cred că asta depinde de pacient. Dacă aş avea un pacient care ar spune că mai bine ar muri decât să fie tratat de o femeie, n-aş lăsa o femeie doctor lângă el. Dar dacă aş avea un pacient care m-ar implora să-i găsesc o doamnă doctor, atunci cred că aş întoarce pământul cu susul în jos dacă ar trebui.

Lui Blair nu-i mai veni nimic în cap drept răspuns. Până acum Leander reuşise să-i întoarcă fiecare replică pe care o spusese ea.

— Asta e casa de vis a lui Houston, spuse Leander, după ce trecu tramvaiul cu cai, încercând clar să schimbe subiectul. Dacă Houston nu m-ar fi vrut pe mine, cred că s-ar fi alăturat femeilor care luptă pentru Taggert şi casa aceea a lui.

— Aş vrea s-o văd înăuntru, zise Houston cu glas visător, apoi îl rugă pe Lee s-o lase la magazinul *Wilson's Mercantile*.

După ce plecă Houston, Blair nu mai simţi nevoia să-i vorbească lui Leander şi nici el nu păru să considere necesar să întreţină o conversaţie cu ea. Îi stătea pe vârful limbii să-l mai întrebe câte ceva despre spital, dar nu mai voia să audă replicile lui isteţe.

O lăsă în faţa sediului ziarului *Chandler Chronicle*, iar ea se opri să stea de vorbă cu câţiva oameni pe care-i cunoştea foarte bine şi care i se adresau cu numele de Blair-Houston pentru că nu ştiau care dintre gemene era. Nu se mai auzise chemată aşa de ani de zile şi se întrebă cum oare se simţea Houston ca făcând parte dintr-un întreg, nefiind niciodată aproape considerată ca o persoană anume.

Îşi ridică revista medicală de la biroul ziarului şi porni pe trotuarul lat de lemn de pe Third Street pentru a ajunge la magazinul *Farrell's Hardware* unde urma să se întâlnească cu

Houston şi Leander.

Lee se afla acolo singur, sprijinindu-se de gard, iar trăsura trasă de calul acela mare şi negru pătat cu alb se afla aşezată în apropiere. Houston nu se vedea prin preajmă, iar Blair se gândi să aştepte în magazinul de pantofi de vizavi până când va apărea sora ei. Dar Lee o văzu şi strigă destul de tare cât să audă tot oraşul:

— Ai de gând să fugi cu coada între picioare?

Blair îşi îndreptă spatele, traversă strada plină de praf şi merse către el.

El îi zâmbea ironic, ceea ce o făcu să-şi dorească să fi fost bărbat ca să-l poată provoca la duel.

— Nu cred că tot ceea ce gândeşti i se potriveşte unei doamne. Oare ce-ar zice domnul Gates?

— Nimic deosebit faţă de ceea ce-mi spune mereu, sunt sigură.

Expresia de pe chipul lui Lee se schimbă imediat.

— Houston mi-a spus că el e destul de dur cu tine. Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui.

Blair rămase uluită câteva clipe, atât din cauza schimbării lui de atitudine cât şi a ofertei de a o ajuta. Ea credea că el o dispreţuieşte. Înainte de a apuca să spună ceva, apăru Houston, cu chipul îmbujorat şi o expresie distrată în privire.

— Mă bucur că ai apărut acum pentru că ţi-ai salvat sora de la o soartă mai cumplită decât moartea. Tocmai era pe punctul de a-mi spune ceva plăcut.

— Îmi pare rău, spuse Houston.

Lee o luă de cot şi o conduse la trăsură.

— Cred că ar fi mai bine să mergi acasă acum, ca să te poţi pregăti pentru recepţia guvernatorului din seara asta.

O ajută pe Houston să urce, apoi întinse mâna către Blair.

Aruncând o privire către sora ei, Blair îşi dădu seama că trebuia să încerce din nou să-i arate cum era Leander în realitate.

— Fără îndoială că şi tu crezi în teoria doctorului Clark despre vicleniile minţii unei femei, spuse ea cu glas tare.

Leander cu mâinile pe mijlocul ei îi aruncă o privire goală preţ de-o clipă, apoi începu să zâmbească. După o privire galeşă cu care o măsură din cap până în picioare spuse:

— Blair, nu cred că tu ar trebui să-ţi faci probleme. Mie mi se pare că mintea ta se află la locul potrivit.

Blair se aşează în trăsură, ascultând hohotul de râs al lui Leander, gândindu-se că nicio altă soră din lume nu îndura atât de mult ca ea pentru Houston.

Când ieşiră din oraş, doi bărbaţi voinici, cu feţe bovine, aflaţi într-o căruţă atât de părăginită, încât niciun fermier respectabil n-ar fi folosit-o, îi strigară lui Leander să se oprească. Bărbatul brunet, cu o siluetă ameninţătoare, purtând barbă şi arătând ca o brută murdară, i se adresă lui Houston pe un ton agresiv, pe care Blair nu-şi aducea aminte ca ea să i-l fi permis vreunui bărbat până acum. Dacă exista un lucru la care Houston se pricepea de minune acesta era modul în care ştia să-i descurajeze pe bărbaţii prea îndrăzneţi. Houston dădu din cap politicoasă spre el, iar acesta urlă la cai şi se îndepărtă într-un nor de praf.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Leander. Nu ştiam că-l cunoşti pe Taggert.

Înainte ca Houston să poată răspunde, Blair spuse:

— Acesta e omul care a construit casa aceea? Nu-i de mirare că n-a invitat pe nimeni s-o vadă. Ştie că ar fi refuzat. Apropo, cum de a reuşit să ne deosebească?

— După haine, spuse repede Houston. L-am întâlnit la magazin mai devreme.

— În privinţa acceptării invitaţiei, interveni Lee, cred că Houston ar risca să se îmbolnăvească şi de ciumă numai ca să ajungă să vadă casa aceea.

Blair se aplecă spre sora ei.

— Ai primit scrisori în legătură cu casa aceea?

— Dacă aş putea vinde fiecare cuvânt cu o liră aş fi miliardară până acum.

— Ca şi el, răspunse Blair, ridicându-şi ochii spre casa care domina partea din vest a oraşului. N-are decât să-şi păstreze milioanele la fel ca şi dinozaurul acela de casă.

— Cred că am căzut din nou de acord, spuse Lee, prefăcându-se surprins. Crezi că s-ar putea ca asta să devină un obicei?

— Mă îndoiesc, se răsti Blair, dar nu o spuse din toată inima.

Poate că totuşi se înşelase în privinţa lui.

Dar după douăzeci de minute se afla în aceeaşi stare de spirit de îngrijorare pentru viitorul surorii ei ca şi până atunci. Îi lăsase singuri pe Lee şi pe Houston în grădina mamei ei. Apoi îşi amintise că revista ei se afla încă în trăsura lui Lee. Grăbindu-se să-l prindă pe Lee înainte de a pleca, fu martoră la o mică dramă între cei doi.

Leander se aplecase în spatele lui Houston pentru a goni o albină, iar ea deveni rigidă. Chiar şi din locul unde se afla Blair îşi dădea seama de gestul surorii ei care se îndepărtase pentru a nu fi atinsă de Lee.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse el pe un ton aspru. N-am să te ating.

— Asta va fi numai până când ne vom căsători, şopti ea, dar Lee nu răspunse şi trecând val-vârtej pe lângă Blair, dispăru cu trăsura într-un nor de praf.

*

Leander intră nervos în casa tatălui său şi trânti uşa cu putere, făcând să zăngăne vitraliile. Urcă câte două trepte odată, iar pe palier coti brusc, îndepărtându-se către camera lui, încăperea la care urma să renunţe de îndată ce se va căsători cu Houston şi se va muta în casa pe care o cumpărase pentru ea.

Aproape că se ciocni de tatăl lui, dar nu-i ceru scuze şi nici nu-şi încetini pasul.

Reed Westfield, uitându-se în urma fiului său, îi văzu expresia de furie de pe chip şi merse după el în cameră. Leander deja îşi arunca hainele într-o valiză când intră Reed.

Reed rămase o clipă în prag, privindu-şi fiul. Chiar dacă nu semănau deloc, pentru că Reed era scund, îndesat şi avea o figură de buldog, temperamentul lor ca acelaşi. Trebuia să se întâmple ceva serios ca să stârneşti mânia unul Westfield.

— Este vorba despre vreun pacient care are nevoie urgentă de tine? întrebă Reed, privindu-şi fiul, care-şi arunca hainele în valiza de pe pat şi din cauza furiei de multe ori nimerea alături.

— Nu, e vorba despre femei, reuşi să spună Lee printre dinţi.

Reed încercă să-şi ascundă un zâmbet şi tuşi pentru a şi-l acoperi. În practica sa de avocat, învăţase să-şi ascundă reacţiile faţă de ceea ce îi mărturiseau clienţii săi.

— Te-ai certat cu Houston?

Leander se întoarse către tatăl său cu chipul plin de furie.

— Niciodată n-am avut nicio discuţie sau ceartă, ori vreo neînţelegere cu Houston. Houston este absolut în totalitate perfectă, fără niciun defect.

— Ah. Atunci e vorba despre sora aceea a ei. Cineva mi-a spus că a văzut-o cum te necăjea astăzi. Dar să ştii că n-ai să trăieşti cu cumnata, de fapt.

Lee se opri o clipă din împachetat.

— Blair? Ce legătură are ea cu toate astea? M-am distrat de minune cu ea, aşa cum nu m-am mai distrat cu nicio altă femeie de când m-am logodit. Houston e cea care m-a scos din minţi. Sau, mai exact, ea e cea care mă obligă să plec din Chandler.

— Stai o clipă, spuse Reed luându-l de mână pe fiul lui. Înainte de a sări în tren şi de a-ţi lăsa pacienţii să moară, ce-ar fi să stăm puţin de vorbă şi să-mi spui ce te-a înfuriat atât de tare?

Lee se aşează pe un scaun de parcă ar fi cântărit o tonă şi trecură câteva minute bune până când începu să vorbească:

— Ţi-aduci aminte de ce-am cerut-o în căsătorie pe Houston? În clipa de faţă nu sunt în stare să-mi amintesc măcar un motiv pentru care am făcut-o.

Reed se aşeză vizavi de fiul lui.

— Stai să vedem, dacă-mi amintesc corect era vorba pur şi simplu de o dorinţă de modă veche. Când te-ai întors de la Viena, după ce-ai terminat facultatea, te-ai alăturat legiunii de bărbaţi tineri şi bătrâni care o urmăreau pe eleganta domnişoară Houston prin tot oraşul, implorând-o să participe indiferent la ce fel de eveniment social doar pentru a se afla alături de ea. Cred că-mi aduc aminte cât de încântat erai de frumuseţea ei şi cum spuneai că toţi bărbaţii din Chandler o ceruseră în căsătorie. Şi-mi amintesc de asemenea că în noaptea când ai cerut-o tu în căsătorie, iar ea a acceptat, vreo săptămână după aceea al plutit în nori de bucurie.

Se opri o clipă.

— Acesta este un răspuns la întrebarea ta? Ai ajuns acum la concluzia că de fapt n-o mai doreşti pe frumoasa domnişoară Houston?

Leander îl privi serios pe tatăl său.

— Am ajuns la concluzia că silueta ei, mersul el, după care erau înnebuniţi toţi bărbaţii, nu sunt altceva decât o aparenţă. Femeia asta e un bloc de gheaţă. E complet frigidă, nu trăieşte niciun fel de emoţii. Nu mă pot căsători cu cineva ca ea şi să-mi petrec tot restul vieţii încercând să trăiesc alături de o femeie care n-are niciun fel de sentimente.

— Numai despre asta-i vorba? întrebă Reed vizibil uşurat. Femeile serioase aşa trebuie să fie. Aşteaptă până ai să te însori şi o să se încălzească. Mamaia a fost foarte rece cu mine până când ne-am căsătorit. Într-o seară şi-a rupt umbrela de soare în capul meu când eram prea înfierbântat. Dar mai târziu, după ce ne-am căsătorit… ei bine, lucrurile s-au îmbunătăţit, s-au îmbunătăţit

chiar foarte mult. Ai încredere în cineva care are experienţă în această privinţă. Houston e o fată bună şi a mai şi trăit atâţia ani alături de bigotul acela de Gates. Bineînţeles că e nervoasă şi speriată.

Leander ascultă cu atenţie vorbele tatălui său. Nu se gândise niciodată să rămână în Chandler. Plănuise să meargă într-un oraş mare, să lucreze într-un spital mare şi în final să-şi deschidă propriul cabinet ca să câştige bani mulţi. Rezistase doar şase luni, înainte de a se hotărî să revină acasă unde era nevoie de el şi unde avea cazuri mult mai importante decât un atac de isterie al unei femei bogate.

Cât timp lipsise din Chandler, Houston îi scrisese, dându-i veşti mărunte despre ceea ce se petrecea în oraş şi apoi, mai târziu, despre absolvirea şcolii. Întotdeauna aşteptase scrisorile ei cu nerăbdare şi de asemenea să o revadă pe fetiţa care le scrisese.

În seara când se întorsese acasă, tatăl lui dăduse o petrecere de bun venit şi „fetiţa” venise şi ea. Houston devenise o femeie cu un chip şi o siluetă care-l făcură pe Lee să-şi simtă palmele umede şi, pe când se afla încă şocat din cauza surprizei, un prieten din copilărie îl lovise peste braţ.

— N-are rost să încerci. Nu există niciun bărbat în tot oraşul care să nu-i fi cerut să se căsătorească sau vreun favor cât de mic din partea ei, dar ea ne-a refuzat pe toţi. Cred că aşteaptă vreun prinţ sau vreun preşedinte.

Lee zâmbise condescendent.

— Poate că voi, băieţi, nu ştiţi cum să vă purtaţi. Eu, unul, am învăţat câteva şmecherii când am fost la Paris.

Şi astfel el devenise unul dintre participanţii la cursa pentru cucerirea domnişoarei Chandler. Încă nu înţelegea ce se întâmplase. O însoţise la câteva petreceri şi cam a treia oară o ceruse în căsătorie spunând ceva de genul „Nu cred că ai vrea să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa?” Se aşteptase ca ea să-l refuze;

atunci ar fi putut râde împreună cu prietenii de la club spunând că a încercat, dar, din păcate, nu reuşise nici el.

Fusese şocat când Houston acceptase imediat propunerea lui şi-l întrebase dacă e de acord cu data de 20 mai. A doua zi dimineaţă îşi văzuse fotografia în ziar, în calitate de logodnic al lui Houston, iar în articol se menţiona că fericita pereche urma să aleagă inelul de logodnă chiar în dimineaţa aceea. După aceasta nu mai avusese timp nici măcar o clipă să se gândească la ceea ce făcuse când o ceruse în căsătorie. Dacă nu era la spital, era la croitor sau discuta cu Houston culoarea draperiilor din viitoarea casă pe care el se şi trezise cumpărând-o.

Iar acum, cu doar câteva săptămâni înainte de nuntă, începuse să se răzgândească. De fiecare dată când o atingea pe Houston ea se îndepărta de parcă i-ar fi fost silă de el. Bineînţeles că-l cunoştea pe Duncan Gates şi ştia cum acesta nu pierdea nicio ocazie de a pune o femeie la locul ei. Tatăl lui îi scrisese cu câţiva ani în urmă că Gates încercase să împiedice femeile să intre în noua cofetărie ce se deschisese în oraş, unde se servea îngheţată. Motivele sale fuseseră că aceasta le va încuraja pe femei să devină leneşe, să bârfească şi să flirteze. Tot ceea ce-i scrisese Reed se dovedise a fi adevărat. Iar bărbaţii erau încântaţi.

Leander scoase din buzunar un trabuc lung şi subţire şi îl aprinse.

— Nu am prea multă experienţă în privinţa fetelor „serioase”. Înainte de a te căsători cu mama te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca ea să nu se schimbe?

— Da, mi-am făcut probleme zi şi noapte din cauza asta. I-am spus chiar tatălui meu că nu vreau să mă mai însor cu ea, că nu vreau să-mi petrec restul vieţii alături de o femeie care e ca o statuie.

— Dar te-ai răzgândit. De ce?

Reed zâmbi parcă cerându-şi scuze.

— Ei bine, eu… vreau să spun că eu…

Întoarse capul de parcă ar fi fost stingherit.

— Dacă s-ar fi aflat astăzi, aici, cred că ar fi vrut să-ţi spun. Adevărul este, fiule, că am sedus-o. I-am dat să bea puţin mai multă şampanie, i-am vorbit ore în şir şi în cele din urmă am sedus-o.

Se întoarse brusc.

— Dar nu te sfătuiesc să faci la fel. Te sfătuiesc doar să înveţi puţin din experienţa mea. Poţi intra într-o mare încurcătură dacă faci aşa ceva. Până în ziua de azi cred că te-ai născut cu două săptămâni mai devreme decât trebuia.

Leander rămăsese cu ochii aţintiţi la vârful trabucului studiindu-l.

— Îmi place sfatul tău şi cred că am să-l urmez.

— Nu sunt sigur că ar fi trebuit să-ţi spun asta. Houston e o fată frumoasă şi…

Se opri şi-şi privi fiul cu atenţie câteva clipe.

— Am încredere în judecata ta. Faci ce crezi de cuviinţă. Ai să fii acasă la cină?

— Nu, spuse Lee încet, foarte gânditor. În seara asta o însoţesc pe Houston la recepţia dată de guvernator.

Reed începu să spună ceva dar renunţă şi ieşi din cameră. S-ar fi putut răzgândi în privinţa binelui pe care i-l făcuse fiului lui spunându-i adevărul, dacă ar fi ştiut că mai târziu Lee comandase de la un restaurant patru sticle de şampanie franţuzească pentru a fi trimise la noua lui casă, apoi o rugase pe menajeră să-i pregătească o cină care să înceapă cu stridii şi să se sfârşească cu ciocolată.

CAPITOLUL 3

Blair stătea în camera ei de la ultimul nivel al casei Chandler, încercând să se concentreze asupra unui articol despre peritonită, dar mereu ochii ei se ridicau din paginile revistei, urmărind-o cu interes pe sora ei care tăia trandafiri în grădină. Blair observă că Houston fredona în surdină, mirosea trandafirii şi părea în general bine dispusă.

Blair nu reuşea s-o înţeleagă pe Houston. Tocmai se certase cu logodnicul ei, care plecase înfuriat, şi totuşi ea nu părea deloc necăjită.

Şi apoi mai era şi episodul din oraş cu omul acela, Taggert. Blair n-o văzuse niciodată pe Houston atât de amabilă cu un bărbat care nu-i fusese prezentat oficial în prealabil. Houston era foarte drastică în privinţa etichetei şi a regulilor de comportare în societate şi totuşi îl salutase pe omul acela prost îmbrăcat şi bărbos de parcă ar fi fost prieteni vechi.

Blair puse revista jos şi coborî în grădină.

— Bine, spuse Blair când ajunse lângă sora ei, acum vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

Houston arăta nevinovată ca un copil.

— Despre Kane Taggert, răspunse Blair, încercând să citească ceva pe faţa surorii sale.

— L-am văzut la magazinul *Wilson's Mercantile* şi mai târziu ne-a spus „bună dimineaţa".

Blair o privi cu atenţie pe Houston şi observă că obrajii ei erau cuprinşi de o roşeaţă ciudată, de parcă ar fi fost emoţionată de ceva anume.

— Îmi ascunzi adevărul.

— Probabil că n-ar fi trebuit să mă amestec, dar domnul

Taggert părea înfuriat şi am vrut să împiedic o ceartă. Din păcate asta s-a întâmplat din cauza lui Mary Alice.

Houston îi povesti apoi despre faptul că Mary Alice Pendergast îl jignise pe Taggert numindu-l miner şi strâmbând din nas la adresa lui. Iar Houston îi luase partea lui Taggert.

Blair rămase uimită că Houston se implicase în ceva care nu o privea deloc, ba, mai mult decât atât, lui Blair nu-i plăcuse deloc de Taggert. Părea un om în stare de orice. Şi mai auzise şi multe zvonuri în legătură cu el şi cu amicii săi nedespărţiţi ca Vanderbilt, Jay Gould sau Rockefeller.

— Nu-mi place să ai relaţii cu el.

— Parcă ai fi Leander.

— Măcar o dată are şi el dreptate! se răsti Blair.

— Poate că ar trebui să trecem acest eveniment în *Biblia* familiei. Blair, după seara asta, jur că nu voi mai pomeni niciodată numele domnului Taggert.

— După seara asta?

Blair avu senzaţia că în clipa de faţă cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să alerge cât putea de repede către cel mai apropiat adăpost.

Când erau copii, Houston iniţiase anumite proiecte al căror final nu fusese deloc fericit, iar în toate cazurile vina căzuse pe Blair. Nimeni nu ar fi putut crede că liniştita şi supusa Houston ar fi fost în stare să nu fie ascultătoare.

— Uită-te la ăsta. Mi l-a adus un mesager. Mă invită să iau cina la el acasă.

Houston scoase biletul din mânecă şi i-l dădu lui Blair.

— Şi ce dacă? În seara asta trebuie să mergi cu Leander undeva, nu?

— Blair, tu nu-ţi dai seama ce agitaţie a produs casa asta în oraş. Toată lumea a încercat să obţină o invitaţie pentru a o vedea pe dinăuntru. Au venit oameni din tot statul ca s-o vadă, dar nimeni

n-a fost invitat înăuntru. Odată i s-a spus chiar domnului Taggert că orice englez care trecea prin oraş ar fi trebuit găzduit în acea casă, dar domnul Taggert nici n-a vrut s-audă. Iar acum eu am fost invitată.

— Dar trebuie să mergi în altă parte, insistă Blair. Guvernatorul se va afla acolo. Cu siguranţă că el e mai important decât interiorul unei case.

Pe chipul lui Houston se întipări o expresie stranie, aceeaşi pe care o avusese dimineaţa când privise către acea clădire.

— Nu înţelegi cum a fost. An de an am văzut cum trenurile descărcau marfa pentru ea. Domnul Gates a spus că proprietarul n-a construit o linie secundară până la casă pentru că dorea ca toată lumea să vadă tot ceea ce trecea prin oraş. Erau vagoane cu mărfuri din toată lumea. Oh, Blair, ştiu că înăuntru trebuie să fi fost mobilă. Şi tapiserii! Tapiserii de Bruxelles.

— Houston, nu te poţi afla în două locuri deodată. Ai promis că mergi la recepţie şi trebuie să mergi, spuse ea hotărâtă, sperând să încheie discuţia. Dintre cei doi bărbaţi, Leander era cel mai puţin periculos.

— Când eram copii puteam fi în acelaşi timp în două locuri, spuse Houston, de parcă ar fi fost cea mai simplă afirmaţie din lume.

Blair simţi că i se opreşte respiraţia.

— Vrei să schimbăm locurile? Vrei ca *eu* să petrec o seară întreagă cu Leander, prefăcându-mă că îmi place de el, în timp ce tu te duci să vezi casa acelui individ libidinos?

— Ce ştii tu despre Kane de-l faci libidinos?

— Îi spui Kane? Credeam că nici nu-l cunoşti!

— Nu schimba subiectul, Blair, te rog schimbă locul cu mine. Doar pentru o seară. M-aş duce în altă seară dar mi-e teamă că domnul Gates o să-mi interzică şi nu sunt sigură nici că Leander ar fi de acord să merg acolo şi nu voi mai avea niciodată o ocazie ca

asta. Doar o ultimă încercare înainte de a mă căsători.

— Vorbeşti de căsătorie de parcă ar fi vorba despre moarte. Şi apoi, Leander o să-şi dea seama că nu eşti tu într-o clipă.

— Nu dacă te porţi cum trebuie. Ştii doar că amândouă suntem actriţe bune. Uită-te de exemplu cum eu joc rolul unei femei bătrâne în fiecare miercuri. Nu trebuie decât să taci şi să nu stârneşti nicio discuţie cu Lee, să te abţii să vorbeşti despre medicină şi să mergi ca o doamnă în loc să alergi de parcă ar fi luat ceva foc.

Mintea lui Blair era cuprinsă de agitaţie. De când se întorsese în Chandler fusese foarte îngrijorată de sora ei, înfricoşată că tot spiritul ei fusese suprimat. Acesta era primul semn de viaţă pe care îl arăta Houston de o săptămână încoace. Era ca pe vremea când erau copii, intrând în tot felul de încurcături, schimbând locurile una cu cealaltă şi râzând cu lacrimi împreună după aceea.

Dar cum rămânea cu Leander? Nu trebuia decât s-o tachineze pe Blair că era medic şi…

Îşi ridică brusc capul. Leander n-o tachina niciodată pe Houston, iar pentru o noapte ea va fi Houston. Şi, de asemenea, aceasta va fi şansa ei de a fi sigură că Leander era într-adevăr bărbatul minunat pe care îl descriau Opal şi Houston. Îşi va putea satisface astfel curiozitatea că, atunci când erau singuri, Lee şi Houston erau potriviţi unul cu altul şi că se iubeau.

— Te rog, te rog, Blair. N-am să te mai rog niciodată nimic.

— Doar să petrec săptămâni întregi în casa tatălui nostru vitreg pe care ştii foarte bine că îl detest. Să petrec săptămâni în compania acelui îngâmfat bărbat cu care cred că vrei să te căsătoreşti. Să… spuse Blair, dar zâmbind de data asta. Se putea întoarce liniştită în Pennsylvania fiind sigură că sora ei va fi fericită.

— Oh? Blair, te rog. Vreau din toată inima să văd casa aceea.

— Te interesează doar casa, nu şi Taggert?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am luat parte la sute de dineuri şi încă nicio gazdă n-a reuşit să-mi la minţile. Şi apoi, vor mai fi şi alţi oameni acolo.

— După nuntă, o să te deranjeze dacă am să-i spun lui Leander că a petrecut o seară cu mine? Numai să-i văd faţa şi ar merita tot efortul.

— Bineînţeles că poţi să-i spui. Lee are un deosebit simţ al umorului şi sunt sigură că o să-i placă gluma.

— Pe undeva mă îndoiesc, dar cel puţin eu o să mă distrez.

— Hai să ne pregătim. Vreau să mă îmbrac cu ceva potrivit acelei case, iar tu ai să porţi rochia albastră de satin.

— Ar trebui să-mi pun pantalonii scurţi, dar asta m-ar da de gol, nu-i aşa?

Blair o urmă pe Houston în casă, încântată de aranjament. Nu va fi uşor să joace rolul lui Houston cu mersul acela încet şi leneş al ei, dar Blair privea asta ca pe o provocare şi abia aştepta să intre în rol.

Începu să se gândească altfel la întreaga aventură când o simţi pe Houston strângându-i cotul.

Houston n-avea nimic împotriva unor mici dureri de dragul frumuseţii, dar Blair se tot gândea la modul în care era reorganizat locul organelor ei interne cu ajutorul balenelor acestui instrument de tortură. Dar, după ce-şi puse rochia şi se văzu cu silueta perfectă ca a lui Houston, rămase încântată.

Houston îşi privi sora în oglindă.

— Acum arăţi ca o femeie.

Ea aruncă o privire la fusta şi bluza pe care le purta, simţind corsetul strâns pe dedesubt.

— Iar eu mă simt uşoară ca un puf de păpădie.

Se opriră o clipă, studiindu-se reciproc în oglindă.

— Nimeni nu ne va deosebi una de cealaltă, zise Houston.

— Asta doar până când o să vorbim, răspunse Blair,

întorcându-se.

— Nu e nicio problemă. Cel puţin, ţinându-mi locul, nu e nevoie să vorbeşti.

— Asta înseamnă că eu vorbesc prea mult? îi replică Blair.

— Asta înseamnă că, dacă Blair ar fi tăcută, n-am mai ieşi niciodată din casă pentru că mama ar chema un doctor.

— Pe Leander? întrebă Blair şi amândouă izbucniră în râs.

Mai târziu, după ce se îmbrăcară amândouă, gata să iasă, Blair pretinzând că merge să-şi petreacă seara cu prietena ei, Tia Mankin, ea reuşi să vadă ceva ce puţini oameni reuşeau să vadă; se văzu aşa cum o vedeau alţii.

La început fu atât de ocupată concentrându-se să fie Houston, imitându-i mersul, felul în care intra într-o încăpere, modul în care îi privea pe oameni, de parcă s-ar fi aflat la mare distanţă, încât nu observă cum încerca Houston să o imite pe ea.

Domnul Gates intră în cameră şi spuse foarte politicos că amândouă tinerele erau foarte frumoase. Houston, în rolul lui Blair, îşi dădu capul pe spate şi-şi folosi înălţimea superioară pentru a se uita de sus la omul mărunţel din faţa el.

— Sunt medic şi asta este mai important decât să fiu frumoasă. Doresc mai mult de la viaţă decât să fiu doar soţie şi mamă.

Blair deschise gura să protesteze că ea niciodată nu se manifesta aşa şi că nu ataca niciodată un om care nu o atacase el mai întâi, dar privind la feţele din jurul ei, văzu că nimeni nu considera că vorbele lui Houston erau ceva neobişnuit.

Aproape că-i fu milă de domnul Gates când chipul lui îşi schimbă culoarea devenind roşu ca racul. Înainte de a-şi da seama ce face, păşi între sora ei şi bărbatul furios.

— Este o noapte atât de frumoasă, spuse ea cu glas tare. Blair, ce-ar fi să stăm puţin în grădină până vine Leander?

Când Houston se întoarse către ea, avea o expresie de mânie

şi ostilitate pe care Blair n-o mai văzuse niciodată până acum. Oare chiar aşa arăt eu? se întrebă ea. Oare eu sunt cea care porneşte majoritatea discuţiilor cu domnul Gates?

Voia s-o întrebe pe Houston aceste lucruri, dar, înainte de a apuca să iasă, Leander sosi să le ia.

Blair rămase pe loc şi o privi pe Houston care juca rolul el şi aproape imediat simţi nevoia să-l apere. El era curtenitor, zâmbitor şi politicos şi, oh, arăta atât de bine. Nu observase niciodată până acum că Leander putea da bătăi de inimă femeilor. Era un bărbat serios cu ochi verzi, un nas lung şi subţire şi buze pline. Părul negru, destul de lung, îi acoperea gulerul hainei. Dar pe Blair nu o interesa atât figura lui, cât expresia pe care o avea în ochi. Era de parcă în spatele acelor ochi s-ar fi ascuns secrete neştiute de nimeni.

— Houston? întrebă el, readucând-o la realitate. Te simţi bine?

— Bineînţeles, răspunse ea scurt, încercând să imite răceala surorii ei.

Când Leander o luă de mijloc ca s-o ridice în trăsură, ea îi zâmbi, iar el îi zâmbi şi el scurt şi rapid, dar suficient cât s-o încălzească, făcând-o să se bucure că are ocazia să petreacă acest timp cu el.

Abia se aşezaseră în trăsură când Houston se repezi la Leander.

— Cum împiedici răspândirea peritonitei? întrebă ea pe un ton ostil care o făcu pe Blair s-o privească uluită. De ce era atât de furioasă? Şi unde învăţase despre peritonită?

— Coasem ambele capete ale intestinului şi ne rugăm, spuse Lee destul de raţional şi corect.

— Încă n-aţi auzit aici în Chandler despre asepsie?

Ţinându-şi răsuflarea, Blair ridică privirea către Lee ca să vadă cum va reacţiona la această întrebare.

Consideră că era de-a dreptul insultătoare şi nu l-ar fi blamat pe Lee dacă l-ar fi spus vreo două lui Houston. Dar Lee îi aruncă doar o privire lui Blair, îl făcu iute cu ochiul şi-i spuse lui Houston că doctorii din Chandler într-adevăr se spală pe mâini înainte de operaţie.

Blair nu se putu împiedica să nu-i zâmbească şi se simţi mai alături de el ca niciodată.

Houston continuă să-l apostrofeze pe Lee, în timp ce Blair se sprijini de spătarul banchetei şi privi stelele, nemaiobosindu-se să asculte vorbele în doi peri ale surorii ei.

Când ajunseră în cele din urmă la casa Tiei, se simţi uşurată. Iar după ce Houston plecă şi Blair rămase singură cu Lee, ea oftă adânc.

— Este ca momentul de după o furtună puternică, spuse ea, uitându-se la Lee, pe jumătate speriată de comentariile lui la adresa celeilalte persoane.

— Nu e nimic rău în asta. Toţi doctorii sunt aşa după ce termină şcoala de medicină. Devii foarte conştient de responsabilitatea profesiei tale.

— Şi mai târziu părerile se schimbă?

— Da, dar nu ştiu cum să-ţi explic. Cred că ajungi să-ţi cunoşti propriile limite şi nu mai eşti chiar atât de sigur că poţi salva întreaga omenire doar cu propriile-ţi mâini.

Blair se relaxă, sprijinindu-se de spătarul banchetei şi se gândi cât de frumos era din partea lui că nu spusese nimic rău despre atacul lui Houston la adresa lui. Şi el o numise „medic”.

Simţi că face un gest natural atunci când îşi strecură mâna pe sub braţul lui şi rămase aşa, fără a se refugia în celălalt colţ al trăsurii, acum, când sora ei plecase. Nu observă modul ciudat în care o privi Leander şi Blair se simţi destul de încântată de seara care o aştepta.

CAPITOLUL 4

Oraşul Chandler din Colorado se afla situat la poalele Munţilor Stâncoşi, la o altitudine de peste două mii trei sute de metri şi drept rezultat aerul era întotdeauna limpede şi răcoros. Verile erau plăcute în timpul zilei, dar când apunea soarele trebuia să ai un şal pe umeri din cauza aerului de munte.

Blair stătea lângă Lee, respirând adânc şi bucurându-se de mirosul ce plutea în aerul curat, alpin. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise acest aer.

Abia merseseră o jumătate de milă când apăru un om călare, învăluit într-un nor de praf, cu calul în spume, care îi strigă lui Leander:

— Westfield! Cineva are nevoie de ajutor. O femeie de pe River Street a încercat să se sinucidă.

Blair nu-l mai văzuse niciodată pe acest om, dar nu credea că ar dori să-l mai vadă vreodată. Arăta ca o caricatură de om ce practică jocurile de noroc, cu părul negru ca smoala şi o mustaţă subţire, dar ceea ce era mai rău era felul în care zâmbi arogant când se uită la ea, îşi scoase pălăria cu borul drept şi o lăsă în jos în faţa ei.

— Înţeleg că s-ar putea să fii prea ocupat ca să vii, doctore.

Blair îi aruncă o privire lui Lee şi-l văzu că ezită, dându-şi seama că era din pricina ei.

— Merg şi eu cu tine. Lee. Poate reuşesc să-ţi fiu de ajutor.

Omul, jucător sau nu spuse:

— River Street nu-i un joc pentru o doamnă. Poate că ar fi bine să am eu grijă de ea cât mergi dumneata la locul sinuciderii.

Asta îl hotărî brusc pe Lee. Pocni din bici şi strigă către Blair:

— Ţine-te bine!

Blair se lovi de spatele trăsurii şi se apucă de marginea de sus

pentru a se ţine, în timp ce Lee porni în viteză. Închise ochii de două ori de spaimă când Lee abia reuşi să ocolească alte trei trăsuri. Oamenii îl văzură venind şi se dădură la o parte din calea lui la vreme. Ea auzi câteva strigăte de încurajare şi-şi dădu seama că imaginea oferită de Lee care zbura pe străzi era ceva familiar.

El opri calul în capătul de nord-est al oraşului, pe malul celălalt al râului Tijeras, între două şine de cale ferată, un loc pe care Blair nu-l mai văzuse până atunci şi nici nu fusese curioasă să-l exploreze. Dintr-o singură mişcare, el legă calul, îşi înşfăcă trusa, sări jos şi-i spuse lui Blair să rămână pe loc.

După ce aruncă iute o privire către figura cartoforului ce avea un rânjet întipărit pe chip, ea coborî şi-l urmă pe Lee în casa cu felinar roşu la poartă. Lee urcă pe scări, de parcă ar fi ştiut încotro se îndreaptă, dar Blair nu se putu împiedica să nu privească în jur.

Totul părea să fie roşu. Pereţii erau roşii, covoarele roşii, iar mobila tapiţată în roşu, cu franjuri din lemn închis la culoare.

În capul scărilor văzu un grup de femei pe jumătate dezbrăcate care se dădură la o parte când ea ajunse în dreptul lor.

— V-am spus că am nevoie de ajutor, îl auzi Blair pe Lee strigând. În timp ce ea îşi făcea loc prin mulţime.

Lee ridică ochii către ea.

— Ţi-am spus să rămâi jos, în trăsură.

Pe pat, în faţa lui, se afla o tânără subţirică, mai mult o copilă, de fapt, zvârcolindu-se de durere, probabil pentru că înghiţise un dezinfectant pe bază de alcool, ghici Blair.

— Carbolic? întrebă Blair şi, când îl văzu pe Lee scoţând o pompă din trusă, ştiu ce trebuie făcut.

Blair se apucă imediat de lucru. Cu un glas autoritar porunci la trei dintre femeile aflate în apropiere, una dintre ele având pe ea doar corsetul şi un neglijé negru pe deasupra, să o ţină pe fată de mâini şi de picioare, iar celeilalte să aducă prosoape.

Când în încăpere îşi făcu apariţia o femeie înaltă şi bine

îmbrăcată care părea că ştie să comande, Blair o trimise după două pelerine de ploaie, iar când acestea fură aduse, Blair îl privi pe Lee până când avu o mână liberă şi-i puse pelerina din cauciuc lucios. Ea îmbrăcă repede cealaltă pelerină peste rochia surorii ei.

Lee vorbi cu fata, calmând-o, în timp ce-l împingea pompa pe gât, iar când substanţa otrăvitoare ieşi la suprafaţă, apăru cu întreg conţinutul stomacului; împroşcând pe toată lumea din cameră.

Tuşind, vomând şi cuprinsă de slăbiciune, acoperită de murdărie, fata se agăţă de Lee care o ţinu la piept, în timp ce Blair organiza curăţenia.

— Nimic nu poate fi chiar atât de rău, spuse Lee ţinând fata de umeri când aceasta începu să plângă. Uite, vreau să bei asta, spuse el dându-i două tablete şi un pahar cu apă.

Nu-i dădu drumul până când nu se relaxă şi în cele din urmă adormi. Încet, o aşeză pe pat şi ridică privirea către femeia înaltă pe care Blair o trimisese după pelerinele de ploaie.

— Spal-o şi trimite-o mâine la infirmerie. Vreau să vorbesc cu ea.

Femeia încuviinţă tăcută, uitându-se la Lee cu ochii mari în care se citea adoraţia. Se întoarse către Blair.

— Sper că-l apreciezi cum se cuvine pe bărbatul ăsta, draga mea, nu sunt mulţi ca el. El…

Femeia se opri când Lee îi aruncă o privire.

— Trebuie să plecăm.

Surprins, el privi la pelerina de ploaie pe care o avea peste haine şi apoi la Blair.

— Am învăţat de la sora mea, doctoriţa, spuse ea drept răspuns la întrebarea lui tacită şi brusc începu să-şi facă probleme despre reacţia lui Lee la ajutorul pe care ea i-l oferise cu fata.

Dar Lee îşi strânse trusa, o luă de braţ şi o conduse afară fără să menţioneze deloc îndemânarea ei. Oamenii din jurul lor

murmurară cuvinte de mulţumire privindu-i pe Lee şi pe Blair cu ochi trişti, în timp ce Blair se gândi că femeile din jur se gândeau probabil că oricare dintre ele s-ar fi putut afla în patul acela, în locul fetei.

— Vii des aici? îl întrebă ea pe Lee în timp ce coborau scările.

— Cam o dată pe săptămână vine un doctor aici dintr-un motiv sau altul. Cred că am fost şi eu la fel de des ca oricare altul.

Când ajunseră la trăsură, Lee se opri în faţa lui Blair, iar ea fu sigură că el ştia cine este.

— Apreciez mult faptul că ai mers cu mine înăuntru şi că n-am fost nevoit să te las undeva. Acest lucru a însemnat pentru mine mai mult decât îţi poţi da seama.

Ea îl zâmbi uşurată.

— Te-ai descurcat de minune cu femeia, rapid şi cu foarte mare eficienţă.

Cu un zâmbet uşor el îi atinse părul de la tâmple.

— Din nou vorbeşti ca Blair, dar indiferent de motiv îţi mulţumesc pentru compliment.

Când Blair era la facultate, avusese un profesor care le avertizase că blestemul doctoriţelor tinere era că se îndrăgosteau de obicei de cel mai bun chirurg. Instructorul le spusese că o stagiară nu trebuia decât să vadă un doctor operând un chist ovarian dificil şi imediat îşi pierdea capul după el.

În clipa asta, Blair se gândea că Lee este unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. El se descurcase foarte bine în acest caz dar, mai mult decât atât, fusese impresionată de compasiunea pe care el o arătase şi pe care ea n-o mai întâlnise până atunci.

Când el se aplecă spre ea s-o sărute, Blair îşi dădu seama că ar fi vrut s-o sărute pe ea şi nu pe Houston.

Îşi întoarse faţa într-o parte.

Leander îşi luă mâna imediat de pe faţa ei, iar furia din ochii

lui era înfricoşătoare. Se întoarse şi fiecare mişcare pe care o făcea reflecta mânia pe care o încerca.

Blair trecu printr-un moment de panică. În clipele acestea ea era Houston şi nu Blair şi bineînţeles că-l va săruta pe omul pe care-l iubea.

Blair îl luă de braţ. El se opri şi se uită la ea cu ochii sclipind de furie, iar ei îi trebui mult curaj să nu dea înapoi. Curajoasă îl luă de gât şi-i atinse buzele.

El rămase nemişcat, de parcă ar fi fost dăltuit în piatră, fără să se mişte sau să răspundă avansurilor ei.

Pentru o clipă Blair se gândi că doctorul Leander Westfield era cu siguranţă un bărbat foarte răsfăţat din moment ce reacţiona atât de sever la refuzul logodnicei lui de a-i oferi un sărut.

Cum el continuă să nu reacţioneze, ea consideră acest lucru drept o provocare, ca atunci când trecuse primul an la facultatea de medicină.

Se ridică pe vârfuri şi începu să arate puţină pasiune faţă de acest bărbat inflexibil.

Nu era însă pregătită pentru reacţia lui, nimic din ce trăise până acum n-o pregătise.

Îi cuprinse capul în mâini, i-l răsuci puţin şi-i acoperi gura cu o pasiune care o făcu să-şi piardă răsuflarea, iar Blair reacţionă la fel. Îşi lipi trupul de al lui şi se agăţă mai tare de el când Lee îşi împinse genunchiul între picioarele ei şi limba între buzele ei.

— Scuzaţi-mă, se auzi un glas râzând şi, după câteva clipe, Lee se desprinse de ea.

Blair rămase pe loc, cu ochii închişi, bucuroasă că se sprijinea cu spatele de trăsură pentru că altfel probabil ar fi căzut. Îşi dădu vag seama că acolo se afla acel cartofor care îi privea rânjind, chiar în momentul când începu să-i vorbească lui Lee, dar ei nu-i mai păsa. Probabil că reputaţia lui Houston era ruinată pentru totdeauna, dar, în momentul acela, Blair nu se mai gândea deloc la

sora ei.

— Gata? îl auzi pe Lee, şoptindu-i blând la ureche după ce plecă omul.

Îi simţea căldura trupului atât de aproape de ea.

— Pentru ce? murmură ea, apoi deschise ochii.

— Houston, nu e nevoie să mergem la recepţie, zise Lee.

Blair se îndreptă de spate şi-şi aduse aminte cine şi unde era şi că se afla împreună cu logodnicul surorii ei.

— Ba da, bineînţeles că trebuie, zise ea cu timiditate, neîndrăznind să-l privească în ochi şi neluând în seamă faptul că mâinile lui zăboviră mai mult pe talia ei când o ajută să urce în trăsură. După ce se aşeză, rămase cu ochii pironiţi asupra drumului. Deci de aceea îl iubea Houston, se gândi ea. Şi când te gândeşti că ea îşi făcuse probleme că ei erau prea reci atunci când se aflau împreună.

Se uită la el când se întoarse spre ea, iar ochii lui erau vii, scânteietori şi flămânzi. Ea îi adresă un zâmbet slab şi-şi zise că trebuia să se gândească la Alan. Alan! Alan!

Blair reuşi să-şi recapete într-un fel stăpânirea de sine. Dar simţurile îi erau în continuare agitate, astfel încât nu-şi dădu seama că Lee condusese trăsura traversând râul, în adâncurile parcului Fenton.

Midnight Lane se întindea în faţa lor când Lee opri calul lângă pavilionul din parc şi veni s-o ajute să coboare din trăsură.

— De ce ne-am oprit?

— Simt încă în nări mirosul de dezinfectant şi m-am gândit că aerul curat o să mă ajute să scap de el.

El îi zâmbi când o ridică din trăsură, iar ea trebui să se întoarcă pentru că altfel ştia că va ajunge din nou în braţele lui.

— Ai fost într-adevăr foarte bun cu fata aceea.

— Ai mai spus asta, răspunse el, dându-i drumul, în timp ce scotea un trabuc din buzunar şi-l aprindea. De ce-ai mers cu mine

în seara asta? Până acum n-ai mai făcut-o niciodată.

Lui Blair i se opri respiraţia. Trebuia să se gândească repede.

— Cred că am fost îngrijorată pentru ceea ce s-a întâmplat după-amiază. Păreai îngrozitor de furios, spuse ea sperând ca acest motiv să pară plauzibil. El îşi lăsă capul într-o parte şi o privi la lumina lunii printr-un nor de fum.

— Nici despre asta nu ţi-ai făcut niciodată probleme.

În ce naiba se băgase? se întrebă Blair. Şi de ce n-o avertizase Houston despre ceea ce vorbea Lee?

— Bineînţeles că-mi fac probleme, Lee, spuse ea, întorcându-se şi sprijinindu-şi mâna de balustrada pavilionului. Întotdeauna îmi fac probleme când te superi din cauza mea. N-o să se mai întâmple.

El rămase tăcut o vreme, încât, în cele din urmă, ea se întoarse să-l privească. O fixa cu aceeaşi privire înfometată ca mai înainte.

— Lee, mă faci să roşesc. N-ar fi mai bine să mergem în recepţie?

S-o ia naiba pe Houston! se gândi ea. Din nou îi permisese surorii ei s-o bage într-un bucluc pe cinste. Spera din tot sufletul ca vizitarea acelei case să merite toate aceste eforturi.

Încet, Lee întinse mâna şi-i atinse braţul. Ea se dădu înapoi şi rămase lipită de pavilion. El îşi aruncă trabucul şi făcu un pas spre ea.

Blair avu un zâmbet mic, îşi ridică poalele rochiei şi fugi pe scări în mijlocul pavilionului.

— Aici aveau loc nişte concerte minunate, spuse ea, dându-se înapoi când îl văzu că vine spre ea. Îmi aduc aminte că purtam rochiţe roz cu alb şi…

Se opri când el veni în faţa ei şi nu mai avu unde să se dea înapoi. Când îl privi, simţindu-i căldura trupului alături, el întinse braţele, iar ea se lipi de el.

Nu se auzea niciun fel de muzică în afară de sunetele nopţii, dar Blair era sigură că aude strune de viori când Lee o conduse în paşi de vals în pavilion. Închizând ochii, ţinându-şi cu o mână rochia, păşi alături de el ca în transă, nemaigândindu-se la nimic altceva. Iar când Lee o trase mai aproape, continuând să danseze, cu picioarele lipite de ale el, se lăsă în voia unor emoţii pe care nu le mai simţise niciodată până atunci.

Nu-şi dădu seama cât timp trecuse de când el o ţinea îmbrăţişată, uită că juca rolul surorii el şi că pentru ea acest bărbat era un străin. Nu era conştientă decât de prezent, în rest nu mai exista nici trecut, nici viitor.

Când el începu s-o sărute pe gât, pe obraji, pe tâmple, ea se lipi de trupul lui, îşi strecură mâinile în jurul gâtului lui şi continuă să danseze încet şi seducător.

— Ai spus că poţi fi diferită, îi şopti el, dar Blair nu-i auzi cuvintele. Hai, sărută-mă încă o dată înainte de a pleca.

Numai câteva cuvinte îl pătrunseră în mintea înceţoşată. Nu voia să plece, voia ca aceste clipe să nu se mai sfârşească niciodată şi, când el o sărută din nou, se simţi mai slăbită decât înainte, astfel încât Lee trebui s-o susţină pentru că altfel s-ar fi prăbuşit.

El se trase înapoi şi pentru o clipă ea nu fu în stare să se mişte, rămânând cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate.

Când se uită la el, Lee zâmbea, având pe chip întipărită o expresie de încântare pe care ea n-o mai văzuse până atunci. Îi zâmbi şi ea.

— Hai, iubito, râse el, luând-o în braţe. Vreau să te arăt lumii întregi.

După ce Lee o puse în trăsură, mintea lui Blair începu să funcţioneze din nou. Seara asta nu se desfăşura deloc după cum plănuise. Voise să afle dacă sora ei urma să se căsătorească cu bărbatul potrivit şi în loc să facă un studiu ştiinţific, de fiecare dată când o atingea Leander i se înmuiau genunchii.

— Asta e de-a dreptul ridicol.

— Ce anume? întrebă Lee care se afla în trăsură lângă ea.

— Asta… asta că m-a apucat o durere înfiorătoare de cap. Cred că ar trebui să merg acasă.

— Stai, dă-mi voie să mă uit.

— Nu, spuse Blair, îndepărtându-se de el…

Degetele lui lungi şi puternice o apucară de bărbie şi-şi apropie faţa de chipul ei.

— Nu văd niciun semn de durere, şopti el, în afară poate de vena asta mică de aici, spuse el, sărutându-i părul de pe tâmplă. Ajută cu ceva?

— Te rog, şopti ea încercând să-şi întoarcă faţa. Te rog, nu.

După o mângâiere blândă, el apucă hăţurile şi porniră spre ieşirea din parc.

Blair îşi puse o mână pe piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Cel puţin în curând se vor afla într-un loc public, se gândi ea, iar apoi el o va conduce acasă şi acolo va redeveni ea însăşi, scăpând de acest bărbat periculos al cărui loc se afla în braţele surorii ei şi nu într-ale sale.

* * *

Mai târziu cineva îi spuse lui Blair că într-adevăr avusese loc o recepţie pentru guvernator şi că ea participase şi-l cunoscuse, reuşind chiar să vorbească destul de coerent, dar ea nu-şi mai aducea aminte de nimic. Pe parcursul celor câtorva ore părea să se afle mereu în braţele lui Leander, dansând pe podeaua lucioasă ca oglinda şi nevăzând nimic altceva decât ochii lui, scăldându-se în adâncurile lor verzi.

Îşi aminti că unii dintre invitaţi îi spuseseră că niciodată nu o văzuseră arătând mai frumoasă sau pe Lee mai fericit. I se puseseră o mie de întrebări despre nuntă, iar Blair nu cunoştea

răspunsul la niciuna, dar nu conta, pentru că Lee se afla mereu lângă ea s-o conducă din nou pe ringul de dans. Nu-şi amintea nimic din ceea ce discutaseră împreună. Nu se putea gândi decât la braţele lui la ochii lui şi la modul în care o făcea să se simtă.

Abia când sosi un băiat ce adusese un mesaj prin care Lee era solicitat în altă parte, îşi dădu seama că această noapte fermecătoare luase sfârşit. Se simţea precum Cenuşăreasa, iar acum trebuia să plătească preţul pentru această noapte minunată.

— Poţi să rămâi şi o să vorbesc cu cineva care să te ducă acasă, spuse Lee. Sau poţi să mergi cu mine.

— Cu tine, hotărî ea, iar el o conduse la trăsură. Nu vorbiră pe drum, în timp ce mergeau pe străzile liniştite ale oraşului, dar Blair îşi dădu seama că nu mai era în stare să judece coerent.

El se întinse, o luă de mână şi, când ea îl privi, îi zâmbi. O clipă, Blair se gândi la sora ei şi-şi dădu seama că n-ar fi trebuit să se afle acum aici, că ceea ce se întâmplase în această seară era ceva prea intim pentru a putea fi împărtăşit, că aceste zâmbete şi sărutări îi erau adresate lui Houston, iar ea n-avea niciun drept să pătrundă în tainele iubirii lor. Până în seara asta, nu avusese idee că legătură dintre gemeni poate fi chiar atât de puternică, altfel încât să poată petrece o seară cu bărbatul pe care-l iubea sora ei, ca prin intermediul acestei legături, ea să poată reacţiona atât de puternic faţă de acest bărbat, aproape să poată simţi că ea era cea îndrăgostită de el.

— Ţi-e destul de cald? întrebă Lee, iar ea încuviinţă. Destul de cald, destul de frig, destul de ameţită, destul de trează, se gândi ea.

Leander opri trăsura în faţa unei case pe care Blair n-o mai văzuse niciodată.

— Aici stă pacientul tău? Credeam că mergem la infirmerie.

Lee îşi ridică braţele spre ea.

— Vreau să cred că prezenţa mea te-a făcut să uiţi casa pe

care am ales-o împreună.

Înainte ca Blair să aibă timp să-şi corecteze eroarea, el continuă:

— M-am gândit că poate ar fi bine să discutăm câteva dintre planurile pentru nuntă. N-am prea avut timp să vorbim în ultima vreme.

— Dar cum rămâne cu pacientul tău? N-ar trebui să…

El o dădu jos.

— Nu e nicio urgenţă şi nu există niciun pacient Am căutat o scuză pentru a pleca de acolo şi mă tem că am profitat de profesia mea. Nu te superi, nu?

— Dar trebuie să ajung acasă. E deja târziu şi mama probabil că mă aşteaptă.

— Parcă ştiam că mama ta doarme foarte adânc şi că de fiecare dată îţi vine foarte greu să o trezeşti.

— Păi da, aşa e, dar acum de când e Blair acasă s-a schimbat.

Blair zâmbi văzându-i încruntarea nedumerită şi spuse repede că i-ar face plăcere să discute despre nuntă.

Trecu pe lângă el şi se opri în faţa uşilor încuiate, sperând ca el să nu-i pună prea multe întrebări.

Interiorul era foarte frumos şi feminin, dar fără să includă amprenta masculină. Blair era sigură că Houston decorase casa. În salon ardea un foc mic ce îndepărta răcoarea aerului de munte, iar în faţa căminului se afla o masă joasă pe care erau puse lumânări, caviar, stridii, trufe de ciocolată şi patru frapiere de argint pline cu gheaţă şi şampanie franţuzească.

În jurul mesei se aflau perne mari.

În aruncă o privire lui Lee aflat în faţa căminului şi se gândi: Am dat de necaz.

CAPITOLUL 5

Blair simţi că i se scurge tot sângele din trup când îl văzu pe Leander cum o priveşte. Deşi petrecuse aproape o săptămână întreagă alături de el, nu observase până acum ca el să fi avut vreo putere deosebită asupra femeilor, cu atât mai puţin asupra ei.

Cu siguranţă că era vorba despre legătura ce exista între gemeni, de aceea se simţea aşa. Houston în mod sigur fusese deosebit de şireată, reuşind să ascundă de minune această pasiune sub aparenţa unei răceli calculate. Nimeni, nici măcar sora ei, n-ar fi putut ghici ce pasiuni arzătoare zac sub aparenţa acelui exterior glacial şi cât trebuie să se fi distrat Houston în sinea ei cunoscând temerile lui Blair că ea şi cu Lee n-ar fi fost compatibili!

Bineînţeles, se gândi Blair, dacă eu aş fi logodită cu un bărbat ce m-ar face să tremur de fiecare dată când abia mă atinge, nu cred că i-aş permite unei alte femei să fie singură cu el, nici chiar surorii mele, sau poate cu atât mai puţin surorii mele.

Când se uită din nou la Lee, la felul în care i se curba buza superioară, la intensitatea arzătoare din ochii lui, îşi dădu seama că, cinstit vorbind, trebuia să recunoască că niciun alt bărbat n-o făcuse vreodată să se simtă astfel şi nici nu fusese conştientă că poate exista o asemenea pasiune înfocată.

— Ar trebui să merg acasă. Cred că am uitat să fac ceva, se bâlbâi Blair.

— Adică?

El se îndreptă către ea cu paşi rari, dar hotărâţi.

— Stai pe loc, răspunse ea, înghiţind în sec.

Lee o luă de braţ.

— Sper că nu ţi-e teamă de mine, nu? Vino încoace şi stai jos. Nu te-am văzut niciodată aşa. Nu că nu mi-ar plăcea, dar…

Blair încercă să se relaxeze, încercă să-şi reamintească faptul

că juca rolul surorii el. Dacă i-ar spune acum lui Lee despre farsa pe care gemenele i-o jucaseră toată seara, s-ar înfuria, poate chiar atât de tare, încât să rupă logodna. Se gândi că, dacă l-ar face să vorbească întruna, dacă ar putea să mănânce şi să bea puţin, poate că atunci ar reuşi să-i convingă s-o ducă acasă. Orice altceva, în afară de a-l lăsa să o atingă.

Se aşeză pe una din perne şi luă o stridie.

— Nu te-am văzut prea des în calitate de doctor, spuse ea, fără să-l privească, dar auzi pocnetul unei sticle de şampanie ce fusese deschisă.

— Niciodată, din câte îmi amintesc. Ia o căpşună, o îndemnă el, înmuind fructul în şampanie şi dându-i-l direct în gură fără să ia în seamă mâna ei întinsă.

Îşi apropie gura de a ei, iar ea se înecă. Lee îi întinse un pahar din care ea bău recunoscătoare. Din păcate era şampanie şi aproape imediat simţi cum i se urcă la cap.

— Niciodată? întrebă ea, încercând să-şi învingă ameţeala şi starea de euforie ce începuse s-o copleşească. Asta pare a fi un timp îngrozitor de lung.

— Prea lung pentru foarte multe lucruri.

El îl luă degetele şi i le sărută.

Ea îşi trase mâna.

— Ce-i acolo? întrebă, arătând un bol.

— Caviar. Se spune că-i un minunat afrodiziac. Vrei puţin?

— Nu. Mulţumesc.

Întinse mâna după paharul pe care Lee îl umpluse din nou. După ce bău puţin, spuse:

— Cum împiedici apariţia peritonitei?

El se apropie de ea, vrăjind-o cu privirea lui hipnotică.

— Mai întâi trebuie să examinezi pacientul.

Îi puse o mână pe abdomen şi începu să o mişte încet.

— Simt pielea, caldă şi plină de viaţă, apoi cobor mai jos.

Blair, cu o mişcare bruscă, reuşi să se îndepărteze de el şi lovi paharul de şampanie care se rostogoli pe masă până la Lee.

El se dădu înapoi, râzând.

— O să mai pun nişte lemne pe foc.

Se gândi că el părea foarte mulţumit de ceva anume.

— Cred că ar trebui să merg acasă. Probabil că e foarte târziu.

— Nici nu te-ai atins de mâncare.

Se aşeză pe o pernă lângă ea.

— Am să mănânc, dacă doreşti. Povesteşte-mi cum ai devenit doctor. Ce te-a făcut să-ţi doreşti asta?

El se opri din a-i pune pe farfurie câte puţin din fiecare fel de mâncare şi o privi nelămurit.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu. Dar niciodată nu m-ai întrebat aşa ceva până acum.

Blair ar fi vrut să-i strige că asta se întâmplase pentru că niciodată până acum nu stătuse de fapt de vorbă cu el. Sorbi o înghiţitură lungă din pahar pentru a-şi ascunde stânjeneala, în timp ce Lee îi punea în farfurie o porţie de pui în sos de vin.

— Poate din cauza faptului că te-am văzut în seara asta cu fata aceea.

El îşi întinse picioarele lungi lângă ea. La o distanţă de doar câţiva centimetri, cu pantalonii strânşi pe coapse, cu paharul în mână, privind flăcările din cămin.

— Voiam să salvez oamenii. Ştiai că mama a murit, nu pentru că năştea un copil la patruzeci şi cinci de ani, ci pentru că moaşa tocmai venise de la o altă naştere şi nu se spălase pe mâini?

Blair rămase cu furculiţa în aer.

— Nu, spuse ea încet, nu ştiam. Trebuie să te fi durut când Blair te-a întrebat despre condiţii aseptice.

El se întoarse, zâmbindu-i.

— Blair nu mă deranjează deloc. Uite, mai ia o stridie.

Nu ştiu dacă să fie bucuroasă sau ofensată de comentariul lui.

— Oricum, ai necăjit-o. Ştiai că ea te consideră exact ca pe domnul Gates?

Lee rămase o clipă cu gura căscată.

— Ce idee absurdă! De ce nu te relaxezi puţin aici, lângă mine?

Blair se apropie de el, înainte de a-şi da seama ce face, dar se opri. Poate că de vină era şampania care o făcea atât de îndrăzneaţă. Bineînţeles că asta nu explica purtarea ei de pe River Street sau din parc, ori de la recepţie.

— Nu, mulţumesc, spuse ea cu glasul acela înţepat al lui Houston. Mă simt foarte bine unde sunt. Ai de gând să lucrezi mereu la infirmerie?

Oftând el îşi întoarse privirea către foc.

— Nu trebuia să devii doctor ca să ajuţi oamenii, nu-i aşa? insistă ea. Ai fi putut construi un spital, nu?

— Mulţumită bogatului meu bunic care mi-a lăsat o moştenire frumoasă, da, aş fi putut. Dar voiam să fac eu însumi ceva. Dacă aş mai găsi un doctor la fel de interesat, mi-ar plăcea să deschid o infirmerie pentru femei, ceva mult mai complet decât clinica aceea rudimentară care există pentru ele acum. Aş dori un loc decent unde femei ca mama mea să poată fi tratate. Dar toţi doctorii spun că ginecologia tratează femei ale căror boli sunt în capul lor.

— Dar Blair? întrebă ea, brusc interesată.

— Blair? Dar ea e fe…

Se întrerupse, văzându-i expresia din ochi.

— Poate. După ce-şi va termina stagiatura. Hai să nu începem acum să vorbim despre ea. Vino aici.

— Cred că într-adevăr ar trebui să plec.

— Houston! se răsti el. Aşa o să fie de fiecare dată? Întotdeauna ai să mă refuzi?

Glasul lui arăta o furie crescândă.

— Dacă ne căsătorim ai să mă refuzi şi atunci?

— Dacă? şopti Blair. Dacă ne căsătorim? Oare ce îl făcuse să renunţe la nuntă după numai o seară petrecută în compania lui Blair? Oare Houston era atât de caldă cu Lee, încât considera reacţiile ei din seara asta neaşteptat de reci?

— Iubito, hai să nu ne certăm.

Îşi deschise braţele către ea.

Blair ezită doar o clipă înainte de a-şi aminti de avertismentul lui Houston să nu se certe cu Lee. Poate că, dacă-l va mai săruta doar de câteva ori, atunci el va fi satisfăcut şi o va conduce acasă în siguranţă.

Se apropie de el, îl lăsă să o îmbrăţişeze, lipindu-şi trupul de al lui şi, când el începu să o sărute, uită de toată lumea în afară de ei doi.

Leander o strânse în braţe, aproape cu disperare, aproape înfricoşat că ea ar putea dispărea, iar Blair deveni deosebit de conştientă de faptul că, doar o singură dată în viaţă, avea ocazia de a se afla lângă acest bărbat care o făcea să se simtă astfel. Gura lui o cuprinse pe a ei într-un sărut pătimaş, strângând-o cu putere la piept, în timp ce ea se agăţa de el.

Când mâinile lui îi alunecară pe spate, iar degetele îndemânatice de chirurg începură să-i descheie nasturii rochiei, nu-i trecu prin cap să-l oprească. Rochia începu să cadă pe umerii ei goi, iar Lee depuse sărutări şi mângâieri până când ea îşi simţi pielea arzând de dorinţă.

În câteva clipe rochia zăcea grămadă lângă ei, iar foşnetul juponului de mătase roz îi îndemnă să se lase cuprinşi cu şi mai multă patimă de pasiunea lor arzătoare. Picioarele lungi ale lui Lee se mişcară peste ţesătura apretată, răsucind-o şi trăgând-o în acelaşi timp de pe ea.

Blair nu se putea desprinde de buzele lui, iar degetele i se îngropară în părul lui lung şi curat, respirând aroma adâncă şi masculină.

— Leander, şopti ea, în timp ce buzele lui îi atingeau braţele, iar cu mâinile îi mai scoase încă două jupoane. Erau înconjuraţi de mătase, satin şi tafta, în care se cuibăriseră amândoi la lumina caldă a focului.

Mâinile lui păreau să se afle pretutindeni pe trupul ei, mângâind-o cu mişcări delicate şi îndepărtându-i încet, cu grijă, fiecare articol de îmbrăcăminte, dezgolind-o încetul cu încetul atingerilor lui pătimaşe.

Cu mâna pe un picior de-al el, mângâindu-l în sus şi în jos prin ciorapul de mătase şi cu buzele sărutându-i lobul urechii, ea îşi dădu seama că el era încă îmbrăcat şi începu să tragă de hainele lui.

Când începu să şi le scoată, el nu o făcu cu grija şi atenţia cu care le scosese pe ale ei, ci trase de ele cu o forţă aproape de violenţă.

La şcoala de medicină, Blair văzuse mulţi bărbaţi goi, iar odată îl văzuse chiar şi pe Alan fără cămaşă, dar până acum nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de viu şi plin de pasiune, cu pielea bronzată şi privind-o cu asemenea sclipiri pătimaşe în ochi. O clipă se îndepărtă când el vru să o cuprindă din nou în braţe, în ochii lui apăru o expresie de prudenţă când se retrase de lângă el, dar Blair n-o văzu. Nu-l vedea decât pe Lee, pielea lui minunată sub care se vedeau muşchii umerilor şi abdomenul tare şi plat. Privi cu interes mai jos, curioasă să vadă diferenţa dintre un bărbat viu şi unul mort, singurul mod în care văzuse un bărbat gol până în aceea zi.

— Am trecut examenul? întrebă el cu glas răguşit.

Blair nu răspunse, trăgându-l către ea şi lipindu-şi mâinile de pielea aceea care lucea.

Leander începu să-i scoată grăbit restul hainelor, trăgându-i jartierele şi ciorapii şi chiar desfăcându-i cataramele pantofilor, iar în tot acest timp nu încetă nicio clipă s-o mângâie şi s-o sărute, astfel încât, atunci când Blair rămase complet goală, începu să

simtă că pasiunea ei se ridicase la un nivel ce ar fi putut-o face să explodeze în orice clipă.

Nimic din ceea ce simţise până acum n-o pregătise pentru senzaţia pe care o trăi când îşi lipi trupul gol de al lui Lee. Cu o exclamaţie de plăcere, se agăţă de el, strecurându-şi piciorul între ale lui şi încercând să se apropie şi mai mult.

Lee o trase deasupra, sărutând-o, mângâindu-i spatele, coapsele şi fesele, zăbovind lângă sâni.

Cu gura lipită de a ei o rostogoli pe spate şi, încet, îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

Teoretic, Blair ştia cum se reproduce specia umană. Avuseseră cursuri speciale pentru fete necăsătorite la facultate, dar niciunul dintre profesori nu pomenise despre pasiunea declanşată în decursul acestui act. Nu bănuise nicio clipă că o femeie putea simţi aşa ceva, că acest act nu era doar în scopul procreării, ci era un act de dragoste şi de dorinţă.

Era pregătită pentru Lee când el o pătrunse, dar o duru totuşi şi scoase o exclamaţie. El rămase nemişcat o clipă, cu respiraţia fierbinte pe gâtul ei, cu buzele nemişcate aşteptând un semn de la ea.

Blair îşi reveni după primul moment de durere şi începură să-şi mişte încet şoldurile, iar mâinile de pe spatele lui coborâră, cuprinzându-i şoldurile. Doar respiraţia întretăiată a lui Lee, de lângă urechea ei, îi arăta efortul suprem pe care el îl exercita asupra lui însuşi ca să se abţină să nu-i facă vreun rău.

Abia când ea începu să se mişte, el îi urmă ritmul şi foarte încet începu să facă dragoste cu ea.

Durerea dispăru când Lee începu să facă mişcări încete şi blânde, iar Blair, stângace la început, se mişcă împreună cu el. După câteva clipe, mişcările încete dispărură pe măsură ce dragostea făcu loc pasiunii. Nu se puteau sătura unul de altul în timp ce se arcuiau, agăţându-se cu putere unul de trupul altuia,

încercând imposibilul, de a se lipi şi mai mult până când, în cele din urmă, explodară împreună.

Blair se agăţă de Lee de parcă i-ar fi fost teamă să-i dea drumul. Trupurile lor asudate erau lipite unul de altul de parcă până şi pielea lor s-ar fi topit.

— Te iubesc, îi şopti Leander la ureche. Nu ştiu dacă te am iubit înainte. Nu sunt nici măcar sigur că te-am cunoscut înainte de noaptea asta sau că vreunul dintre noi este aceeaşi persoană care a fost ieri, dar ştiu că te iubesc şi, Houston, să ştii că până acum n-am iubit nicio altă femeie.

O clipă, Blair nu înţelese de ce bărbatul din braţele ei o chema pe numele surorii ei.

Îşi aminti brusc totul. Cu o senzaţie de spaimă cumplită, se desprinse de Lee.

— Trebuie să plec acasă, spuse ea, iar din glasul ei se vedea tot ceea ce simţea…

— Houston, zise Lee, nu e sfârşitul lumii. Peste două săptămâni vom fi căsătoriţi şi vom începe să ne petrecem nopţile împreună.

— Lasă-mă să mă ridic! Trebuie să merg acasă.

El o privi lung de parcă ar fi stat în cumpănă dacă să se supere sau nu, dar în cele din urmă zâmbi.

— Poţi să fii cât de timidă vrei, iubito. Hai, dă-mi voie să te ajut.

Blair nu era în stare nici măcar să-l privească. Fusese cea mai minunată experienţă din viaţa ei, dar de fapt, nu-i aparţinuse. O înşelase pe sora el, îl înşelase pe bărbatul cu care urma să se căsătorească şi-l mituise pe bărbatul pe care… pe care…

Privind pe sub gene, se uită la Lee care o ajută să-şi lege şnururile corsetului. Dacă nu era atentă, va ajunge din nou în braţele lui şi dacă el o ruga, probabil că ar fi fost în stare să se urce în primul tren cu el, uitând de toate obligaţiile faţă de alte

persoane.

— Te pricepi să umbli cu hainele femeilor, se răsti ea.

Lee râse încet în timp ce-i ţinea fusta de tafta pentru ca ea să păşească în interiorul ei.

— Ei bine, bănuiesc că suficient. Să te ajut cu jartierele?

Înşfăcând ciorapii din mâna lui, se aşeză pe un scaun şi începu să şi-i pună, încercând să-l ignore.

Ce Dumnezeu făcuse? Houston o s-o urască. Şi ce va spune Lee când va vedea că soţia lui e virgină din nou? Şi ce ar spune Alan dacă ar şti? Cum i-ar putea explica? Oare ar crede-o cineva dacă ar spune că el o atinsese doar şi că după aceea nu mai avusese niciun control asupra propriului trup? Poate că tot ceea ce spunea Duncan Gates despre ea era adevărat.

— Houston, spuse Lee, îngenunchind în faţa ei. Arăţi de parcă ţi-ar veni să plângî.

Îi luă mâna într-ale lui.

— Uită-te la mine, iubito. Ştiu cum ai fost crescută şi ştiu că voiai să rămâi virgină până când ne căsătorim, dar ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost între noi şi a fost bine. Voi deveni soţul tău peste foarte puţin timp şi atunci ne vom putea bucura unul de altul cât de mult vrem şi dacă eşti îngrijorată de moralitatea a ceea ce am făcut, eu sunt doctor şi-ţi pot spune că multe, foarte multe femei care se căsătoresc au petrecut ceva timp singure cu bărbaţii pe care-i iubesc.

El nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Omul pe care-l iubea ea nu era cel cu care tocmai făcuse dragoste şi, nu bărbatul cu care urma să se căsătorească se bucurase de virginitatea ei. Se ridică în picioare.

— Te rog, du-mă acasă, spuse ea, iar Leander o ascultă.

CAPITOLUL 6

— Bună dimineaţa, spuse Leander cu o bucurie neobişnuită în glas către tatăl şi sora sa, Nina, ce se aflau la masă, luând micul dejun.

Nina, care avea douăzeci şi unu de ani şi era foarte drăguţă, rămase cu ceaşca de cafea în aer.

— Atunci înseamnă că e adevărat ceea ce am auzit, spuse ea.

Lee îşi luă o porţie enormă de mâncare de pe bufet.

— Sarah Oakley a trecut pe aici la prima oră a dimineţii şi mi-a spus că aseară tu şi cu Houston nu vă puteaţi lua ochii, sau mai precis mâinile, unul de pe altul. Mi-a zis că n-a mai văzut niciodată doi oameni atât de îndrăgostiţi.

— Şi acum s-a liniştit? întrebă Lee. Şi mă rog ce-i atât de neobişnuit în toată povestea asta? Doar am cerut-o de soţie pe frumoasa domnişoară.

— Dar au existat momente când păreai că mai degrabă ai fi în stare s-o rupi la fugă decât să stai alături de frumoasa ta mireasă.

Lee îi zâmbi surorii lui.

— Când ai să mai creşti un pic, surioară, poate că ai să afli mai multe despre păsărele şi albinuţe.

Punându-şi farfuria pe masă, vizavi de ea, se întinse şi o sărută pe frunte.

Nina aproape că se înecă mâncând.

— Asta-i chiar culmea, spuse ea uitându-se la tatăl ei. Ori e nebun, ori s-a îndrăgostit de-a binelea.

Reed stătea sprijinit de spătarul scaunului, privindu-şi fiul cu deosebit interes. Când Lee se uită la el şi-i făcu cu ochiul, temerile lui cele mai cumplite se confirmară.

— Cu siguranţă că ştii foarte multe lucruri în privinţa femeilor, tată! zâmbi Lee, iar Reed izbucni în râs.

— Nu cred că aş dori să aflu despre ce-a fost vorba în acest schimb de cuvinte, spuse Nina înţepată, ridicându-se să plece. Cred că am să-i fac o vizită lui Houston să-i transmit condoleanţele mele.

— Să-i spui că vin s-o iau pe la unsprezece, zise Lee cu gura plină. Şi că am să aduc un coşuleţ pentru picnic.

Reed rămase pe scaun şi-şi aprinse pipa, un gest pe care-l făcea arareori dimineaţa, privindu-şi fiul cum mânca. De obicei Leander mânca încet şi meticulos, dar astăzi înghiţea pe nemestecate de parcă n-ar mai fi existat şi ziua de mâine. Părea pierdut într-o lume a lui, o lume plină de bucurii şi planuri de viitor.

— M-am tot gândit la spitalul acela pentru femei în ultima vreme, spuse Lee muşcând dintr-un biscuit gros. De fapt Houston m-a determinat să mă gândesc la asta. Poate că ar fi timpul să încep să mă gândesc la construcţia lui sau poate am să cumpăr depozitul acela vechi de piatră de la capătul bulevardului Archer. Cu puţină muncă şi ceva bani locul acela ar putea deveni exact spaţiul de care am nevoie.

— Houston a avut ideea asta? întrebă Reed.

— Nu chiar, dar m-a ajutat. Trebuie să ajung la spital şi mai târziu mă întâlnesc cu Houston. Pe curând.

Luă un măr şi la uşă se opri, întorcându-se să se uite din nou la tatăl lui.

— Mulţumesc, tată, spuse el, la fel ca pe vremea când era copil, iar acest lucru îi aminti lui Reed de băieţelul de altădată, înainte de a deveni bărbatul de azi ce intenţiona să se însoare.

Toată dimineaţa, Lee fluieră fericit la spital, iar veselia lui deveni molipsitoare. În scurt timp întreg personalul spitalului zâmbea, bombănind mai puţin despre munca ce trebuia făcută. Tânăra prostituată, ce încercase să sinucidă cu o zi în urmă, beneficie cel mai mult de buna dispoziţie a lui Lee. El îi vorbi

despre bucuria de a trăi şi apoi îi găsi un post de infirmieră la clinica pentru femei, promiţându-i că va avea grijă de ea şi o va sprijini în viitor.

La unsprezece fără zece, sări în trăsură şi merse în oraş pentru a lua coşuleţul pe care-l pregătise domnişoara Emily de la ceainărie.

— Deci e adevărat, spuse domnişoara Emily, zâmbind şi încreţindu-şi veselă chipul rozaliu în nişte cutişoare mărunte. Nina mi-a povestit despre fratele ei bolnav de dragoste toată dimineaţa.

— Sora mea vorbeşte cam mult, zise Lee zâmbind. Nu ştiu de ce-i aşa de neobişnuit să fiu vesel când mă însor cu cea mai frumoasă femeie din lume. Trebuie să plec, spuse el, ieşind grăbit din magazin.

Îşi lăsă calul şi trăsura în grija lui Willie, un băiat de la grajdurile lui Gates, urcă câte două trepte odată şi ridică mâna să bată.

— Poţi să intri, se auzi un glas dinspre veranda aflată în umbră. Te aşteaptă.

Leander se uită spre verandă şi o văzu pe Blair care stătea cu faţa pe jumătate întoarsă, dar observă că părul ei era zburlit iar pe faţă i se vedeau urme de lacrimi. Se duse la ea.

— S-a întâmplat ceva? E Houston bolnavă?

— Nu, e bine! se răsti Blair şi dădu să se ridice.

Lee o prinse de braţ.

— Vino, te rog, aici şi stai jos să mă uit la tine. Nu pari să te simţi bine deloc.

— Lasă-mă în pace! aproape că strigă ea cu glasul înecat de lacrimi. Şi să nu pui mâna pe mine!

Se smuci de lângă el, coborî alergând pe scări şi dispăru în spatele casei.

În timp ce Lee rămase cu gura căscată de uimire, apăru Houston, punându-şi mănuşile albe de dantelă.

— Blair era cea care striga? Sper că nu v-aţi luat din nou la ceartă, nu? întrebă ea.

Lee se-ntoarse către ea, având pe chip întipărită o impresie de fericire supremă, măsurând-o din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut s-o soarbă din ochi.

— Era Blair, răspunse el la întrebarea ei.

— Bine, zise Houston. Speram că ai s-o poţi vedea. Aşa a fost toată ziua. Cred că a plâns, dar nu ştiu de ce. N a vrut să-mi spună nimic.

— O să trebuiască să o examinez, spuse Lee, în timp ce o ajuta să urce în trăsură, dar de îndată ce puse mâna pe ea, păru că nu mai e în stare să-i dea drumul, rămânând cu braţele în jurul taliei ei.

— Lee! Ne vede lumea.

— Da, bineînţeles, zâmbi el, dar curând vom remedia acest mic neajuns.

El nu vorbi prea mult pe drumul ce ducea în afara oraşului, ci doar îi arunca din când în când câte o privire lui Houston, observând felul în care stătea departe de el, la marginea trăsurii, ca întotdeauna de altfel, în afară de noaptea trecută. Nu se putu împiedica să nu zâmbească în barbă, gândindu-se că tânăra aceasta rece era una şi aceeaşi cu cea care nu-i putuse rezista noaptea trecută.

Nu dormise prea mult, ci rămăsese treaz, rememorând fiecare clipă petrecută împreună cu Houston. Nu era vorba atât despre sex, asta mai făcuse şi înainte cu alte femei fără a se îndrăgosti de ele, ci era vorba despre atitudinea ei, ceva care-l făcea să se simtă grozav, puternic, de parcă ar fi fost în stare să facă orice.

Conduse trăsura spre un loc secret pe care-l descoperise odată când fusese chemat să îngrijească piciorul rupt al unui prospector şi fusese prins de o furtună de vară. Era un loc retras printre nişte stânci uriaşe, cu copaci înalţi şi un pârâiaş ce susura

printre stânci. Niciodată nu venise aici însoţit de cineva.

Opri trăsura, sări jos, legă calul şi se îndreptă spre Houston. Când o ridică în braţe, o lăsă să alunece încet şi o trase către el, îmbrăţişând-o strâns, astfel încât ei i se opri respiraţia.

— Nu m-am gândit decât la tine toată noaptea, spuse el. Îţi simţeam parfumul părului pe haine, îţi simţeam gustul buzelor, îţi…

Houston se desprinse de el.

— Ce?! exclamă ea.

El îi atinse părul de la tâmple cu vârfurile degetelor.

— Sper că n-ai să fii timidă cu mine azi, nu? N-ai să mai fi acum aşa cum ai fost până noaptea trecută, nu-i aşa? Houston, mi-ai dovedit că poţi fi diferită, aşa că nu mai e nevoie acum să redevii prinţesa de gheaţă. Acum ştiu cum eşti în realitate şi pot să-ţi spun că, dacă n-am să mai văd niciodată femeia aceea rece şi distantă, aş fi foarte fericit. Acum vino şi sărută-mă aşa cum ai făcut-o azi noapte.

Houston îl împinse, eliberându-se de el.

— Vrei să spui că azi-noapte n-am fost aşa cum sunt de obicei? Că am fost… mai bună?

Zâmbind, el înaintă spre ea.

— Ştii doar că-i aşa. Ai fost ca niciodată. Nu ştiam că poţi fi şi aşa. Ai să râzi de asta, dar începusem să cred că eşti incapabilă să trăieşti o pasiune adevărată, că în spatele exteriorului tău rece se află o inimă de gheaţă. Dar, dacă poţi avea o soră ca Blair, care scoate scântei la cea mai mică provocare, cu siguranţă că trebuia să se şteargă ceva.

O luă de mână şi o trase către el, neluând în seamă rezistenţa ei. Nu luă în seamă nici felul în care ea încercă să se ferească atunci când el îi acoperi buzele cu gura lui.

Buzele ei rămaseră reci şi nemişcate. La început el se amuză când ea încercă să-şi păstreze cumpătul şi reuşi atât de bine, dar,

pe măsură ce sărutul continuă, iar ea tot nu-i răspunse, se desprinse de ea furios.

— Mergi prea departe cu jocul ăsta, spuse el. Nu poţi să fii sălbatică şi pătimaşă într-o clipă şi apoi frigidă în următorul moment. Ce eşti tu, două fiinţe într-una?

Ceva din privirea lui Houston făcu să-i încolţească prima bănuială. Dar bineînţeles că se înşela. Făcu un pas înapoi.

— Asta este imposibil, nu-i aşa, Houston? zise el. Spune-mi că nu-i adevărat ce gândesc. În nimeni nu pot sălăşlui două fiinţe deodată, nu-i aşa?

Houston stătea, uitându-se la el, cu ochii mari şi neliniştiţi.

Lee se îndepărtă de ea şi se lăsă să cadă pe o stâncă.

— Tu şi cu sora ta aţi schimbat locurile aseară? întrebă el încet. Eu mi-am petrecut seara cu Blair şi nu cu tine?

El abia reuşi s-o audă şoptind:

— Da.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată: cât de bine s-a descurcat cu sinuciderea aceea şi nici măcar nu ştia casa pe care am cumpărat-o pentru ea… pentru tine. Cred că n-am vrut să văd adevărul. Din clipa în care a spus că vrea să mă însoţească ca să-mi dea o mână de ajutor, am fost atât de prosteşte încântat, încât nu mi-am mai pus nicio problemă după aceea. Ar fi trebui să-mi dau seama când am sărutat-o… Să vă ia naiba pe amândouă! Sper să ajungeţi în iad pentru că v-aţi bătut joc de mine.

— Lee! exclamă Houston punându-i o mână pe braţ.

El se întoarse furios către ea.

— Dacă ţii la binele tău să nu sufli o vorbă. Nu ştiu cum de v-a dus mintea să puneţi la cale o farsă atât de urâtă, dar pot să-ţi spun că nu-mi place să fiu obiectul unei asemenea glume. Acum, pentru că tu şi sora ta v-aţi distrat copios pe seama mea, trebuie să hotărăsc ce este de făcut în legătură cu noaptea trecută.

O luă aproape pe sus şi o sui în trăsură, apoi pocni din bici şi

se îndreptară spre oraş într-un nor de praf. Când ajunseră acasă, el nu mai coborî lăsând-o pe Houston să se descurce singură cu poalele bogate ale fustei. Pe veranda se afla Blair aşteptându-i, cu ochii roşii şi umflaţi de atâta plâns.

Leander se uită încruntat la ea cu un amestec de mânie şi ură, apoi îşi îndemnă calul şi plecă.

Se opri doar peste câteva clipe acasă, la tatăl lui, ca să încalece pe un armăsar mare, roib, apoi se îndreptă în trombă spre munţi. Nu ştia încotro merge, dar ştia că trebuie să plece ca să se gândească.

Sui cu calul până când animalul nu mai putu merge mai departe, apoi descălecă şi duse calul de frâu sus pe munte, pe stânci, peste prăpăstii, printre cactuşi şi tufişuri mărunte. Când în cele din urmă ajunse sus pe e mastă şi nu mai putu urca mai sus, scoase puşca de lângă şa, o lipi de picior şi trase în aer până o descărcă. După ce aerul se linişti de ţipetele păsărilor şi se limpezi de fum. Scoase un urlet din plămâni dând astfel frâu liber frustrării şi mâniei care-l măcinau.

— Să te ia dracu', Blair! strigă el. Să te ia mama dracului!

* * *

Soarele era spre asfinţit când Reed Westfield intră în bibliotecă. Când vru să aprindă lumina văzu jarul din vârful trabucului pe care-l aprinsese fiul său.

— Lee? întrebă el, apăsând pe întrerupător. Te-au căutat de la spital.

Leander nu-şi ridică ochii.

— Au găsit pe altcineva?

Reed îl privi atent pe fiul lui.

— Da, au găsit pe altcineva. Ce s-a întâmplat cu starea ta de spirit de azi-dimineaţă? Să nu-mi spui că Houston regretă ce s-a

întâmplat noaptea trecută. Femeile fac asta de obicei. Mama ta…

Lee se uită la tatăl său cu o privire goală.

— Scuteşte-mă de sfaturi în privinţa femeilor. Nu cred că pot să mai suport.

Reed se aşează.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

Lee scutură scrumul ţigării.

— Cred că, după cum se spune, în câteva minute va izbucni iadul pe pământ. Noaptea trecută…

Se opri ca să tragă aer în piept şi să se calmeze.

— Noaptea trecută, gemenele Chandler s-au hotărât să joace un joc. S-au gândit că ar fi foarte distractiv să schimbe locurile şi să vadă dacă-l pot păcăli pe sărmanul nătâng de Leander. Au reuşit destul de bine.

Strivi mucul ţigării în scrumieră şi se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Am fost păcălit aşa cum scrie la carte şi asta nu pentru că Blair a reuşit să joace atât de bine rolul surorii ei. De fapt a făcut multe lucruri în plus în afară de a se îmbrăca la fel ca Houston. Blair m-a ajutat în rezolvarea unul caz medical fără ca eu să-i dau vreo instrucţiune; s-a arătat interesată de viaţa mea, ceea ce Houston n-a făcut niciodată; Blair m-a întrebat despre visurile şi speranţele mele de viitor. Cu alte cuvinte era femeia perfectă la care visează orice bărbat.

Se întoarse, uitându-se la tatăl lui.

— Şi a fost şi iubita perfectă. Cred că orice bărbat, n vanitatea lui, îşi doreşte o femeie care nu-i poate rezista. Asta îl face să creadă că poate face tot ce vrea din ea. Până acum toate femeile pe care le-am cunoscut erau interesate de banii pe care-i aveam în bancă. Am avut de-a face şi cu femei care nu erau interesate de mine, crezându-mă un doctoraş de duzină, fără nicio leţcaie, dar care, când aflau că mama făcea parte din familia Candish, nu-şi

puteau ascunde strălucirea din ochi. Blair n-a fost aşa. A fost…

Glasul i se pierdu, iar el se întoarse cu faţa la fereastră.

— Pe Houston n-o interesează banii tăi, spuse Reed. Niciodată n-a interesat-o asta.

— Cine poate şti ce vrea Houston de la viaţă? Am petrecut luni de zile alături de ea şi nu ştiu nimic despre ea. Pentru mine este o femeie rece care nu face nimic altceva decât să se preocupe să arate frumoasă. Dar Blair trăieşte viaţa! Ultimele cuvinte le spuse cu o asemenea pasiune, încât Reed îşi îngustă privirea.

— Nu cred că-mi place ce aud. Houston e femeia cu care urmează să te căsătoreşti. Ştiu că Blair e o fată îndrăzneaţă şi este păcat de ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, dar eu am încercat să te avertizez că o asemenea experienţă îţi poate provoca necazuri. Sunt sigur că Houston o să fie furioasă, dar, dacă ai să continui să-i faci curte şi să-i trimiţi flori, până la urmă o să te ierte.

Lee se uită la tatăl lui.

— Şi cum rămâne cu Blair? Ea oare mă va ierta?

Reed se îndreptă spre biroul masiv de nuc ce domina încăperea şi luă o pipă dintr-o cutie.

— Dacă e genul de fată care se culcă cu logodnicul surorii ei, atunci îmi imaginez că deja ştie cum să treacă peste această problemă.

— Şi, mă rog, ce vrei să zici cu asta?

— Exact ce-am zis. Ea a trăit pe Coasta de Est în toţi aceşti ani, mergând la şcoli mixte, studiind lucruri pe care n-avea niciun drept să le cunoască şi încercând să fie bărbat. Fete ca ea ştiu din experienţă cum să-şi revină de pe urma unor legături de-o noapte.

Lui Leander îi trebuiră câteva minute ca să-şi păstreze cumpătul.

— Vreau să uit că ai spus asta şi să ştii că, dac-ai să mai zici aşa ceva vreodată, am să ies pe uşa asta şi n-am să mă mai întorc niciodată. Nu e treaba ta, dar să ştii că Blair a fost virgină până

azi-noapte. Şi peste două săptămâni am de gând s-o iau de soţie.

Reed fu atât de uluit, încât rămase deschizând şi închizând gura ca un peşte pe uscat.

Lee se aşeză şi-şi aprinse din nou un trabuc.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spun tot ceea ce ştiu că s-a întâmplat. După cum ţi-am zis, aseară, dintr-un motiv anume, gemenele au hotărât să-şi schimbe locurile, astfel încât eu am mers la recepţie cu Blair. Deja plănuisem să-mi dau toată osteneala pentru a o seduce şi, dacă ea mi-ar fi opus rezistenţă, aveam de gând să rup logodna. Cred că mă aşteptam să fiu nevoit să recurg la acest gest din moment ce eram sigur că nimeni, sau cel puţin nu eu, n-ar fi fost în stare să spargă pojghiţa aceea de gheaţă de care e înconjurată Houston.

Ridică trabucul şi un zâmbet uşor îi apăru pe buze, amintindu-şi de noaptea trecută.

— După cinci minute petrecute împreună cu ea, eram atât de încântat de Blair, încât nu m-am gândit deloc să mă întreb cine era sau de ce se purta atât de diferit. A fost o urgenţă pe River Street, iar ea a mers împreună cu mine, spre deosebire de Houston care întotdeauna insista să o las pe drum la vreo prietenă. Am mers la recepţie şi apoi la casa cea nouă. Într-un cuvânt a fost cea mai plăcută seară din viaţa mea.

— Deci acum crezi că trebuie să te însori cu ea, spuse Reed pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială. N-ar fi mai bine să te mai gândeşti? Abia o cunoşti. O căsătorie odată făcută e pentru totdeauna. Va trebui să-ţi petreci viaţa alături de această femeie şi o noapte petrecută împreună nu este suficientă pentru a lua o asemenea hotărâre. Doar pentru că e pătimaşă în pat nu înseamnă că…

Se opri când văzu expresia din ochii lui Lee.

— Bine, continuă Reed. Deci acum ai de gând să-i ceri mâna acestei domnişoare. Ce se va întâmpla atunci cu Houston? Ai s-o

laşi baltă pur şi simplu? Femeile reacţionează destul de dur în asemenea situaţii, să ştii.

— Din moment ce ele au pornit totul, nu mă simt prea vinovat. Ar fi trebuit să se gândească la consecinţe.

— Nu cred că ar fi avut de unde să ştie că tu ai ales tocmai noaptea asta pentru a-ţi hotărî viitorul. Înainte de a o cere în căsătorie pe Blair de ce nu mai aştepţi vreo lună? Asta vă va da amândurora mai mult timp de gândire în legătură cu ce aveţi de gând să faceţi.

— E prea târziu pentru aşa ceva. Şi apoi, nu cred că Blair vrea să se mărite cu mine.

— Nu vrea să…? începu Reed. Dacă s-a culcat cu tine, atunci de ce naiba să nu vrea să se mărite cu tine?

În ciuda mâniei din glasul tatălui său, Lee începu să zâmbească.

— Nu sunt sigur că-i place de mine. Mă consideră un bigot ca şi pe Gates şi, cinstit vorbind, cred că dacă aş cere-o de soţie mi-ar râde în nas.

Reed îşi ridică mâinile într-un gest de disperare.

— Nu înţeleg nimic din toate astea.

În clipa aceea, uşa de la intrare fu dată în lături şi imediat se auziră strigăte răsunând în casă.

Lee se ridică de pe scaun.

— Acesta e fără îndoială furiosul domn Gates. Am trecut acum un ceas pe la fabrica lui de bere şi i-am spus că i-am deflorat fiica vitregă şi, pentru că vreau să îndrept greşeala, o să mă căsătoresc cu fata cea încăpăţânată. O aduce pe Blair cu el şi toţi patru vom discuta problema. Nu fi atât de necăjit, tată. Vreau să fie a mea şi voi folosi orice mijloace pentru a pune mâna pe ea.

CAPITOLUL 7

— N-am absolut nicio intenţie să mă mărit cu el. Deloc, spuse Blair pentru a douăzecea oară.

— Eşti pătată şi impură, urlă Duncan. Nimeni n-o să te mai vrea acum!

Blair încercă din răsputeri să-şi păstreze calmul şi să nu arate tumultul care fierbea în ea. Gates ţipa la ea încercând s-o intimideze de trei ceasuri întregi. Se gândi la calmul unchiului Henry, cum ar fi privit cu umor situaţia, stând şi discutând ca doi adulţi. Dar aşa ceva nu se putea face cu Gates. El avea această idee medievală că acum, dacă nu mai era virgină, ar trebui aruncată la câini sau lui Leander, ceea ce era cam acelaşi lucru, din punctul de vedere al lui Blair.

— Aş putea să aflu de ce nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu? întrebă Reed Westfield.

Blair simţi animozitatea ce răzbătea din ton ca nişte valuri de căldură mişcându-se peste dunele deşertului.

— V-am mai spus că am fost acceptată să-mi fac stagiatura într-un spital important din Pennsylvania şi am de gând să accept această ofertă. Şi apoi, nu-l iubesc pe fiul dumneavoastră. Era logodit cu sora mea şi, imediat după nunta lor, mă voi reîntoarce în Pennsylvania, aşa că nimeni din acest oraş nu o să mă mai vadă vreodată. Nu ştiu ce aş putea spune în plus ca să mă fac înţeleasă.

— I-ai ruinat viitorul surorii tale! strigă Gates. Doar nu crezi că ea se mai poate căsători cu el după toate astea?

— Insinuezi cumva că Leander a fost… ah, nepătat, după cum ai spus, înainte de noaptea trecută?

Duncan se înroşi ca un rac.

— Calmează-te, Duncan, zise Reed. Blair, trebuie să existe o soluţie mulţumitoare pentru toţi cei implicaţi. Cu siguranţă că

trebuie să ai nişte sentimente faţă de fiul meu.

Blair se uită la Lee care stătea în fundul camerei, părând să se distreze copios. Nu erau sentimente despre care se putea discuta în public, se gândi ea şi, de parcă Lee i-ar fi putut citi gândurile, şi zâmbi într-un mod care o făcu să roşească şi trebui să-şi mute privirea în altă parte.

— V-am mai spus, zise ea. M-am prefăcut că sunt sora mea şi m-am purtat în felul în care am crezut că s-ar fi purtat şi ea faţă de bărbatul pe care-l iubeşte. Nu cred că ar trebui să fiu pedepsită pentru că am reuşit să fiu o actriţă excelentă.

— Nu cred că vreo actriţă şi-ar duce rolul atât de departe.

— Iar eu nu voi permite ca numele lui Houston să fie târât în noroi de tine sau de oricine altcineva, strigă Duncan. Ea nu ar fi făcut ceea ce ai făcut tu. Ea e o fată cuminte.

— Iar eu nu sunt, nu-i aşa? întrebă Blair sfâşiată între dorinţa de a plânge şi furie.

— O femeie decentă nu ar fi…

— Am auzit tot ce doream să aflu, spuse Lee făcând un pas înainte. Vreţi să ne lăsaţi acum? Aş dori să vorbesc cu Blair între patru ochi.

Blair vru să protesteze că nu dorea deloc să rămână singură cu el, dar poate că împreună cu el nu va fi chiar atât de rău cum era cu toţi ceilalţi ţipând la ea.

— Vrei nişte vin? o întrebă el când rămaseră singuri.

— Te rog, spuse ea, luând paharul cu degete tremurânde.

El se încruntă văzându-i mâinile.

— Nu ştiam că el este chiar atât de rău. Houston îmi spusese, dar nu mi-am putut imagina nici pe jumătate de ce este în stare.

Blair bău vinul, sperând că acesta o va calma.

— Dacă n-ai crezut că-i chiar atât de rău, atunci de ce l-ai înscris pe lista de ajutoare în planul tău machiavelic?

— Doream să am tot ajutorul necesar. M-am gândit, şi am

avut dreptate, că, dacă aş fi venit de unul singur la tine, mi-ai fi râs în nas.

— Acum nu râd.

— Bine, atunci hai să lămurim problema. Invitaţiile sunt la tipărit şi nu e nevoie decât să fie schimbat numele lui Houston cu al tău.

Blair sări în sus de pe scaun.

— Dintre toate ideile idioate pe care le-am auzit până acum, asta e cea mai rea. Nu înţelegi? Nu vreau să mă mărit cu tine. Nu mai vreau să mai petrec nicio clipă în plus în oraşul ăsta nenorocit. Vreau să plec acasă, iar sora mea să-şi ia logodnicul înapoi. Ce v-aş putea spune mai mult ca să mă înţelegeţi, oameni buni? Vreau să merg acasă!

În ciuda bunelor ei intenţii, Blair se prăbuşi pe scaun, îşi duse mâinile la ochi şi izbucni în lacrimi.

— Are dreptate, suspină ea, i-am ruinat viaţa lui Houston.

Lee îngenunche în faţa ei şi cu mare gingăşie îi desprinse mâinile de pe faţă.

— Nu înţelegi că eu vreau să mă însor cu tine şi nu cu Houston?

Ea îl privi o clipă, îi simţi mâinile calde pe încheieturile mâinilor ei şi se gândi la cele spuse, dar, înainte de a se lăsa convinsă, se ridică şi merse în faţa ferestrei.

— Tu îi aparţii surorii mele. De când era copilă a plănuit să se mărite cu tine. Are un sipet plin cu lenjerie de pat brodată cu un L şi un H împreună. Nu şi-a dorit nimic altceva decât să fie doamna Leander Westfield. Te iubeşte, nu ştii asta? Iar eu iubesc medicina. Medicina a fost viaţa mea de când aveam doisprezece ani şi acum când am câştigat locul acesta de stagiatură vreau să-l accept şi să mă mărit cu Alan şi să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţe.

Lui Leander îi dispăru expresia de îngrijorare de pe chip şi se ridică brusc în picioare.

— Alan? Şi cine dracu’ mai e şi ăsta?

— De când m-am întors în oraşul ăsta, nimeni nu m-a întrebat nimic despre viaţa mea din Pennsylvania. Gates ţipă la mine că sunt imorală, mama stă jos şi coase la gherghef, Houston îşi petrece majoritatea timpului comandând rochii noi, iar tu… tu stai pur şi simplu acolo şi-mi dai ordine.

Pe chipul lui Lee se înregistră un amestec de emoţii.

— Cine este Alan?

— Bărbatul cu care sunt logodită. Bărbatul pe care-l iubesc. Bărbatul care vine peste două zile în Chandler ca să-mi cunoască familia şi să mă ceară în căsătorie.

— *Eu* te-am cerut în căsătorie.

— Sunt sigură că te-ai şi îndrăgostit de mine după o singură noapte.

Spre surprinderea ei, Leander nu spuse nimic referitor la asta.

El se juca distrat cu o scrisoare de pe birou.

— Dar dacă te fac să vrei să te măriţi cu mine? Dacă la sfârşitul celor două săptămâni am să te fac să vrei să mergi în faţa altarului cu mine?

— Nu există nicio şansă din lume ca să se întâmple acest lucru. Alan va veni aici curând şi apoi, ţi-am mai spus, tu îi aparţii surorii mele.

— Zău? spuse el şi dintr-un singur pas ajunse lângă ea şi o luă în braţe.

Sărutul lui o secă de puteri, aşa cum se întâmplase şi noaptea trecută când jucase rolul surorii ei.

Îi tremurau picioarele când el îl dădu drumul.

— Acum să-mi spui dacă nu am nicio şansă.

Se depărtă de ea.

— Ţi-a trecut prin cap că acest Alan s-ar putea să nu te mai vrea după ce-i vei explica de ce se află numele tău pe invitaţiile de

nuntă?

— El nu este aşa. E un om foarte înţelegător.

— O să vedem noi cât de înţelegător este. Ai să te măriţi cu mine de azi în două săptămâni şi ai face mai bine să te obişnuieşti cu această idee.

Blair reuşi cumva să-şi păstreze calmul până când domnul Gates o aduse înapoi acasă, şi atunci ea o văzu pe Houston. Sora ei arăta de parcă viaţa n-ar mai fi avut niciun rost pentru ea. Blair fusese îngrijorată de viitorul lui Houston. Atât de îngrijorată, încât voise să iasă cu Leander doar pentru a se asigura că sora ei urma să se căsătorească cu bărbatul potrivit. Şi nu reuşise să facă altceva decât să distrugă întreg viitorul surorii ei.

Blair o imploră pe sora ei să-i răspundă, dar Houston refuză să-i vorbească şi chiar atunci când Blair izbucni în lacrimi, Houston nu cedă.

Domnul Gates o împinse hotărât pe Blair în camera ei de la etajul al treilea şi încuie uşa. Chiar şi când veni Opal la uşă, cerând să-şi vadă fiica, Gates refuză s-o deschidă.

Blair stătu multă vreme în camera întunecată, cu ochii prea secaţi de lacrimi ca să mai poată plânge, pentru că plânsese toată ziua şi chiar o parte din noapte.

Acum însă trebuia să-şi facă un plan ca să scape din încurcătura asta. N-avea de gând să se lase forţată să rămână în acest oraş şi să se căsătorească neapărat cu un bărbat pe care nu-l dorea de soţ şi nici n-avea de gând să renunţe la postul ei de stagiară de la spitalul *St. Joseph*.

Rămase liniştită până când nu mai auzi niciun zgomot în casă şi apoi merse la fereastră. Când era copil reuşea să coboare jos folosindu-se de ramurile lungi şi curbate ale bătrânului ulm din partea de răsărit a casei. Dacă sărea, se gândi că putea ajunge la cea mai groasă ramură a copacului, dar dacă nu reuşea… Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Îşi împachetă o geantă cu câteva haine şi o aruncă jos, aşteptând o clipă să vadă dacă zgomotul fusese auzit de cineva. Până acum era bine. Nimeni nu părea o fi auzit. Îşi puse o fustă-pantalon şi încălecă pervazul terestrei ţinându-se cu o mână şi întinzându-se cu cealaltă cât putu de mult. Abia reuşi să atingă ramurile copacului.

Se trase înapoi, ştiind că n-avea cum să ajungă altfel la copac decât dacă sărea. Se urcă pe pervaz pe vine şi sări, zburând prin aer şi reuşind să apuce ramura copacului.

Rămase agăţată acolo, suspendată în aer, auzind trosnetul lemnului. Îi trebuiră câteva încercări, dar reuşi, în cele din urmă, să-şi încolăcească picioarele în jurul crengii cu o clipă înainte de a o lăsa braţele. Folosindu-şi toată puterea, în timp ce stătea atârnată cu capul în jos, sprijinită doar în mână şi glezne, simţi cum coaja copacului o zgâria prin haine şi ciorapi, dar reuşi totuşi cu mare efort să se ridice pe trunchiul copacului. Ajunsă acolo, se opri o clipă să-şi tragă respiraţia, apoi începu să coboare.

Când ajunse în sfârşit pe pământ se uită spre casă cu un sentiment de triumf. N-o putea ţine nimeni prizonieră dacă ea nu voia.

Un zgomot din partea stângă o făcu să se răsucească brusc.

Se aprinse flacăra unui chibrit şi la lumina ei apăru chipul lui Leander care-şi aprindea un trabuc.

— Ai nevoie de ajutor cu geanta? întrebă el privind-o.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Am grijă de ceea ce am început să consider ca fiind al meu, spuse el zâmbind.

— Stăteai aici în timp ce eu mă luptam pentru viaţa mea în vârful copacului aceluia?

— Nu chiar în vârf şi n-am văzut să fi fost în pericol. Cine te-a învăţat să te caţeri aşa?

— În niciun caz tu. Erai prea ocupat cu salvarea vieţilor

omeneşti ca să înveţi să te caţeri într-un copac când erai copil.

— Ce idei ciudate ai despre mine. Nu pot să-mi da seama de unde ţi-au venit. Acum, dacă ţi-ai terminat gimnastica de noapte propun să intri înapoi în casă. După tine, doamna mea, spuse el făcând o plecăciune şi arătând spre copac.

— N-am de gând să mă întorc în casă. Peste puţin timp e un tren către Denver şi am să mă urc în el.

— Nu şi dacă am să-i spun lui Gates. Sunt sigur că s-ar lua după tine ca din puşcă.

— N-ai să îndrăzneşti.

— Uiţi că eu sunt cel care am provocat toată chestia asta? N-am de gând să te las să pleci din Chandler nici acum, nici altă dată.

— Cred că încep să te urăsc.

— Noaptea trecută nu m-ai urât, spuse el blând. Acum spune-mi, mai vrei o repetiţie prin care să-ţi demonstrezi ca nu mă urăşti sau te ajut să ajungi din nou în budoarul tău?

Blair strânse din dinţi. O să trebuiască şi el să doarmă cândva şi când va fi momentul ea va fi pregătită să scape.

— Încetează să te mai uiţi la mine de parcă ţi-ar plăcea să mă ai pe o farfurie la micul dejun şi haide.

El se apucă de cea mai joasă cracă a copacului şi se ridică, întinzând o mână spre ea.

Fără nicio tragere de inimă ea se apucă de mâna lui şi-l lăsă să o ridice. Găsi un pic de satisfacţie în faptul că ea aproape nu-l ajută deloc, lăsându-şi corpul să atârne greu.

Când se aflau sus, o ajută să ajungă la fereastră, apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Ce-ai zice de un sărut de noapte bună?

Blair, zâmbind uşor, se aplecă spre el, de parcă ar fi intenţionat să-l sărute, apoi, în ultima clipă, trânti geamul în jos iute, astfel încât Lee trebui să sară înapoi ca să nu-şi prindă degetele. Din spatele ferestrei, ea îi trimise un sărut şi trase

repede draperiile.

În timp ce zâmbea bucuroasă, auzi un trosnet de afară, un strigăt înfundat şi apoi o bufnitură puternică.

— A căzut! exclamă ea, deschizând rapid fereastra şi cotind capul afară. Lee! strigă ea cât de tare îndrăzni.

Spre surprinderea ei, chipul lui apăru de lângă fereastră, se întinse repede şi o sărută iute şi apăsat.

— Ştiam eu că nu mi poţi rezista.

Cu acestea, el sări pe cea mai lungă ramură şi ajunse jos în timp record.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să te învăţ cum să te caţeri în copaci, râse el, apoi se aşeză lângă tulpină, de parcă ar fi avut de gând să-şi petreacă acolo noaptea.

Blair trânti geamul şi merse la culcare.

CAPITOLUL 8

Duminică dimineaţa, Gates îi spuse lui Blair să se îmbrace pentru a merge la biserică şi că trebuia să reuşească să arate pe cât posibil ca o doamnă.

La micul dejun fu o atmosferă sumbră, cu Houston mai rigidă decât de obicei, iar ea şi cu Opal arătau de parcă ar fi plâns cea mai mare parte a nopţii. Duncan îşi întipărise pe chip o expresie de martir care suferea din pricina tuturor.

Imediat după masa îngrozitoare, Opal declară că nu se simţea în stare să meargă la biserică şi se retrase în camera ei. Gates o luă pe Blair într-un colţ şi-i spuse că o omoară pe mama ei cu purtarea ei.

La biserică fu cel mai rău. Preotul păru să considere că tot ceea ce se întâmplase între gemene era o glumă bună şi provocă râsul întregii congregaţii când spuse că Lee se răzgândise în privinţa gemenei pe care voia s-o ia de soţie.

După slujbă, oamenii se strânseră în jurul lor, dorind să afle ce se întâmplă, dar Houston rămase imperturbabilă de parcă ar fi fost stană de piatră. Şi când Leander încercă să-l vorbească, îi răspunse cu o furie aproape deloc ascunsă, astfel încât bineînţeles el se hotărî să-şi descarce nervii pe Blair. O înşfăcă de braţ şi aproape o târî la trăsura lui.

Blair fu aruncată ca un sac pe pernele trăsurii în timp ce Lee porni, îndreptându-se spre sud. Abia când ieşiră din oraş el mai încetini viteza.

Blair îşi aranjă pălăria.

— Credeai că o să-ţi zâmbească şi o să-ţi spună ceva plăcut?

El opri trăsura.

— Credeam că o să fie rezonabilă. Voi amândouă împreună aţi pornit acest joc. Niciodată n-am vrut s-o umilesc în public.

— Nu trebuie decât să mă ajuţi să mă întorc în Pennsylvania şi atunci te poţi întoarce la Houston în genunchi, iar eu sunt sigură că te va ierta.

— Nu. N-am să fac aşa ceva. Tu şi cu mine ne vom căsători. Am adus un coşuleţ pentru picnic şi cred că putem lua prânzul.

Înfăşură frâul pe mânerul frânei, coborî şi merse s-o ajute pe Blair. Dar, după ce ocoli calul, se opri.

— Cred că am o piatră în pantof, spuse el, sprijinindu-se de un copac ca să şi-o scoată.

Blair rămase pe loc o clipă privindu-l şi gândindu-se la chipul surorii ei în timpul anunţului din biserică; se gândi că ea nu voia să rămână în Chandler sau să devină soţia acestui bărbat; apoi apucă frâul, îl smuci şi îndemnă calul să pornească în timp ce Leander stătea acolo într-un picior. El o urmări o vreme, dar curând se opri când se înţepă în ceva în piciorul încălţat doar în ciorap şi începu să şchioapete.

Când ajunse la o distanţă sigură faţă de el, Blair încetini alergarea calului şi se întoarse în Chandler. Trebuia să găsească o modalitate de a părăsi acest oraş. După anunţul de azi-dimineaţă nu putea urca pur şi simplu în tren, fără să stârnească măcar curiozitatea. Fiind o Chandler, într-un oraş numit Chandler, crea şi anumite dezavantaje.

Mâine va sosi Alan şi poate că el o va ajuta. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Lee, avea oarecari îndoieli dacă Alan o va mai dori de soţie după ceea ce se întâmplase.

În clipa când Blair ajunse acasă îşi dădu seama că era în neregulă ceva. Opal stătea pe verandă şi, când o văzu pe Blair, sări în sus.

— Ştii unde este sora ta?

Blair urcă grăbită scările.

— A fugit? Stai să mă schimb şi începem s-o căutăm.

— E mai rău decât atât, spuse Opal, aşezându-se pe leagănul

de pe verandă. Omul acela îngrozitor, domnul Taggert, a venit la biserică şi a spus tuturor că el şi cu Houston se vor căsători şi că va fi o căsătorie dublă cu tine şi cu Leander. Ce se întâmplă cu familia mea? Domnul Gates spune că omul acela, Taggert, a împuşcat oameni pentru a obţine ceea ce are şi nu pot să cred că Houston îl ia pe omul ăsta pentru că l-a pierdut pe Leander şi vrea să arate întregului oraş că-şi poate găsi un alt soţ. Iar el trebuie să fie foarte bogat. Nici nu vreau să mă gândesc la faptul că ea se căsătoreşte cu bărbatul acesta pentru banii lui.

Blair se aşează în leagăn lângă mama ei.

— Asta e numai greşeala mea.

Opal o lovi cu palma pe genunchi.

— Întotdeauna ai fost uşor influenţabilă. Nu fi aşa surprinsă, draga mea, îmi cunosc fiicele destul de bine. Deşi Houston arată a fi numai lapte şi miere, ştiu că ea e cea care te îndeamnă să faci cele mai îndrăzneţe lucruri, întotdeauna ai fost cea mai inimoasă, ai vrut să ajuţi oamenii şi de aceea sunt sigură că vei ajunge un doctor foarte bun.

— Dacă voi reuşi să scap vreodată de aici şi să-mi continui studiile, spuse Blair dezamăgită.

Opal se juca cu viţa de vie ce se întindea pe o parte a verandei.

— M-am tot gândit la tine şi la Lee. S-ar putea să nu crezi aşa acum, dar el este cu adevărat un bărbat foarte bun. Nu cred că cineva îl cunoaşte foarte bine. Întotdeauna a fost foarte tăcut în preajma lui Houston, dar în ultimele câteva zile a fost mai animat ca niciodată.

— Animat! Aşa ţi se pare ţie? Tot timpul îmi comandă. Îmi spune că am să mă mărit cu el, zice că o femeie nu poate fi partenera lui la clinica pe care vrea s-o construiască şi în general este un porc îngust la minte.

— Asta al crezut şi vineri noaptea?

Blair îşi întoarse capul pentru a-şi ascunde roşeaţa.

— Poate că atunci nu, dar băusem multă şampanie şi era şi lumina lunii şi dansul şi, pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Hmm, zise Opal neîncrezătoare. Indiferent de ce ai văzut tu în noaptea aceea, nu cred că Lee a văzut la fel.

— Nu cred că-mi pasă ce a văzut el. Problema acum este Houston. M-am întors în acest oraş şi efectiv i-am ruinat viaţa, iar acum spune că vrea să se mărite cu urâtul acela de Midas, Kane Taggert. Cum putem împiedica să se întâmple acest lucru?

— Domnul Gates şi cu mine vom sta de vorbă cu ea de îndată ce se întoarce acasă şi vom vedea dacă o putem convinge să creadă că mai există şi o altă soluţie pentru această problemă în afară de cea drastică pe care, se pare, a adoptat-o.

Blair privi prin verdeaţa ce înconjura veranda către un colţ alb ce se zărea din conacul Taggert.

— Urăsc din tot sufletul casa aceea, spuse ea cu patimă. Dacă Houston n-ar fi vrut s-o vadă atât de mult, n-am fi schimbat locurile şi nu mi-aş fi petrecut noaptea cu Leander, iar acum, dacă nu şi-ar dori casa aceea atât de mult, nu s-ar gândi să se mărite cu barbarul acela.

— Blair, ar trebui să te odihneşti în după-amiaza asta. Citeşte nişte cărţi pe care le-ai adus şi lasă-ne pe noi să ne facem griji pentru Houston. Apropo, unde este Lee? De ce nu te-a adus el acasă?

Blair se ridică.

— Cred că am să mă odihnesc. Nu prea am dormit azi-noapte. Şi Lee probabil că va apărea curând ca să-şi ia trăsura. Sub nicio formă nu vreau să-l văd.

Opal ezită o clipă, apoi fu de acord.

— O s-o trimit pe Susan sus cu o tavă. Odihneşte-te, draga mea, pentru că, după câte cunosc eu oraşul ăsta, mâine va fi o agitaţie cumplită. După ce toată lumea va afla despre căsătoria ta

cu Lee şi despre cea a lui Houston cu omul acela, sunt sigură că… Oh, Doamne, nici nu-mi vine să mă gândesc.

Nici Blair nu voia şi bucuroasă se retrase în camera ei unde rămase tot restul zilei.

* * *

Luni fu mai rău decât îşi putuse imagina Blair vreodată că ar putea fi. Micul dejun fu îngrozitor. Gates urlă întruna, cu gura plină, că Blair i-a ruinat viaţa surorii ei. Din moment ce Blair avea tendinţa să-i dea dreptate, îi venea greu să se apere. Opal plângea întruna în timp ce Houston reuşea să-şi păstreze calmul de parcă n-ar fi auzit nimic.

După micul dejun, începură să sosească oameni cu zecile, căruţe pline de oameni, aducând mâncare şi scuze străvezii în legătură cu motivul pentru care se aflau aici. Era atâta timp de când ea nu mai locuise într-un oraş mic, încât fu uimită cât de băgăreţi erau oamenii. Se părea că nu există nimic care să nu-i privească. Erau foarte curioşi să afle de ce Lee se însura acum cu Blair. Şi la fel de curioşi în legătură cu Taggert, punându-i lui Houston mii de întrebări despre el şi casa lui.

La unsprezece, Blair intră în casă pentru a pune deoparte una din numeroasele plăcinte pe care le aduseseră vizitatorii şi reuşi să se strecoare pe uşa din spate fără s-o vadă cineva. Alergă practic cele două mile până la gară şi simţea cum, cu fiecare pas făcut, se apropie de libertate. Când va veni Alan, va reuşi să lămurească întreaga situaţie şi atunci Houston se va putea mărita cu Leander, iar ea se va întoarce acasă.

Nerăbdătoare, aşteptă trenul să intre în gară şi, când se opri în cele din urmă, avu senzaţia că aburul nu se va mai opri niciodată. Dar, prin ceaţă, îl zări şi începu să alerge pe lângă tren până când el sări şi o luă în braţe.

Nu-i păsa că locuitorii din Chandler se uită la ei sau că ei o considerau logodită cu alt bărbat, tot ceea ce conta era că se afla din nou cu Alan.

— Ce primire călduroasă, spuse el ţinând-o în braţe.

Ea se dădu înapoi ca să-l privească. Era la fel de frumos cum şi-l amintea, cu părul blond şi ochi albaştri, cu câţiva centimetri mai înalt ca ea. Începu să-i spună ceva, apoi văzu că atenţia lui era atrasă de ceva din spatele ei. Se întoarse iute, dar nu destul de iute.

Leander îşi strecură braţul cu abilitate în jurul taliei ei şi reuşi s-o tragă spre el, departe de Alan.

— Aşa deci, tu trebuie să fii Alan, spuse el calm cu un zâmbet cald. Am auzit atâtea despre tine. Bineînţeles că între îndrăgostiţi nu există secrete, nu-i aşa, iubito?

— Dă-mi drumul! zise ea printre dinţi încercând să zâmbească către Alan ce părea total nedumerit.

În timp ce-şi băga un cot în coastele lui Lee îi spuse lui Alan:

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe logodnicul surorii mele. Este Leander Westfield. Iar acesta este Alan Hunter, lo…

Lee îi opri vorbele strivindu-i aproape coastele cu strânsoarea lui şi nici măcar cele trei lovituri ascuţite cu cotul nu reuşiră să-l facă să-i dea drumul.

El îl întinse mâna lui Alan.

— Te rog s-o ierţi pe Blair. E puţin emoţionată astăzi, revăzându-şi un vechi şi drag prieten. Eu sunt logodnicul ei. Ea şi cu mine urmează să ne căsătorim peste două săptămâni. Nu-i aşa, draga mea? Doar încă câteva zile şi vei deveni doamna Leander Westfield. Ştiu că emoţia te face puţin nervoasă şi uitucă, dar hai să nu dăm o impresie greşită prietenului tău.

Îi zâmbi angelic lui Alan.

— Nu este aşa cum pare, începu Blair. Omul ăsta e nebun şi are nişte idei ciudate.

Împingându-l cu putere reuşi să se desprindă de Lee.

— Alan, hai să mergem undeva să stăm de vorbă. Am foarte multe să-ţi spun.

Alan se uită la Lee care era cu câţiva centimetri buni mai înalt decât el.

— Cred că într-adevăr trebuie să stăm de vorbă. Întinse braţul către ea. Mergem?

Se uită peste umăr la Lee.

— Tu poţi să-mi duci bagajele, tinere.

Lee reuşi cu succes să se strecoare între cei doi.

— În general mi-ar face o deosebită plăcere să car bagajele unui prieten al viitoarei mele soţii, dar azi am o mică problemă. Ieri a trebuit să merg pe jos mai bine de patru mile, încălţat în pantofi noi şi am prea multe băşici ca să mai pot suporta o greutate în plus. Doctorul meu a insistat să nu mă forţez deloc. Hai, Blair, o să-l conducem acum pe micul tău prieten la trăsură.

— Ăsta-i un cal foarte neobişnuit, spuse Alan, aruncându-şi genţile în spate, referindu-se la calul pătat alb cu negru înhămat la trăsura lui Lee.

— Este singurul din zonă, zise mândru Lee. Oriunde merg, oamenii văd calul şi-l recunosc, astfel încât, dacă au nevoie de ajutor, mă pot găsi uşor.

— Ce fel de ajutor? întrebă Alan urcând în trăsură.

— Sunt medic, răspunse Lee, pocnind din bici şi pornind trăsura cu viteză înainte ca Alan să apuce să se aşeze ca lumea lângă Blair.

Fu o călătorie desfăşurată cu o viteză care-ţi ridica părul pe ceafă, iar locuitorii oraşului, crezând că el are vreo urgenţă, se dădeau deoparte din calea lui. Se opri în faţa casei pe care o cumpărase pentru Houston.

— Cred că acesta e un loc foarte potrivit pentru a sta de vorbă.

Ochii lui Blair se măriră uimiţi. Nu mai văzuse casa din noaptea în care ea şi Lee…

— Trebuie să discut cu Alan, nu cu tine şi categoric nu aici.

— La locul crimei, ca să spun aşa? Ei bine, cred că am putea merge la ceainăria domnişoarei Emily. Are o cameră separată acolo.

— Aşa-i mai bine, dar aş vrea să fiu singură cu Alan. Houston şi cu mine…

Se opri pentru că Lee pornise ca fulgerul, aruncând-o împreună cu Alan pe pernele din spate ale trăsurii.

* * *

— Iată-i şi pe îndrăgostiţii noştri. Lee, ar fi trebuit să ne spui şi nouă despre tine şi Blair, spuse domnişoara Emily. Când Nina ne-a spus că eşti îndrăgostit lulea, cu toţii am crezut că este vorba despre Houston.

— Cred că e adevărat când se spune că dragostea e oarbă, zise Lee făcându-i cu ochiul femeii. Am putea intra în sufrageria separată, te rog? Un vechi prieten de-al logodnicei mele a venit în vizită şi am vrea să stăm de vorbă.

Domnişoara Emily îl aruncă o privire lui Alan.

— Trebuie să faci cunoştinţă cu Nina, sora lui Leander. E o domnişoară atât de drăguţă.

Când se aşezară în sufrageria separată, după ce fură aduse ceaiuri şi prăjituri, Blair se strâmba, Alan arăta în continuare la fel de nedumerit, dar Lee zâmbea mândru.

— Dacă nu te deranjează am să-i spun adevărul lui Alan, spuse Blair, de îndată ce se închise uşa şi rămaseră singuri. Sora mea, Houston, a vrut să meargă undeva şi…

— Unde? o întrerupse Lee.

Ea se încruntă către el.

— Dacă vrei să ştii, primise o invitaţie să viziteze clădirea aceea monstruoasă a lui Taggert în seara aceea şi voia să meargă, iar singurul mod în care ar fi putut-o face era doar dacă eu eram de acord să-i iau locul şi să merg la recepţie împreună cu tine. Oricum, zise ea întorcându-se către Alan şi renunţând la tonul furios, sora mea a vrut să schimbe locurile în seara aceea, aşa cum făceam când eram copii şi am făcut-o. Doar că eu n-am ştiut în ce mă bag pentru că el – ea se uită la Lee – era înfuriat pe mine, adică pe Houston, iar eu am încercat să scap de el, dar el nu m-a lăsat. Şi pe urmă, a doua zi a aflat că schimbaserăm locurile şi acum crede ca un neghiob că eu vreau să mă mărit cu el.

Alan rămase tăcut câteva clipe.

— Lipsesc câteva date din povestea asta.

— Eu aş spune că lipseşte mai mult de jumătate, zise Lee. Adevărul e că gemenele într-adevăr au schimbat locurile şi să mă bată Dumnezeu dacă înţeleg cum de nu mi-am dat seama imediat. Eram logodit cu Houston care e o fată destul de rece, aşa încât ar fi trebuit să-mi dau seama pe loc că nu era ea, pentru că, atunci când am atins-o pe Blair, ea pur şi simplu a luat foc.

— Cum îndrăzneşti să spui un asemenea lucru?

Lee părea complet nevinovat.

— Nu fac decât să spun adevărul, iubito. Am dus-o acasă la mine pentru o cină târzie şi, ei bine, hai să spunem doar că ne-am petrecut noaptea nunţii cu două săptămâni mai devreme.

— Alan, n-a fost chiar aşa. Eu jucam rolul lui Houston, iar ea îl iubeşte. Dumnezeu ştie de ce pentru că mie nici măcar nu-mi place omul ăsta. E bigot, egoist şi crede că o femeie n-ar putea fi partenera lui în clinica pe care vrea s-o deschidă. Eu vreau doar să merg acasă şi să lucrez la spitalul *St. Joseph* şi să mă căsătoresc cu tine, Alan. Crede-mă, te rog.

Alan stătea încruntat în timp ce zgâria cu furculiţa faţa de masă.

— Trebuie să ai nişte sentimente faţă de el, altfel nu ai fi…

— Ţi-am spus, îl întrerupse Blair cu o expresie de nelinişte întipărită pe chip. Jucam rolul lui Houston. Alan, te rog să mă crezi. Plec cu tine chiar în clipa asta.

— Doar peste cadavrul meu, spuse Lee.

— Ah! În sfârşit o idee încântătoare, zise ea, zâmbindu-i cu ochii îngustaţi ca două lame de cuţit.

Alan îi întrerupse întorcându-se către Lee.

— Spune-mi, ai de gând s-o tragi de păr până în faţa altarului?

— Mai am aproape două săptămâni. Până atunci o voi face să mă implore să mă căsătoresc cu ea.

— Eşti sigur de asta? întrebă Alan.

— Absolut, răspunse Lee.

— Facem încercarea? Pe data de 20, ori pleacă împreună cu mine, ori se mărită cu tine.

— De acord.

— De acord? zise Blair, ridicându-se de la masă. Nu cred că vreau să am de-a face cu niciunul dintre voi. N-am de gând să vă las să vă târguiţi pentru mine ca pentru o vită.

— Stai jos.

Lee îi puse o mână pe umăr şi o aşează la loc pe scaun.

— Spui că îl iubeşti şi totuşi mie nu-mi poţi rezista, aşa că dintre cine altcineva vrei să alegi?

— Nu vreau să aleg. Vreau să mă mărit cu Alan.

— Aşa spui acum, dar abia m-ai întâlnit pe mine, spuse Lee îngâmfat. Bineînţeles că a fost o întâlnire de pomină, dar… Hai! Stai jos.

El se uită din nou la Alan.

— Trebuie să stabilim nişte reguli. Mai întâi trebuie ca ea să fie de acord să rămână în Chandler până pe 20. Să nu plece din oraş. Şi, în al doilea rând, trebuie să-mi accepte invitaţiile. Nu are voie să se sechestreze în casa lui Gates sau să iasă numai cu tine.

Orice altceva rămâne la latitudinea fiecăruia.

— Mi se pare destul de cinstit. Ce spui, Blair?

Primul ei impuls fu să iasă din încăpere şi să-i lase pe amândoi acolo, dar mai întâi voia să ştie consecinţele acestui gest.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Dacă nu eşti de acord şi înţeleg că ai de gând să părăseşti oraşul, spuse Lee, îl trimit pe Gates după tine în Pennsylvania şi, după ce-o să povestească tot ce s-a întâmplat, poţi să-ţi iei adio de la cariera de medic. Pe de altă parte, dacă pe 20, ai să-l alegi în mod greşit tot pe Alan, eu îţi cumpăr biletul de tren şi găsesc un fel de a-l potoli pe Gates.

Ea se gândi o clipă, apoi se uită la Lee.

— Bine, dar te avertizez: nu vreau să mă mărit cu tine şi o să te simţi bucuros pe 20 când am să plec din oraşul ăsta afurisit cu Alan, pentru că am de gând să-ţi fac viaţa cât se poate de mizerabilă în acest interval.

Lee se întoarse către Alan.

— Îmi plac la nebunie femeile focoase. Fie ca acela care va fi mai bun să câştige.

Îi întinse mâna, iar Alan i-o strânse. Înţelegerea fusese încheiată.

CAPITOLUL 9

A doua zi după sosirea lui Alan, Blair stătea întinsă pe spate pe o pătură aşezată pe iarbă sub un copac din Fenton Park. Alan îi citea un articol despre ultimele noutăţi privind tratamentul difteriei în timp ce ea privea norii ce se mişcau deasupra şi asculta bâzâitul albinelor, auzind în acelaşi timp şi râsul celorlalţi oameni aflaţi în parc în această zi frumoasă.

— Blair, mă auzi? Îţi citeam din raportul doctorului Anderson. Ce părere ai?

— Despre ce? întrebă ea visătoare, întorcându-se cu faţa în jos. Oh! spuse ea tresărind. Cred că nu ascultam. Mă gândeam la sora mea şi la ceea ce s-a întâmplat ieri.

Alan închise cartea.

— Poţi să-mi spui şi mie?

— Omul acela, Taggert, i-a trimis o trăsură şi un cal şi odată cu ele şi cel mai mare diamant din lume. Houston nici n-a clipit măcar. A strâns doar foarte calmă inelul la piept, s-a îndreptat către trăsură şi a plecat, întorcându-se acasă abia după ora nouă. Deja mama era îngrozită că fiica ei se vinde, aşa că a trebuit să-mi petrec ore în şir încercând s-o liniştesc înainte de a putea să adoarmă. Iar azi-dimineaţă, Houston a plecat în zori, ceea ce a făcut-o pe mama să plângă din nou.

— Şi de tine nu este îngrijorată? întrebă Alan punând cartea jos şi sprijinindu-se de copac.

— Cred că atât ea cât şi domnul Gates consideră că eu am parte de un bărbat mai bun decât merit, sau cel puţin asta e părerea lui Gates. Nu sunt sigură de ce crede mama. E prea îngrijorată de felul în care a fost ruinată viaţa lui Houston.

Alan îşi trecu degetele peste marginea cărţii.

— Şi crezi în continuare că eu n-ar fi mai bine să le fiu

prezentat mamei şi tatălui tău vitreg?

— Nu încă, spuse ea ridicându-se. Nu-ţi poţi imagina cum este Gates. Dacă ar auzi că eu…

Se opri pentru că nu dorea să-l reamintească lui Alan de ce fusese nevoită să se logodească neapărat cu Lee. Dar ştia că, dacă Gates ar auzi că ea s-a culcat cu un bărbat în timp ce era logodită cu altul, viaţa ei ar fi mai mizerabilă decât era deja. Omul acela nu pierdea nicio ocazie niciodată să-i spună că ea era cea care-i ruinase viaţa lui Houston, determinând-o să se mărite cu un bărbat pentru banii lui. Dispusă să facă orice pentru a scăpa de umilinţă, o umilinţă cauzată în întregime de Blair şi imoralitatea ei. Zi şi noapte numai asta auzea de la tatăl ei vitreg.

Îi zâmbi uşor lui Alan.

— Hai să nu vorbim despre lucruri neplăcute într-o zi aşa frumoasă. Hai să mergem mai bine la plimbare sau de ce să nu închiriem o barcă să ieşim pe lac? N-am mai făcut nici un fel de mişcare pe apă de când am plecat de la echipa de vâslaşi în toamnă.

— De acord, spuse el, ridicându-se şi întinzându-i mâna ca s-o ajute.

Strânseră pătura, luară cartea şi porniră spre micul chioşc de închirieri de lângă lacul Midnight, de unde luară o barcă. Mai erau şi alte câteva perechi pe lac care-i salutară cu strigăte de bun venit.

— Bună dimineaţa, Blair-Houston, spuseră ei privindu-l cu interes pe Alan, iar câţiva dădură chiar de înţeles că ar dori să fie prezentaţi, dar ea se prefăcu a nu observa. Houston s-ar fi putut să simtă un fel de obligaţie de a satisface curiozitatea oamenilor din oraş, dar Blair nu consideră că era un gest necesar.

Ea se lăsă pe spate în barcă, în timp ce Alan vâslea, având chipul acoperit de o pălărie cu boruri largi împotriva soarelui de altitudine din Chandler, şi-şi lăsă mâna în apă; aproape că adormi.

— Bună dimineaţa! se auzi un glas care o făcu să se ridice imediat.

În faţa ochilor îi apăru chipul lui Lee care vâslea într-o barcă alături de ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea cu maxilarele încleştate. Pleacă!

— După cum spune mama ta eu mă aflu împreună cu tine. Ei bine, Hunter nu prea pari a fi în largul tău cu vâslele alea. Poate că e din cauza traiului de la oraş.

— Ce-ar fi să dispari de-aici împreună cu remarcile tale răutăcioase cu tot? Ne simţeam foarte bine până să apari tu.

— Ai grijă cum te porţi că au început să se uite oamenii la noi şi nu cred că ai dori ca ei să creadă că e ceva în neregulă în paradis, nu-i aşa?

— Paradis? Cu tine? Nu eşti nimic altceva decât un…

Leander o întrerupse.

— Hunter, vrei să mă ajuţi puţin? Cred că mi-am prins piciorul sub scândură şi a început să se umfle.

— Alan, rămâi pe loc, îl avertiză Blair. N-am încredere în el.

Dar era deja prea târziu. Alan, proaspăt absolvent al şcolii de medicină şi foarte conştient de responsabilităţile sale de vindecător, nu putea rezista unei rugăminţi de ajutor. Imediat puse vâsla jos şi se aplecă într-o parte ca să-l ajute pe Lee… şi de îndată ce se află deasupra apei Lee împinse barca, iar Alan, după o clipă de dezechilibru, ateriză în lac. Blair se aplecă imediat ca să ajute pe Alan, dar Lee o apucă de mijloc şi o trase în barca lui.

În jurul lor se auziră râsete şi zgomotul făcut de Alan care încerca să iasă din apă şi să urce înapoi în barcă, precum şi gălăgia pe care o făcea Blair ţipând la Lee să-i dea drumul.

El reuşi cumva să înainteze aproape un metru către mal, folosindu-se doar de o vâslă, în timp ce cu cealaltă o ţinea pe Blair, care se zbătea lovindu-l ori de câte ori putea.

— Pălăria mea, spuse Blair printre dinţi, iar Lee, surâzând în

continuare voios, merse către barcă să i-o aducă.

Iar când el se află cu spatele la ea, neatent, Blair înşfăcă vâsla de jos şi-l împinse în spate cu toată puterea. Spre marea ei satisfacţie, Leander ateriză cu faţa în noroi la marginea lacului. Dar Blair nu avu timp să se bucure de succesul ei pentru că-l văzu pe Alan zbătându-se în continuare în apă. Îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru anii petrecuţi în echipa feminină de vâslaşi şi se îndreptă către Alan în barca lui Lee.

— N-am învăţat niciodată să înot, spuse el când ea se aplecă să-l ajute. Doar să calc apa cu picioarele.

Reuşi să-l urce în barcă în timp ce Alan tuşea, cu apa curgându-i şiroaie din haine şi cu picioarele tremurânde în urma a ceea ce pentru el fusese o experienţă chinuitoare. Blair se uită către ţărm şi-l văzu pe Lee stând acolo plin de noroi, iar asta îi dădu o oarecare satisfacţie.

Expertă, întoarse barca şi vâsli către malul celălalt, spre chioşcul de închirieri.

Se ocupă de plată, în timp ce Alan stătea alături strănutând, apoi luară o trăsură care-i dusă la hotelul *Imperial* unde stătea el.

Blair era atât de furioasă, încât nici nu se uită la Alan tot drumul până la hotel. Cum de îndrăznea Leander să se poarte aşa cu ea în public, sau în particular la urma urmei? se gândea ea. Spusese destul de clar şi răspicat că nu voia să aibă nimic de a face cu el şi totuşi el continua să o agaseze.

Merse cu Alan sus până în camera lui.

— Dacă mai pun o dată mâna pe omul ăla îl omor. E cea mai nesuferită creatură pe care mi-a fost dat s-o văd! Gândul că aş putea vreodată să mă mărit cu cineva ca el este doar un exemplu perfect al egoismului său notoriu. Dă-mi cheia.

— Ce? Oh. Stai aşa, Blair, crezi că ar fi bine să intri în cameră cu mine? Vreau să spun că nu ştiu cum ar părea acest lucru.

Blair îi luă cheia din mână şi deschise uşa.

— Îţi imaginezi cam ce-ar însemna să trăieşti alături de un asemenea om? E ca un copil mare şi răsfăţat care face numai ce vrea el. Acum i-a intrat în cap că mă vrea pe mine, probabil pentru că sunt prima femeie care l-a refuzat şi s-a hotărât să-mi facă viaţa un chin.

Se opri şi se uită la Alan care stătea acolo cu apa curgând pe podeaua camerei de hotel.

— De ce stai în hainele astea ude? Ar trebui să te dezbraci.

— Blair, nu cred că ar trebui să te afli aici şi cu siguranţă că nu am de gând să mă dezbrac în faţa ta.

Blair începu să se calmeze şi-şi dădu seama unde se afla.

— Ai dreptate, bineînţeles. Cred că eram prea furioasă ca să gândesc normal. Ne vedem mâine?

— Dacă nu mor de pneumonie până atunci, spuse el zâmbind.

Ea îi zâmbi de asemenea, dădu să plece, apoi, dintr-un impuls, se întoarse şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l apăsat.

El o ţinu la început cu o oarecare reţinere de parcă n-ar fi vrut s-o ude, dar, pe măsură ce Blair deveni mai pătimaşă, o apropie de el, întorcându-şi capul într-o parte şi participând şi el cu mai multă pasiune.

Blair se retrase.

— Trebuie să plec, spuse ea încet, îndreptându-se spre uşă. Ne vedem mâine.

Alan rămase nemişcat o vreme, după ce Blair plecă, deloc grăbit să-şi schimbe hainele ude.

— Lui nu i-ai spus „nu”, Blair, şopti el. Şi când te sărut eu trebuie să pleci, dar el te poate face să stai toată noaptea.

* * *

Joi dimineaţă, Blair năvăli val-vârtej în casă, cu lacrimi pe

obraji: şi fugi sus în camera ei. Trebui să-şi croiască drum printre câteva buchete de flori înainte de a putea ajunge la pat. Dând la o parte vreo şase cutii cu bomboane de ciocolată, se aruncă pe pat unde rămase mai mult de o oră plângând. Leander Westfield îi făcea viaţa un calvar. Ieri îi stricase din nou o după-amiază plăcută alături de Alan. Ea şi cu Alan plecaseră la un picnic la ţară, iar Lee apăruse din senin, trăgând şase focuri de armă în aer ca să sperie caii şi încercând s-o urce pe Blair pe calul lui. Dar din nou reuşise să scape de el făcând calul să se ridice în două picioare şi fugind.

Alan rămăsese pe loc privindu-i, în imposibilitatea de a participa în vreun fel, din moment ce nu ştia mai nimic despre temperamentul cailor ce nu erau înhămaţi la o trăsură. De fapt Blair avusese greutăţi în a-l convinge să facă o plimbare călare în loc de a închiria o trăsură, aşa cum ar fi vrut el.

Când Blair reuşise să scape de Lee şi de calul lui ce se ridicase în două picioare, urcase pe unul dintre caii pe care ea şi Alan îi închiriaseră, celălalt fugise la zgomotul produs de pistolul lui Lee, şi-i trebuiseră câteva clipe bune până să-l convingă pe Alan să urce în spatele ei.

Blair călărise mult în copilărie, iar acum avea nevoie de toată îndemânarea când alerga să scape de Lee. Când se întoarse să se uite la el, Alan urlă de spaimă. Se apropiau tocmai în viteză de un copac, iar calul urma să se lovească de el dacă nu i se oferea suficient spaţiu pentru a-l depăşi.

Leander văzu în acelaşi timp pericolul şi cu o mişcare fulgerătoare îşi întoarse calul atât de brusc, încât animalul se ridicase pe neaşteptate în două picioare aruncându-l pe Lee la pământ. Datorită acţiunii lui curajoase, Blair şi Alan reuşiră să treacă în siguranţă.

Din păcate sau din fericire din punctul de vedere al lui Blair, calul lui Lee continuă să alerge îndreptându-se spre grajdurile sale.

Alan se ţinea strâns de Blair şi de şa, în timp ce ea păstră ritmul unui galop rapid înapoi către oraş.

— N-ai de gând să te duci să-l iei şi pe el? Sunt kilometri întregi până în oraş.

— Nu sunt decât şase mile, îi răspunse ea peste umăr. Şi pe urmă ar trebui să fie deja obişnuit cu plimbările astea lungi.

Asta se întâmplase miercuri şi comparativ cu astăzi ziua aceea fusese o adevărată sărbătoare. Astăzi, Gates se luase din nou de Blair pentru că în final auzise şi el ce se întâmplase pe lac, cum Blair fusese văzută cu un alt bărbat şi cum ea îl umilise pe Lee în faţa tuturor.

Blair nu voise să se certe cu el, aşa încât spusese că merge să-l întâlnească pe Lee la spital în această dimineaţă. Minţise spunând că Lee voise să discute cu ea nişte probleme medicale, dar adevărul era că Blair spera ca Lee să nu fie la spital pentru că nu dorea deloc să-l vadă.

Gates insistase ca ea să meargă împreună cu el când pleca la muncă şi când o lăsă în faţa spitalului aşteptă s-o vadă intrând înăuntru. Ca o prizonieră, se gândi ea.

Interiorul spitalului îi era familiar, iar mirosul de dezinfectant, lemn ud şi săpun era ca o revenire acasă. Nu era nimeni prin jur, aşa că începu să rătăcească prin saloane, uitându-se înăuntru la pacienţi şi dorindu-şi să se poată întoarce în Pennsylvania înapoi la lucru.

La etajul al treilea auzi ceva de care-şi dădu imediat seama ce era: zgomotul cuiva care încerca să respire.

Imediat intră în pielea doctoriţei Chandler, alergând în salon şi văzând o femeie bătrână care se îneca şi începuse să devină vânătă. Blair nu pierdu nicio clipă începând să apese pieptul femeii şi apoi folosindu-şi propriii plămâni pentru a forţa aerul să intre în cei ai femeii. Abia reuşise s-o facă de două ori când se trezi împinsă deoparte cu putere.

Leander o împinse atât de tare, încât ea aproape căzu în timp ce el începu să cureţe gâtul femeii. În câteva minute, pacienta respira din nou normal, iar el o dădu în grija unei infirmiere.

— Tu vii în biroul meu, îi spuse el lui Blair, aproape fără să se uite la ea.

Ceea ce urmă pentru Blair fură douăzeci de minute de morală cum nu mai avusese parte în toată viaţa până atunci. Lee considera că ea încercase să intervină în munca lui şi că i-ar fi putut omorî pacienta.

Nimic din ce spuse Blair nu reuşi să-i potolească furia. Îi spuse că ar fi trebuit să cheme pe cineva în ajutor mai degrabă decât să se apuce singură să se ocupe de un pacient despre care nu ştia nimic şi că tratamentul pe care l-a încercat putea fi unul greşit, putând face astfel mai mult rău decât bine.

Blair ştia că el are dreptate şi chiar în timp ce el îi vorbea, ea începu să plângă.

Leander se mai îmbună, îşi încetă tirada şi-i puse un braţ pe umăr.

Blair se dădu înapoi strigând că îl ura şi că nu mai voia să-l vadă niciodată. Alergă pe scări şi se ascunse după o uşă, în timp ce el trecu alergând după ea, căutând-o. Când drumul fu liber, plecă de la spital şi luă un tramvai spre casă, unde se afla acum, plângând şi nemaidorind să-l vadă niciodată în viaţa ei pe omul acela îngrozitor.

Pe la unsprezece reuşi să-şi revină destul cât să plece de acasă pentru a se întâlni cu Alan, îi spuse mamei ei că urma să-l întâlnească pe Lee ca să joace tenis, iar Opal abia dacă dădu din cap în semn de încuviinţare, încrezătoare în cele spuse de fiica ei.

* * *

Opal stătea pe veranda din spate, încercând să se bucure de

după-amiaza de primăvară, nemaigândindu-se la fiicele ei şi cosând la o broderie, când, ridicându-şi ochii, îl zări pe Leander stând în uşă.

— Oh, Lee, ce surpriză plăcută. Am crezut că tu şi cu Blair v-aţi dus să jucaţi tenis. Ai uitat ceva?

— Vă deranjează dacă stau puţin cu dumneavoastră?

— Bineînţeles să nu.

Ea îl privi atentă. Rareori se întâmpla ca faţa cu trăsături frumoase a lui Lee să fie marcată de vreo încruntare, dar astăzi părea să fie îngrijorat foarte tare de ceva.

— Lee, s-a întâmplat ceva?

Leander rămase tăcut câteva clipe, timp în care îşi scoase un trabuc din buzunarul de la piept, cerându-i printr-un gest permisiunea lui Opal ca să fumeze.

— Ea a plecat cu un bărbat numit Alan Hunter, cu care spune că vrea să se căsătorească.

Mâinile lui Opal se opriră din cusut.

— Oh, Doamne, altă complicaţie. Ai face mai bine să-mi spui despre ce-i vorba.

— Se pare că ea a acceptat cererea în căsătorie a acestui om în Pennsylvania, iar el urma să sosească aici luni, pentru a vă întâlni pe dumneavoastră şi domnul Gates.

— Dar luni, Blair deja… şi anunţul căsătoriei voastre fusese deja făcut, aşa că…

Glasul ei se pierdu.

— Datorită mie a fost făcut anunţul. Atât Houston cât şi Blair doreau să păstrăm tăcerea asupra celor întâmplate şi să uităm totul. Aproape că mi-e ruşine să recunosc că am şantajat-o pe Blair să rămână în Chandler şi să participe la întrecere.

— Întrecere?

— L-am întâlnit luni la gară pe Hunter şi l-am convins să facem o întrecere pentru a vedea cine câştigă mâna lui Blair.

Aveam timp până pe 20 s-o câştig pentru că pe 20 ea urma să se hotărască dacă vrea să se mărite cu mine sau să plece din oraş cu Hunter.

El se întoarse către Opal.

— Dar cred că am să pierd şi nu ştiu cum s-o câştig. Niciodată n-am mai fost nevoit să fac curte unei femei: aşa că nu sunt prea sigur ce anume ar trebui să fac. Am încercat cu flori, cu bomboane şi m-am făcut de râs în faţa întregului oraş… toate lucrurile ce credeam că fac plăcere femeilor, dar se pare că nimic nu merge. Pe 20 va pleca cu Hunter, repetă el, de parcă ar fi fost cel mai tragic dintre lucruri şi cu un oftat îi povesti lui Opal ce se întâmplase în ultimele zile, despre incidentul de la lac şi apoi despre cel cu caii şi termină cu cel petrecut azi-dimineaţă la spital când, recunoscu el, fusese destul de dur cu Blair.

Opal rămase gânditoare o vreme.

— O iubeşti foarte mult, nu-i aşa? întrebă ea destul de surprinsă.

Lee se îndreptă în scaun.

— Nu ştiu dacă este chiar dragoste…

Îi aruncă o privire lui Opal, apoi păru să-şi dea seama.

— Ei bine, da, poate că sunt îndrăgostit de ea, atât de îndrăgostit, încât nici nu-mi pasă că sunt considerat a fi idiotul oraşului, numai s-o pot câştiga, începu repede să se apere.

— Dar n-am de gând să mă duc la ea privind-o cu ochi bovini ca să-i spun că am făcut un lucru deloc bărbătesc îndrăgostindu-mă de ea în prima noapte petrecută împreună. Una e să ţi se trântească florile în faţă, dar nu sunt sigur că aş suporta să se întâmple la fel şi cu declaraţiile mele de dragoste eternă.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Ştii cumva cum îi face curte celălalt?

— E ceva ce am uitat complet să întreb.

— Trebuie să fie „prietenul” acela care-i tot trimite cărţi de

medicină. Blair citeşte una şi după un ceas pleacă de acasă spunând că se întâlneşte cu tine.

— Am o cameră întreagă cu cărţi de medicină, dar nu-mi pot imagina să-i trimit vreuna unei femei. Cred că atunci când e vorba de medicină părerile mele coincid cu cele ale domnului Gates. Aş dori din tot sufletul să renunţe la ideea asta absurdă, să ajungă la casa ei şi…

— Şi ce? Să fie ca Houston? Ai avut de-a face cu o femeie gata să devină casnică şi totuşi te-ai îndrăgostit de altcineva. Te-ai gândit vreodată că, dacă Blair ar renunţa la medicină, atunci n-ar mai fi ea însăşi?

Câteva clipe între ei se instală tăcerea.

— În clipa de faţă sunt dispus să încerc orice. Deci credeţi că ar trebui să-i trimit nişte cărţi de medicină?

— Lee, spuse Opal blând. De ce ai devenit doctor? Când ai ştiut prima dată că doreşti să-ţi dedici viaţa medicinii?

El zâmbi.

— Când aveam nouă ani şi mama era bolnavă. Bătrânul doctor Brenner a stat cu ea două zile şi ea a rămas în viaţă. Atunci mi-am dat seama că asta era ceea ce doream să fac.

Opal privi în grădină câteva clipe.

— Când fetele mele aveau unsprezece ani, le-am dus în Pennsylvania, în vizită la fratele meu, Henry, care este medic şi la soţia lui, Flo. Abia sosisem când Flo, Houston şi cu mine am făcut febră. N-a fost ceva serios, dar ne-a ţinut la pat, iar Blair a rămas în grija personalului. Fratelui meu i s-a părut că e prea singură, aşa că a invitat-o să-l însoţească în vizitele pe care le făcea pacienţilor.

Opal se opri ca să zâmbească.

— N-am aflat ce se întâmplase decât după câteva zile, când Henry era atât de încântat, încât n-a mai putut răbda şi mi-a spus. Se pare că Blair nu l-a ascultat pe Henry când el i-a spus să stea departe de pacienţii pe care îi trata. În prima zi, Blair l-a ajutat pe

unchiul ei la o naştere dificilă, cu multe probleme, păstrându-şi sângele rece, fără să intre în panică, chiar şi atunci când a început o hemoragie puternică. În a treia zi l-a asistat la o operaţie de apendicită făcută de urgenţă pe o masă de bucătărie. Henry a spus că nu mai văzuse pe nimeni atât de potrivit pentru medicină ca Blair. Mi-a trebuit o vreme ca să trec peste şocul că fiica mea ar putea deveni doctor, dar când am discutat cu Blair despre asta, în ochii ei apăruse o sclipire pe care n-o mai văzusem până atunci şi mi-am dat seama că voi face tot posibilul ca s-o ajut să devină medic.

Se opri şi oftă.

— Dar nu mă gândisem şi la reacţia domnului Gates. Când ne-am întors în Chandler, Blair nu vorbea decât despre faptul că va fi doctor. Domnul Gates a spus că nicio fată aflată sub protecţia sa nu va face ceva atât de nepotrivit cu menirea unei doamne. Am aşteptat un an şi am văzut cum încet-încet spiritul lui Blair începe să se stingă. Cred că picătura care a umplut paharul a fost atunci când domnul Gates a interzis bibliotecii să-i mai împrumute lui Blair cărţi de medicină.

Opal râse.

— Cred că a fost singura dată când m-am opus dorinţei domnului Gates. Henry şi Flo nu aveau copii şi m-au implorat s-o las pe Blair să meargă să locuiască la ei, promiţându-mi că Henry îşi va asuma responsabilitatea de a se ocupa ca Blair să primească cea mai bună educaţie, indiferent de cost, pe care o putea primi o femeie. Nu doream ca vreuna din fetele mele să plece, dar mi-am dat seama că era singura cale. Dacă rămânea aici spiritul ei ar fi fost nimicit.

Se întoarse către Lee.

— Deci înţelegi acum cât de mult înseamnă medicina pentru Blair. Reprezintă întreaga ei viaţă de când era copil şi acum…

Se întrerupse şi scoase din buzunar un plic.

— Asta a sosit alaltăieri de la Henry. Mi-a trimis-o mie ca eu să-i pot da vestea lui Blair cât mai blând cu putinţă. Scrisoarea spune că, chiar dacă a obţinut calificarea de a-şi face stagiatura la *St. Joseph*, chiar dacă s-a clasat pe primul loc la examenele ce au durat trei zile, reprezentantul guvernamental din Philadelphia s-a opus numirii ei, pentru că, spune el, este impropriu ca o doamnă să lucreze între atâţia bărbaţi.

— Dar asta-i… izbucni Lee.

— Nedrept? Nu e mai nedrept decât dorinţa ta ca ea să renunţe la medicină şi să stea acasă pentru a supraveghea servitoarea dacă ţi-a călcat cămăşile aşa cum vrei tu.

Lee privi spre grădină, fumându-şi trabucul şi gândindu-se.

— Poate că i-ar face plăcere să vadă câţiva pacienţi împreună cu mine la ţară. Nimic prea grav, doar nişte consultaţii de rutină.

— Da, cred că i-ar plăcea.

Îşi puse o mână pe braţul lui.

— Şi, Lee, cred că vei vedea o Blair total diferită de cea pe care ai cunoscut-o până acum. Pentru că uneori Blair este prea directă, oamenii de multe ori nu văd ce suflet mare are. Dacă vei continua să-ţi baţi joc de Hunter în faţa ei nu te va ierta niciodată, cu atât mai puţin să te iubească. Las-o să-l vadă singură pe Leander, cel pe care-l cunoaşte acest oraş, cel care sare mereu din pat la trei dimineaţa ca să o asculte pe doamna Lechner plângându-se de dureri misterioase. Şi pe bărbatul care i-a salvat vara trecută pe gemenii doamnei Saunders. Şi pe cel care…

— Bine, râse Lee. O să-i arăt că de fapt sunt un sfânt deghizat. Credeţi că într-adevăr ştie ceva despre medicină?

Fu rândul lui Opal să râdă.

— Ai auzit vreodată de doctorul Henry Thomas Blair?

— Patologul? Bineînţeles. Unele dintre descoperirile sale privind diagnosticarea bolilor au fost…

Se opri brusc.

— El este unchiul Henry?

Ochii lui Opal străluciră încintaţi.

— Unul şi acelaşi şi Henry spune că Blair e bună, chiar foarte bună. Dă-i o şansă. N-o să-ţi pară rău.

CAPITOLUL 10

Blair nu se simţi deloc mai bine jucând tenis cu Alan. Pe parcursul studiilor unchiul ei îi vorbise de nenumărate ori despre importanţa exerciţiului fizic. Spunea că păstrarea unei condiţii fizice foarte bune o va ajuta la sporirea capacităţii de a gândi şi a studia. Prin urmare Blair făcuse parte din echipa de canotoare, învăţase să joaco tenis împreună cu alţi câţiva studenţi şi, când avea timp, făcea gimnastică, ciclism, precum şi multe drumeţii.

Pe Alan îl bătu la tenis.

Alan părea distrat în timp ce se îndrepta spre partea laterală a terenului de tenis. Pe parcursul meciului, mereu se uitase peste umăr, având pe chip întipărită o expresie ce teamă că în orice clipă ar putea apărea cineva.

Blair era foarte necăjită când se termină meciul, bănuind că, din cauza îngrijorării, Alan nu putuse juca bine.

— Alan, aproape că îmi vine să cred că ţi-e frică de el. Până acum, de fiecare dată, am reuşit să-l învingem.

— Tu l-ai învins. Eu nu sunt de niciun folos la ţară.

Dacă ne-am fi întâlnit într-un oraş, atunci poate că aş fi avut vreo şansă.

— Leander şi-a făcut studiile peste tot. Sunt aproape sigură că se simte în largul lui şi pe cal, dar şi într-o sală de bal, zise ea, ştergându-şi racheta.

— Un om al Renaşterii? spuse înţepat Alan.

Blair se uită la el.

— Alan, mi se pare că eşti supărat. Ştii foarte bine ce părere am despre omul ăsta.

— Oare? Nu mă bazez decât pe fapte, că ai ieşit cu el o singură dată şi ai sfârşit prin a petrece noaptea împreună cu el şi, totuşi, cum te ating eu, pari să ai un control deplin asupra ta.

— N-am de ce să ascult prostiile astea.

Ea se întoarse cu spatele. El o prinse de braţ.

— Ai fi vrut ca Westfield să-ţi spună toate astea? Ai prefera ca el să se afle aici, în locul meu, cu arma lui ameninţătoare şi capacitatea lui de a înşela un tânăr student naiv?

Ea se uită la el cu o privire de gheaţă, demnă de sora ei.

— Dă-mi drumul.

El se conformă imediat, iar mânia îi dispăru.

— Blair, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Asta e numai pentru că m-am plictisit să par prost. M-am plictisit să tot stau în camera mea de hotel şi să nu-i pot cunoaşte pe părinţii tăi. Mă simt ca o persoană nedorită, mai ceva decât Westfield.

Ea simţi cum i se înmoaie inima. Furia lui era de înţeles. Îi puse o mână pe obraz.

— Am vrut să plec cu tine în ziua când ai venit, dar tu ai vrut o întrecere. Ai fost de acord cu asta, iar acum viitorul meu ca medic este în pericol. Nu pot pleca din Chandler până pe 20. Dar am încredere că voi pleca împreună cu tine.

El o conduse până aproape de casă, iar când se despărţiră ea simţi tensiunea din Alan. Era îngrijorat şi nimic din ceea ce spunea Blair nu părea să conteze.

Acasă, ea urcase în camera ei, bucuroasă că mama ei nu-i mai dăduse o listă completă a florilor şi bomboanelor pe care i le trimitea Leander cât timp fusese plecată. Opal o întâmpinase doar veselă şi se reîntorsese la broderia ei, în timp ce ea practic se târî pe scări.

Era hotărâtă să nu-şi petreacă şi după-amiaza plângând, aşa cum făcuse de dimineaţă, aşa că se aşeză pe pat încercând să citească un capitol despre victimele arsurilor dintr-o carte trimisă de Alan.

La trei, Susan, fata în casă, intră cu o tavă cu mâncare.

— Doamna Gates mi-a spus să vă aduc asta şi să vă întreb

dacă mai doriţi ceva.

— Nu, zise Blair fără chef, împingând tava deoparte.

Susan se opri la uşă, aranjându-şi şorţul.

— Bineînţeles că aţi auzit ce s-a întâmplat ieri.

— Ieri? întrebă Blair fără interes.

Cum de putea Alan să creadă că pe ea o interesa Leander? Nu fusese destul de clar pentru toată lumea că nu voia să mai aibă nimic de a face cu el?

— Credeam că, dacă dormeaţi când a venit aseară domnişoara Houston şi apoi aţi plecat aşa devreme azi-dimineaţă, n-aţi auzit despre domnul Taggert şi tărăboiul îngrozitor pe care l-a făcut la petrecerea în aer liber de ieri şi cum a luat-o pe domnişoara Houston şi apoi s-a întors aici, iar eu cred că într-adevăr mama dumneavoastră aproape că s-a îndrăgostit de el, iar el o să-i cumpere un tren roz şi…

Blair deveni atentă.

— Stai puţin şi ia-o de la capăt.

Se aşeză pe pat cu picioarele încrucişate şi începu să mănânce din mâncarea de pe tavă.

— Păi, spuse Susan mai rar, bucuroasă să fie în centrul atenţiei, ieri sora dumneavoastră a apărut la petrecerea în aer liber a domnişoarei Tia Mankin, cea la care aţi fost invitată şi dumneavoastră, dar nu v-aţi dus, iar alături de ea era şi acest om pe care la început nu l-a recunoscut nimeni. Bineînţeles că ştiu asta din auzite pentru că eu n-am fost de faţă, dar am reuşit să-l văd mai târziu şi tot ce s-a spus despre el era foarte adevărat. Niciodată nu am crezut că omul acela voinic şi murdar poate arăta atât de bine. Oricum, el a venit la petrecere şi toate femeile s-au strâns în jurul lui, iar apoi el i-a dus mâncare domnişoarei Houston şi i-a vărsat-o în poală. Nimeni n-a fost în stare să zică ceva vreun minut, dar apoi cineva a început să râdă, iar, după o clipă, domnul Taggert a luat-o pe sus pe domnişoara Houston din grădină şi a

dus-o la trăsura aceea nouă pe care i-a cumpărat-o.

Blair avea gura plină cu un sandviş şi încercă să-l înghită cu nişte lapte.

— Şi Houston n-a spus nimic? Nu mi-o pot imagina permiţându-i unui bărbat să-i facă aşa ceva în public. Ba, mai mult decât atât, nu şi-o imagina pe sora el acceptând aşa ceva nici în particular.

— Niciodată n-am văzut asta cât timp a fost cu doctorul Leander, dar nu numai că domnişoara Houston i-a permis aşa ceva, ci l-a adus şi aici, rugând-o pe mama dumneavoastră să-l întreţină în salon.

— Pe mama? Dar ea izbucneşte în plâns ori de câte ori aude numele lui Taggert.

— Nu şi după ziua de ieri. Nu ştiu ce-i place la el în afară de modul în care arată, pentru că pe mine una omul ăsta mă sperie de moarte, dar aproape că s-a îndrăgostit de el. Eu am ajutat-o pe domnişoara Houston să-şi schimbe rochia şi, când am coborât, mama dumneavoastră îl ruga să-i spună pe nume, Opal, iar el o întreba ce culoare de vagon ar prefera să-i cumpere.

Susan luă tava goală de pe pat.

— Dar trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor după ce domnişoara Houston a plecat împreună cu el pentru că s-a întors acasă azi-noapte plângând. A încercat să se ascundă de mine când o ajutam să se dezbrace, dar eu am văzut că plângea, iar astăzi nu a mâncat nimic şi a stat toată ziua închisă în camera ei.

Îi aruncă lui Blair o privire pe sub sprâncene când se opri la uşă pentru o clipă.

— La fel ca şi dumneavoastră. Casa asta nu mai este veselă ca înainte, spuse ea, apoi ieşi.

Imediat Blair ieşi din cameră şi merse la sora el.

Houston zăcea în pat cu ochii roşii şi umflaţi ca o întruchipare a deznădejdii. Primul gând al lui Blair fu că nefericirea surorii ei

era din vina ei. Dacă ea nu s-ar fi întors în Chandler, Houston ar fi fost în continuare logodită cu Leander şi nu ar fi luat în considerare ideea de a se căsători cu un bărbat care-i pune mâncarea în cap şi o bruschează în public.

Blair încercă să-i vorbească lui Houston, spunându-i că, dacă ea era hotărâtă că încă îl mai doreşte pe Lee, probabil că încă îl mai putea avea şi nu trebuie să se sacrifice pentru acest Taggert. Dar, cu cât Blair vorbea mai mult, cu atât Houston devenea mai închisă în sine. Nu spunea decât că Leander n-o mai iubeşte şi că el o dorea pe Blair, aşa cum n-o dorise niciodată pe ea.

Blair ar fi vrut să-i spună surorii ei că, dacă aştepta până pe 20, îl putea avea din nou pe Lee. Ar fi vrut să-i spună despre şantaj şi despre Alan, despre cât de mult îl iubea ea, dar îi era teamă că asta o va face pe Houston să se simtă şi mai prost, de parcă ea ar fi fost un premiu de consolare. Houston nu putea vorbi decât despre faptul că Lee o respinsese, că el o dorea pe Blair şi că Taggert o făcea să se simtă îngrozitor, deşi nu-i spunea lui Blair cu exactitate ce se întâmplase, de fapt.

Şi cu cât Houston vorbea mai mult, cu atât Blair se simţea mai rău. Ea ieşise cu Leander în primul rând pentru că fusese îngrijorată că el nu era bun pentru sora ei.

Fusese îngrijorată pentru că Houston nu fusese supărată când Lee se înfuriase pe ea. Dar acum, Houston avea de a face cu un bărbat total diferit şi-şi petrece toată ziua deznădăjduită. Ce bine ar fi fost dacă ea nu ar fi intervenit!

Houston stătea lângă pat, încercând să-şi oprească lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

— Chiar dacă crezi că ai dat greş cu Leander să ştii că nu-i aşa. Şi nu trebuie să te autopedepseşti acum suportând un tiran arogant. Nu-i în stare nici măcar să mănânce dintr-o farfurie ca lumea, cu atât mai puţin să…

Blair se opri pentru că Houston îi trase o palmă.

— Este omul cu care mă voi căsători, spuse Houston furioasă. N-am să-ţi permit nici ţie nici altcuiva să-l denigreze.

Ducându-şi mâna la obraz, ochii lui Blair se umplură de lacrimi.

— Ceea ce am făcut eu a provocat asta, şopti ea. Nici un bărbat din lume nu înseamnă mai mult decât două surori, zise ea înainte de a ieşi.

Restul zilei fu şi mai rău pentru Blair. Dacă mai avea vreun dubiu de ce Houston se mărita cu Taggert acesta dispăru înainte de cină când el trimise acasă vreo douăsprezece inele. Houston le aruncă o privire şi chipul ei se lumină ca un far. Aproape că pluti prin aer când ieşi din încăpere, iar Blair se întrebă dacă trăsura cumpărată şi cele treisprezece inele erau suficiente daruri ca s-o determine pe Houston să trăiască alături de un om ca Taggert. După cum arăta Houston se părea că da.

La cină, veselia lui Houston o făcu pe Blair să se simtă îngrozitor, dar ştia că ar fi fost inutil să deschidă vreo discuţie cu sora ei.

Când sună telefonul Gates îi spuse servitoarei să transmită indiferent cui se afla la celălalt capăt al firului că nimeni n-o să vorbească de la obiectul acela nou cu mâner de fildeş.

— Ei cred că au dreptul să te facă să le vorbeşti doar pentru că pot face să sune obiectul acela, bombăni el.

Susan se întoarse şi se uită la Blair.

— Este foarte important, mi s-a spus că e o domnişoară Hunter la telefon.

— Hunter, spuse Blair în timp ce ducea lingura de supă la gură. Cred că ar fi mai bine să răspund.

Fără a-i mai cere permisiunea domnului Gates alergă în telefon.

— Nu cunosc niciun Hunter, spuse Gates.

— Ba da, dragă, zise Opal calmă. S-au mutat aici anul trecut

din Seattle. I-ai cunoscut la familia Lechner, vara trecută.

— Poate. Cred că-mi amintesc. Houston, mănâncă nişte friptură de vită. Trebuie să te mai îngraşi puţin.

* * *

— Alo, spuse Blair puţin nesigură.

În locul glasului lui Alan, după cum se aşteptase, îl auzi pe Leander.

— Blair, te rog nu închide. Vreau să-ţi fac o invitaţie.

— Şi ce mai ai de gând să-i faci lui Alan de data asta? Te-ai folosit de arme, de cai şi aproape că l-ai înecat. Ştiai că am jucat tenis astăzi? Ai fi putut arunca în el cu mingi sau chiar cu racheta.

— Ştiu că purtarea mea n-a fost cea mai bună, dar aş vrea să mă revanşez. Mâine sunt de serviciu toată ziua la urgenţă şi am câţiva pacienţi la ţară pe care trebuie să-i văd. M-am gândit că ţi-ar plăcea să mergi cu mine.

Blair nu fu în stare să scoată niciun sunet câteva clipe. Să-şi petreacă întreaga zi făcând ceea ce învăţase? Să nu trebuiască să-şi piardă timpul mergând de colo-colo, ci să înveţe ceva?

— Blair, mai eşti pe fir?

— Da, bineînţeles.

— Dacă nu vrei, înţeleg. Va fi o zi lungă şi sunt sigur că vei fi epuizată la sfârşit, aşa că…

— Vino să mă iei când vrei. Voi fi gata în zori şi mâine vom vedea cine oboseşte primul.

Închise telefonul şi se întoarse la masă. Mâine va fi doctor! Pentru prima dată de zile întregi nu mai simţea povara greutăţii de a-şi fi rănit sora.

* * *

Nina Westfield auzi bătăile din uşă timp de câteva minute până când cineva răspunse.

O servitoare albă ca varul la faţă intră în salon tremurând.

— Domnişoară, e un bărbat la uşă care spune că e Alan Hunter şi zice că a venit să-l omoare pe doctorul Leander.

— Dumnezeule! Pare periculos?

— Nu, doar stă acolo, calm, dar are o privire sălbatică şi… e foarte frumos. M-am gândit că aţi putea dumneavoastră să vorbiţi cu el. Nu pare a fi un criminal.

Nina puse cartea alături.

— Pofteşte-l înăuntru, apoi adu-l aici pe domnul Thompson, vecinul de alături, şi trimite pe cineva după tata. Apoi trimite pe cineva să-l ţină pe Lee la spital. Inventează o boală dacă trebuie, dar ţine-l departe de casă.

Ascultătoare, servitoarea plecă şi după câteva clipe îl conduse pe domnul Hunter în salon.

Ninei nu i se părea deloc că arăta ca un criminal şi-i întinse mâna prietenoasă, neluând în seamă exclamaţiile servitoarei când închise uşa camerei. Când după câteva minute sosi domnul Thompson, Nina îl trimise acasă spunând că fusese o greşeală, iar când veni tatăl ei, îl prezentă pe Alan şi stătură toţi trei de vorbă până târziu.

Din păcate nimeni nu se mai gândi la Leander care încerca să-l ajute pe omul ce fusese majordomul familiei timp de şaisprezece ani. Majordomul se zvârcolea de o durere pe care nimeni nu putea s-o identifice, deşi Lee continua să încerce. Şi de fiecare dată când Leander ieşea din încăpere, majordomul suna acasă la Westfield şi i se spunea că omul acela periculos încă se afla acolo, aşa încât majordomul se întorcea în pat din nou având un nou simptom.

Acesta fu motivul pentru care Leander nu dormi decât patru ore până când apăru prima urgenţă şi pentru că nu era decât patru şi jumătate dimineaţa, ezită să trezească toată familia Chandler şi

preferă să se urce în copac pentru a ajunge în dormitorul lui Blair.

CAPITOLUL 11

Abia se crăpa de ziuă când Leander urcă în copac şi traversă acoperişul verandei pentru a ajunge la dormitorul lui Blair. Se simţea ca un şcolar pe punctul de a fi prins făcând vreo şotie. Avea acum douăzeci şi şapte de ani şi era doctor, îşi petrecuse ani întregi în Europa, fusese invitat în cele mai mari saloane ale vremii şi acum urca într-un copac, strecurându-se în dormitorul unei fete de parcă ar fi fost un băieţel obraznic şi neastâmpărat.

Dar când intră în încăpere şi văzu silueta trupului lui Blair conturată sub cearceaful subţire uită de toate inhibiţiile. Ultimele câteva zile fuseseră îngrozitoare. O găsise şi ştia că, aşa cum îşi dorea să trăiască, tot aşa o dorea pe această femeie, dar simţea cum ea îi scapă din mână. Ceva din comportamentul ei îl făcea să se simtă neîndemânatic şi stângaci şi tot ceea ce făcea ieşea aiurea. Încercase s-o impresioneze, să apară în faţa ei ca un om deosebit faţă de acel şoarece spălăcit, incompetent, fricos şi slab pe care credea ea că-l iubeşte. Lee ştia că Hunter nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Pentru o clipă rămase pe loc privind-o, plăcându-i că era moale şi dulce aşa cum fusese în singura noapte când nu fusese furioasă pe el.

Noaptea aceea îi schimbase viaţa şi era hotărât să o aibă din nou la fel.

Zâmbind şi neputându-se abţine, dădu cearceaful deoparte şi se strecură în pat lângă ea aşa îmbrăcat şi încălţat cum era. Nu era suficient timp pentru a face dragoste pe îndelete şi acum, înainte ca ea să se trezească, atât timp cât încă mai putea gândi raţional, îşi dădea seama că etajul al treilea din casa lui Duncan Gates nu era nici pe departe locul potrivit.

O sărută pe tâmplă, luând-o în braţe şi, somnoroasă, ea se

ghemui lângă el în timp ce Lee o sărută pe pleoape şi pe obraji. Când îi atinse buzele începu încet să se trezească, mişcându-şi trupul şi mai aproape de el, strecurându-şi coapsele între ale lui în timp ce mâna lui coborî pentru a-i ridica în sus cămaşa de noapte şi a-i putea mângâia pielea.

Sărutul lui se adânci, limba lui o atinse pe a ei, iar ea îi răspunse nerăbdătoare, lipindu-se de el pentru a-l simţi mai aproape.

Lanţul de la ceasul de buzunar al lui Lee îi atinse abdomenul prin cămaşa subţire şi o trezi, dar nu de tot.

— Credeam că eşti un vis, murmură ea, mângâindu-l pe obraz.

— Sunt, spuse Lee cu glas răguşit.

Niciodată în viaţa lui nu fusese nevoit să exercite atâta control asupra propriei persoane. Ar fi vrut să-i scoată cămaşa, să-i mângâie trupul cald şi moale, să-i simtă pielea lipită de a lui. Ar fi vrut să-şi lipească obrazul nebărbierit de pielea moale a abdomenului ei şi s-o audă cum geme într-un protest prefăcut.

Blair se ridică brusc.

— Ce cauţi aici? ţipă ea.

El îi acoperi gura cu palma şi o trase înapoi lângă el, unde ea începu să dea din picioare împingându-l.

— Dacă vrei să mergi cu mine, trebuie să mergi acum şi pentru că încă nu s-a crăpat de ziuă, n-am vrut să bat la uşă ca să trezesc întreaga casă. Vrei să încetezi să faci atâta zgomot? Acuşi o să vină Gates şi dacă te găseşte aşa probabil că o să te plimbe prin oraş îmbrăcată într-un sac şi cu cenuşă în cap.

Îi luă mâna de pe gură când ea se linişti.

— E de preferat faţă de ce aveai tu de gând, spuse ea şoptit. Dă-te jos de-aici.

Leander nu se mişcă din loc.

— Dacă aş fi avut timp aş fi urcat fără… hm, pantofi, spuse el, frecându-şi piciorul de al ei şi continuă s-o ţ în aproape de el.

— Eşti un ticălos îngâmfat şi…

Se întrerupse pentru că el îi pironi braţele deasupra capului şi o sărută, blând la început, adâncindu-şi sărutul până când ea nu mai putu respira, apoi din nou blând. Când îşi înălţă capul, în ochii ei erau lacrimi şi-şi întoarse faţa într-o parte.

— Te rog, nu, şopti ea. Te rog.

— Nu ştiu de ce ar trebui să am milă, spuse el, dându-i drumul la mâini, dar continuând s-o ţină nemişcată cu greutatea trupului lui.

— Ţie nu ţi-a fost deloc milă în ultimele câteva zile.

Văzându-i expresia din privire se dădu la o parte.

— Dacă plec pe unde am venit, te îmbraci şi ne întâlnim în faţa casei?

Din ochii ei dispăru expresia de animal prins în capcană.

— Şi mergem să vedem bolnavi?

— Niciodată n-am văzut o femeie atât de nerăbdătoare să vadă sânge şi răni.

— Nu-i vorba despre asta, îmi place să-i ajut pe oameni. Dacă pot salva o viaţă omenească, atunci viaţa mea…

El o sărută repede şi se ridică iute din pat.

— Poţi să-mi ţii discursul ăsta pe drum. Zece minute, da?

Blair încuviinţă şi se dădu jos din pat aproape înainte ca Lee să iasă pe fereastră. Nu se gândi cât de neobişnuită era purtarea lor, pentru că nimic din viaţa ei nu fusese obişnuit de când se întorsese în Chandler.

Din micul şifonier din camera ei, de lângă câteva haine de iarnă de-ale lui Houston puse la păstrare, Blair scoase un costum de care era foarte mândră. Îl făcuse în Philadelphia la croitoria de lux a firmei *J. Cantrell and Sons*. Lucrase cu el săptămâni de zile schiţând şi modificând un costum care să răspundă tuturor nevoilor pe care şi le putea imagina că ar putea apărea, când va trebui să meargă la vreo urgenţă ca doctor, şi totuşi să rămână

modestă. În magazinul unde se afla croitoria îl probase încălecând pe un cal de lemn pentru a se asigura că era destul de scurt pentru a nu o împiedica la călărie, dar şi destul de lung ca să fie respectabil.

Jacheta era croită cu o simplitate militărească; fusta părea amplă şi feminină, dar era de fapt cusută pe mijloc oferind siguranţă şi confortul unor pantaloni de călărie. Costumul era făcut din cea mai fină ţesătură de serj cu câteva buzunare adânci care dispăreau în faldurile materialului, având câte o clapă cu nasturi deasupra, astfel încât să nu se piardă niciun instrument preţios. Pe mânecă se afla o cruce simplă, roşie, care indica scopul costumului.

Blair se încălţă cu o pereche de ghete înalte cu şireturi, din piele neagră, mai degrabă bărbăteşti în comparaţie cu pantofii înguşti care erau acum la modă şi torturau picioarele femeilor, îşi luă noua trusa medicală şi coborî iute pe scări ca să-l întâlnească pe Leander.

El stătea sprijinit de trăsură, fumând unul dintre trabucurile lui subţiri şi pentru o clipă lui Blair îi fu teamă să plece undeva cu el. Fără îndoială că-şi va petrece toată ziua încercând să scape de mâinile lui care o vor atinge peste tot şi nu va ajunge să facă nimic pentru a ajuta vreun bolnav.

El aruncă o privire asupra costumului ei şi păru să dea din cap în semn de aprobare înainte de a sări în trăsură, lăsând-o pe Blair să se descurce singură.

De îndată ce urcă lângă Lee el porni în goană, aşa după cum Blair se aştepta s-o facă. Ea se ţinu strâns.

— Unde mergem în această primă vizită? strigă ea, încercând să se facă auzită peste zgomotul făcut de trăsura ce se îndrepta în goană către sudul oraşului.

— De obicei nu mai fac aceste vizite la domiciliu, strigă el drept răspuns, pentru că stau mai mult la spital. Aşa că pe unii

dintre pacienţi încă nu i-am văzut, dar pe acesta îl cunosc. E vorba despre Joe Gleason a cărui soţie e bolnavă. Sunt sigur că e vorba despre un alt copil. Într-un fel Effie reuşeşte să facă unul la fiecare opt luni.

Îi aruncă o privire dintr-o parte.

— Ai ţinut vreodată în braţe un nou-născut?

Blair zâmbi şi încuviinţă. Pentru că locuise împreună cu unchiul ei, avusese un avantaj pe care alţi colegi de-ai ei nu-l avuseseră; putuse lucra direct cu pacienţii în loc să se mulţumească doar cu teoria din cărţi.

După o călătorie care-i făcu vânătăi lui Blair de la lovirea de marginea trăsurii, Leander se opri în faţa unei mici cabane din lemn aflată la poalele munţilor, cu o curte în faţă, în care se aflau o mulţime de pui, câini şi un număr nesfârşit de copii slăbuţi şi murdari, fiecare părând să se lupte cu ceilalţi pentru a câştiga un spaţiu mai mare.

Joe, un bărbat mărunţel, slab şi ştirb, alungă copiii şi animalele din calea lui cu acelaşi dispreţ.

— E aici, înăuntru, doctore. Effie de obicei nu stă în pat peste zi şi acum stă de patru zile, iar azi-dimineaţă n-am putut s-o trezesc. Am doftoricit-o şi eu cum m-am priceput, dar nu cred că i-a fost de vreun ajutor.

Blair îi urmă pe cei doi bărbaţi în casă uitându-se la copiii care o priveau cu ochi mari, ascultând în acelaşi timp ceea ce spunea Joe.

— Tăiam lemne şi capătul securii a zburat, lovind-o pe Effie în picior. Nu s-a tăiat chiar rău, dar a sângerat foarte mult şi a avut ameţeli, aşa că s-a aşezat în pat, în mijlocul zilei. După cum v-am spus am doftoricit-o cât m-am priceput, dar acum sunt îngrijorat pentru ea.

Încăperea mică, în care zăcea femeia nemişcată, era întunecată şi mirosea urât.

— Deschide geamul şi dă-mi o lanternă.

— Căruţaşul mi-a spus că aerul nu-i face bine. Leander îi aruncă omului o privire ameninţătoare şi Joe alergă să deschidă fereastra.

Când Joe aduse lanterna, Lee se aşeză lângă pat şi dădu deoparte cuvertura. Pe piciorul ei se afla un bandaj gros, murdar şi urât mirositor.

— Blair, dacă sub bandajul ăsta se află ceea ce cred eu, poate că tu…

Blair nu-l lăsă să termine. Ea examina capul bolnavei, ridicându-i pleoapele, luându-i pulsul şi, în cele din urmă, aplecându-se să-i miroasă respiraţia.

— Cred că femeia asta e beată, spuse ea uimită, uitându-se în jur.

Pe masa mică de lângă pat se afla o sticlă goală pe a cărei etichetă se putea citi: „*Dr. Monroe. Elexirul vieţii. Garantează vindecarea oricărei dureri*”.

Ea luă sticla în mână.

— I-ai dat din asta soţiei dumitale?

— Am dat o mulţime de bani pe ea, zise Joe indignat. Doctorul Monroe a spus că o să-l facă foarte bine.

— Şi asta e tot opera doctorului Monroe? întrebă Lee arătând către bandajul gros.

— E o atelă împotriva cancerului. M-am gândit că dacă poate vindeca cancerul atunci o să poată vindeca tăietura mică a lui Effie. O să se facă bine, doctore?

Lee nu-i răspunse, începând să arunce bucăţile de lemn într-o sobă veche aflată într-un colţ al camerei, şi puse un ibric cu apă la fiert. În timp ce aşteptau să fiarbă apa şi mai târziu în timp ce se spălau pe mâini, Blair îl întrebă:

— I-ai mai dat şi altceva?

Îi era teamă de ce răspuns ar putea primi.

— Doar puţin praf de puşcă azi-dimineaţă. Nu se putea trezi şi m-am gândit că praful de puşcă o s-o ajute să-şi revină.

— La naiba, ai fi putut s-o omori, spuse Lee, apoi faţa lui păli puţin când începu să dea deoparte bandajul murdar de pe piciorul femeii inconştiente, chiar deasupra genunchiului.

Privind la rana de sub bandaj, făcu o grimasă.

— Exact la ce mă gândeam. Joe, du-te şi mai pune nişte apă la fiert. Trebuie să curăţ ce-i aici.

Bărbatul mărunţel aruncă o privire sub bandaj şi ieşi iute din cameră. Lee, cu ochii fixaţi asupra lui Blair, dădu pansamentul murdar la o parte ca să poată vedea.

Larve mici forfoteau acoperind tăietura umflată în carne vie.

Blair nu se lăsă copleşită de ceea ce văzu, şi luând instrumentele din trusa lui Lee i le dădu pe rând. Îi întinse un recipient emailat în timp ce Lee îndepărta cu grijă larvele.

— Chestiile asta sunt de fapt o binecuvântare, spuse Lee. Larvele mănâncă ţesutul aflat în stare de putrefacţie al rănii şi o păstrează curată. Dacă chestiile astea – ridică una dintre larve cu penseta – n-ar fi fost aici, probabil că acum ar fi trebuit să-i amputăm piciorul. Am auzit că unii doctori pun larve pe rană ca viermii să o poată curăţa.

— Atunci poate că-i bine că locul ăsta e atât de murdar, zise Blair dezgustată privind în jur.

Lee se uită la ea întrebător.

— Credeam că o chestie ca asta ţi-ar putea face rău.

— Am un stomac mai puternic decât crezi. Eşti gata pentru dezinfectare?

În timp ce Lee curăţa mai departe rana, Blair îi dădea la mână tot ce avea nevoie, fiind mereu cu un pas înaintea lui. El îi dădu acele şi aţa, iar Blair cusu marginile tăieturii în timp ce Lee se dădu în spate urmărindu-i fiecare mişcare. Exclamă mulţumit când termină de cusut şi o lăsă să aplice bandajul curat pe rană.

Joe sosi să le spună că apa fierbea.

— Atunci o poţi folosi ca să speli zdrenţele astea pe care le numeşti cearceafuri, spuse Lee. Nu mai vreau să intre vreo muscă sub bandajul acela. Blair, ajută-mă să scot cearceafurile astea de sub ea. Şi mai vreau şi nişte haine curate pentru ea. Blair, poţi s-o schimbi în timp ce eu o să stau puţin de vorbă cu Joe.

Blair încercă s-o spele, dar era sigură că rana de la picior era cel mai curat loc de pe trupul ei. Reuşi să tragă peste corpul voinic al femeii una din cămăşile lui Joe, în timp ce femeia se clătina şi zâmbea din când în când în starea ei de beţie.

Prin fereastra deschisă îi putea vedea pe Lee şi pe Joe, lângă cabană, Lee copleşindu-l pe bărbatul mărunţel cu înălţimea sa, strigând la el şi lovindu-l în piept cu degetul şi în general reuşind să-l sperie de moarte pe Joe. Lui Blair aproape că i se făcu milă de Joe care nu făcuse decât ce se pricepuse pentru soţia lui.

— Unde-i doctorul?

Ea se întoarse văzând un bărbat ce purta o cămaşa de bumbac şi nişte pantaloni de cowboy, aflat în prag, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip.

— Eu sunt doctor, spuse Blair. Aveţi nevoie de ajutor? Ochii lui adânciţi în orbite o măsurară din cap până în picioare.

— Aia nu-i trăsura doctorului Westfield, de afară?

— Frank? întrebă Lee din spatele lor. S-a întâmplat ceva?

Cowboy-ul se întoarse.

— A căzut o căruţă în râpă. Erau trei oameni în ea şi unul din ei e rănit destul de rău.

Lee îi spuse peste umăr lui Blair:

— Adu-mi trusa!

Apoi se îndreptă grăbit către trăsura ce se afla deja în mişcare când ajunse şi ea.

Blair aruncă cele două truse medicale în trăsură, se apucă cu mâinile de margine şi puse un picior pe scară, mulţumindu-i în

gând domnului Cantrell pentru croiala costumului ce-l oferea o asemenea mobilitate.

Lee o luă cu o mână de braţ în timp ce ţinea frâul cu cealaltă şi o ajută să urce chiar în clipa în care calo începu să galopeze din toate puterile. După ce se aşează, având trusele în siguranţă între picioare, se uită la Lee care îi făcu cu ochiul, un gest în care se observa şi puţină mândrie.

— Aceasta este ferma „*Bar S*” strigă Lee, iar Frank este supraveghetorul şef.

Îl urmară pe cowboy în timp ce Lee conduse trăsura cu viteză, aproape paralel cu călăreţul singuratic, cam patru mile distanţă înainte de a vedea vreo clădire. Erau patru colibe şi un ţarc destul de prost îngrădit pe una din pantele vârfului Ayers.

Lee luă trusa, aruncă frâul unuia dintre cei trei cowboys aflaţi în apropiere şi intră în prima colibă urmat îndeaproape de Blair, având la rândul ei trusa în mână.

Pe un pat improvizat zăcea un bărbat având mâneca stângă a cămăşii îmbibată de sânge.

Lee tăie ţesătura cu îndemânare şi un val de sânge îl stropi pe cămaşă. Crusta de sânge uscat de pe cămaşa cowboyului lipise temporar tăietura arterei împiedicând astfel sângerarea care ar fi fost altfel mortală pentru bărbatul rănit. Lee apăsă artera cu degetele împiedicând sângerarea; nu mai era timp să se spele pe mâini.

Ceilalţi cowboys stăteau în jurul lor adunaţi, abia făcându-le loc, în timp ce Blair îşi turna dezinfectant pe mâini şi apoi, cu un gest rapid, de parcă ar fi lucrat ani de zile împreună, Lee dădu drumul arterei în timp ce Blair o apucă între degetele ei mai mici. După aceea, Lee îşi dezinfectă mâinile, puse un fir de aţă în ac şi, în timp ce Blair ţinea rana deschisă, cusu artera.

În următoarele câteva minute rana fu închisă. Oamenii se dădură un pas înapoi privind-o pe Blair.

— Cred că o să se facă bine, spuse Lee ridicându-se şi ştergându-şi sângele de pe mâini cu o cârpă curată din trusă. A pierdut mult sânge, dar, dacă trece de şoc, cred că o să-şi revină. Cine mai e?

— Eu, spuse un bărbat aflat pe celălalt pat improvizat. Mi-am sucit piciorul.

Leander îi ridică pantalonul şi-i pipăi osul tibiei.

— Să-l ţină cineva de umeri. Trebuie să i-l pun la loc.

Blair se uită în jur în timp ce trei bărbaţi merseră în faţa ei pentru a-l ţine pe cowboy de umeri. Sprijinit de perete se afla un bărbat uriaş cu nişte braţe enorme. Faţa lui mare, ce părea să fi fost martoră la multe lupte, era palidă din cauza durerii şi Blair văzu că se ţinea de un umăr.

Se îndreptă spre el.

— Ai fost şi dumneata implicat în accidentul de căruţă?

El se uită în jos la ea, apoi în lături.

— Îl aştept pe doctor.

Ea dădu să plece.

— Şi eu sunt doctor, dar ai dreptate, s-ar putea să-ţi provoc o durere mai mare decât poţi suporta.

— Dumneata? spuse bărbatul cel voinic, când Blair se întoarse la el şi-l văzu că devine şi mai alb la faţă.

— Stai jos, îi ceru ea, iar el o ascultă, aşezându-se pe o bancă de lângă perete.

Cât de atentă putu fi scoase cămaşa şi văzu ceea ce bănuise, umărul său fusese dislocat în urma căzăturii.

— O să te doară.

El îşi înălţă o sprânceană deasupra căreia se aflau broboane de transpiraţie.

— Şi acum mă doare.

Toţi ceilalţi erau adunaţi în jurul lui Lee care punea în atele piciorul rupt, iar unul dintre cowboys aflat mai în spate avea o

sticlă de whisky la gură. Blair i-o luă din mâini şi i-o dădu pacientului ei.

— Asta o să te ajute.

Blair nu era sigură că era destul de puternică, fizic vorbind, ca să facă tot ceea ce ştia că trebuie făcut, dar mai ştia şi că nu putea sta să aştepte ca Leander să termine în timp ce omul acesta suferea.

O singură dată mai pusese la loc o dislocare şi asta la un copil.

Trăgând aer adânc în piept şi spunând în gând o rugăciune, începu să îi îndoaie antebraţul, apoi îl apăsă din toate puterile pe pieptul lui masiv. Înşfăcând o cutie de conserve se urcă pe ea şi cu mare efort reuşi să-i ridice braţul enorm în aer şi să-l rotească. Repetă procedeul, încercând să nu-i mai provoace durere. Transpirase şi abia îşi trăgea răsuflarea din cauza efortului de a mişca braţul acela enorm într-o încheietură de mărimea şoldurilor ei.

Brusc osul humerus pocni la loc cu o trosnitură puternică şi treaba se termină.

Blair se dădu jos de pe cutie, iar ea şi pacientul ei îşi zâmbiră larg unul altuia.

— Eşti un doctor bun, spuse el surâzându-i radios.

Blair se întoarse şi, spre surprinderea ei, toţi ceilalţi din încăpere, inclusiv cei doi răniţi, se uitau la ea. Şi rămaseră acolo, privind-o în tăcere, în timp ce Blair bandaja umărul rănit cât de bine putu ca să stea bine, dar să şi poată fi folosit.

Leander întrerupse liniştea când ea termină.

— Dacă aţi terminat să vă felicitaţi reciproc, mai am şi alţi pacienţi de văzut.

Cuvintele lui însă nu se potriveau cu strălucirea de mândrie din ochi.

— Nu eşti una dintre gemenele Chandler? întrebă unul dintre

cowboys care-i conduse către trăsură.

— Blair, răspunse ea.

— Şi ea e doctor, spuse Frank în timp ce toţi o priveau într-un mod ciudat.

— Mulţumim, doctor Westfield. Şi doctor Chandler, adăugă bărbatul cu umărul dislocat în timp ce ei urcau în trăsură.

— Poţi să-i spui şi ei tot Westfield, spuse Leander trăgând de frâu. Se mărită cu mine săptămâna viitoare.

Blair nu putu să spună nimic pentru că era aproape să cadă din căruţă când calul lui Leander făcu brusc un salt înainte.

CAPITOLUL 12

Leander încetini calul după ce se îndepărtară de colibe.

— Menajera tatălui meu ne-a pregătit un prânz. Eu am să mă ridic, iar tu ai să-l scoţi din ladă şi o să mâncăm în drum spre fermă.

Lee se ridică în trăsură ca un gladiator într-un car de luptă, iar Blair ridică scândura.

— Ce loc mare, spuse ea surprinsă, văzând pături, o armă, cutii cu muniţie, un harnaşament de rezervă şi alte multe unelte depozitate sub capacul prins în balamale. Nu cred ca am văzut un compartiment atât de spaţios până acum.

Leander se uită la ea încruntat peste umăr, dar ea nu-l observă.

— Aşa am cumpărat trăsura, mormăi el.

Blair îşi băgă capul şi mai adânc în compartiment uitându-se la părţile laterale.

— Nu-mi vine să cred. Bănuiesc că a fost modificat, a fost ceva scos de aici pentru a face loc mai mult. Mă întreb de ce.

— Am cumpărat trăsura la mâna a doua. Poate vreun fermier a vrut să-şi care purceii acolo. Ai de gând să iei odată mâncarea aia sau aşteptăm să murim de foame?

Blair scoase coşul mare de picnic din spaţiul ascuns şi se aşează.

— E loc suficient acolo să încapă şi un om, spuse ea, scoţând din coş o cutie cu carne de pui prăjită, un borcan cu salată de cartofi şi un altul cu limonadă.

— Ai de gând să vorbeşti despre asta toată ziua? N-ar fi mai bine să-ţi povestesc despre câteva cazuri de pe vremea când eram intern la Chicago?

Orice, se gândi Leander doar s-o facă să nu se mai gândească

la locul acela ascuns. Dacă paznicii de la minele de cărbuni ar fi fost pe jumătate la fel de vigilenţi ca Blair, el n-ar mai fi fost în viaţă astăzi.

Mâncă o bucată de pui cu o mână în timp ce ţinea hăţul cu cealaltă şi-i spuse o poveste lungă despre un tânăr adus de poliţie într-o seară, care, pentru că era deja vânăt şi nu mai respira, fusese declarat mort, dar Leander considerase că încă mai există o şansă. Încercase manipulări ritmice, dar când nu primise niciun răspuns, îl examinase pe pacient şi descoperise că pupilele lui erau mici cât nişte ace de gămălie, aşa că Leander îşi dăduse seama că omul fusese victima unui „abuz” de opium.

— Ai de gând să mănânci toată salata aia de cartofi singură? întrebă Lee şi când Blair vru să-i dea borcanul cu furculiţă cu tot, el îi zise că n-avea cum să mănânce şi friptura de pui şi să conducă şi trăsura în acelaşi timp.

Astfel că Blair trebui să se aşeze lângă el ca să-l poată hrăni cu salată.

— Zi mai departe ce s-a întâmplat.

— Mi-am dat seama că singurul mod în care-l puteam ţine pe tânărul acela să nu intre în comă era să continui respiraţia artificială până când îşi revenea. Niciunul dintre doctori n-a vrut să-şi piardă timpul cu el, considerându-l deja mort, aşa că s-au dus la culcare, iar eu şi asistentele am făcut cu schimbul încercând să-l salvăm.

— Sunt sigură că asistentele au fost de acord să te ajute, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Nu prea aveam probleme cu ele, dacă asta vrei să spui.

Ea îi duse la gură furculiţa plină cu salată.

— Ai de gând să te lauzi sau ai de gând să spui mai departe ce s-a întâmplat?

Leander continuă să-i povestească despre noaptea lungă

petrecută lângă bolnav, încercând să-i salveze viaţa, cum luase o cârpă rece cu care îl lovise peste stomacul gol şi cum îi stimulase inima şi-i dăduse să bea kilograme de cafea. El şi asistentele munciseră cu schimbul toată noaptea până dimineaţa plimbându-l pe culoare până când consideră că era în afară de orice pericol şi-l lăsaseră în pat să doarmă.

Lee abia dacă dormise două ore în noaptea aceea înainte de a intra din nou în tură şi când făcuse vizita de dimineaţă, mersese în salonul pacientului său: gata să-i oprească şuvoiul de mulţumiri cu care bănuia că va fi întâmpinat.

— Dar omul nu spuse decât: „Uitaţi, domnule doctor, vedeţi, n-au reuşit să-mi ia ceasul. Era aici la loc sigur în pantaloni, ascuns de hoţii care m-au otrăvit”.

— Nici măcar nu şi-a dat seama de tot ceea ce ai făcut pentru el? întrebă Blair nevenindu-i să creadă.

Leander îi zâmbi şi în următoarea clipă ea văzu umorul situaţiei. Erau şi momente în care a fi doctor nu însemna numai gloria pe care şi-o imaginau ceilalţi, ci şi o muncă grea de rutină.

Terminară prânzul şi, pe măsură ce-şi continuau călătoria, Blair îl puse pe Lee să-i povestească şi alte întâmplări din experienţa lui de doctor atât în America, cât şi în străinătate. La rândul ei, Blair îi povesti despre unchiul Henry şi studiile ei, unde profesorii fuseseră atât de exigenţi spunând că femeile se vor afla în permanenţă în competiţie cu medicii bărbaţi care se aşteptau ca ele să fie prost pregătite din punct de vedere profesional, astfel încât, bineînţeles, ele trebuiau să fie cel mai bine pregătite. Îi povesti despre examenul foarte dificil care durase trei zile şi la care reuşise, obţinând astfel postul de la spitalul *St. Joseph*.

— Şi am câştigat! spuse ea, apoi continuă să-i povestească lui Leander despre spital.

Nu-şi dădu seama de modul în care o privea Leander continuând să vorbească despre viitorul ei la spital.

La începutul după-amiezei ajunseră la marginea fermei Winter, iar Lee conduse trăsura către clădirea mare şi veche a fermei pentru a o vedea pe fiica de opt ani a fermierului, ce se afla în convalescenţă în urma unei febre tifoide.

Fetiţa se simţea foarte bine, iar Lee şi Blair rămaseră pentru o cană de lapte de vacă proaspăt muls şi o bucată mare de turtă de mălai.

— Probabil că asta e singura plată pe care o vom primi, spuse Lee când se întorceau la trăsură. Doctorii nu se prea îmbogăţesc la ţară. E bine că tu ai să mă ai pe mine care o să te întreţin.

Blair vru să spună că n-are de gând să rămână în Chandler şi să se mărite cu el, dar ceva o făcu să se oprească. Poate că acesta era modul prin care el recunoştea că ea era un medic adevărat şi că atunci când, şi dacă, se vor căsători ea va putea în continuare să-şi practice meseria. Şi luând în considerare prejudecăţile şi misoginismul din acest oraş, acest lucru însemna foarte mult.

Abia se îndepărtaseră de fermă, când de ei se apropie un cowboy în goană, oprindu-şi brusc calul ce se ridică în două picioare într-un nor de praf.

— Avem nevoie de ajutor, doctore, spuse cowboy-ul.

Spre mirarea lui Blair, Lee nu porni imediat ca de obicei în viteză.

— Nu eşti de la „Lazy J”?

Omul încuviinţă.

— Vreau s-o duc pe doamna înapoi la fermă înainte de a te însoţi.

— Dar, doctore, omul a fost împuşcat şi sângerează. Trebuie ajutat imediat.

Ieri, Blair ar fi fost furioasă dacă Lee ar fi vrut să o excludă de la tratarea vreunui caz, dar acum ştia că el nu avea nimic împotriva ei să-l ajute cu pacienţii, aşa că trebuie să fi fost vorba despre altceva. Îi puse o mână pe braţ.

— Indiferent despre ce este vorba, vreau să merg şi eu.

Exista un fel de ameninţare ascunsă în glasul ei care-i dădea de înţeles că l-ar urma dacă ar lăsa-o la fermă.

— Acum nu mai trag, doctore, spuse cowboy-ul. Doamna va fi în siguranţă cât timp îl coşi dumneata pe Ben.

Leander îl aruncă o privire lui Blair, apoi îşi ridică ochii spre cer.

— Sper să nu regret mai târziu, zise el, pocnind din bici şi pornind la drum.

Blair se agăţă de marginea trăsurii şi spuse:

— Se trage?

Dar nimeni n-o auzi.

Lăsară calul şi trăsura la oarecare distanţă şi cowboy-ul îi conduse către ruinele unei case din chirpici, de pe o coastă abruptă, având o bucată de acoperiş căzută.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Lee, uitându-se printre copaci către o altă ruină.

Blair ar fi vrut să întrebe ce se întâmplă, dar Lee o împinse uşor de spate către dărâmături. Când ochii ei se obişnuiră cu întunericul, văzu un bărbat şi o femeie grasă şi murdară aşezaţi pe podea sub ceea ce mai rămăsese dintr-o fereastră, având puşti pe umeri, pistoale alături şi cartuşe goale în jur. Într-un colţ erau trei cai. Făcând ochii mari ea privi în jur, convinsă că intrase în ceva ce nu-i plăcea deloc.

— Hai să-l coasem şi să plecăm de-aici, spuse Lee, aducând-o înapoi cu gândul la sarcina pe care o aveau de îndeplinit.

În colţul cel mai întunecat al colibei, pe jos, se afla întins un bărbat ce se ţinea cu mâinile de stomac, având faţa albă ca varul.

— Ştii cum se administrează cloroform? întrebă Lee în timp ce-şi steriliza mâinile.

Blair dădu din cap încuviinţând şi începu să scoată sticle şi lumânări din geantă.

— Rezistă la băutură? îi întrebă ea pe oamenii din încăpere.

— Păi sigur că da, spuse cowboy-ul ezitând, dar nu mai avem nimic de băut. Ai dumneata ceva?

Blair rămase foarte calmă.

— Încerc să-mi dau seama cât cloroform trebuie să-i administrez. Pentru un om, care bea mult whisky până se îmbată, este nevoie de mai mult cloroform ca să-l adoarmă.

Cowboy-ul zâmbi.

— Ben poate să bea mai mult decât oricare. Îi trebuie două sticle de whisky doar ca să se binedispună. Nu l-am văzut niciodată beat.

Blair încuviinţă încercând să estimeze din ochi greutatea omului şi începu să toarne cloroform printr-un con. Când începu să-şi facă efectul, el începu să se zbată, iar Blair se întinse peste pieptul lui în timp ce Leander îl ţinea de picioare. Din fericire nu prea mai avea putere şi nu reuşi să-şi facă prea mult rău.

Când Lee îi dădu deoparte pantalonii şi văzu gaura făcută de glonţ în stomacul lui, Blair bănui că nu prea mai avea şanse de supravieţuire, dar Lee nu păru să fie de aceeaşi părere în timp ce inciza abdomenul rănitului.

Un prieten de-al unchiului Henry, un doctor specializat în chirurgie abdominală, îi vizitase odată venind de la New York şi se aflase acolo când fusese adusă o fetiţă ce căzuse într-o sticlă spartă. Blair se aflase în sala de operaţii când medicul îndepărtase sticla din stomacul copilului şi-i reparase cele trei găuri din intestine. Această operaţie o impresionase pe Blair atât de mult, încât se hotărâse să se specializeze în chirurgia abdominală.

Dar acum, când îl privea pe Leander, băgând aţă în ac pentru el, era înspăimântată. Glonţul îi pătrunsese pacientului prin şold şi-i traversase abdomenul ieşind pe la baza foselor străbătându-i intestinele şi perforându-i-le în mai multe locuri.

Degetele lungi ale lui Leander urmăreau traiectoria glonţului,

cosând intestinele pe parcurs. Blair numără paisprezece găuri pe care le cusu înainte de a ajunge la suprafaţa pielii, şi a coase şi gaura pe unde ieşise glonţul.

— Nu are voie să mănânce absolut nimic patru zile, spuse Leander în timp ce se apropia de finalul operaţiei, în a cincea zi poate să bea lichide. Dacă nu ascultă şi mănâncă, moare în două ore pentru că mâncarea îl va otrăvi.

Îşi ridică ochii spre cowboys.

— E clar?

Nimeni nu-i răspunse lui Lee pentru că în clipa aceea şase gloanţe fură trase în coliba dărăpănată.

— La dracu'! spuse Lee, tăind aţa de la ultima cusătură cu foarfeca pe care i-o dădu Blair. Credeam că o să ne lase mai mult timp.

— Ce se întâmplă? întrebă Blair.

— Idioţii ăştia, îi explică el, fără a-şi coborî glasul, se războiesc între ei. De obicei se desfăşoară una sau două lupte de genul ăsta în jurul oraşului. Asta însă durează de şase luni. S-ar putea să fim nevoiţi să rămânem aici o vreme până când se hotărăsc să facă o nouă pauză.

— Pauză?

Lee se şterse pe mâini.

— Sunt destul de civilizaţi în general. Când o persoană este rănită încetează focul până când poate fi găsit şi adus un doctor care să coasă pe cineva găurit. Din păcate nu simt niciun fel de obligaţie să aştepte şi până când termină doctorul ce are de făcut. S-ar putea să rămânem aici până mâine dimineaţă. Odată am fost nevoit să rămân aşa două zile. Acum înţelegi de ce voiam să rămâi la ferma lui Winter.

Blair începu să cureţe şi să pună la loc în trusă instrumentele folosite.

— Şi acum stăm şi aşteptăm?

— Da. Acum aşteptăm.

Lee o conduse în spatele unui zid jos de chirpici care fusese odată un perete despărţitor dintre două încăperi. Se aşeză în cel mai îndepărtat colţ şi-i făcu semn lui Blair să vină lângă el. Dar ea refuză.

Simţea nevoia să stea cât se putea de departe de el, aşa că se sprijini de peretele opus. Când un glonţ lovi zidul la nici zece centimetri de capul ei, se aruncă practic în braţele deschise ale lui Lee şi-şi îngropă capul la pieptul lui.

— Nu mi-am imaginat niciodată că s-ar putea să-mi placă un astfel de război, murmură el şi începu să o sărute pe gât.

— Nu începe din nou, spuse Blair, chiar dacă îşi întoarse capul, ca el să-i poată atinge buzele.

Lui Lee nu-i trebui multă vreme ca să-şi dea seama că nu putea continua aşa, nu aici şi acum, cu atâţia oameni prezenţi şi cu gloanţele ce zburau în jurul lor.

— Bine. O să mă opresc, spuse el şi zâmbi văzând expresia întipărită pe chipul lui Blair.

Ea nu se mişcă de lângă el, ci rămase în braţele lui, pentru că apropierea de el o făcea să se simtă în siguranţă, iar zgomotul împuşcăturilor părea să fie mai îndepărtat.

— Spune-mi unde ai învăţat să coşi intestinele aşa?

— Deci, vrei să mai facem puţină conversaţie. Ei bine, să vedem, prima dată…

Blair nu se mai sătura să-l asculte. Ceasuri întregi rămaseră îmbrăţişaţi, Blair punându-i un număr nesfârşit de întrebări în legătură cu cazurile pe care le tratase în trecut, care fusese cel mai dificil dintre ele sau cel mai nostim, de ce dorise să ajungă doctor şi tot mereu aşa, până când, pentru a lua o pauză, începu el să-i pună tot felul de întrebări.

Soarele asfinţise şi acum apărea câte un interval mai mare între împuşcături, dar oricum schimbul de focuri dură toată

noaptea. Lee încercă s-o convingă pe Blair să doarmă puţin, dar ea refuză.

— Văd că-l veghezi, spuse ea făcând un gest către răsărit. N-ai intenţia să dormi şi nici eu. Care crezi că sunt şansele lui de a supravieţui?

— Totul depinde de infecţie, iar asta numai Dumnezeu poate să o controleze. Eu n-am putut decât să-l cos.

Cerul începu să se lumineze, iar Leander spuse că ar trebui să-şi examineze pacientul care începuse să se mişte.

Blair se ridică să se întindă şi în clipa următoare auzi un zgomot care o făcu să uite de orice altceva în afară de profesia ei. Era zgomotul unui glonţ care lovise pe cineva.

Blair se îndepărtă de Lee şi fugi după colţul zidului exact la timp pentru a vedea ce se întâmplase. Omul care nu vorbise fusese lovit în barbă, iar femeia înşfăcase un pumn de balegă proaspătă de cal vrând să îl pună pe rana deschisă.

Blair nu se mai gândi la gloanţele care-i zburau pe deasupra capului şi se aruncă din picioare peste femeia cea voinică.

Speriată şi furioasă femeia începu să se lupte cu Blair, iar Blair trebui să se apere de pumnii ei, dar sub nicio formă nu o putea lăsa pe femeia asta să pună bălegar de cal peste o rană deschisă.

Blair era atât de hotărâtă să-şi îndeplinească scopul, încât nici măcar nu observă că ea şi femeia se rostogoliseră către deschizătura unde fusese uşa.

În clipa în care Blair încerca să scape de mâna femeii care o înşfăcase de păr, se auzi tunetul unei arme ce se descărca deasupra capetelor lor.

Amândouă se opriră din luptă şi ridicându-şi ochii îl văzură pe Leander stând între ele şi coliba de vizavi, cu puşca la şold, încărcând-o cât putea de repede şi trăgând.

— Intraţi dracului înăuntru, strigă el către cele două femei, iar

în clipa următoare dădu drumul unul şuvoi de înjurături adresate celor aflaţi în coliba cealaltă, spunându-le că el era doctorul Westfield şi că ştia cine sunt ei şi că, dacă vor mai veni la el după ajutor, o să-i lase să sângereze până o să-şi dea duhul.

Focul încetă.

Când Leander intră din nou în colibă, Blair îi curăţa bărbia rănitului.

— Dacă mai faci aşa ceva vreodată, să ştii că am să…

Se întrerupse părând să nu poată găsi o ameninţare corespunzătoare.

Stătu în picioare privind-o pe Blair în tăcere, în timp ce ea cosea bărbia rănitului şi o bandaja, iar când termină de pus ultima bucăţică de bandă adezivă peste rană, el o luă de braţ şi o ridică.

— Plecăm de aici în clipa asta. N-au decât să se împuşte cât vor, că nu-mi mai pasă. N-am de gând să-ţi risc ţie viaţa pentru niciunul dintre ei.

Blair abia avu timp să-şi ia trusa înainte ca Lee s-o tragă afară din colibă.

* * *

— Sindicalistul tău a venit azi-noapte, îl întâmpină Reed pe fiul lui, imediat ce acesta intră în casă.

Lee îşi freca ceafa care-l durea în urma nopţii petrecute sprijinit de o scândură, dar la vorbele tatălui său îşi ridică ochii îngrijorat.

— Sper că n-ai lăsat pe nimeni să-l vadă, nu?

Reed îi aruncă fiului său o privire dispreţuitoare.

— N-a făcut altceva decât să mănânce şi să doarmă, ceea ce mi se pare că tu n-ai reuşit să faci de câteva zile bune. Sper că n-ai ţinut-o cu tine pe Blair toată noaptea. Gates să ştii că te caută.

Lee nu-şi dorea nimic altceva mai mult decât să mănânce şi să

tragă un pui de somn, înainte de a trebui să meargă la spital, dar se părea că nu prea avea timp pentru aşa ceva.

— E gata de plecare?

Reed rămase tăcut câteva clipe, privindu-şi fiul şi simţind că poate asta e ultima dată când îl vede în viaţă, întotdeauna avea această senzaţie înainte ca Lee să plece pentru a duce pe vreunul dintre sindicalişti în taberele de muncă ale minerilor.

— E gata, zise Reed, nereuşind să spună mai mult.

Obosit, Lee merse la grajduri şi-l trimise pe băiatul-îngrijitor să facă un comision, în timp ce el înhămă un cal la trăsură. Calul lui pătat era prea obosit după ce alergase toată noaptea, aşa că Lee luă unul dintre caii tatălui său.

Atent să nu-i zărească cineva, merse la uşă pentru a-l lua pe omul ce aştepta lângă tatăl său. Lee aruncă o singură privire către tânăr, dar acesta avea aceeaşi sclipire în ochi pe care o aveau toţi sindicaliştii; o sclipire înfocată, o forţă ce iradia o asemenea căldură, încât îţi dădeai seama că n-are rost să le vorbeşti despre pericolele la care se expuneau pentru că lor nu le păsa.

Ceea ce făceau, cauza pentru care luptau era mult mai important decât vieţile lor.

Leander scoase majoritatea lucrurilor aflate în compartimentul din spatele trăsurii, acel spaţiu mare care-i stârnise curiozitatea lui Blair, şi omul se strecură înăuntru. Nu schimbară niciun cuvânt pentru că toţi cei trei bărbaţi erau mult prea conştienţi despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla astăzi.

Gărzile înarmate de la taberele de muncă întâi trăgeau şi pe urmă întrebau.

Reed îi dădu lui Lee un mulaj de carton care intră în şanţurile laterale ale compartimentului, deasupra omului ascuns înăuntru, un mulaj care la prima vedere părea un teanc de pături, apoi o armă, o frânghie şi un ferăstrău, lucruri pe care orice om le putea avea cu el în trăsură. Deasupra, Lee îşi puse trusa medicală.

O clipă Reed îl atinse pe fiul său pe umăr, apoi Lee urcă şi plecă.

Leander conduse cât de repede putu fără a-i produce omului ascuns prea multă durere. În urmă cu două săptămâni, el şi tatăl său avuseseră o nouă discuţie despre ceea ce făcea Lee, iar Reed îi spusese că Lee n-ar trebui să-şi rişte viaţa pentru a-i conduce pe aceşti sindicalişti în taberele de muncă şi că, în eventualitatea în care ar fi fost prins şi ar fi reuşit să scape cu viaţă, niciun tribunal din ţară nu l-ar fi putut scăpa de pedeapsă pentru ceea ce făcea.

Când Lee se apropie de drumul ce ducea către taberele de muncă, merse mai încet, uitându-se atent în jur ca să vadă dacă nu cumva se află prin preajmă cineva. Lee îşi aminti de momentul în care-i luase apărarea proprietarului minelor de cărbuni de lângă Chandler, Jacob Fenton, în faţa lui Blair. Îi găsise scuze lui Fenton spunând că acesta trebuia să dea socoteală acţionarilor şi că nu el era răspunzător în totalitate pentru situaţia grea a minerilor. Lee adesea spunea asemenea lucruri pentru a i înşela pe cei din jur. Nu voia ca ei să ştie cât de mult era el impresionat de mizeria în care trăiau minerii.

Aceştia aveau două alternative: fie se supuneau regulilor companiei, fie erau daţi afară. Simplu ca bună ziua. Dar aceste reguli nu erau pentru oameni, erau pentru prizonieri!

Tot ceea ce era legat de mine se afla în proprietatea companiei. Oamenii erau plătiţi în cartele ce puteau fi schimbate numai la magazinele companiei, iar dacă se afla că cineva a cumpărat ceva de la vreun magazin din oraş, putea fi concediat pe loc. Oricum, oamenilor nu li se permitea să părăsească taberele de muncă.

Proprietarii minelor susţineau că taberele de muncă erau oraşe şi că minerii şi familiile lor nu avea nevoie de nimic din Chandler.

Şi tot proprietarii afirmau că gărzile aflate la porţi care nu

lăsau pe nimeni să intre sau să iasă „îi protejau pe mineri” de hoţi şi de escroci.

Dar adevărul era că paznicii se aflau acolo pentru a-i ţine la distanţă pe agitatori. Se aflau acolo pentru a îndepărta orice posibilitate de apariţie a organizatorilor de sindicat care să intre în tabere şi să le vorbească minerilor.

Proprietarii nu-şi puteau permite izbucnirea vreunei greve şi aveau dreptul de a posta paznici înarmaţi la intrare care să controleze vehiculele ce intrau sau ieşeau.

Foarte puţine căruţe erau lăsate să intre: bătrâne care aduceau din oraş legume proaspete, vreo doi muncitori ce reparau când şi când anumite lucruri, inspectorii de la mine şi un doctor al companiei care făcea vizite la bolnavi. Un om care era un doctor atât de sărac, încât nu-şi putea deschide propriul cabinet Compania îl plătea mai mult în whisky şi, drept mulţumire, el închidea ochii făcându-se că nu vede nimic din ce era în jur, declarând compania nevinovată ori de câte ori avea loc vreun accident; astfel încât văduva şi copiii să nu poată primi despăgubiri.

În urmă cu un an, Lee se dusese la Fenton şi-i ceruse voie să intre în tabere, fără vreo plată din partea proprietarului companiei, pentru a examina sănătatea minerilor. Fenton ezitase la început, dar, în cele din urmă, îi acordase această permisiune.

Ceea ce văzuse Lee acolo îl îngrozise. Exista o asemenea sărăcie, încât abia reuşi să-şi păstreze cumpătul. Bărbaţii se luptau toată ziua în subterane pentru a-şi câştiga salariul, iar la sfârşitul săptămânii abia dacă reuşeau să-şi hrănească familiile.

Erau plătiţi după cantitatea de cărbune pe care o scoteau la suprafaţă, dar o treime din timpul lor era pierdut cu ceea ce minerii numeau „timpi morţi”, muncă pentru care nu primeau niciun ban. Ei însuşi trebuiau să plătească pentru stâlpii de lemn folosiţi la susţinerea galeriilor de mină pentru că proprietarul

spunea că siguranţa era responsabilitatea minerilor şi nu a sa.

După primele zile petrecute în taberele de muncă, Lee se întorsese acasă şi nu fusese în stare să scoată o vorbă zile în şir.

Se uita la micul şi bogatul orăşel Chandler, o vedea pe sora lui venind acasă de la *The Famous* cu cincisprezece metri de caşmir scump şi se gândea la copiii pe care-i văzuse stând în zăpadă în picioarele goale. Îşi amintea de bărbaţii ce stăteau la rând pentru a-şi primi plata şi-l auzea pe casier spunându-le cât aveau de plătit ei pentru săptămâna în curs, şi cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că trebuia să acţioneze. N-avea idee cum anume până când nu văzu articole în ziar despre organizarea unor sindicate pe Coasta de Est.

Cu glas tare îl întrebase pe tatăl său dacă sindicaliştii ar fi putut fi convinşi să vină şi în Colorado.

Reed, de îndată ce-şi dăduse seama la ce anume se gândea fiul său, încercase să-l descurajeze, dar Lee continua să meargă în tabere şi cu cât vedea mai multe cu atât ştia ce are de făcut.

Luă trenul până în Kentucky şi acolo îi întâlni pe primii organizatori de sindicat, povestindu-le despre ceea ce se întâmpla în Colorado. Aflase despre încercările nereuşite dinainte de a organiza un sindicat în Colorado şi fusese avertizat că implicarea în această problemă i-ar putea cauza moartea.

Leander îşi aminti cum ţinuse o fetiţă subţirică de trei ani în braţe care murise de pneumonie şi se arătase de acord să dea o mână de ajutor indiferent cum va putea.

Până acum reuşise să aducă trei sindicalişti în taberele de muncă, iar proprietarii ştiau că ei se află acolo şi că cineva îi ajută pe mineri, aşa că deveniseră din ce în ce mai prudenţi.

Anul trecut, un miner voinic pe nume Rafe Taggert începuse să dea de înţeles că el era cel vinovat, că el era cel care-i adusese pe organizatori în tabere. Dintr-un motiv necunoscut, omul credea că nici paznicii, nici proprietarul nu se vor atinge de el, că nici „un

accident” nu va fi pus la cale pentru a scăpa de el. Erau zvonuri că fratele lui Taggert ar fi fost odată căsătorit cu sora lui Fenton, dar nimeni nu era sigur. Pentru că minerii trebuiau să umble foarte mult deoarece minele se închideau una după alta, niciunul dintre oameni nu se aflase în zonă destul timp ca să-şi amintească despre ceva ce se petrecuse cu treizeci de ani în urmă.

Dar, indiferent de motiv, bănuiala căzuse asupra lui Rafe Taggert şi nimeni până acum nu-l suspectase pe frumosul doctor care cu atâta bunătate îşi făcea timp să-i ajute pe mineri.

Când Lee ajunse la poarta zonei în care se afla *Empress Mine* el făcu tot ce-i stătu în putinţă să se poarte nonşalant, schimbând câteva vorbe cu paznicii. Nimeni nu-l controlă, iar el merse până în celălalt capăt a taberei pentru a-i da drumul omului să se ascundă între copaci, până când Lee, mergând din casă în casă, putea începe organizarea unei întruniri. Doar câte trei oameni se întâlneau deodată cu organizatorul. Tânărul urma să rămână acolo toată ziua până la noapte, riscându-şi viaţa în fiecare clipă. Iar Lee urma să meargă din casă în casă, uitându-se la copii şi spunându-le bărbaţilor unde-l pot întâlni pe organizator şi, de fiecare dată, îşi punea viaţa în pericol pentru că deja ştia că unul dintre aceşti oameni era informator.

CAPITOLUL 13

Blair se trezi duminică dimineaţă simţindu-se minunat. Se întinse până îi trosniră oasele, ascultă ciripitul vesel al păsărelelor la fereastră şi se gândi că aceasta trebuie să fie o zi foarte bună. Mintea îi era plină de ceea ce făcuse împreună cu Lee cu o zi în urmă. Îşi aminti cum reparase el intestinele acelui rănit, cu degete experte şi cu siguranţa lucrului dinainte ştiut.

Ar fi vrut ca şi Alan să-l fi putut vedea operând.

Brusc se ridică în capul oaselor. Alan! Uitase complet că avea întâlnire cu el ieri la ora patru. Fusese atât de îngrijorată de Houston, de felul în care sora ei se făcuse de râs în legătură cu inelele acelea şi apoi venise telefonul lui Lee, iar ea simţise că el o invită să-l însoţească doar dintr-un sentiment al datoriei. Nici prin cap nu-i trecuse că va fi plecată toată noaptea.

Susan veni să-i spună că familia urma să plece la biserică curând după micul dejun şi că domnul Gates ceruse ca ea să meargă împreună cu ei. Blair sări din pat şi se îmbrăcă repede. Poate că Alan va fi la biserică şi îi va putea explica de ce nu venise şi că fusese plecată să lucreze.

Alan se afla într-adevăr acolo la trei rânduri în faţa lor şi, indiferent cât se chinui Blair să-i atragă atenţia, el nu-şi mai întoarse capul după o primă privire aruncată în direcţia ei. Pentru a o face să se simtă încă şi mai prost, el stătea lângă domnul Westfield şi Nina. După ce ieşiră din biserică, Blair reuşi să se apropie de el pentru câteva minute în mica curte din faţa clădirii.

— Deci ai fost cu Westfield, începu Alan în clipa în care rămaseră singuri.

O privea furios.

Blair deveni rigidă în ciuda bunelor el intenţii de a fi umilă.

— Mi se pare că tu ai fost cel care a fost de acord cu o

competiţie şi nu eu, iar înţelegerea a fost ca eu să nu refuz invitaţiile lui Leander.

— Toată noaptea?

El reuşi să o privească de sus, deşi aveau aproape aceeaşi înălţime.

Blair bătu în retragere.

— Am lucrat şi am fost prinşi în mijlocul unui schimb de focuri la o fermă, iar Leander spune că…

— Scuteşte-mă, te rog, de vorbele lui înţelepte. Acum trebuie să plec. Am alte planuri.

— Alte planuri? Dar credeam că poate azi după-amiază…

— O să te sun mâine. Asta numai dacă ai să fii acasă. Spunând acestea se întoarse pe călcâie şi o lăsă stând acolo singură.

Nina Westfield veni să-i spună că Lee trebuia să lucreze la spital tot restul zilei. Blair urcă în trăsură cu mama ei şi cu tatăl vitreg şi aproape că nici nu-şi dădu seama că Houston nu era cu ei.

Acasă Opal începu să se agite în sufragerie, aranjând flori pe masă şi punând în mijloc cel mai înalt şi mai frumos sfeşnic de argint.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Blair într-o doară.

— Da, draga mea, vine el.

— Cine?

— Kane, al lui Houston. Oh, Blair, e un om atât de drăguţ. Simt că o să-ţi placă foarte mult.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi intră Houston ducându-l de braţ pe milionarul ei, de parcă ar fi reprezentat vreun premiu la vreun joc pe care abia-l câştigase. Blair îl văzuse mai întâi la biserică puţin mai devreme şi recunoscuse că e un bărbat bine, nu atât de frumos ca Leander sau ca Alan chiar, dar era mai mult decât prezentabil, dacă agreai genul de bărbat voinic şi musculos.

— Te rog să iei loc aici, domnule Taggert, lângă Houston,

vizavi de Blair, spuse Opal.

Pentru o clipă toată lumea, după ce se aşeză, rămase pe loc uitându-se la farfurii sau în jur fără a spune nimic.

— Sper că-ţi place friptura de vită, zise domnul Gates, începând să taie o bucată mare de carne.

— Sunt sigur că o să-mi placă mai mult decât ce mănânc eu de obicei, sau mai bine zis ce mâncam până când Houston mi-a angajat o bucătăreasă.

— Şi pe cine ai angajat, Houston? întrebă Opal cu puţină răceală în glas, amintindu-i astfel fiicei ei că în ultima vreme pleca de acasă, lipsind ceasuri întregi fără ca nimeni să ştie unde se află.

— Pe doamna Murchison, în perioada cât familia Conrad e plecată în Europa. Domnule, domnul Taggert s-ar putea să aibă câteva sugestii pentru investiţii, îi spuse ea domnului Gates.

De aici încolo, se gândi Blair, nimic nu-l mai putu opri pe miliardar. Era ca un elefant în mijlocul unor pui de gamă. Când domnul Gates îl întrebă despre acţiunile căilor ferate, Taggert îşi ridică pumnul şi urlă că toate companiile feroviare erau pe moarte, că toată ţara era plină de căi ferate şi că nu se mai putea scoate un ban ca lumea de pe urma lor doar câteva sute de mii acolo". Pumnul lui poposi pe masă şi totul din jur, inclusiv oamenii, săriră în sus.

În comparaţie cu temperamentul şi glasul lui Taggert, Gates semăna cu un biet pisoi. Taggert nu accepta să fie contrazis; avea dreptate în toate privinţele şi vorbea despre milioane de dolari ca despre firele de nisip.

Şi de parcă urletele şi aroganţa sa n-ar fi fost destul, manierele sale erau îngrozitoare. Îşi tăie friptura cu marginea furculiţei şi când aceasta alunecă pe masă către Blair, el nici măcar nu se opri din discursul pe care i-l ţinea lui Gates despre cum să-şi conducă fabrica de bere, ci pur şi simplu puse carnea la loc în farfurie şi continuă să mănânce. Ignorând cele trei feluri de

legume servite, îşi umplu farfuria cu aproape un kilogram de cartofi piure şi goli conţinutul sosierei peste grămada de cartofi. Înainte de a termina, mâncase jumătate din friptura de cinci kilograme. Lovise ceaşca de ceai a lui Houston, dar ea nu făcu decât să-i zâmbească, făcându-i semn servitoarei să aducă un şerveţel. Bău şase pahare de ceai cu gheaţă până când Blair observă că Susan îi turna pe ascuns în pahar dintr-o cană separată. Blair îşi dădu atunci seama că Houston aranjase ca Taggert să bea bere brună cu gheaţă. Vorbea cu gura plină şi de două ori se trezi cu mâncare pe barbă. Houston, de parcă el ar fi fost un copil, îi atinse mâna şi apoi şervetul, aflat încă împăturit lângă farfuria sa.

După o vreme Blair renunţă să mai mănânce. Nu-i plăcea deloc ca mâncarea să zboare în jurul ei, ca argintăria să sară de pe masă ori modul în care omul acesta arogant monopoliza conversaţia.

Conversaţia, ha! mai degrabă un discurs ţinut de el.

Cel mai neplăcut lucru era să vadă cum Houston, mama ei şi Gates îi sorbeau cuvintele din gură. Ai fi crezut că din gura lui picură aur. Şi poate chiar aşa era, se gândi Blair dezgustată. Ea niciodată nu se gândise prea mult la bani, dar poate că banii erau cel mai important lucru pentru alţii. Cu siguranţă părea să fie foarte important pentru Houston care dorea de bunăvoie să se supună acestui bărbat îngrozitor şi hidos pentru tot restul vieţii.

Blair înşfăcă sfeşnicul înainte de a cădea, când Taggert se întinse după sosieră. Bucătăreasa probabil că îl preparase într-o roabă, se gândi ea.

Chiar în clipa aceea, Taggert făcu o pauză în propunerea pe care i-o făcea lui Gates permiţându-i să participe la o licitaţie pentru pământ, aruncându-i o privire lui Blair. Brusc se opri din vorbă şi se ridică, împingând scaunul în spate.

— Iubito, ar fi bine să plecăm dacă vrei să ajungem în parc cât timp e încă lumină.

Doamne, Dumnezeule, se gândi Blair, nici măcar nu avea bunul simţ să stea până când terminau şi ceilalţi de mâncat. Era gata să plece şi ca un tiran ce era îi cerea şi lui Houston să plece odată cu el.

Ascultătoare, Houston îl urmă.

* * *

— Oh, Lee, spuse Opal zâmbind, întorcând capul ca să se poată uita la el şi făcând vechiul balansoar de stejar să scârţâie. Nu te-am auzit venind.

Se uită mai bine la el.

— Pari să fii mai fericit decât în urmă cu câteva zile. S-a întâmplat ceva?

Pe chipul lui Opal se putea citi un fel de expresie de parcă i-ar fi spus „Ţi-am zis eu!”.

Lee o sărută pe obraz, apoi se aşeză pe un scaun aflat pe verandă. Se juca aruncând şi prinzând în mână un măr roşu.

— Poate că n-o vreau neapărat pe fiica dumitale de soţie cât te vreau pe dumneata să-mi fii soacră.

Opal continuă să brodeze.

— Deci astăzi crezi că există o şansă pentru a obţine mâna fiicei mele. Dacă mi-amintesc corect, ultima dată când am vorbit, erai sigur că n-ai s-o poţi câştiga niciodată. S-a schimbat ceva?

— Dacă s-a schimbat? Absolut totul.

Muşcă din măr cu poftă.

— O să câştig. Nu numai că o să câştig, dar o să fie la un scor net. Bietul Hunter nu mai are nicio şansă.

— Înţeleg că ai găsit cheia către inima lui Blair. Fără a fi nevoie de flori şi de bomboane.

Leander zâmbi, apoi se întoarse surâzând spre ea.

— Am să-i fac curte cu ceea ce-i place; cu plăgi împuşcate,

septicemii, infecţii respiratorii, amputări şi orice altceva mai pot găsi pentru ea. Probabil că o să-i placă la nebunie să sară în ajutorul celor de aici.

Opal păru de-a dreptul îngrozită.

— Dar este ceva înfiorător. Chiar trebuie să fie chiar atât de drastic?

— Din câte mi-am dat seama, la ea, cu cât cazul este mai grav, cu atât îi place mai mult. Atâta timp cât se află cineva alături de ea ca să n-o lase să i se urce la cap, n-o să i se întâmple nimic.

— Iar tu vei fi cel ce va avea grijă de ea?

Leander se ridică.

— Pentru tot restul vieţii. Cred că mi-am auzit iubita coborând. Vezi dumneata, în mai puţin de o săptămână va păşi nerăbdătoare alături de mine către altar.

— Lee?

El se opri.

— Şi cu *St. Joseph* cum rămâne?

El îl făcu cu ochiul.

— O să fac tot ceea ce-mi stă în putinţă ca ea să nu afle niciodată. Vreau ca ea să le refuze oferta. Cine sunt ei, la urma urmei, ca ea să nu poată lucra pentru ei?

— E un doctor bun, nu-i aşa? zâmbi radioasă Opal plină de mândrie.

— Nu e rea, spuse Lee râzând încet, întorcându-se să intre în casă. Nu e rea deloc pentru o femeie.

* * *

Blair îl întâmpină pe Leander în salon. Ieri se dovedise a fi o zi îngrozitoare. Alan n-o sunase, de Lee nu ştiuse nimic toată ziua şi-şi făcuse griji pentru Houston şi omul acela îngrozitor căruia i se vindea. Astfel încât acum îl primi pe Lee cu o oarecare emoţie.

Oare se va comporta acum ca doctorul Lee sau ca Lee, cel care o insulta la fiecare pas?

— Ai vrut să mă vezi? întrebă ea prudentă.

Leander avea pe chip întipărită o expresie pe care ea n-o mai văzuse niciodată la el. Ceva ce semăna cu timiditatea.

— Am venit să discut cu tine, dacă asta nu te deranjează.

— Bineînţeles că nu, spuse ea. De ce să mă deranjeze să stau de vorbă cu tine?

Ea se aşează pe un scaun tapiţat cu brocart roşu.

Leander îşi ţinea pălăria în mână, ameninţând s-o facă bucăţele de atâta răsucit, iar când Blair îl invită cu un gest să ia loc, el dădu din cap în semn că nu.

— Nu îmi este uşor să-ţi spun ceea ce m-a făcut să vin. Nu mi-e uşor să recunosc înfrângerea, mai ales într-o problemă atât de importantă pentru mine cum ar fi dorinţa de a te câştiga de soţie.

Blair dădu să spună ceva, dar el ridică mâinile.

— Nu, dă-mi voie să spun ce am de spus fără să mă întrerupi. Îmi vine foarte greu, dar trebuie s-o spun pentru că numai la asta mă gândesc.

Se îndreptă către fereastră, continuând să-şi răsucească pălăria în mâini. Ea nu-l văzuse niciodată până atunci atât de nervos.

— Sâmbătă, când ne-am petrecut împreună ziua ca medici, a fost o zi formidabilă în viaţa mea. Până în ziua aceea aş fi pariat pe orice aveam că o femeie nu poate fi un doctor bun, dar tu mi-ai dovedit contrariul. În ziua aceea mi-ai demonstrat că o femeie, nu numai că poate fi un doctor bun, dar poate chiar deveni mai bună decât majoritatea bărbaţilor.

— Mulţumesc, spuse Blair, simţind cum o străbate un mic fior de plăcere, auzind vorbele lui.

El se întoarse cu faţa la ea.

— Şi de aceea renunţ la întrecere.

— La întrecere?

— La competiţie, atunci, sau cum vrei tu să-i spui. Mi-am dat seama ieri, în timp ce lucram singur la spital, că după ziua petrecută împreună m-am schimbat. Vezi tu, eu întotdeauna am lucrat singur, dar în ziua aceea când am lucrat împreună… Ei bine, a fost aşa cum am visat şi încă mai mult. Ne-am potrivit atât de bine împreună. Am avut acelaşi ritm de lucru, aproape ca şi cum am fi fost îndrăgostiţi.

Se opri şi se uită la ea.

— Vreau să spun asta în sens alegoric, bineînţeles.

— Bineînţeles, murmură ea. Nu sunt sigură că înţeleg ceva din toate astea.

— Nu înţelegi? Poate că am pierdut o soţie, dar am câştigat un coleg! Pe o femeie s-ar putea să o tratez uneori cu un respect mai mic sau chiar deloc, s-ar putea să încerc s-o păcălesc încercând să-i demonstrez că prietenul ei e un biet băieţaş care nu ştie să vâslească, să înoate sau să călărească un cal, dar niciodată n-aş putea, absolut niciodată, să-i fac asta unui coleg medic pe care am ajuns să-l respect şi chiar să-l admir.

Blair rămase tăcută câteva clipe. Era ceva neplăcut în ceea ce spunea el referitor la Alan, dar cuvintele lui de laudă erau prea dulci pentru a o face să se împiedice în amănunte.

— Vrei să spui că nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Vreau să spun că te respect, iar tu ai spus că vrei să te măriţi cu Alan Hunter, aşa, că acum nu-ţi mai pot sta în cale. Tu şi cu mine suntem egali în profesia medicală şi nu mai pot acum să umilesc un coleg doctor în felul în care am făcut-o în ultimele câteva zile. Prin urmare, nu mai eşti ţinută prizonieră aici. Poţi să pleci oricând cu omul pe care-l iubeşti şi pot să te asigur că voi face tot ce-mi va sta în putinţă să-l împiedic pe Gates să spună şi altora despre pierderea… castităţii tale.

Blair se ridică în picioare.

— Nu sunt sigură că am înţeles bine. Sunt liberă să plec? Nu mă mai şantajezi şi n-ai să-l mai pui pe Alan în situaţii jenante? Şi faci toate astea pentru că mă consideri un doctor bun?

— Ai perfectă dreptate. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama, dar până la urmă am reuşit. Ce fel de căsătorie ar fi fost aceea bazată doar pe dorinţă? Bineînţeles că simţim o atracţie reciprocă unul faţă de altul şi poate că noaptea aceea a fost într-adevăr extraordinară, dar asta nu poate constitui o bază solidă pentru o căsătorie. Ceea ce aveţi voi împreună, tu şi cu Alan, e ceva real, puteţi petrece mult timp împreună stând de vorbă, aveţi interese comune şi sunt sigur că ai şi aceleaşi… hm, reacţii faţă de atingerea lui pe care le ai şi faţă de mine. Poate că împreună aţi făcut chiar şi dragoste de câteva ori în ultimele câteva zile, asta n-am de unde să ştiu.

— Poftim?!

Leander îşi plecă din nou capul.

— Iartă-mă. N-am vrut să te insult din nou. Întotdeauna reuşesc să calc în străchini când mă aflu în preajma ta. Acum, probabil că n-ai să mai asculţi ceea ce mai aveam să-ţi spun.

— Ba am să te ascult, zise ea. Spune-mi şi restul.

Ea se simţea ciudat de dezamăgită. Bineînţeles faptul că el o respecta ca doctor era minunat, dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit parcă şi altceva şi nu ştia ce anume.

Când el se uită din nou la ea, ochii lui erau plini de strălucire.

— Ştiu că vrei să te întorci în Pennsylvania şi nu te învinovăţesc pentru asta, dar, lucrând alături de tine, a fost o plăcere pentru mine, şi, pentru că ştiu că niciodată nu voi mai avea această ocazie, întrucât sunt sigur că n-ai să mai vrei niciodată să te întorci în Chandler după toate câte s-au întâmplat în ultimele câteva zile, aş dori să te întreb dacă aş putea avea onoarea să lucrez cu tine în următoarele câteva zile. Tata a fost de acord să-i convingă pe cei din consiliu să te lase să lucrezi la spital sub

îndrumarea mea şi împreună vom putea munci până când are loc nunta lui Houston. Oh, Blair, ţi-aş putea arăta planurile mele pentru clinica de femei. Nu le-am mai arătat nimănui până acum şi aş dori foarte mult să ţi le arăt ţie. Poate chiar mi-ai putea oferi unele sugestii, dar asta numai dacă ai timp.

Blair se îndreptă spre colţul îndepărtat al camerei. Nu credea să trăiască vreo zi mai fericită decât ziua aceea petrecută împreună cu Leander şi dacă ei nu mai erau logodiţi acum, poate că Houston nu va mai simţi nevoia să se mărite cu omul acela, Taggert, şi…

— Şi Alan poate lucra şi el alături de noi. Doamne, dacă e şi el măcar pe jumătate la fel de bun ca tine… Este?

Blair reveni în prezent şi-şi dădu seama, simţindu-se puţin vinovată, că nici măcar nu se gândise la Alan.

— Vrei să spui dacă e la fel de bun ca mine? Cred că da. Bineînţeles că este! Deşi nu cred că el a avut ocazia să lucreze alături de alţi medici ca mine. Vreau să spun că eu am fost foarte norocoasă. Unchiul meu, Henry, este foarte respectat şi, de când eram aproape o copilă, l-am asistat la operaţii şi l-am ajutat la urgenţe, având ocazia să-i asist pe mulţi medici renumiţi, dar…

Ea se opri.

— Bineînţeles că Alan este un doctor excelent, zise ea cu siguranţă în glas.

— Şi eu sunt sigur că este şi cred că va fi o încântare să lucrez cu voi amândoi. Apropo, Alan a luat examenul acela la spitalul *St. Joseph*?

— Da, dar el nu a…

— Nu a… ce?

Buzele ei erau trasate într-o linie fermă.

— N-au fost acceptaţi decât primii şase cu mediile cele mai mari.

— Înţeleg. Ei. Poate că n-a avut o zi bună atunci. Pot să vin

mâine dimineaţă la şase? Până atunci să ştii că biblioteca mea este deschisă pentru un doctor coleg.

Îi sărută repede mâna şi plecă.

CAPITOLUL 14

Blair era îmbrăcată, gata de plecare la cinci şi jumătate dimineaţa, a doua zi. Stătea pe marginea patului nedumerită, neştiind ce să facă. Oare să coboare sau el va veni tot pe geam ca şi data trecută?

Când pendula de jos bătea ora şase, deschise uşa şi i se păru că aude pe cineva la intrare. Alergă pe scări ajungând chiar în clipa în care Susan somnoroasă îi deschidea uşa lui Leander.

— Bună dimineaţa, spuse el zâmbind. Eşti gata?

Ea dădu din cap.

— Nu puteţi pleca, domnişoară Blair-Houston. N-aţi mâncat nimic, iar bucătăreasa n-a pregătit încă micul dejun. Va trebui să aşteptaţi până se îmbracă.

— Ai mâncat? îl întrebă ea pe Lee.

— Mă simt de parcă n-aş fi mâncat nimic de zile întregi, răspunse el, zâmbindu-i, şi din nou ea rămase impresionată de cât de frumos era el cu ochii aceia verzi.

Şi, dintr-un motiv necunoscut, gândurile o purtară către noaptea pe care o petrecuseră împreună. Era ciudat că se gândea la aşa ceva acum, pentru că de zile întregi nu-i mai trecuseră prin cap acele momente. Poate că se întâmplă datorită faptului că el nu mai încerca acum s-o enerveze.

— Vino în bucătărie şi am să-ţi pregătesc eu micul dejun. Până şi eu ştiu să pregătesc ouă şi şuncă. Mâncarea pentru domnul Gates va fi pregătită mai târziu probabil şi întreg personalul va avea de suferit de pe urma acestui lucru, dar cel puţin noi nu vom fi aici să auzim ce are de spus.

După o jumătate de oră, Lee se sprijini de spătarul scaunului, aflat în faţa mesei mari de stejar din bucătărie, şi se şterse la gură.

— Blair, nu mi-am închipuit că ştii să găteşti. Mi se pare prea

mult la o femeie să ştie să şi gătească, să fie şi o prietenă adevărată, şi o colegă, – ochii şi glasul lui coborî – şi o iubită.

Oftând se uită la ea.

— Mi-am jurat că am să mă port ca un om care ştie să piardă, că am să mă port frumos, fără a-mi arăta părerile de rău.

Îi zâmbi dulce ca un copil.

— Va trebui să mă ierţi dacă uit uneori.

— Da, bineînţeles, zise ea nervoasă şi-şi dădu seama că, din nou, gândurile ei zburau către noaptea petrecută împreună. Către noaptea aceea când fusese liberă să-l sărute, când mâinile lui…

— Nu sunt curate?

— Poftim? spuse ea tresărind când reveni în prezent.

— Te uitai fix la mâinile mele şi mă întrebam dacă nu cumva s-a întâmplat ceva cu ele.

— Eu… Eşti gata?

— Când doreşti, spuse el, ridicându-se şi trăgându-i scaunul.

Blair îi zâmbi, gândindu-se la omul acela nepoliticos cu care Houston spunea că o să se căsătorească şi consideră că nu încăpea nicio comparaţie între el şi Lee.

În drum spre spital, el o întrebă de Alan, iar ea îi răspunse că el urma să-l întâlnească la infirmerie, într-adevăr se afla acolo, părând somnoros şi puţin supărat, văzându-i pe Blair şi pe Lee sosind împreună.

Fu o zi lungă şi grea. Părea că fiecare pacient era numai responsabilitatea lui Lee, iar ei trei împreună trebuiră să lucreze cât doisprezece. La ora unu sosiră patru oameni ce fuseseră răniţi când se prăbuşise capătul unui tunel de la mina *Inexpressible*. Doi dintre ei erau morţi, unul avea piciorul rupt, iar al patrulea se zbătea între viaţă şi moarte.

— Nu mai are mult de trăit, spuse Alan, să-l lăsăm în pace…

Dar Blair se uita la ochii acelui bărbat, acum închişi, şi văzuse că el se lupta să trăiască. Nu-şi dădea seama ce-ar fi putut avea în

interior, dar *se* gândi că poate avea o şansă. După cum arăta, ar fi trebuit să fi fost mort deja, dar totuşi dorea destul de mult să trăiască, dovadă că încă mai rezista.

Blair se uită la Lee care pentru o clipă îşi aminti de ochii organizatorului de sindicat.

— Cred că există o şansă, îl putem deschide să vedem? Eu cred că vrea să trăiască, insistă ea.

— Blair, spuse Alan exasperat, oricine îşi poate da seama că mai are doar câteva minute de trăit. Toate organele lui interne probabil că sunt strivite. Lasă-l să moară alături de familia lui.

Blair nici măcar nu se uită la Alan, ci continuă să-l privească pe Lee.

— Te rog, şopti ea. Te rog.

— Hai să-l ducem în sala de operaţii, strigă Lee. Nu! Nu-l mişca. Lasă-l pe masa aceea şi-l ducem aşa.

Se dovedi că Blair avusese dreptate, dar şi Alan. Organele lui interne erau strivite, dar nu atât de rău cum crezuseră la început când îl deschiseseră. Avea splina ruptă şi sângera foarte mult, dar reuşiră să i-o scoată şi să cureţe celelalte răni.

Din cauza hemoragiei interne, trebuiră să lucreze rapid şi, fără ca vreunul dintre ei să-şi dea seama, Alan fu dat deoparte. Leander şi Blair care lucrau atât de bine împreună şi care aveau experienţă, coseau cât de repede reuşea doamna Krebbs să pună aţele în ace. Ea era asistenta preferată a lui Lee şi lucra cu el de când Lee se întorsese în Chandler. Alan, dându-şi seama că el nu putea lucra atât de repede ca Leander şi Blair, se dădu înapoi şi-i lăsă pe ei trei să repare organele interne ale rănitului.

După ce-l închiseră, plecară din sala de operaţii.

— Ce crezi? îl întrebă Blair pe Lee.

— Acum e rândul lui Dumnezeu, dar cred că tu şi cu mine am făcut tot ce-am putut.

Îi zâmbi.

— Te-ai descurcat de minune, Nu-i aşa, doamnă Krebbs?

Femeia voinică şi căruntă pufni pe nări.

— O să vedem dacă pacientul trăieşte, spuse ea părăsind încăperea.

— Înţeleg că nu prea face complimente, zise Blair, spălându-se pe mâini de sânge.

— Numai atunci când le meriţi. Eu încă le mai aştept pe ale mele. Bineînţeles nu sunt aici decât de doi ani.

În timp ce ei râdeau împreună, nu-şi dădură seama că Alan se afla lângă perete privindu-i.

După ce ieşiră de la chirurgie, se întoarseră în saloane şi către sfârşitul zilei îngrijiră un copil ce fusese opărit. Şi, pe măsură ce ziua se scurse, Blair şi Leander păreau neobosiţi, în timp ce Alan se ţinea după ei, simţindu-se tot mai de prisos. De două ori încercă să-i spună lui Blair să meargă acasă, dar ea nici nu vru să audă. Rămase alături de Leander tot timpul. Pe la zece seara, Alan începu să picotească.

— Haideţi în biroul meu, spuse Lee pe la unsprezece. Am nişte bere şi nişte sandvişuri şi vreau să vă arăt ceva.

Alan se aşează pe un scaun şi înfometat îşi mâncă sandvişul în timp ce Lee îşi desfăşură planurile şi le întinse pe masă.

— Acestea sunt planurile mele pentru infirmeria de femei, un loc unde o femeie să poată merge pentru orice problemă şi să primească un tratament competent. Mi-ar plăcea să fac şi un centru de iniţiere, unde femeile să fie învăţate cum să aibă grijă de sănătatea copiilor lor.

Se opri şi-i zâmbi lui Blair.

— Fără balegă de cal şi atele împotriva cancerului.

Ea îi zâmbi drept răspuns şi-şi dădu seama că faţa lui se afla la câţiva centimetri de a ei şi că se apropia de ea cu o expresie întipărită pe chip pe care n-o mai văzuse decât o singură dată înainte, în noaptea aceea.

Înainte de a-şi da seama ce face, se aplecă spre el într-un mod ce i se păru foarte natural şi părea ceva foarte normal ca el să o sărute.

Dar, doar la câţiva milimetri de buzele ei, el se dădu brusc înapoi şi începu să-şi strângă planurile.

— E târziu şi ar fi mai bine să te conduc acasă. Se pare că l-am obosit tare de tot pe Alan. Şi apoi, e inutil să-ţi arăt planurile astea. Nici măcar n-ai să mai fi aici. Ai să fii într-un oraş mare, într-un spital bine pus la punct şi n-ai să ai probleme să construieşti ceva de la prima cărămidă, să trebuiască să te gândeşti unde ai să pui echipamentul sau pe cine să angajezi, să te gândeşti la ce ai să-i înveţi pe ceilalţi sau pe cine ai să tratezi.

Se opri şi oftă.

— Nu, la spitalul acela din oraş, totul este deja planificat, N-o să fie nebunia de aici când se va construi marea clinică.

— Dar nu sună chiar atât de rău. Vreau să spun că poate fi destul de plăcut să hotărăşti singur cum vrei fie puse la punct toate lucrurile. Mi-ar plăcea să am o clinică pentru arsuri sau poate măcar un salon special izolat sau…

El o întrerupse.

— E drăguţ din partea ta să spui toate astea, dar la un spital dintr-un oraş mare oamenii îşi plătesc notele de plată.

— Dacă un spital mare e aşa de bun, atunci de ce n-ai rămas într-unul ca acesta? De ce-ai plecat? întrebă ea indignată.

Cu un gest de adâncă veneraţie el băgă planurile la loc în seif.

— Bănuiesc că-mi place mai mult să simt că e nevoie de mine decât îmi place să mă simt în siguranţă, spuse el, întorcându-se către ea. Sunt mai mult decât suficienţi doctori pe Coasta de Est, dar aici te afli într-o continuă competiţie cu tine însuţi pentru a reuşi să faci faţă tuturor problemelor ivite. Oamenii de aici au mai multă nevoie de un doctor decât acolo. Aici simt că fac ceva bun, spre deosebire de acolo.

— De aceea crezi că eu vreau să mă reîntorc pe Coasta de Est? Pentru siguranţă? Nu crezi că aş face faţă problemelor muncii de aici?

— Blair, te rog, n-am vrut să te jignesc. M-ai întrebat de ce nu vreau să lucrez într-un spital mare şi bine pus la punct din Est şi ţi-am răspuns, asta-i tot. Asta n-are nicio legătură cu tine. Suntem colegi, ai uitat? Nici prin cap nu mi-ar trece să-ţi spun eu ce să faci şi ce să nu faci. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, eu sunt acela care-ţi netezeşte calea. Am renunţat la intenţia de a mă căsători cu tine, astfel încât să te poţi întoarce în Est, să te măriţi cu Alan şi să lucrezi în spitalul acela exact cum ai spus că vrei. Ce altceva pot face mai mult?

Blair nu ştiu ce să-i răspundă, dar se simţea tulburată. În momentul acesta, ideea de a lucra la spitalul *St. Joseph* părea egoistă, de parcă ea ar fi căutat să obţină nişte avantaje în loc de a-i ajuta pe oameni, aşa cum ar fi trebuit să facă.

— Pentru că veni vorba despre Alan, spuse Lee, cred că ar trebui să-l ducem acasă.

Blair uitase complet de Alan şi când se întoarse îl văzu rezemat de scaun, picotind.

— Da, cred că aşa ar fi mai bine, zise ea absentă. Se gândise prea mult la ceea ce-i spusese Leander. Poate că un spital mare era „sigur”, dar oamenii care ajungeau acolo erau la fel de bolnavi ca aceia din Vest. Bineînţeles că existau mai mulţi medici care să-i trateze acolo, iar aici nu exista nici măcar un spital decent pentru femei. În Philadelphia existau cel puţin patru clinici pentru femei şi copii şi bineînţeles că existau şi femei doctori acolo pentru că toată lumea ştia că uneori femeile sufereau ani de zile de câte o boală înainte de a lăsa un bărbat să le consulte.

— Gata? întrebă Lee, după ce-l trezi pe Alan.

Blair se gândi tot drumul la ceea ce spusese Lee şi rămase în pat mult timp trează gândindu-se la asta. Chandler cu siguranţă că

avea nevoie de o femeie medic, iar ea ar putea lucra alături de Leander, ajutându-l să conducă această nouă clinică a lui în acelaşi timp.

— Nu, nu, nu! zise ea cu glas tare, lovind cu pumnul în pernă. Nu voi rămâne în Chandler! Am să mă mărit cu Alan, o să-mi fac stagiatura la spitalul *Sf. Joseph* şi o să-mi deschid un cabinet în Philadelphia.

Se aşeză într-o poziţie mai comodă pentru a adormi, dar când începu să aţipească se gândi la numeroasele femei din Chandler care n-aveau un doctor femeie să le îngrijească. Avu o noapte agitată.

Miercuri dimineaţă, Lee veni în vizită, iar Blair se bucură foarte mult să-l vadă.

— Nu trebuie să merg la spital până după-amiază şi m-am gândit că poate ai vrea să faci o plimbare călare cu mine. M-am oprit pe la hotel şi l-am rugat pe Alan să vină cu noi, dar a spus că e obosit după ziua de ieri şi că oricum nu-i place să călărească. Nu cred că ai vrea să mergi singură cu mine, nu?

Înainte ca Blair să-i răspundă. Leander continuă:

— Bineînţeles că nu vrei, zise el repede, răsucindu-şi pălăria în mâini. Nu poţi să mergi singură cu mine, din moment ce eşti logodită cu alt bărbat. Numai că tot oraşul crede că am să mă însor cu tine peste cinci zile şi nicio domnişoară nu vrea să iasă cu mine.

Se întoarse să plece.

— N-am vrut să te împovărez cu problemele mele. N-are de ce să te intereseze singurătatea mea.

— Lee, spuse ea, apucându-l de braţ pentru a nu-l lăsa să iasă. Eu… eu chiar voiam să discut cazul acela de septicemie cu tine, poate că…

Leander n-o lăsă să termine.

— E foarte frumos din partea ta, Blair, eşti o prietenă adevărată, o asigură el cu chipul luminat de un zâmbet care îi

înmuie genunchii lui Blair.

În clipa următoare îi puse mâna pe mijloc şi o împinse uşurel către uşa ce dădea în curtea din spate unde aşteptau doi cai gata înşeuaţi.

— Dar nu pot să merg îmbrăcată aşa, protestă ea, privind în jos către fusta lungă. Îmi trebuie o fustă pantalon şi…

— Mie mi se pare că arăţi foarte bine şi, la urma urmei, ce se întâmplă dacă o să ţi se vadă puţin gleznele? Sunt singurul care poate observa şi nu uita că eu te-am văzut toată.

Blair nu mai avu timp să replice pentru că el o ridică şi o puse pe cal, iar ea începu repede să-şi aranjeze poalele fustei ca să păstreze cât de cât o urmă de decenţă. Se rugă în sinea ei ca Houston să n-o zărească astfel cumva. Houston s-ar putea ca într-o zi să-şi ierte sora pentru că i-a furat bărbatul cu care urma să se căsătorească, dar niciodată n-ar ierta-o dacă s-ar lăsa văzută în public, purtând haine nepotrivite.

Leander îi zâmbi, iar ea uită de sora ei şi de faptul că se afla cu un bărbat cu care n-ar fi trebuit să fie.

El o conduse departe, în afara oraşului. Călări o vreme alături, iar Blair fi puse din nou întrebări despre clinica pentru femei şi despre planurile de viitor.

Iar ea îi spuse câteva dintre ideile ei. O singură dată doar în cursul discuţiei el pomeni nostalgic despre faptul că ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să poată lucra. Prudentă Blair îl întrebă dacă s-a gândit cumva la o femeie medic. Lee spuse că se gândise foarte mult la ea şi pe parcursul următoarei jumătăţi de oră nu făcu altceva decât să-i explice cum ar lucra ei împreună la această nouă clinică dacă ea ar rămâne în Chandler. Nu dură mult până când Blair se lăsă prinsă în acest joc al imaginaţiei, vorbind despre cum ar putea ei lucra împreună şi despre toate miracolele pe care le-ar săvârşi. Împreună ar putea face să dispară toate bolile din statul Colorado.

— Şi apoi, toţi trei ne-am putea muta în California ca să-i facem bine şi pe toţi bolnavii de acolo, râse Leander.

— Toţi trei? întrebă Blair nedumerită.

Lee îi aruncă o privire de reproş.

— Alan. Omul pe care-l iubeşti, ai uitat? Cel cu care urmează să te căsătoreşti. Va trebui să facă şi el parte din echipă. Va trebui să-şi aducă şi el contribuţia la noua clinică. Şi ne va ajuta aşa cum a făcut-o şi ieri.

Ciudat, dar Blair abia reuşea cu mare greutate să-şi amintească de ceea ce Alan făcuse ieri la spital. Îşi aminti că nu voise să-l ajute pe rănitul ce fusese strivit, dar oare fusese în sala de operaţii cu ei?

— Uite că am ajuns, spuse Lee în timp ce ea îl urmă către un loc închis între nişte stânci gigantice.

El descălecă şi scoase şaua de pe cal.

— Niciodată nu credeam că am să mai fiu în stare să vin în locul ăsta, după tot ceea ce s-a întâmplat aici.

Blair făcu un pas înapoi în timp ce el scotea şaua de ce calul ei.

— Ce s-a întâmplat aici?

El se opri cu şaua în braţe.

— Aici mi-am petrecut cea mai rea zi din viaţa mea. Aici am adus-o pe Houston după noaptea în care noi am făcut dragoste şi am descoperit că femeia cu care petrecusem cea mai minunată noapte din viaţa mea nu era cea cu care eram logodit.

— Oh, spuse Blair cu glas slab, dorindu-şi să nu fi pus această întrebare.

Se dădu înapoi în timp ce Leander scotea o pătură de sub şa şi o întindea pe jos, apoi adăpă caii la un mic pârâiaş din apropiere şi în final începu să aşeze mâncarea pe pătură.

— Ia loc, îi spuse el.

Blair începu să se gândească la faptul că n-ar fi trebuit să vină

singură cu el aici. Îi venea mai uşor să-i reziste lui Lee când era nesuferit şi-l îmbrâncea pe Alan în lac pentru că, ultima dată când Lee fusese la fel de drăguţ, sfârşise prin a-şi scoate hainele şi a face dragoste. Blair se uită în sus la Lee care stătea în picioare, admirând cum soarele îi aşezase o cunună de raze în păr şi se gândi că, sub nicio formă, nu trebuia să-l lase s-o atingă. Şi nici să lase cumva ca din întâmplare conversaţia să se îndrepte către ceea ce se întâmplase între ei. Trebuia să discute doar despre medicină.

Mâncară ce adusese Lee, iar Blair îi povesti despre cele mai dificile cazuri din cariera ei. Trebuia să-şi amintească toate detaliile morbide pentru că Lee îşi scosese haina şi se întinsese la câţiva centimetri de ea. Ochii lui erau închişi şi nu făcea altceva decât să murmure câte un răspuns din când în când la ceea ce-i povestea Blair, iar ea bănui că el era pe punctul de a adormi. Nu se putea stăpâni să nu-l privească în timp ce vorbea, admirându-i picioarele lungi şi amintindu-şi de senzaţia trăită când le simţise pe propria piele. Îi privi pieptul lat şi puternic, cu muşchii reliefaţi prin materialul de bumbac al cămăşii, îşi aminti de senzaţia încercată când părul lui de pe piept făcuse contact cu sânii ei.

Şi, cu cât îşi amintea mai multe, cu atât vorbea mai repede până când cuvintele i se opriră în gât şi fu incapabilă să mai scoată un sunet.

Cu un oftat de frustrare, se opri din vorbit şi rămase cu ochii aţintiţi la mâinile ei din poală.

Leander nu spuse nimic multă vreme, iar ea crezu că probabil adormise.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, spuse el încet, iar Blair nu se putu abţine şi se aplecă spre el ca să audă ce spune. Niciodată n-am cunoscut o femeie care să poată înţelege ceea ce simt eu faţă de medicină. Toate femeile pe care le-am cunoscut urlau la mine dacă întârziam să le conduc la o petrecere pentru că trebuia mai întâi să mă ocup de vreun rănit şi nici n-am întâlnit

vreo femeie pe care s-o intereseze munca mea. Eşti cea mai înţelegătoare şi mai iubitoare fiinţă pe care am cunoscut-o.

Blair fu prea uluită ca să mai poată spune ceva. Uneori se gândea că se îndrăgostise de Alan pentru că fusese primul tânăr care o apreciase pentru ceea ce era. De multe ori Blair încercase să fie ca sora ei, să fie tăcută şi blândă, să nu reacţioneze atunci când un bărbat spunea o prostie cu o replică pe măsură, dar nu se putea abţine. Şi drept rezultat al râsului şi sincerităţii ei, nu avusese prea mulţi curtezani. În Pennsylvania bărbaţii observaseră cât de frumoasă este şi fuseseră încântaţi să o cunoască, dar, când aflaseră că urma să devină medic, interesul lor dispăruse ca prin farmec. Şi dacă rămâneau totuşi în preajma ei aflau foarte curând că Blair era foarte deşteaptă, iar asta pentru o femeie echivala cu o condamnare la moarte. Nu trebuia decât să bată un bărbat la şah sau să facă o problemă de aritmetică în cap mai repede decât el şi interesul lui dispărea brusc. Alan fusese primul bărbat întâlnit care nu arătase repulsie faţă de calităţile ei, iar Blair considerase că s-a îndrăgostit de el după trei săptămâni de la prima lor întâlnire. Acum, Leander spunea că o place. Şi, când se gândea la tot ce-i făcuse în ultimele câteva zile, lăsându-l în plin deşert să vină pe jos în oraş, era uimită că el încă o mai putea suporta. Ori era un bărbat cu totul remarcabil ori era un masochist.

— Ştiu că peste câteva zile vei pleca din oraş şi poate că n-am să te mai văd niciodată, aşa că aş vrea să ştii ce a însemnat acea noapte petrecută împreună pentru mine, spuse el cu un glas abia şoptit. În noaptea aceea a fost de parcă nu te puteai stăpâni, de parcă simpla mea atingere te atrăgea către mine. A fost atât de încântător pentru vanitatea mea. Mi-am zis că sunt un om vanitos, dar nu sunt aşa decât atunci când sunt cu tine şi asta pentru că tu mă faci să mă simt atât de bine. Iar acum, când mi-am găsit femeia vieţii mele… care e în acelaşi timp şi o prietenă, o colegă şi o iubită fără egal, am pierdut-o.

Blair se aplecă spre el în timp ce vorbea.

Lee întoarse capul într-o parte.

— Vreau să fiu cinstit în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Vreau să-ţi ofer ceea ce îţi doreşti, ceea ce te va face fericită, dar sper că nu te aştepţi să mă aflu în gară atunci când vei pleca împreună cu Alan. Bănuiesc că în ziua în care vei dispărea cu el o să mă îmbăt criţă şi o să ajung să-mi povestesc necazurile vreunei chelneriţe roşcate.

Blair se îndreptă brusc de spate.

— Asta-ţi place? spuse ea înţepată.

El o privi surprins.

— Ce anume să-mi placă?

— Chelneriţele roşcate.

— Oh, prostuţă ce eşti…

Brusc chipul lui căpătă o culoare stacojie din cauza furiei, în timp ce se ridică şi începu să tragă de pătură, scoţând-o de sub ea şi băgând mâncarea la loc în săculeţul de piele de lângă şa.

— Nu, nu mi plac chelneriţele roşcate. Aş fi vrut să-mi placă. Am fost însă destul de prost ca să mă îndrăgostesc de cea mai încăpăţânată, mai oarbă şi mai idioată femeie din lume. Niciodată nu am avut probleme cu vreo femeie până când nu te-am cunoscut pe tine, iar acum nu am decât necazuri.

Trânti şaua pe cal.

— Există clipe în care îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată.

Se întoarse cu spatele la ea.

— Poţi să-ţi înşeuezi şi singură calul şi să găseşti drumul înapoi către oraş. Asta însă numai dacă nu eşti pe de-a-ntregul oarbă ca să vezi cărarea, pentru că, în privinţa oamenilor, cu siguranţă că nu vezi nimic.

Puse un picior în scară, iar apoi, dintr-un impuls, se-ntoarse la ea. O luă în braţe şi o sărută.

Blair uitase complet cam cum e când o săruta Lee, uitase de tot acea senzaţie copleşitoare. Nu mai ştia şi nu-şi mai dădea seama de nimic când o atingea el pentru că în clipa aceea îi dispăreau toate senzaţiile în afară de cea pe care i-o provoca atingerea acestui bărbat.

— Aşa, spuse el furios, îndepărtându-se de ea, apoi trebuind s-o scuture niţel ca s-o facă să-şi deschidă ochii. Am avut pacienţi orbi care vedeau mai multe decât vezi tu.

Plecă de lângă ea şi dădu să urce pe cal, apoi bombăni: „La dracu'!" şi puse şaua pe calul ei, ajutând-o apoi să urce. O conduse în galop înapoi în Chandler şi când se opriră în faţa casei îi zise:

— Te aştept la spital mâine dimineaţă la opt.

Ea abia avu timp să dea din cap în semn de încuviinţare, că el dispăru lăsând-o singură.

CAPITOLUL 15

Cel mai bun termen pentru a descrie starea de spirit în care se afla Blair când ajunse acasă era cel de nedumerire totală. Nu ştia ce se întâmplase cu Leander şi nu înţelegea de ce era atât de supărat.

Mama ei se afla în salon înconjurată de sute de cutii.

— Ce-s astea? întrebă Blair absentă.

— Sunt daruri de nuntă pentru tine şi pentru Houston. Vrei să deschizi câteva dintre cadourile pentru tine?

Blair aruncă o privire către cutii şi clătină din cap. Ultimul lucru de care dorea să-şi amintească acum era nunta care s-ar putea sau nu s-ar putea să aibă loc, şi asta în niciun caz pentru că Leander ar mai fi vrut să se însoare cu ea.

Sună la hotel la Alan şi lăsă un mesaj că urmau să se întâlnească a doua zi dimineaţă la opt la spital, apoi urcă sus să-şi pregătească o baie. Când coborî după o oră, Houston era acasă, lucru destul de rar în ultima vreme, când era mai tot timpul plecată cu Taggert şi se afla într-o stare plină de agitaţie în timp ce deschidea cadourile şi vorbea cu Opal într-o viteză ameţitoare despre planurile de nuntă. Houston scoase exclamaţii de uimire deschizând darurile sosite de pe Coasta de Est de la familiile Vanderbilt sau Astor, nume despre care Blair doar auzise, iar acum Houston se căsătorea cu unul dintre membrii acestei societăţi alese.

Fără niciun chef se aşeză pe sofa.

— Ai văzut rochia, Blair? întrebă Houston întorcându-se spre ea şi ţinând în mână un bol de cristal care trebuia să fi costat o avere.

— Care rochie?

— Rochia noastră de nuntă, bineînţeles, spuse Houston

răbdătoare. Ţi-am comandat-o exact ca a mea.

Blair se simţi incapabilă să mai rămână într-o încăpere în care totul deborda de entuziasm. Poate că Houston putea fi încântată uşor de câteva cadouri, dar ea nu era în stare.

— Mamă, nu mă simt prea bine. Cred că o să mă duc în pat, să citesc puţin.

— Bine, draga mea, spuse Opal, în timp ce deschidea o altă cutie. O s-o trimit pe Susan sus cu o tavă. Apropo, a sunat un tânăr şi a spus că nu vine mâine la spital. Un domn Hunter, sau cam aşa ceva, zise ea.

Dacă mai era posibil, Blair începu să se simtă şi mai rău. Îl neglijase pe Alan, ruşinos de mult în ultimele zile.

Dimineaţa sosi prea devreme pentru Blair a cărei stare de spirit nu se îmbunătăţise mai deloc. Cel puţin pacienţii de la spital o făcură să uite pe moment de problemele ei, dar asta se întâmplă doar până când sosi Leander. Starea lui de spirit mult mai mohorâtă comparativ cu a ei o făcu să pară pe lângă el cu adevărat radioasă. În două ore reuşi să ţipe la ea de patru ori, spunându-i că, dacă voia să ajungă un doctor adevărat, atunci ar trebui să înveţe câteva lucruri. Blair vru şi ea să ţipe la el, dar, după o privire aruncată către chipul lui, renunţă mulţumindu-se să-l aprobe cu „Da, domnule” şi încercă să facă tot ce putea pentru a-l asculta.

La unsprezece tocmai se aplecase deasupra unei fetiţe al cărei braţ rupt reuşise să-l aşeze la loc, când Alan apăru în spatele ei.

— Ştiam că am să te găsesc aici, cu el.

Blair îi zâmbi fetiţei.

— Alan, acum lucrez.

— O să stăm de vorbă acum, în clipa asta, în faţa întregului personal sau singuri, cum doreşti.

— Bine, atunci vino cu mine.

Îl conduse pe un coridor către cabinetul lui Leander. Ea nu

cunoştea prea bine spitalul, iar acesta era singurul loc unde ştia că nu vor fi deranjaţi. Spera numai ca Leander să nu vină cumva şi să-i descopere acolo.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să vii aici. În biroul lui! Probabil că te simţi foarte bine aici. Nu mă îndoiesc că intri destul de des în acest birou.

Spre consternarea lui, Blair se prăbuşi pe un scaun, îşi duse mâinile la obraz şi începu să plângă.

Alan îngenunche cât ai clipi în faţa ei.

— N-am vrut să te supăr.

Blair încercă să-şi controleze lacrimile, dar nu reuşi.

— Toată lumea e supărată pe mine. Nu pot fi pe placul nimănui Domnul Gates nu mă slăbeşte nicio clipă, Houston mă urăşte, Leander abia dacă-mi mai vorbeşte, iar acum şi tu…

— De ce e supărat Westfield? Doar e pe punctul de a câştiga detaşat.

— Să câştige?

Blair îşi scoase o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul.

— Nici măcar nu mai participă la competiţie. A zis că îşi dă seama că te iubesc, aşa că nu mai are de gând să participe la întrecere.

Alan se ridică, sprijinindu-se de birou.

— Atunci de ce-ţi petreci tot timpul alături de el? De o săptămână întreagă eşti numai cu el.

— A spus că i-ar face plăcere să lucreze cu mine cele câteva zile care au mai rămas până la plecarea mea. Că niciodată n-a lucrat atât de bine alături de cineva. Şi ne-a invitat doar pe amândoi.

— Ei, ca să vezi, începu Alan, agitându-se prin încăpere. E mai meschin decât am crezut. N-am văzut în viaţa mea un şiretlic mai murdar.

Se uită la Blair.

— Ştie că eşti infatuată de tot ce ţine de medicină, aşa că se foloseşte de asta pentru a intra pe sub pielea ta şi bineînţeles că mă invită şi pe mine! Omul ăsta are ani de experienţă în spate comparativ cu mine, aşa că în faţa ta el apare grozav, în timp ce eu arăt ca un idiot.

— Nu-i adevărat! Leander a spus că vrea să lucreze cu mine şi că într-adevăr lucrăm bine împreună. E ca şi cum ne-am citi gândurile unul altuia.

— Din câte am auzit aşa s-a întâmplat din prima seară când aţi ieşit împreună.

— Acum cine e necinstit?

— Nu sunt mai necinstit decât el, se răsti Alan. Blair, m-am săturat să pic drept prost. Sunt un medic începător care trebuie să fie în competiţie mereu cu un om care are ani de experienţă în spate. Eu am crescut la oraş şi trebuie să fac faţă unor întreceri care ţin de a vâsli pe un lac sau de a merge călare. Este imposibil ca în aceste condiţii eu să par mai bun decât el.

— Dar nu înţelegi că Leander nu mai participă la întrecere. Nu mai vrea să se însoare cu mine. Rămân în Chandler până când se căsătoreşte sora mea, iar apoi tu şi cu mine plecăm împreună. Încă mai sper ca Houston să se mărite cu Leander.

El o privi o clipă.

— Cred că o parte din tine este convinsă de ceea ce spui. Dă-mi voie să-ţi spun ceva: Westfield nu a părăsit cursa. Sărmanul se chinuie atât de tare să câştige, încât mă mir că mai poate să răsufle. Şi dacă nu crezi că ai să te căsătoreşti luni, de ce n-ai pus capăt planurilor de nuntă pe care le face sora ta? Ai de gând să stai în primul rând înconjurată de toate lucrurile în dublu exemplar, văzând cum se mărită sora ta? Ce ai de gând să faci cu toate cadourile alea?

Puse mâinile pe braţele scaunului şi se aplecă spre ea.

— Iar cât priveşte faptul ca Houston să se mărite cu iubitul

tău doctor, nu cred că ai putea să stai şi să vezi aşa ceva.

— Ajunge, Hunter, destul, se auzi glasul lui Leander din prag.

— Ba nu-i deloc destul, spuse Alan, înaintând către Leander.

— Dacă vrei să te baţi…

Lee se opri când Blair se postă între cei doi bărbaţi.

— Blair, spuse Alan, e timpul să te hotărăşti. Astăzi plec din oraş cu trenul de patru. Dacă nu eşti în gară plec singur. Spunând acestea, Alan ieşi din încăpere.

Blair rămase acolo, singură cu Leander, preţ de câteva clipe fără ca vreunul dintre ei să spună ceva, apoi Lee fi puse o mână pe braţ.

— Blair… începu el dar ea se dădu deoparte.

— Cred că Alan are dreptate. E timpul să iau o hotărâre şi să încetez cu jocurile astea copilăreşti.

Spunând acestea, trecu pe lângă el şi merse pe jos cele două mile până acasă.

Când ajunse în camera ei, foarte calmă, luă un stilou şi o hârtie şi începu să facă o listă de motive pro şi contra pentru care să plece cu Alan. Existau cinci motive pentru care să plece cu Alan. Existau cinci motive puternice la care se putea gândi şi care o îndemnau să plece cu el. Ele variau de la posibilitatea de a pleca din acest oraş provincial până la faptul că, prin plecarea ei, Houston nu s-ar mai fi simţit obligată să se mărite cu milionarul ei.

Singurul motiv care o împiedica să plece cu Alan era faptul că nu îl va mai putea vedea niciodată, pe Leander. Nu va mai putea să lucreze alături de el la noua clinică şi, poate că, Alan avea dreptate când spunea că Leander s-ar putea să-i fi arătat acele planuri doar ca un şiretlic pentru a câştiga competiţia.

Se ridică de la masă. Dacă nu ar lucra la clinica de aici, spitalul *St. Joseph* din Pennsylvania încă o mai aştepta.

Se uită la uniforma pe care o purta şi ştiu că acesta va fi singurul lucru pe care-l va lua cu ea. Nu putea ieşi pe uşă ducând

alt bagaj decât trusa medicală, pentru că altfel s-ar fi ivit întrebări. Nu putea să ia decât ce era pe ea. Făcu hârtia din mână mototol şi o ţinu în pumn. S-ar putea să aibă nevoie de ea ca să-şi amintească de ce făcea toate astea.

Jos, mama ei aranja cadourile, iar Houston era plecată. Blair încercă să-i spună mamei ei câteva cuvinte, să-şi ia într-un fel rămas-bun, dar Opal era prea ocupată numărând piesele de argintărie.

Cu bărbia ridicată, Blair ieşi pe uşă şi plecă spre gară. În timp ce mergea, se uită în jur văzând micul orăşel, în care activitatea era în toi, cu alţi ochi. Poate că nu era chiar atât de rău cum crezuse la început. Nu era Philadelphia, dar avea şi el calităţile lui. Trei trăsuri trecură pe lângă ea din care oamenii îi dădură bineţe.

— Bună ziua, Blair-Houston, iar pentru prima dată auzind numele dublu nu i se mai păru chiar atât de neplăcut.

În timp ce se apropia de gară se întrebă ce se va întâmpla după ce va pleca: dacă Houston se va mărita cu Lee, dacă mama ei va înţelege dispariţia lui Blair, dacă Gates o va urî şi mai mult decât o ura deja.

Sosi în gară la patru fără un sfert şi văzu imediat că Alan încă nu ajunsese. Rămase în picioare pe peron, cu trusa medicală lângă ea, cu lista făcută ghem în mână şi se gândi că acestea erau ultimele minute pe care le petrecea într-un oraş ce purta numele tatălui ei. După scandalul pe care-l provocase, furând logodnicul surorii ei, apoi fugind cu un alt bărbat cu doar câteva zile înainte de nuntă, se îndoia că se va mai reîntoarce în oraş înainte de a împlini nouăzeci de ani.

— Îhm, se auzi un glas pe care-l recunoscu şi se întoarse brusc văzându-l pe Leander stând pe o bancă în spatele ei. Am zis să vin să-mi iau rămas-bun, spuse el, iar Blair se apropie, rămânând în picioare în faţa lui.

Lista îi căzu din mână şi, înainte de a apuca să o ridice, o luă

Leander şi o citi.

— Văd că am pierdut în favoarea lui Henry şi a sentimentului de vină pe care-l ai faţă de Houston.

Ea îi înşfăcă lista din mână.

— I-am făcut surorii mele un lucru de neiertat şi, dacă pot îndrepta ceva, voi încerca s-o fac.

— Mie nu mi s-a părut prea nefericită când am văzut-o ultima dată. Se uita la Taggert de parcă ar fi ţinut soarele în mâini.

— Lui Houston îi plac banii.

Lee pufni pe nări.

— S-ar putea să n-o cunosc prea bine pe femeia asta. Dar ştiu că nu e îndrăgostită de bani. Cred că tot ceea ce-i place este puţin mai, hm… personal.

— Eşti crud!

— Atunci bănuiesc că e bine că te măriţi cu un bărbat perfect, aşa ca Hunter şi nu cu un om crud ca mine. Doar pentru că provoc trupului tău senzaţii care te fac să plângi de plăcere, doar pentru că ne simţim bine împreună şi lucrăm atât de bine amândoi, acestea nu sunt motive destul de întemeiate ca să te căsătoreşti cu mine. Am auzit că pe Hunter l-ai bătut şi la tenis.

— Mă bucur că nu mă căsătoresc cu tine. Niciodată nu am dorit aşa ceva.

Un zgomot o făcu să-şi ridice privirea şi văzu trenul.

Leander se ridică.

— Afurisit să fiu dacă am să stau aici să văd cum te faci de râs de una singură.

Îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ai să fii nefericită şi o meriţi din plin.

Se întoarse pe călcâie şi plecă.

Preţ de-o clipă lui Blair îi veni să alerge după el dar se abţinu. Luase o hotărâre şi avea de gând să o respecte, Aşa era cel mai bine pentru toţi cei implicaţi.

Trenul sosi în gară, dar Alan nu se afla acolo. Merse pe peron înainte şi înapoi în timp ce doi bărbaţi coborâră din tren, iar un bărbat şi o femeie urcară.

Conductorul începu să facă semn trenului să plece.

— Trebuie să mai aşteptaţi. Trebuie să mai sosească cineva aici.

— Dacă n-a venit până acum o să piardă trenul.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Blair văzu cum trenul pleacă din gară. Se aşeză pe bancă şi aşteptă. Poate că Alan întârziase pur şi simplu şi avea de gând să prindă trenul următor.

Rămase acolo două ore şi patruzeci şi cinci de minute, dar Alan nu apăru. Întrebă la casă dacă un bărbat ce corespundea descrierii lui Alan cumpărase cumva un bilet. El cumpărase două bilete devreme dimineaţă, pentru trenul de ora patru.

Blair mai rămase pe peron încă o jumătate de oră. Apoi se îndreptă spre casă.

Deci aşa te simţeai când erai respinsă. Curios, dar ea nu se simţea deloc rău. De fapt, cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simţea mai uşoară. Poate că mâine va putea lucra la spital alături de Leander.

Când Blair intră, în casă era o linişte mormântală şi singura lumină aprinsă era cea din salon. Intră şi, spre surprinderea ei, mama ei şi cu Leander stăteau împreună, vorbind foarte încet de parcă s-ar fi aflat la o înmormântare.

Când Opal o văzu pe fiica ei, foarte calm şi foarte încet scăpă broderia din mână şi leşină. Leander rămase cu ochii holbaţi la Blair atât de tare, încât căscă şi gura iar trabucul îi căzu pe jos dând foc la franjurile unui taburet.

Blair fu atât de încântată de reacţiile lor, încât rămase pe loc, zâmbind cu gura până la urechi. În clipa următoare intră Susan şi începu să ţipe. Ţipătul ei îi puse pe toţi în mişcare. Lee stinse focul, Blair o bătu pe mama ei pe mâini până îşi reveni, iar Susan plecă

să facă un ceai.

De îndată ce Opal îşi reveni, Leander o înşfăcă pe Blair de umeri, o ridică în picioare şi începu s-o sărute.

— Sper să-ţi vină afurisita aia de rochie pentru că luni te măriţi cu mine. Ai înţeles?

— Leander, îi faci rău, ţipă Opal.

Lee nu încetă s-o scuture pe Blair.

— Ea mă omoară! Înţelegi, Blair?

— Da, Leander, reuşi ea să spună.

El o împinse spre canapea şi ieşi valvârtej din încăpere.

Cu mâini tremurânde, Opal îşi ridică de jos, broderia.

— Cred că am avut suficiente emoţii în astea două săptămâni cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

Blair se sprijini de spătarul canapelei şi zâmbi.

CAPITOLUL 16

Timp de trei zile, Leander o ţinu pe Blair atât de ocupată la spital, încât ea nu mai avu timp să se gândească la nimic. Venea după ea dimineaţa devreme şi o aducea acasă seara târziu. O duse la depozitul de pe bulevardul Archer şi-i povesti despre planurile lui de a transforma clădirea într-o clinică pentru femei. Imediat Blair veni cu nişte idei proprii, iar Leander o ascultă tăcut şi apoi le discută cu ea.

— Cred că am putea-o termina în două săptămâni pentru că echipamentul e deja pe drum de la Denver, spuse Lee. Voisem să-ţi fac o surpriză, un cadou de nuntă, dar în ultima vreme am cam avut parte numai de surprize şi m-am săturat.

Înainte ca Blair să apuce să spună vreun cuvânt, el o scoase afară din depozit, o urcă în trăsură şi o conduse înapoi la spital. Ea era bucuroasă că tot ceea ce spusese Alan nu era adevărat şi că Lee nu minţise în legătură cu clinica doar ca să câştige competiţia.

Pe măsură ce orele treceau, iar nunta se apropia, Blair începu să se întrebe de ce Lee voia să se însoare cu ea. Nu făcuse nicio încercare de a o atinge şi nu discutau despre nimic altceva decât despre pacienţi.

De câteva ori îl surprinsese privind-o, mai ales atunci când ea lucra cu alţi doctori, dar întotdeauna întorcea capul când ea se uita la el.

Şi cu fiecare zi care trecea Blair ajunse să-l respecte din ce în ce mai mult pe Lee ca doctor, Curând îşi dădu seama că ar fi rămas într-un spital dintr-un oraş mare, dar el alesese să rămână în Chandler, unde arareori era plătit pentru ceea ce făcea. Îşi petrecea ore lungi şi grele la căpătâiul bolnavilor muncind enorm, iar recompensele primite erau aproape invizibile.

Duminică după-amiază, cu o zi înainte de nuntă, când Blair nu

se simţea prea bine în urma petrecerii date cu o seară în urmă în cinstea lui Houston, el o chemă în biroul lui. Fu o întâlnire stingheritoare pentru amândoi. Leander o privea fix într-un mod în care o făcea să-şi simtă pielea ca de găină şi nu se putea gândi la nimic altceva decât că mâine va păşi spre altar alături de el.

— Am scris o scrisoare către spitalul *St. Joseph* anunţându-i că nu poţi accepta postul oferit.

Blair trase aer adânc în piept şi se aşează pe un scaun. Nu-i trecuse prin cap că va trebui să renunţe la rezidenţă.

Lee se aplecă peste birou.

— Mă gândeam că s-ar putea să crezi că am fost puţin cam arogant.

Începu să-şi studieze unghiile.

— Dacă vrei să contramandezi nunta, te înţeleg.

O clipă Blair rămase atât de uluită, încât nu putu scoate un cuvânt. Oare încerca să spună că nu voia să se însoare cu ea? Se ridică iute în picioare.

— Dacă încerci cumva să dai înapoi după tot ceea ce ai făcut ca să mă forţezi să mă căsătoresc cu tine, să ştii că am să…

Nu mai putu continua pentru că Leander sări din spatele biroului, o înşfăcă de umeri şi o sărută lung şi apăsat într-un mod care o lăsă fără grai.

— Nu vreau să dau înapoi, spuse el după ce-i dădu drumul, iar Blair reuşi să-şi stăpânească tremurul genunchilor. Şi acum, înapoi la muncă, doctore. Dar, dacă mă gândesc mai bine, du-te acasă şi odihneşte-te. Dacă o cunosc destul de bine pe sora ta, cred că are trei rochii pentru tine pe care trebuie să le probezi, iar mama ta o sută de mărunţişuri de făcut. Ne vedem mâine după-amiază.

Îi surâse larg.

— Şi mâine noapte. Acum, pleacă de aici.

Blair nu se putu împiedica să nu-i zâmbească şi ea, şi-şi păstră zâmbetul pe buze tot drumul către casă.

Dar zâmbetul îi dispăru de îndată ce intră în casă. Domnul Gates era furios pentru că ea lucrase la spital duminica şi nu stătuse acasă s-o ajute pe sora ei la aranjamentele pentru nuntă, mai ales acum, când sărmana Houston nu se simţea deloc bine. Blair era şi ea obosită şi nervoasă în legătură cu nunta şi mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Când omul acela odios termină de ţipat la ea, Opal păru să înţeleagă ce simţea fiica ei şi-l trimise repede pe domnul Gates în birou în timp ce ea o luă pe Blair în grădină ca să înceapă să scrie biletele de mulţumire pentru daruri.

Blair încă se mai resimţea de pe urma atacului domnului Gates când se aşează lângă mama ei.

— Cum te-ai putut căsători cu un bărbat ca el, mamă? Cum de-ai putut s-o supui pe Houston unui astfel de trai alături de el? Cel puţin eu am plecat, dar Houston a trebuit să rămână aici toţi anii ăştia.

Opal rămase tăcută câteva minute.

— Cred că nu m-am gândit la voi, fetelor, când m-am îndrăgostit de domnul Gates.

— Să te îndrăgosteşti de el! Dar credeam că familia ta te-a obligat să te căsătoreşti cu el.

— De unde Dumnezeu ţi-a venit o asemenea idee? întrebă Opal uluită.

— Cred că Houston şi cu mine am decis asta singure. Nu vedeam niciun alt motiv pentru care să te fi măritat cu el. Poate că ne-a plăcut să credem că, după ce a murit tata, ai fost prea distrusă ca să-ţi mai pese cu cine te măriţi.

Opal scoase un mic hohot de râs.

— Amândouă eraţi atât de mici când a murit William şi, copii fiind, sunt sigură că vi-l amintiţi ca pe un tată minunat, întotdeauna făcând ceva, creând ceva şi provocând agitaţie oriunde se afla.

— Şi nu era aşa? întrebă Blair prudentă, fiindu-i teamă să afle lucruri îngrozitoare despre tatăl ei adorat.

Opal îi puse o mână pe braţ.

— Era exact aşa cum ţi-l aminteşti şi mai mult de atât. Sunt sigură că nu-ţi aduci aminte nici pe jumătate cât spirit avea, câtă strălucire sau cât curaj şi ambiţie. Amândouă aţi moştenit multe din calităţile lui.

Oftă.

— Dar adevărul e că pentru mine William Chandler a fost cel mai obositor om pe care l-am cunoscut vreodată. L-am iubit foarte mult, dar erau zile în care îmi dădeau lacrimile de uşurare când pleca de acasă. Vezi tu, eu am fost crescută să cred că rolul unei femei este acela de a sta în salon şi a da ordine servitorilor în timp ce brodează. Cel mai greu lucru pe care credeam că-l voi avea de făcut era să număr cruciuliţele. Adică toate acele pătrăţele mici ce trebuiau acoperite!

Ea se sprijini de spătar şi zâmbi.

— Apoi l-am întâlnit pe tatăl tău. Dintr-un anume motiv el s-a hotărât asupra mea şi nu cred că eu am mai avut ceva de spus în toată povestea asta. A intrat în viaţa mea cu frumuseţea lui exterioară şi nu cred că mi-a trecut vreo clipă prin cap să-l refuz. Dar după ce ne-am căsătorit au început să apară tot felul de probleme din cauza dorinţei lui de a-şi trăi viaţa din plin. Chiar şi când a făcut copii, a avut gemeni; un singur copil nu era suficient pentru el.

Ea se uită în jos către mâini, cu lacrimi în ochi.

— Am crezut că am să mor şi eu când Bill a dispărut. Mi se părea că nu mai am niciun motiv să trăiesc şi atunci am început să-mi amintesc de lucrurile care-mi făceau plăcere altădată, cum ar fi de exemplu brodatul şi bineînţeles vă aveam şi pe voi. Apoi a apărut domnul Gates. Era diferit faţă de Bill, cum e ziua faţă de noapte şi-i plăcea ceea ce Bill spunea că este „ocupaţia” mea. Domnul Gates avea idei rigide despre ceea ce trebuie şi ceea ce nu trebuie să facă o femeie. Nu voia să-mi petrec duminicile după-

amiază urcând pe munte aşa cum voia Bill. Nu, domnul Gates dorea să-mi asigure o casă frumoasă, iar eu să stau acolo şi să am grijă de copiii mei şi să servesc ceaiul după-amiaza în calitate de gazdă. Pe măsură ce l-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că era uşor să-i fac pe plac şi că tot ceea ce mie mi se părea normal să fac era adesea exact ceea ce aştepta şi el din partea mea. Cu tatăl tău nu eram niciodată sigură de ceea ce urma să fac.

Se uită la Blair.

— Aşa că am descoperit că m-am îndrăgostit de ei. Ceea ce voiam eu să fac şi ideile lui despre ceea ce ar fi trebuit să fac se potriveau perfect. Mă tem însă că nu m-am prea gândit la voi sau, mai bine-zis, nu mi-am dat seama cât de mult îi semănaţi voi lui Bill. Ştiam că tu eşti exact ca tatăl tău şi de aceea am aranjat să locuieşti la Henry, dar am crezut că Houston seamănă mai mult cu mine şi aşa şi este până la un anumit punct. Dar şi Houston seamănă cu tatăl ei şi asta se manifestă în anumite situaţii ciudate cum ar fi de exemplu modul în care se îmbracă ca o femeie bătrână şi merge în taberele de muncă ale minerilor. Bill ar fi făcut şi el la fel.

Blair rămase tăcută, gândindu-se la tot ceea ce-i spusese mama ei şi se întrebă dacă ea l-ar putea iubi vreodată pe Leander. Ştia sigur că e îndrăgostită de Alan, dar nu fusese chiar distrusă când el o respinsese. Erau prea multe lucruri la mijloc care se întâmplaseră. Nu se putea uita la Lee fără să-şi amintească de faptul că sora ei îl iubise atât de mult şi atâta timp, iar acum Houston era nevoită să-l vadă căsătorindu-se cu altcineva.

* * *

Blair nu dormi prea mult în noaptea dinaintea nunţii şi se părea că toţi demonii ce-i bântuiseră visele se aflau încă prezenţi şi la primele ore ale dimineţii. Lumina strălucitoare a soarelui nu o

putea scăpa de senzaţia de condamnare pe care o încerca.

În ultimele câteva zile reuşise să uite minute în şir că se căsătorea cu logodnicul surorii ei, dar în clipele acelea nu crezuse că aşa ceva s-ar putea întâmpla cu adevărat. Se gândise că într-un fel va reuşi să scape de Leander, iar Houston îl va lua înapoi.

La ora zece plecară spre casa lui Taggert unde urma să aibă loc nunta, Opal şi gemenele aflându-se în trăsura frumoasă a lui Houston, unul din nenumăratele daruri din partea lui Taggert, cu un băiat de la grajduri aflat în spate, conducând o căruţă mare pe care o împrumutase Houston şi în care se aflau rochiile de nuntă acoperite cu huse de muselină în spate. Rămaseră tăcute tot drumul până la destinaţie. Când Blair o întrebă pe Houston la ce se gândeşte, Houston răspunse că spera ca florile să fi ajuns în bună stare.

Blair ştia că aceasta era încă o dovadă în plus că principalul interes al surorii ei faţă de omul cu care se căsătorea erau banii.

Şi, de îndată ce Blair văzu casa lui Taggert, fu sigură că sora ei se vânduse unui zeu al banilor.

Casa arăta de parcă ar fi fost sculptată într-un munte de marmură: rece, albă şi spaţioasă. Holul era mare, dominat de o scară dublă.

— Noi vom coborî pe acolo, spuse Houston arătând către scară. Fiecare dintre noi pe câte o latură.

Înconjurată de un grup de fete frumos îmbrăcate, ea se depărtă şi începu să inspecteze casa, în timp ce Blair rămase pe loc.

— Îţi trebuie ceva timp ca să te obişnuieşti, îi şopti Opal la ureche.

Exista o senzaţie ciudată în această casă, de parcă n-ar fi fost reală şi ar fi coborât dintr-un basm: urmând să dispară în orice clipă.

— Houston are de gând să trăiască aici? şopti Blair drept

răspuns.

— Pare mult mai mică atunci când Kane se află în preajmă, o asigură Opal. Cred că ar trebui să mergem sus. N-avem de unde să ştim ce ne-a pregătit Houston.

Blair o urmă pe mama ei pe scara imensă, privind mereu peste umăr în jos. Peste tot în jur văzu numai aranjamente florale şi verdeaţă, iar pe palier se opri să se uite pe fereastră către curtea din spate. Totul era minunat, o pajişte verde şi tufişuri bine îngrijite.

Opal se opri lângă ea.

— Asta-i curtea de serviciu. Ar trebui să vezi grădina.

Blair nu mai spuse nimic, urmând-o sus pe mama ei către al doilea nivel unde se aflau dormitoarele.

— Houston ţi-a dat camera asta, zise Opal dezvelind uşa unei încăperi cu tavanul înalt şi cu un cămin de marmură având sculptate flori pe margine.

Canapelele, scaunele şi mesele din încăpere erau demne de un muzeu.

— Aceasta este camera de zi, iar aici e dormitorul şi acolo este baia. Fiecare cameră de oaspeţi are o sufragerie şi o baie separată.

Blair îşi trecu degetele peste bazinul de marmură din baie şi, deşi nu mai văzuse aşa ceva niciodată până atunci şi nu putea fi sigură, se gândi că robinetele trebuie să fi fost din aur.

— Alamă? o întrebă ea pe mama ei.

— N-ar accepta aşa ceva în casa lui, spuse Opal cu mândrie în glas. Acum trebuie să merg să văd dacă Houston are nevoie de ajutor. Mai sunt câteva ore bune până când trebuie să fii gata, aşa că ce-ar fi să tragi un pui de somn?

Blair vru să protesteze că nu putea să doarmă, dar apoi se uită către cada enormă de marmură şi se gândi că i-ar plăcea s-o folosească.

Imediat ce rămase singură, umplu cada cu apă fierbinte şi

intră simţind cum apa o relaxează imediat. Rămase mult timp acolo, până când începu să i se încreţească pielea şi se şterse folosind un prosop atât de gros, încât semăna cu o pernă. Se înfăşură într-un halat roz de caşmir şi merse în dormitor unde imediat adormi pe patul mare şi moale.

Când se trezi se simţi odihnită şi cu mintea limpede, amintindu-şi în acelaşi timp că mama ei îi pomenise ceva despre o grădină din spatele casei. Repede îşi puse pe ea fusta ei obişnuită şi o bluză şi ieşi din cameră. Nevrând să coboare pe scara principală pentru că auzise glasuri jos, merse pe un coridor pe lângă mai multe uşi închise şi, în cele din urmă, găsi o scară care cobora într-un labirint de cămăruţe şi o bucătărie la etajul întâi. Fiecare centimetru din aceste cămăruţe era ocupat de oameni care se foiau de colo-colo ocupându-se de pregătirea mâncărurilor ce răspândeau o aromă îmbietoare. Blair reuşi cu greu să-şi facă loc prin mulţime. Câţiva o văzură, dar nimeni nu avu timp să comenteze prezenţa uneia dintre mirese în bucătărie cu două ore înainte de a începe nunta. Pe Blair n-o interesa decât să n-o vadă sora ei. Fără îndoială că Houston avea un program bine stabilit şi se ţinea de el, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Houston nu şi-ar fi găsit niciodată timp să se strecoare în grădină.

În spatele casei era o pajişte acoperită acum cu nişte corturi enorme şi cu mese acoperite cu feţe de masă roz şi sute de vaze cu flori. Bărbaţi şi femei în uniformă se agitau grăbiţi intrând şi ieşind din casă pentru a aşeza mâncarea şi condimentele pe mese.

Blair trecu mai departe şi merse să vadă cum arăta grădina de dedesubt. Când făcu primul pas către marginea grădinii fu luată prin surprindere. În faţa ei se întindeau sute de metri de cărări şerpuitoare ce apăreau şi dispăreau printre plante cum nu mai văzuse niciodată. Luându-şi inima-n dinţi hotărî să o ia pe o cărare.

Agitaţia pregătirilor pentru nuntă dispăru în spatele ei şi, pentru prima dată de zile întregi, se simţi liberă să gândească.

Aceasta era ziua nunţii ei, dar în clipa de faţă nu-şi putea aduce aminte cum ajunsese aici. Cu trei săptămâni în urmă se afla în Pennsylvania având tot viitorul în faţă. Dar cât de diferit se dovedise a fi totul! Alan preferase să fugă decât să se însoare cu ea. Sora ei îl pierduse pe bărbatul pe care-l iubea şi se căsătorea acum cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară, fără niciun pic de dragoste.

Şi totul se întâmplase din vina lui Blair. Venise acasă pentru a participa la nunta surorii ei şi în loc de asta reuşise să o transforme într-o mercenară.

Houston ar fi putut la fel de bine să se aşeze pe un piedestal de licitaţie şi să se ofere celui care dădea cei mai mulţi bani.

În timp ce Blair se plimba prin grădină, cu gândurile ei, îl zări pe Taggert apărând pe alee. Înainte de a-şi da seama ce face, se întoarse şi o luă în direcţie opusă ca el să n-o vadă. Abia făcuse câţiva paşi când zări o femeie înaltă, care-i părea vag cunoscută, mergând grăbită pe aceeaşi alee ca şi Taggert.

Blair nu-şi putea aminti unde o mai văzuse. Ridică din umeri, nemaigândindu-se la ea, şi-şi continuă plimbarea.

Gândurile ei erau pline de ceea ce urma să se întâmple astăzi şi încerca să-şi dea seama ce se întâmplase exact, când brusc îşi aminti cine era femeia înaltă.

— E Pamela Fenton, spuse ea cu glas tare.

Houston şi Blair fuseseră deseori în vizită la familia Fenton când erau copii pentru a călări pe poneii lui Mare sau ca să ia parte la una dintre numeroasele lui petreceri, iar sora lui mai mare Pam era aproape domnişoară şi lor le era teamă de ea. Apoi ea dispăruse brusc de acasă şi ani de zile după aceea se şoptise pe la colţuri despre ceea ce se întâmplase.

Deci iată că se întorsese după atâţia ani şi va fi prezentă la nuntă, se gândi Blair cu plăcere. Într-o doară se întrebă oare ce făcuse Pamela cu atâta timp în urmă pentru a da prilej de bârfă ani

de zile după aceea. Parcă fusese ceva în legătură cu un băiat de la grajduri, nu?

Blair rămase pe loc. Scandalul fusese într-adevăr în legătură cu un băiat de la grajdurile tatălui ei. Ea se îndrăgostise de băiat, iar tatăl ei o izgonise de acasă drept rezultat al acelei poveşti de dragoste.

Iar băiatul de la grajduri fusese Kane Taggert! Apucându-şi fustele, Blair alergă pe alee către locul unde se îndreptaseră Taggert şi Pam. Se afla la niciun metru distanţă când se opri.

Privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor cum Kane îi cuprinse chipul Pamelel Fenton şi o sărută cu patimă.

Cu lacrimi fierbinţi în ochi, Blair alergă pe alee către casă. Ce-i făcuse surorii ei? Houston urma să se mărite cu acest bărbat monstruos ce săruta o femeie cu două ceasuri înainte de a se însura cu alta.

Iar acest lucru se întâmpla numai din cauza lui Blair.

CAPITOLUL 17

Anne Seabury o ajută pe Blair să îmbrace eleganta rochie de nuntă pe care o crease Houston. Era o rochie simplă din satin de culoarea fildeşului, pe gât, cu mâneci lungi şi cât se poate de strâmtă pentru a putea fi purtată peste corset. Sute, poate chiar mii de periuţe mici, erau brodate în talie şi la manşete. Iar voalul era dintr-o dantelă brodată de mână, aşa cum Blair nu mai văzuse niciodată.

Privindu-se în oglindă, Blair îşi dori să fi putut îmbrăca această rochie în împrejurări mai fericite, mergând în faţa altarului cu zâmbetul pe buze.

Dar ştia că acest lucru era imposibil, din moment ce deja făcuse ceea ce ştia că trebuie să facă. De îndată ce-l văzuse pe monstrul acela de Taggert sărutând o altă femeie se întorsese acasă şi-i trimisese un bilet.

În el îi scrisese că va purta trandafiri roşii în păr şi îi dăduse instrucţiuni servitoarei să-i spună că va trebui să stea în partea stângă şi nu în cea dreaptă după cum se stabilise iniţial.

Blair nu era prea sigură de legalitatea a ceea ce făcea din moment ce pe actele de căsătorie erau înscrise numele cărei gemene urma să se căsătorească cu bărbatul respectiv, dar poate că în felul acesta sora ei ar avea puţin mai mult timp la dispoziţie dacă preotul avea să-i declare pe Leander şi Houston soţ şi soţie. În loc să o declare căsătorită cu omul acela îngrozitor, Taggert. Nu-i plăcea să se gândească la consecinţe dacă mariajul era legal şi se trezea căsătorită cu Taggert.

Îi trimise surorii ei trandafiri roz şi o rugă frumos să-i poarte.

În capul scărilor, Blair o trase pe sora ei alături.

— Te iubesc mai mult decât îţi dai seama, îi şopti ea înainte de a începe să coboare treptele, apoi cu un oftat adăugă: Hai să

terminăm odată spectacolul ăsta.

Cu fiecare pas făcut, Blair simţea că se apropie de propria execuţie. Dacă mariajul era legal după aceea şi ea se trezea căsătorită cu omul acela înfiorător, obligată să locuiască în mausoleul acesta de casă?

În încăperea imensă, ce s-ar fi dorit să fie o bibliotecă, dar putea la fel de bine să servească şi drept teren de baseball, îl văzu pe Taggert alături de Leander pe o platformă căptuşită în pluş deasupra căreia atârnau ghirlande de verdeaţă şi trandafiri.

Blair îşi ţinu capul drept şi privirea înainte. Ştia că, până acum, Houston trebuia să-şi fi dat seama de ceea ce se întâmpla, că ea, în cele din urmă, avea să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubea.

Blair se uită în faţă la Kane Taggert în timp ce înainta către el şi-l văzu cum se încruntă. Ştie! se gândi ea. Ştie că eu nu sunt Houston.

O clipă Blair rămase uluită de constatare. În clipa de faţă se îndoia că până şi mama ei şi-ar putea da seama care dintre gemene este una şi care cealaltă, dar iată că, nu se ştie cum, omul acesta ştia, îi aruncă o privire lui Leander şi-l văzu că-i zâmbeşte uşor lui Houston, un zâmbet de bun găsit. Bineînţeles că Leander era încrezător, se gândi ea; n-avea niciun motiv să suspecteze pe nimeni de a face vreun rău, atâta timp cât el era incapabil să facă vreun rău cuiva. Dar Taggert, pe de altă parte, era recunoscut ca un om ce făcuse mult rău pentru a-şi obţine banii, aşa că el suspecta pe toată lumea de trădare şi deci putea face diferenţa între gemene, concluzionă Blair.

Blair nu se uită la sora ei când îşi luară locurile pe platformă. Leander luă mâna lui Houston într-ale sale în timp ce Taggert se întoarse cu spatele către fete şi preot.

— Dragi prieteni, ne-am… începu preotul, dar Houston îl întrerupse.

— Scuzaţi-mă, eu sunt Houston.

Blair îşi privi sora cu uimire. De ce Houston strica tot ceea ce fusese plănuit cu atâta grijă?

Leander îi aruncă o privire încruntată lui Blair.

— Schimbăm locurile? îi spuse el lui Taggert.

Taggert abia dacă ridică din umerii lui voinici.

— Pentru mine nu contează prea mult.

— Pentru mine, da, spuse Leander şi merse să schimbe locurile cu Taggert.

Lee o luă de mână pe Blair şi o strânse cât putu de tare, dar ea aproape că nu simţi nicio durere. Taggert recunoscuse în public că Houston nu conta pentru el. Că nu-i păsa dacă se însura cu ea sau cu altcineva. Blair nu se întrebase niciodată de ce Taggert voise să se însoare cu Houston, iar acum se întreba dacă nu cumva din cauza faptului că ea era singura care-l acceptase de soţ.

Leander o ciupi, iar ea îşi ridică privirea către el la timp pentru a spune:

— Da.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, ceremonia luă sfârşit, iar Leander o luă în braţe pregătindu-se să o sărute. Pentru public trebuie să fi părut a fi un sărut foarte entuziast, dar, în realitate, Leander îi şopti la ureche vehement:

— Vreau să te văd afară. Acum!

Călcând peste trena lungă de aproape patru metri a rochiei de satin, Blair încercă să se ţină după el în timp ce Leander o duse către o încăpere spaţioasă şi lambrisată de la capătul culoarului.

— Şi mă rog ce-a vrut să fie asta? începu Leander, dar n-o lăsă să-i răspundă. Te îngrozeşte chiar atât de tare ideea de a trăi cu mine, încât eşti capabilă de orice pentru a împiedica acest lucru? Preferi mai degrabă să te măriţi cu un om pe care nu-l cunoşti, decât cu mine? Cu oricine, dar nu cu mine, asta e?

— Nu, începu ea. Nici măcar nu m-am gândit la tine. M-am

gândit pur şi simplu doar la Houston, Nu voiam să se simtă obligată să se mărite cu omul acela îngrozitor.

Leander o privi lung şi când vorbi glasul lui era liniştit.

— Vrei să spui că erai gata să te măriţi cu un om ce nu-ţi place deloc, doar ca sora ta să-l poată avea pe bărbatul pe care crezi că şi-l doreşte?

— Bineînţeles.

Blair era puţin nedumerită de întrebarea lui.

— Ce alt motiv aş fi putut avea pentru a face schimbarea?

— Doar acela că o căsătorie cu oricine altcineva ar fi de preferat unui mariaj cu mine.

O apucă de braţ.

— Blair, ai să lămureşti problema asta acum. Tu şi cu Houston o să staţi de vorbă şi vreau s-o întrebi de ce doreşte să se mărite cu Taggert, şi vreau să asculţi cu atenţie răspunsul ei. Ai înţeles? Vreau să fii foarte atentă la răspunsul ei.

Ignorând sutele de persoane din jur care şopteau şi râdeau despre încurcătura de la altar, Leander o trase pe Blair prin mulţime, întrebând unde este Houston. Nu fu greu de găsit pentru că Houston se afla singură într-o încăpere mică plină de hârtii.

— Cred că aveţi ceva de discutat împreună, îi spuse Leander lui Blair printre dinţi, împingând-o în cameră şi închizând uşa în urma ei.

Rămase singure, gemenele nu vorbiră una cu cealaltă. Houston stătea pe un scaun, cu capul plecat, în timp ce Blair îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul, în dreptul uşii.

— Cred că ar trebui să mergem să tăiem tortul, spuse Blair într-o doară. Tu şi cu Taggert…

Houston sări de pe scaun brusc de parcă s-ar fi transformat într-o vrăjitoare.

— Nici măcar nu poţi să-i spui pe nume, nu-i aşa? zise ea furioasă. Crezi că el nu are niciun fel de sentiment; l-ai dat

deoparte şi crezi că ai dreptul să-i faci ce vrei.

Surprinsă, Blair făcu un pas înapoi din faţa mâniei surorii ei.

— Houston, ceea ce am făcut am făcut pentru tine. Vreau să te văd fericită.

Houston îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp şi înainta către Blair de parc-ar fi vrut să o provoace la o luptă.

— Fericită? Cum pot să fiu fericită când nici măcar nu ştiu unde este soţul meu? Mulţumită ţie s-ar putea să nu mai cunosc niciodată înţelesul cuvântului „fericire”.

— Mie? Ce altceva am făcut decât să încerc din toate puterile să te ajut? Am încercat să te ajut să-ţi revii în simţire şi să vezi că nu trebuie să te măriţi cu omul ăla pentru bani. Kane Taggert…

— Chiar nu-ţi dai seama, aşa-i? o întrerupse Houston. Ai umilit un bărbat mândru şi sensibil în faţa a sute de oameni şi nici măcar nu eşti conştientă de ce ai făcut.

— Bănuiesc că vorbeşti despre ce s-a întâmplat la altar. Am făcut-o pentru tine, Houston. Ştiu că-l iubeşti pe Leander şi eram dispusă să-l iau pe Taggert numai ca tu să fii fericită, îmi pare foarte rău de ceea ce ţi-am făcut. Niciodată n-am vrut să te fac nefericită. Ştiu că ţi-am distrus viaţa, dar am încercat din răsputeri să îndrept răul pe care l-am făcut.

— „Eu, eu, eu”. Numai asta ştii să spui. Mi-ai distrus viaţa, dar nu vorbeşti decât de tine. Tu ştii că eu îl iubesc pe Leander. Tu ştii ce om îngrozitor e Kane. În ultima săptămână ţi-ai petrecut aproape fiecare clipă cu Leander şi vorbeşti despre el de parcă ar fi un zeu. La fiecare două cuvinte spui „Leander”. Cred că într-adevăr azi-dimineaţă ai avut intenţii bune; ai vrut să-mi oferi cel mai bun bărbat.

Houston se aplecă spre sora ei.

— Leander s-ar putea să-ţi pună ţie trupul pe jar. Dar pe mine m-a lăsat dintotdeauna rece. Dacă n-ai fi fost atât de preocupată de propria-ţi persoană în ultima vreme şi te-ai fi gândit că am şi eu

ceva minte, ai fi observat că m-am îndrăgostit de un om bun, blând şi atent, recunosc că uneori e puţin neşlefuit, dar, la urma urmei, nu te-ai plâns tu de-atâtea ori că eu sunt prea moale?

Blair se aşează jos.

— Îl iubeşti? Pe Taggert? îl iubeşti pe Kane Taggert? Dar nu înţeleg. Întotdeauna l-ai iubit pe Leander. De când îmi aduc aminte numai pe el l-ai iubit.

Ceva din mânia lui Houston păru să dispară şi se întoarse să privească pe fereastră.

— E adevărat, m-am hotărât să mă mărit cu el de când aveam şase ani. Cred că asta devenise un ţel pentru mine ca escaladarea unui munte. Ar fi trebuit să-mi propun să ajung pe vârful Rainier. Cel puţin odată ce aş fi ajuns acolo sus totul s-ar fi terminat. Niciodată n-am ştiut ce urma să fac cu Leander după ce ne-am fi căsătorit.

— Dar cu Taggert ştii ce urmează să faci?

Houston se uită la sora ei şi zâmbi.

— Oh, da. Ştiu foarte bine ce am de făcut cu el. Am de gând să fac din casa asta un loc unde să fim în siguranţă şi el şi eu, unde să pot face tot ceea ce doresc.

Blair se ridică şi tu rândul ei să-şi strângă pumnii.

— Cred că era foarte greu pentru tine să te deranjezi timp de două minute ca să-mi spui şi mie asta, nu? Am trăit un adevărat iad în ultimele săptămâni. Mi-am făcut o mulţime de griji din pricina ta, zile întregi am plâns din cauza a ceea ce-l făcusem surorii mele şi tu acum îmi spui că eşti îndrăgostită de acest rege Midas.

— Să nu îndrăzneşti să spui ceva împotriva lui! strigă Houston, apoi se calmă. Este cel mai bun şi mai blând bărbat şi este foarte generos. Iar eu îl iubesc foarte mult.

— Iar eu am trecut prin această agonie pentru că mi-am făcut griji pentru tine. Ar fi trebuit să-mi spui!

Houston îşi trecu încet mâna peste marginea biroului, apoi se

aşează jos în mijlocul camerei.

— Bănuiesc că eram foarte geloasă din cauza căsătoriei tale din dragoste, încât n-am vrut să mă gândesc la tine.

— Din dragoste?! explodă Blair. Cred că eu reprezint vârful Rainier pentru Leander. Nu pot nega că într-adevăr din punct de vedere fizic mă domină, dar numai asta doreşte de la mine. Am petrecut zile întregi în sala de operaţii, dar simt că există o parte în Leander pe care n-o cunosc. Nu mă lasă să mă apropii prea mult de el. Ştiu atât de puţine lucruri despre el. S-a hotărât să vrea să mă aibă, aşa că s-a ţinut de mine, folosind toate metodele pentru a pune mâna pe mine.

— Dar văd cum te uiţi la el. Niciodată eu n-am simţit nevoia să-l privesc aşa.

— Asta pentru că nu l-ai văzut niciodată într-o sală de operaţii. Dacă l-ai fi văzut acolo, atunci ai fi…

— Leşinat, probabil, spuse Houston. Blair, îmi pare rău că n-am stat de vorbă cu tine. Probabil că mi-am dat seama că suferi, dar ceea ce s-a întâmplat m-a durut. Am fost logodită cu Leander aproape toată viaţa, iar tu ai apărut şi într-o noapte l-ai cucerit. Iar Lee întotdeauna mi-a spus „prinţesa lui de gheaţă”, iar eu eram atât de îngrijorată că sunt o femeie rece!

— Şi acum nu mai eşti îngrijorată? întrebă Blair.

Obrajii lui Houston se colorară uşor.

— Cu Kane, nu, şopti ea.

— Chiar îl iubeşti aşa de mult? întrebă Blair, incapabilă încă să priceapă acest lucru. Nu-ţi pasă când mâncarea zboară în toate părţile? Nu-ţi pasă când vorbeşti tare sau se întâlneşte cu alte femei?

Lui Blair îi veni să-şi muşte limba.

— Ca alte femei? întrebă Houston, îngustându-şi ochii. Blair, ai face bine să-mi spui.

Blair răsuflă adânc. Ar fi fost normal să-i spună lui Houston ce

văzuse, înainte de a se căsători cu el, dar acum era prea târziu.

Houston înaintă către sora ei.

— Dacă-ţi trece prin cap măcar să-mi conduci viaţa aşa cum ai făcut-o azi în faţa altarului, n-am să-ţi mai vorbesc niciodată. Sunt o femeie matură, iar tu ştii ceva despre soţul meu şi vreau să aflu despre ce este vorba.

— L-am văzut în grădină, sărutând-o pe Pamela Fenton chiar înainte de nuntă, spuse Blair dintr-o suflare.

Houston se albi puţin la faţă, dar păru să nu-şi fi pierdut cumpătul.

— Dar a venit la mine oricum, şopti ea. A văzut-o, a sărutat-o, dar s-a însurat cu mine.

Un zâmbet strălucitor îi luminã chipul.

— Blair, m-ai făcut cea mai fericită femeie de pe pământ astăzi. Acum, nu trebuie decât să-mi găsesc soţul, să-i spun că-l iubesc şi să sper că mă va ierta.

Se opri brusc.

— Oh, Blair, nu-l cunoşti deloc. E un om atât de bun şi de generos şi e atât de puternic, încât oamenii simt că se pot sprijini de el, dar e…

Îşi îngropă faţa în mâini.

— Dar nu poate suporta să se simtă prost, iar noi l-am umilit în faţa întregului oraş. Niciodată n-o să mă ierte. Niciodată!

Blair porni spre uşă.

— Am să merg la el şi am să-i explic că a fost numai vina mea şi că tu n-ai nimic de a face cu ceea ce s-a întâmplat. Houston, nici prin cap nu mi-a trecut că vrei într-adevăr să te măriţi cu el. Nu mi-am putut imagina că cineva poate dori să trăiască alături de un om ca el.

— Nu cred că trebuie să-ţi mai faci griji din pricina asta pentru că eu cred că m-a părăsit.

— Dar cum rămâne cu invitaţii? Doar nu poate să dispară aşa.

— Şi ce-ar trebui să facă? Să stea şi să asculte cum râd oamenii că Leander nu se poate hotărî pe care dintre gemene o vrea? Nimeni nu va crede că Taggert Kane ar fi putut alege. Kane crede că încă îl mai iubesc pe Lee, tu crezi că eu îl iubesc pe Lee, iar domnul Gates crede că mă mărit cu Kane pentru banii lui. Cred că mama este singura persoană care vede că sunt îndrăgostită, pentru prima dată în viaţa mea.

— Ce-aş putea face ca să te ajut? şopti Blair.

— Nu poţi să faci nimic. A plecat. Mi-a lăsat banii şi casa şi a plecat. Dar ce să fac eu cu casa asta mare şi pustie, dacă el nu-i aici?

Se aşează jos.

— Blair, nici măcar nu ştiu unde este. Ar putea fi chiar şi într-un tren către New York.

— Cred că mai degrabă s-a dus la cabana lui.

Amândouă femeile ridicară ochii şi-l văzură pe prietenul lui Kane, Edan, stând în prag.

— N-am avut intenţia să trag cu urechea, dar când am văzut ce s-a întâmplat la nuntă ştiam că o să se înfurie cumplit.

Houston, expertă, îşi ridică trena rochiei, potrivindu-şi-o pe braţ.

— Mă duc la el să-i explic ce s-a întâmplat. Am să-i spun că sora mea e atât de îndrăgostită de Leander, încât crede că şi eu sunt la fel.

Se întoarse Zâmbind către Blair.

— Nu poate decât să-mi pară rău de faptul că tu ai crezut că m-aş putea căsători cu un bărbat pentru banii lui, dar îţi mulţumesc pentru dragostea ce te-a determinat să sacrifici ceea ce a ajuns să însemne atât de mult pentru tine.

Repede o sărută pe obraz pe Houston.

Blair se agăţă o clipă de sora ei.

— Houston, n-am avut nici cea mai vagă idee că tu simţi aşa

ceva. Imediat ce se va termina recepţia, am să te ajut să împachetezi şi…

Houston se dădu înapoi râzând încet.

— Nu, draga mea soră care se pricepe la toate, eu plec chiar acum. Soţul meu e mai important pentru mine decât câteva sute de invitaţi. O să trebuiască să rămâi pe loc şi să răspunzi la toate întrebările referitoare la locul unde mă aflu eu şi cu Kane.

— Dar, Houston, eu nu mă pricep deloc la recepţii de mărimea asta.

Houston se opri la uşă lângă Edan.

— Eu am învăţat în timpul educaţiei mele „fără nicio valoare”, spuse ea, apoi zâmbi. Blair, nu-i chiar atât de tragic. Bucură-te, poate că apare vreo toxiinfecţie alimentară şi atunci ai să ştii ce ai de făcut. Îţi urez noroc, îi ură ea şi ieşi pe uşă, lăsând-o pe Blair singură şi îngrozită de a trebui să facă faţă unei recepţii de o asemenea mărime şi cu asemenea pretenţii.

— De ce oare a trebuit să deschid gura în legătură cu şcoala aceea pe care şi-a ales-o Houston? murmură ea, în timp ce-şi aranjă rochia, încercând să respire adânc cu corsetul acela strâns în jurul coastelor, apoi ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 18

Petrecerea fu mai rea decât îşi putuse imagina Blair. Oamenii aveau nevoie ba de una, ba de alta, iar după ce dispăru Houston, se părea că nimeni nu mai ştia ce are de făcut. Şi apoi, apărură ca din pământ sute de rude de-ale lui Lee cu care trebuia să facă cunoştinţă, toate persoanele punându-i întrebări despre neobişnuita schimbare a gemenelor ce avusese loc la altar.

Opal începu să răspândească zvonul că soţul lui Houston o luase pe aceasta pe un cal alb (probabil cu aripi, se gândi Blair) şi toate femeile comentau ce bărbat romantic era Kane. Blair în schimb nu se putea gândi decât la faptul că era foarte bucuroasă că încercarea de a schimba locurile eşuase şi că astfel nu mai era nevoie să-şi petreacă noaptea nunţii cu Taggert.

Un om apăru lângă Blair întrebând-o cum să servească o roată de caşcaval ce părea să aibă pe puţin cincizeci de kilograme, când, aruncându-şi ochii către musafiri, îl văzu pe Leander urmărind-o cu privirea şi simţi cum o cuprinde o mică roşeaţă. Se gândise la o mulţime de lucruri în legătură cu Lee, dar nu şi la noaptea ce urmau s-o petreacă împreună.

El îşi făcu loc prin mulţime, îi dădu câteva indicaţii scurte omului cu caşcavalul şi o trase pe Blair cu el în grădină departe de privirile celorlalţi.

— Slavă Domnului că un bărbat nu trebuie să treacă decât o singură dată în viaţă prin aşa ceva. Ştiai că domnul Gates plânge?

Ea se simţea bine cu el aici în umbră, departe de zgomotul mulţumii şi ar fi dorit să o sărute.

— Probabil că e bucuros că în sfârşit a scăpat de mine.

— Mi-a spus că de-acum înainte poate să stea liniştit pentru că ştie că ai să fii fericită. Acum ai să faci şi tu în sfârşit ceea ce trebuie să facă o femeie. Ai să ai alături un bărbat bun, adică eu,

de care să ai grijă şi în sfârşit te vei simţi împlinită.

O privi într-un fel care o făcu să simtă o căldură foarte plăcută pe dinăuntru.

— Dar tu crezi că te vei simţi împlinită alături de mine? întrebă el cu o şoaptă răguşită, începând să se apropie de ea.

— Doctor Westfield! O telegramă! se auzi glasul unul băiat, iar în clipa următoare acesta apăru lângă el, distrugându-le momentul de singurătate.

Leander îi dădu băiatului un bănuţ şi-i spuse să servească ceva, în timp ce deschidea telegrama, cu ochii aţintiţi asupra lui Blair. Dar în clipa următoare atenţia i se îndreptă asupra hârtiei pe care o ţinea în mână.

— O să-i sucesc gâtul, spuse el în şoaptă, înroşindu-se la faţă de furie.

Blair îi luă telegrama din mână.

„M-am căsătorit de curând cu Alan Hunter. Stop. Te rog anunţă-i tu pe tata şi pe Blair. Stop. Mă întorc peste trei săptămâni. Stop. Nu fi supărat. Stop. Cu dragoste, Nina”.

— Fir-ar al naibii să fie… începu Lee. Tata şi cu mine o să mergem după ea şi…

Blair îl întrerupse.

— Şi ce-ai să faci? Deja e căsătorită şi pe urmă ce ai cu Alan? Eu am crezut întotdeauna că va fi un soţ foarte bun.

Mânia îl părăsi repede pe Leander.

— Cred că la asta se pricepe. Dar de ce ea n-a rămas aici ca să se mărite aşa cum trebuie? De ce a trebuit să fugă de parcă i-ar fi fost ruşine cu el?

— Nina şi cu mine am fost prietene toată viaţa şi cred că i-a fost teamă de mine. În fond nici eu nu m-am măritat cu bărbatul cu care am intenţionat de la început, aşa că probabil s-a gândit că s-ar putea să fiu furioasă pentru felul în care m-a lăsat în gară. Fără îndoială că m-a părăsit pentru Nina.

Leander se sprijini de un copac şi scoase un trabuc din buzunar.

— Mi se pare că priveşti lucrurile foarte calm. Ţi-am oferit şansa de a renunţa. Te-ai fi putut întoarce în Pennsylvania. Ai avut această şansă.

Mai târziu în viaţa ei Blair se gândi că acesta a fost momentul în care s-a îndrăgostit de Leander. Se făcuse atât de tare de râs încercând să o câştige şi totuşi acum stătea în faţa ei ca un copil necăjit spunându-i că nu trebuia să se mărite cu el, că ar fi lăsat-o să plece.

— Şi ce-ai fi făcut dacă m-aş fi urcat în tren? Parcă-mi aduc aminte că m-ai scuturat din toate încheieturile şi mi-ai spus că o să mă mărit cu tine şi că nu mai am niciun cuvânt de spus în această privinţă, spuse ea blând, aşezându-se în faţa lui şi atingându-i gulerul cu mâna.

Era înconjurată de metri întregi de mătase grea de satin, iar periuţele reflectau culorile blânde ale grădinii.

El o privi o clipă, apoi aruncă trabucul jos şi o luă în braţe, sărutând-o cu patimă, ţinând-o strâns la piept şi încercând să-şi contopească trupul cu al ei. Îi puse capul pe umărul lui, îmbrăţişând-o aşa cum o mamă îşi îmbrăţişează copilul pe care aproape că-l pierduse.

— L-ai ales totuşi pe el, ai plecat la gară ca să mergi cu el.

Blair încercă să-şi desprindă voalul lung din strânsoarea lui. Voia să se uite la el.

— Asta a trecut acum, zise ea, privindu-l în ochi şi se gândi la omul din spatele acestui chip frumos.

Îşi aminti de câte ori îl văzuse luptându-se ca să salveze o viaţă, mai ales în ziua în care fusese adus la spital un cowboy lovit de un taur pe care Lee nu-l mai putuse salva, iar omul murise pe masa de operaţie. Blair era sigură că în ochii lui Lee apăruseră lacrimi. Spusese că îl cunoştea pe bătrân de ani de zile şi că îl

durea faptul că el murise.

Acum se afla în braţele lui şi ştia că se măritase cu bărbatul potrivit. Alan n-o iubise cu adevărat şi nici ea pe el. N-o iubise din moment ce fusese în stare să-i ceară să aleagă, iar la câteva ore după asta s-o lase să-l aştepte în gară. Şi îşi aminti cât de uşurată se simţise când el nu apăruse.

— S-au întâmplat foarte multe lucruri între noi, îi spuse ea, mângâindu-l pe obraz.

Era atât de bine să-l poată atinge aşa cum îşi dorise din prima lor noapte petrecută împreună. De acum înainte era al ei, complet numai al ei.

— Dar ziua de astăzi marchează un nou început şi mi-ar plăcea să dăm la o parte tot ceea ce s-a întâmplat până acum. Noi amândoi lucrăm bine împreună şi avem şi… alte lucruri în comun, zise ea mişcându-şi uşor şoldurile către el. Vreau ca această căsătorie să meargă, vreau să avem copii şi să lucrăm şi mai departe împreună şi vreau ca noi doi să… ne iubim.

Spuse aceste ultime cuvinte puţin ezitant pentru că el nu-i spusese până acum altceva decât că o doreşte şi nu pomenise niciodată de dragoste.

— Copii, murmură el, trăgând-o mai aproape. Mai ales copii, hai să facem copii.

Începu s-o sărute pătimaş de parcă n-ar mai fi putut rezista.

— Iată-l, strigă cineva. Încetaţi acum. Aveţi o viaţă întreagă înainte pentru aşa ceva. Acum trebuie să veniţi la petrecere. Trebuie tăiat tortul.

Cu părere de rău, Blair se desprinse de soţul ei. Încă vreo câteva minute de sărutări şi s-ar fi rostogolit în iarbă cu el. Deja dovedise că alături de el îşi pierdea controlul.

Oftând, Lee o luă de mână şi o duse înapoi către mulţimea strânsă pe una dintre mult prea întînsele şi mult prea elegantele pajişti ale lui Taggert imediat după ce tăiară tortul, oaspeţii se

împrăştiară, iar câteva femei începură să-i pună sute de întrebări în legătură cu Houston şi încotro plecase.

— Omul acela mi-a ameţit pur şi simplu fata, spuse Opal într-un mod ce nu mai lăsa loc de îndoială. Amândouă fetele mele s-au căsătorit cu bărbaţi puternici care ştiu exact ceea ce doresc şi luptă să-şi atingă scopul.

Două dintre femeile ce o ascultau pe Opal erau cât pe ce să leşine din cauza romantismului acestor poveşti.

— Mamă, zise Blair, întinzându-i o farfurie, la o felie de şuncă.

Se aplecă astfel încât să n-o poată auzi decât Opal.

— Acuma ştiu de unde am moştenit eu şi Houston talentul de a juca teatru.

Opal le zâmbi celorlalte femei, luă farfuria din mâna lui Blair şi-i făcu cu ochiul.

Râzând, Blair se îndepărtă, lăsând-o pe mama ei să se laude în continuare cu ginerii ei.

La asfinţit se organiză un dans în bibliotecă şi bineînţeles că Leander şi Blair trebuiră să deschidă balul.

Câţiva oameni întrebară dacă nu cumva la recepţia guvernatorului din noaptea aceea fusese prezentă ea şi nu Houston.

Atât Blair cât şi Lee râseră pe ascuns şi el o luă din nou în braţe alunecând în paşi de dans pe podeaua lăcuită.

— Este timpul să-i lăsăm pe oaspeţi şi să mergem acasă. Nu cred că mai am răbdare ca să fii a mea, îi şopti Leander la ureche în timp ce o ţinea în braţe.

Blair nici măcar nu mai încuviinţă, ci îşi strânse trena rochiei şi plecă iute din sală pentru a merge sus să se schimbe în costumul de plecare. Mama ei veni să o ajute şi Opal rămase tăcută până când Blair fu gata.

— Leander e un om bun şi ştiu că aţi avut nişte probleme, dar cred că-ţi va fi un soţ bun, zise Opal.

— Şi eu cred la fel. Spuse Blair, radioasă. Într-un costum albastru pe care Houston îl alesese pentru sora ei. Cred că va fi cel mai bun dintre soţi. Şi ştiu că va fi şi cel mai bun amant, se gândi ea, apoi o sărută pe mama ei repede şi fugi pe scări să-l întâlnească pe Leander.

Printr-o ploaie de orez zvârlită de nuntaşi, atât de deasă că era cât pe ce să-i înece, plecară de la conacul Taggert către frumoasa căsuţă ce urma să fie căminul lor.

Dar, odată ce rămaseră singuri, Blair începu să se simtă timidă şi ruşinoasă. Ce acum înainte viaţa ei va fi legată de acest bărbat pe care-l cunoştea doar profesional. Ce ştia despre el ca persoană? Ce făcuse el în viaţă în afară de a studia medicina?

Ajunşi acasă, Leander o luă în braţe şi o trecu pragul, se uită la chipul ei palid şi spuse:

— Nu eşti tu cea care ţi-ai riscat viaţa ca să păstrezi curată rana din barba unui om? Sper că nu ţie frică de mine, nu-i aşa?

Cum Blair nu-i răspunse, el adăugă:

— Ai nevoie de nişte şampanie. Şi amândoi ştim unde va duce asta, nu-i aşa?

O lăsă în picioare în holul de la intrare şi merse în dreapta către sufragerie. Blair nu văzuse casa în totalitate şi acum o luă la stânga către salon.

În spatele salonului se afla un dormitor micuţ pentru oaspeţi. Mobila părea grea şi întunecată, dar încăperea era totuşi plăcută, cu un tapet în dunguliţe albastru cu alb şi un chenar de trandafiri roz-pal aproape de tavan. Se aşeză pe canapeaua acoperită cu o cuvertură de mătase.

Leander se reîntoarse cu două pahare de şampanie şi o sticlă aflată într-o frapieră cu gheaţă pe o tavă.

— Sper că-ţi place casa, Houston a aranjat-o. Nu cred că mi-a păsat prea mult cum anume a aranjat-o.

Se aşeză în capătul celălalt al canapelei, departe de ea,

simţindu-i timiditatea.

— Îmi place. Nu mă prea pricep la decorări de interioare, dar Houston se pricepe mult mai bine. Oricum, probabil că aş fi rugat-o pe ea să se ocupe de casă. Dar acum o are pe a lui Taggert.

— V-aţi lămurit amândouă?

Şampania o făcu pe Blair să se relaxeze, iar Lee îi umplu din nou paharul.

— Houston mi-a spus că s-a îndrăgostit de Taggert.

Chipul lui Blair oglindea neîncredere.

— Nu mi-o pot imagina deloc pe sora mea alături de ţopârlanul ăla arogant şi gălăgios. De ce l-a preferat pe el şi nu pe tine este…

Se opri jenată.

Leander îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru compliment.

Se aplecă peste canapea şi începu să se joace cu buclele ce scăpaseră din cocul strâns pe care Houston i-l făcuse de dimineaţă şi încet, începu să-i scoată acele din păr.

— Contrariile întotdeauna par să se atragă. Uită-te la noi doi. Eu sunt un bun chirurg, iar tu ai să fii o soţie şi o mamă bună, ai să-mi aşezi ciorapii unde trebuie şi o să ai grijă de casă să fie un loc plăcut şi confortabil pentru bărbat când vine acasă şi…

Blair aproape că se înecă bând şampanie.

— Vrei să spui că eu trebuie să renunţ la medicină ca să am grijă de tine? se răsti ea. Dintre toate ideile tâmpite şi idioate pe care le-am auzit până acum asta e cea mai rea.

Înfuriată, trânti paharul pe o masă din apropiere şi se ridică.

— Întotdeauna am încercat să-i spun lui Houston că eşti la fel ca Gates, dar ea n-a vrut să mă asculte. A spus că nu eşti ca el. Să-ţi spun eu ceva, Leander Westfield, dacă te-ai însurat cu mine, crezând că eu am să renunţ la medicină, am putea de pe acum să renunţăm la toată chestia asta.

Leander rămase pe canapea în timp ce ea stătea în picioare în faţa lui ţipând la el, apoi, pe la jumătatea discursului ei, se ridică în picioare. Şi când începu să se mai liniştească, el îi zâmbi.

— Cred că mai ai încă multe de învăţat despre mine. Nu ştiu de ce eşti gata să crezi ce e mai rău despre mine, dar sper să-ţi dovedesc că nu sunt aşa cum crezi. Şi intenţionez să-mi petrec tot restul vieţii demonstrându-ţi că te-ai înşelat. Dar lecţiile încep abia de mâine, spuse el, luând-o în braţe şi strângând-o la piept.

Blair se agăţă de el şi, când buzele lui îi atinseră gura, simţi că nu mai vrea să-i dea drumul niciodată. Ştia că nu-i cunoştea deloc. Nu ştia de ce el dorise atât de mult să se însoare cu ea, dacă doar acceptase într-o doară să lucreze alături de ei ca să câştige competiţia, după cum spusese Alan, sau dacă în făcea plăcere timpul petrecut împreună cu ea aşa cum simţea ea.

Dar acum nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la braţele ce o strângeau, la trupul lui lipit de al ei şi la căldura pe care el i-o provoca, făcând-o să se simtă minunat.

— Am aşteptat multă vreme ca aşa ceva să se întâmple din nou, spuse el strecurându-şi o mână în părul ei, iar cu cealaltă mângâindu-l gâtul şi obrazul. Du-te sus şi pregăteşte-te. În seara asta am să tiu un domn, dar n-am de gând să mai fiu vreodată, aşa că fă bine şi profită de această unică ocazie. Nu te mai uita aşa la mine şi du-te. Sunt sigur că sora ta ţi-a cumpărat ceva formidabil, dar potrivit, o cămaşă de noapte pentru seara asta, aşa că mergi şi îmbrac-o. Ai cam zece minute. Poate.

Blair nu voia să se despartă de el, dar până la urmă urcă pe scara îngustă, în spirală, către dormitor. Sus erau trei dormitoare: cel principal, unul pentru oaspeţi şi unul mic pentru copil.

Hainele ei erau agăţate în şifonier, toţi pantofii alături de cei al lui Leander şi pentru o clipă acest lucru i se păru ceva foarte intim.

Pe pat se afla într-adevăr un halat frumos de şifon alb tivit cu

puf de lebădă la mâneci şi la poale şi o cămaşă de satin alb ce se punea pe dedesubt. Blair clătină din cap văzând această extravaganţă, dar în clipa următoare murea de nerăbdare să le îmbrace. Uneori avea un sentiment de frustrare gândindu-se la viaţa aparent inutilă a lui Houston, dar cu prilejul acestei nunţi o admirase pe sora ei, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată. Nunta necesitase o planificare demnă de un adevărat general şi niciun amănunt cât de mic nu-i scăpase surorii el. Îşi amintise chiar să mute hainele lui Blair în noua ei casă pe parcursul nunţii, astfel încât totul să fie pregătit când ea va sosi cu Leander aici. Blair era doar pe jumătate îmbrăcată cu halatul când Lee urcă pe scări şi, după privirea din ochii lui, nu părea să-i pese prea mult că acesta îi atârna pe un umăr neglijent. Intră repede în cameră şi în câteva secunde ea era în braţele lui. De fapt entuziasmul lui era atât de mare, încât Blair făcu un pas înapoi, se împiedică de tivul halatului şi căzu pe pat. Lee căzu odată cu ea pe patul moale şi cu fulgi de lebădă plutind în jurul lor începură să râdă, iar Lee se rostogoli cu ea în braţe, sărutând-o, gâdilând-o şi făcând-o pe Blair să scoată ţipete de plăcere. Halatul căzu, iar ea rămase în cămaşa subţire de satin, în timp ce el începu să-i sărute umerii, mormăind ca un urs şi făcând-o să râdă şi mai tare. Mâinile lui îi mângâiară coapsele în timp ce ea se împotrivea cu jumătate de gură fără să ştie de ce.

Telefonul de jos începu să sune înainte ca Joaca lor să se transforme în ceva serios.

— Ce-l asta? întrebă Blair ridicându-şi capul.

— Eu n-aud nimic, murmură Leander cu capul îngropat în gâtul ei şi coborând mai jos.

— E telefonul. Lee, trebuie să răspunzi. Cineva s-ar putea să fie bolnav şi să aibă nevoie de tine.

— Oricine deranjează un bărbat în noaptea nunţii lui merită tot ce-i mai rău.

Blair îl împinse.

— Lee, doar nu eşti serios. Când te-ai făcut doctor ai făcut-o pentru că voiai să-i ajuţi pe oameni.

— Dar nu în seara asta, nu acum.

Încercă să o ia din nou în braţe, dar ea se opuse şi afurisitul de telefon continuă să sune.

— De ce a trebuit să mă însor cu un medic? mormăi el în timp ce se ridică, aranjându-şi hainele şi privind-o pe Blair într-un fel care o făcu să râdă şi să-şi lase ochii în pământ. Să nu pleci. Mă întorc imediat, spuse el, apoi coborî. Imediat după ce-l ucid pe cel de la telefon.

De îndată ce ridică receptorul, operatoarea începu să vorbească.

— Nu-mi place deloc că trebuie să te deranjez tocmai în noaptea asta, începu ea, dar e tatăl tău şi spune că e urgent.

— Sper să fie, zise Lee.

Apoi ea îi făcu legătura lui Reed.

— Lee, îmi pare rău că te deranjez, dar e o urgenţă.

Elijah Smith e pe punctul de a muri de un atac de cord dacă nu vii imediat.

Leander trase aer în piept. „Elijah Smith” era codul lor pentru cazul în care apăreau necazuri la mină.

Reed îl informa adesea pe Lee la telefon când era la spital şi îşi făcuseră un cod al lor. Sărmanul domn Smith avusese de toate, de la intoxicaţii cu oţetar otrăvitor până la vărsat de vânt, dar atacul de inimă era ceva ce hotărâseră să folosească drept semnal pentru cel mai rău lucru ce se putea întâmpla: o răscoală.

Lee îşi ridică ochii spre tavan către camera în care îl aştepta mireasa lui.

— Cât timp am?

— Era nevoie de tine acum o oră. Lee nu te duce; altcineva poate prelua cazul.

— Da, ca, de exemplu, cine? se răsti Lee răzbunându-se pe

tatăl lui. Nimeni din afara taberelor de muncă nu ştia ce se petrecea înăuntru. Iar Lee se simţea responsabil pentru tulburările apărute din moment ce fusese cel care-i adusese pe sindicalişti.

— Am să vin cât de repede pot, spuse Lee înainte de a închide telefonul.

În timp ce urca scările, simţindu-se de parcă i s-ar fi întâmplat cel mai rău lucru din viaţă, îşi dădu seama că trebuia să-i ofere o explicaţie lui Blair pentru că pleca. Nu mai era un celibatar care nu trebuia să răspundă în faţa nimănui. Avea acum o soţie căreia trebuia să-i explice unde mergea. În clipa de faţă era atât de necăjit, încât nu se putea gândi la o minciună şi, Doamne fereşte, nu-i putea spune adevărul! Cu lipsa totală a lui Blair de instinct al conservării, fără îndoială că ar insista să-l însoţească. Şi atunci în afară de problemele ivite ar mai trebui să aibă şi grija ei.

Cel mai bun lucru era să plece repede de-acasă. Niciodată nu se mişcase atât de repede ca acum şi, având în vedere că i se înrouraseră ochii de lacrimi când o privi pe Blair cum stătea întinsă acolo în cămăşuţa aceea subţire prin care se zărea fiecare părticică din trupul ei încântător, ar fi trebuit să primească un premiu. Nu spuse decât că trebuia să plece şi că se va întoarce cât putea de repede. Alergă coborând scările în goană şi ieşi pe uşă înainte ca Blair să facă vreo mişcare.

Când ajunse la tatăl său acasă, se simţea la fel de mizerabil şi se gândea că, din partea lui, minerii n-aveau decât să se răscoale toată noaptea.

Reed îi spuse lui Lee că un informator le spusese paznicilor despre sindicalist şi că idiotul acela se întorsese în tabără fără Lee. Se strecurase prin spatele munţilor şi o făcea pe curajosul când paznicii aflaseră de existenţa lui. Acum gărzile înarmate îl căutau în fiecare casă, ameninţându-i pe oamenii nevinovaţi.

Leander trebuia să pătrundă în tabără şi, dacă îl putea găsi pe sindicalist înaintea paznicilor, atunci ar putea să-i salveze viaţa,

precum şi viaţa minerilor care erau acuzaţi pe nedrept că el îi aduseseră în tabără.

Lee ştia că el e singurul care poate face acest lucru şi începu să-şi pregătească trăsura.

— Dacă vine Blair, nici măcar să nu pomeneşti despre locul unde am plecat. Dacă-i spui că sunt la un bolnav o să vrea să ştie unde e şi o să vrea să mă ajute. Inventează ceva, dar indiferent ce faci să nu-i spui adevărul. Orice altceva în afară de adevăr pentru că altfel o să mă trezesc cu ea acolo şi o să trebuiască s-o salvez şi pe ea şi pe sindicalist.

Înainte ca Reed să apuce să-i întrebe pe fiul lui la ce anume se gândea de fapt, Lee dispăru într-un nor de praf, îndreptându-se spre taberele de muncă ale minerilor.

CAPITOLUL 19

Blair rămase cu gura căscată câteva minute bune după ce Leander plecă de acasă. Nu-i venea să creadă că într-o clipă fusese aici, iar în următoarea dispăruse.

Prima ei reacţie fu de furie dar pe urmă zâmbi. Trebuie să fi fost un caz serios dacă Lee plecase în noaptea nunţii, ceva asemănător cu o problemă de viaţă şi de moarte, dar şi ceva periculos, se gândi ea ridicându-se în capul oaselor. Dacă n-ar fi fost ceva serios, fără îndoială cu împuşcături sau răufăcători terorizând oamenii paşnici, atunci Lee ar fi luat-o cu el.

Blair dădu cuvertura la o parte şi se îmbrăcă repede în uniforma ei de medic. Leander se băgase în ceva periculos şi va avea nevoie de ajutorul ei.

Jos, luă telefonul. Mary Catherine era de serviciu la centrală în seara asta.

— Mary, unde a plecat Lee?

— Nu ştiu Blair-Houston, răspunse femeia. L-a sunat tatăl lui şi Leander a spus că vine. Nu ştiu asta pentru că aş fi ascultat la telefon. Niciodată nu fac aşa ceva.

— Dar dacă s-a întâmplat să auzi câteva cuvinte cam care ar fi acestea? şi nu uita că nu i-am spus nici acum mamei lui Jimmy Talbot cine i-a spart cea mai frumoasă cană de cristal.

Urmă o scurtă pauză până când Mary Catherine răspunse.

— Domnul Westfield a spus că un om, pe care eu nu-l cunosc, are un atac de inimă. Sărmanul! Aproape de fiecare dată când vorbesc la telefon domnul Westfield şi cu Leander pomenesc şi despre domnul Smith care are necazuri unul după altul. Luna trecută a avut cel puţin trei boli şi Caroline care e în tura de dimineaţa mi-a zis că domnul Smith a mai fost bolnav de două ori. Nu cred că o s-o mai ducă multă vreme dar pare să se

însănătoşească destul de repede după fiecare boală Trebuie să fie o persoană foarte importantă pentru Leander ca să te părăsească tocmai în noaptea nunţii Trebuie, Mary Catherine făcu o pauză ca să chicotească nepoliticos, să-ţi lipsească foarte mult.

Blair ar fi vrut să-i spună părerea ei despre faptul că trăgea mereu cu urechea la convorbiri dar se mulţumi să şoptească un „mulţumesc” şi puse receptorul jos, jurându-şi să nu mai spună niciodată nimic personal la telefon.

În grajdul din spatele casei, trăsura lui Lee dispăruse şi singurul cal aflat acolo era un armăsar ce o privea ameninţător, iar lui Blair nici prin cap nu-i trecea să-l încalece. Singurul mod de a ajunge acasă la socrul ei era să meargă pe jos. Aerul rece de munte îi dădu energie şi aproape că alergă pe străzile înguste până acasă la Westfield.

Trebui să bată cu putere în uşă ca să trezească pe cineva şi în sfârşit apăru o menajeră somnoroasă bombănind, iar în spatele ei Reed.

— Vino în bibliotecă, spuse Reed cu chipul având o culoare ciudat de cenuşie.

Era îmbrăcat, dar părea bătrân şi obosit. Blair era sigură că el stătea treaz pentru că era îngrijorat în legătură cu Leander. În ce naiba se mai băgase soţul ei, acum?

— Unde este? întrebă Blair, de îndată ce se aflară singuri în biblioteca bine luminată dar plină de fumul numeroaselor pipe fumate.

Reed stătea pur şi simplu acolo, iar trăsăturile lui începuseră să semene din ce în ce mai mult cu cele ale unui buldog.

— E în pericol, nu-i aşa? întrebă Blair. Ştiam eu că-i aşa. Dacă ar fi fost un caz obişnuit, m-ar fi luat şi pe mine cu el, dar cu acesta e ceva în neregulă.

Reed continuă să rămână tăcut.

— Telefonista mi-a spus că deseori merge să-l îngrijească pe

un anume domn Smith. Cred că aş putea afla unde locuieşte omul ăsta şi pot să merg şi din casă în casă şi să întreb dacă cineva l-a văzut pe Leander în seara asta. După cum îi ştiu eu, a plecat în goană ca de obicei şi sunt sigură că trebuie să-l fi văzut cineva.

Chipul lui Blair începu să semene cu cel al lui Reed, având o expresie foarte hotărâtă.

— Soţul meu e pe punctul de a intra în ceva periculos ca în ziua aceea când noi, cu bună ştiinţă, am intrat în bătălia aceea de la fermă, numai că, de data asta e singur. Eu cred că-l pot ajuta. S-ar putea să fie şi alţi răniţi şi dacă Lee păţeşte ceva, începu să se bâlbâie, va avea nevoie de ajutor. Dacă dumneata nu vrei să mă ajuţi, găsesc eu pe cineva.

Se întoarse cu spatele la ei, dând să plece. Reed rămase uimit câteva clipe. S-ar putea să nu-l găsească pe Lee dar cu siguranţă că ar agita apele, stârnind o grămadă de necazuri, confirmând suspiciunile oamenilor că se întâmplase ceva foarte important dacă el îşi părăsise mireasa în noaptea nunţii. Şi, bineînţeles, oamenii vor auzi despre agitaţia de la mină şi nu va dura mult până să înţeleagă legătura dintre Leander şi ceea ce se întâmpla acolo. Trebuia să-i spună ceva lui Blair care s-o oprească acum şi aici, ceva atât de îngrozitor încât s-o facă să meargă acasă şi să nu mai trezească oraşul, căutându-l pe Leander. La naiba, de ce nu s-o fi însurat Leander cu Houston? Ea niciodată nu ar fi pus întrebări în legătură cu deplasările soţului ei.

— Există o altă femeie, o trânti Reed înainte de a apuca să se gândească foarte bine la ceea ce face.

Nici propria lui soţie nu putuse fi oprită de minte, altceva decât de gândul că dragostea lui ar putea fi îndreptată asupra altcuiva. De ce oare femeile nu se simţeau niciodată în siguranţă când erau iubite?

Blair ar trebui cu siguranţă să-şi dea seama când Lee trecuse prin atâtea pentru a-i dovedi cât de mult o iubeşte.

— O femeie? întrebă Blair, întorcându-se către el. De ce s-ar duce la o altă femeie? E bolnavă? Cine este domnul Smith şi de ce este mereu bolnav? Unde este soţul meu?

— Păi... hm... femeia asta a încercat să se omoare din cauza căsătoriei lui Lee, spuse Reed, dându-şi seama că orice relaţii cu fiul lui se terminaseră pentru că Lee nu-l va ierta niciodată pentru aşa ceva cât timp vor mai trăi de acum încolo.

Blair se aşează, sau mai degrabă se prăbuşi pe un scaun.

— Deci o femeie de genul acesta, şopti ea.

Cel puţin îi îndepărtase gândurile de la domnul Smith, se gândi Reed, în timp ce blestema toate centralistele din lume.

— Dar cum rămâne cu Houston? A fost logodit cu ea. Cum putea să fie îndrăgostit de altcineva?

— Lee... hm, a crezut că femeia asta murise. Pe masă, în faţa lui Reed se afla un ziar, iar pe prima pagină era un articol despre o bandă de răufăcători care operaseră în zona oraşului Denver, iar acum începuseră să se deplaseze spre sud. Şeful bandei era o femeie, o franţuzoaica.

— A cunoscut-o la Paris şi a fost marea dragoste a vieţii lui, dar el a crezut că a fost ucisă. Bănuiesc însă că n-a fost pentru că a venit în Chandler să-l găsească.

— Când?

— Când ce?

— Când a venit femeia asta în Chandler?

— Oh, acum luni de zile, spuse Reed improvizând de zor. Dar cred că ar fi mai bine să-l laşi pe Lee să-ţi spună restul. Eu cred că dea am spus prea mult.

— Dar dacă a venit acum câteva luni de ce Leander a continuat să rămână logodit cu sora mea?

Reed îşi ridică ochii spre cer şi din nou atenţia îi fu atrasă de ziar.

— Ea, femeia asta pe care o iubise el era... implicată în ceva

cu care Lee nu era de acord. Trebuia să facă oarece ca să-şi ia gândurile de la ea.

— Şi sora mea i-a distras atenţia iar mai târziu eu însămi.

Trase aer adânc în piept.

— Deci el era îndrăgostit de această femeie, a crezut că a murit şi s-a întors în Chandler, cerând-o în căsătorie pe Houston. Şi atunci când am apărut eu, o geamănă era la fel de bună ca şi cealaltă şi bineînţeles că onoarea l-a făcut să se simtă obligat faţă de mine. Asta explică de ce s-a însurat cu o femeie pe care n-o iubea. Aşa este?

Reed îşi băgă un deget pe sub gulerul cămăşii care devenise brusc prea strâmt, înecându-l.

— Bănuiesc că e o explicaţie la fel de bună ca oricare alta, spuse el cu glas tare, apoi mormăi: acum va trebui să-i explic eu fiului meu. Blair îşi simţea picioarele grele când ieşi, îndreptându-se către casă. Reed îl chemase pe băiatul de la el de la grajduri ca s-o conducă pe Blair acasă dar ea îl refuzase. Aceasta era noaptea nunţii ei şi ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite din viaţa ei dar, dacă nu o putea petrece cu soţul ei, cu siguranţă că nu dorea s-o petreacă cu niciun alt bărbat.

Iar fericirea ei se transformase într-un coşmar.

Cum trebuia să mai fi râs Leander de ea când îi spusese că ea spera ca mariajul lor să meargă. Lui nu-i păsase cu cine se însoară. Houston era frumoasă şi ar fi fost o soţie foarte bună pentru un medic, dar Houston era prea rece, aşa că atunci când Blair sărise în pat cu el din prima seară petrecută împreună, se hotărâse să se însoare cu ea. Ce conta când inima lui era deja dată unei alte femei?

— Iat-o! se auzi glasul unui bărbat din spatele lui Blair.

Tocmai se lumina de ziuă şi ea văzu un om scund călare, arătând către ea. Câteva clipe Blair avu un sentiment de mândrie că deja era recunoscută pe străzi ca doctor. Se opri şi-şi ridică

privirea către omul călare şi ceilalţi trei din spatele lui.

— E cineva rănit? întrebă ea. Nu am la mine trusa medicală, dar dacă mă duceţi până acasă o pot lua şi apoi vă însoţesc.

Călăreţul păru şocat pe moment.

— Dacă îl preferaţi pe soţul meu nu ştiu unde este, spuse ea cu amărăciune în glas. Cred că va trebui să vă mulţumiţi cu mine.

— Ce tot vorbeşte asta acolo, Cal? întrebă un bărbat din spate.

Cal ridică mâna.

— Nu, nu-l vreau pe soţul dumitale. Mă mulţumesc cu dumneata. Vrei să mergi călare cu mine?

Blair apucă mâna călăreţului şi-l lăsă s-o urce în şa în faţa lui.

— Casa mea este, spuse ea arătându-i direcţia dar el n-o lăsă să sfârşească.

— Ştiu unde e casa dumitale domnişoară Cu-Nasul-pe-Sus-Chandler. Sau acum eşti doamna Taggert, bănuiesc.

— Ce-i asta? spuse Blair uluită. Eu nu sunt…

Dar călăreţul îi acoperi gura cu palma şi ea nu mai putu să spună nimic.

* * *

Leander îşi duse mâna la spate şi încercă să-şi găsească o poziţie mai comodă pe capra căruţei ce se zguduia la fiecare mişcare. Trebuia să recunoască faptul că începuse să-şi cam plângă de milă.

Noaptea trecută ar fi trebuit să şi-o petreacă în braţele soţiei lui, într-un pat moale, făcând dragoste, râzând împreună şi căutând să se cunoască mai bine unul pe celălalt. În loc de asta coborâse pe coasta unui munte şi apoi o urcase din nou cu un om pe jumătate inconştient purtat pe umeri.

Când ajunsese la mină, noaptea trecută, porţile erau închise şi

nu se zărea niciun paznic, dar auzise strigăte în tabără şi nişte femei ţipând furioase. Îşi ascunse calul şi trăsura printre copaci şi urcă pe munte, coborând apoi pe un povârniş şi intră în tabără prin spate. Alergă la adăpostul întunericului printre case până la cea a minerului care ştia că şi-ar asuma riscul de a-l adăposti pe sindicalist.

Soţia minerului era înăuntru frângându-şi mâinile de teamă pentru că paznicii căutau în fiecare casă. Iar sindicalistul era ascuns în spatele magaziei, era rănit şi gemea. Nimeni nu îndrăznea să meargă la el pentru că dacă ar fi fost găsit asta ar fi însemnat moarte pentru cel aflat lângă el. Dacă paznicii îşi continuau căutarea şi nu găseau nimic, nicio urmă de agitator, atunci nu le vor face niciun rău minerilor, dar dacă îl găseau… Femeia îşi acoperi faţa cu mâinile. Dacă sindicalistul era găsit fi ci, ea şi cu familia ei vor fi aruncaţi afară din tabără fără niciun ban şi fără niciun loc de muncă.

Lee încercă s-o încurajeze cu câteva cuvinte dar nu mai pierdu timpul vorbind. Merse în spatele casei, printre tufişuri, şi-l luă în spate pe bărbatul scund şi îndesat începând drumul greu şi cumplit de dificila sarcină de a-l scoate pe rănit din tabără. Singura cale de a-l scoale era de a urca direct pe coasta muntelui şi aşa procedă şi Lee.

Trebui să se oprească de câteva ori ca să se odihnească dar ca să şi asculte în jur. Sunetele de jos păreau să se fi mai liniştit. Întotdeauna în taberele de muncă ale minerilor erau foarte multe localuri, iar deseori bărbaţii îşi cheltuiau banii pe băutură. Acum Lee îi auzea pe cei beţi cântând, în timp ce se îndreptau pe şapte cărări către casă, fără să ştie probabil că toate casele lor erau percheziţionate, aşa după cum aveau dreptul reprezentaţii proprietarului minei.

Lee se opri pe creasta muntelui încercând să vadă la lumina lunii rănile sindicalistului. Începuse din nou să sângereze când Lee

îl mişcase din loc.

Lee îi pansă rănile cât de bine putu pentru a-i opri sângerarea, apoi trecu muntele, coborând către locul unde-şi ascunsese trăsura şi calul.

Nu-l putea pune pe rănit în ascunzişul incomod din spate aşa că îl sprijini de el, mergând cât de atent putea.

Se îndreptă către nord spre Colorado Spring, Nu se putea întoarce cu el în Chandler unde s-ar fi iscat numeroase întrebări despre cine era şi unde fusese rănit. Lee nu dorea să rişte să fie descoperit. N-ar mai fi putut ajuta pe nimeni după aceea dacă asupra lui ar fi planat o suspiciune cât de mică.

La periferia oraşului, locuia un prieten de-al său. Un doctor care, de obicei, nu punea prea multe întrebări. Lee îl puse pe rănit pe masa de operaţie a medicului şi mormăi ceva despre faptul că-l găsise pe drum. Bătrânul doctor se uită la Lee şi spuse:

— Credeam că ieri te-ai însurat. Ai ieşit în noaptea nunţii să cauţi muribunzi pe drum? înainte ca Lee să-i poată răspunde, bătrânul continuă: Să nu-mi spui nimic ce nu vreau să ştiu. Hai să ne uităm la el.

Acum, pe drumul de înapoiere către Chandler, la ora două după-amiază, Lee nu mai simţea oboseala. Nu dorea decât să mănânce. Să doarmă şi s-o vadă pe Blair. Câteva ore se tot gândise la o istorie plauzibilă pe care să i-o poată spune despre unde fusese.

Se gândise să-i spună că fusese chemat în urma unor împuşcături între membrii unei bande şi că nu voise să-i rişte viaţa luând-o cu el ca să nu fie rănită.

Avea un sâmbure de adevăr această poveste şi credea că va reuşi să scape cu atât. Se ruga numai ca ea să nu înceapă să-l chestioneze de ce nu putuseră să se ducă alţi medici din Chandler. De asemenea, în ziare nu se va scrie nimic despre nici un incident cu arme de foc. În cel mai rău caz, intenţiona să se arate jignit

neîncrederea ei şi să-i demonstreze că astfel căsătoria lor va începe cu stângul.

Acasă, aproape că se simţi uşurat când n-o găsi pe Blair. Era prea obosit pentru a fi convingător în minciunile lui. Îşi făcu un sandviş cu şuncă şi urcă în dormitor. Camera era deranjată, cu patul nefăcut şi hainele lui Blair zvârlite anapoda în jur. Se uită în şifonier, văzu că lipseşte uniforma ei şi-şi dădu seama că plecase la spital. Va trebui să discute cu membrii consiliului din nou ca să-i permită să lucreze acolo. Ultima dată le promisese că va accepta orice tură numai să-l lase s-o aducă în sala de operaţii. Lucrase aproape non-stop dar meritase efortul, în final o câştigase pe Blair.

Mâncă jumătate din sandviş, se târî în pat, luă în braţe cămaşa de noapte a lui Blair şi adormi.

Când se trezi era ora opt şi-şi dădu seama imediat că în continuare casa era pustie, începând imediat să-şi facă griji. Unde era Blair? Ar fi trebuit să se întoarcă de la spital până acum. Când Leander se ridică, începând şi mănânce cealaltă jumătate de sandviş aflată lângă pat, zări jos în şifonier trusa ei medicală.

Preţ de o clipă i se opri inima. Niciodată ea nu ar fi plecat de acasă fără trusă. Era de mirare că nu o luase cu ea şi când păşise către altar pentru a se căsători cu el.

Dar acum aceasta era jos pe podea.

Aruncă sandvişul jos şi alergă prin casă strigând-o. Poate că se întorsese în timp ce el dormea şi i se păruse doar că era pustie casa. Îi trebuiră doar câteva minute ca să-şi dea seama că ea nu era nicăieri de găsit.

Merse la telefon şi-i ceru centralistei să-i dea spitalul. Nimeni n-o văzuse pe Blair acolo de la nuntă. După ce trebui să îndure câteva glume proaste pe tema faptului că Blair îşi dăduse seama de greşeală şi-l părăsise, Lee puse receptorul jos.

Imediat telefonul începu să sune.

— Leander, spuse Caroline, telefonista din tura de dimineaţă,

Mary Chaterine mi-a spus că Blair l-a sunat pe tatăl tău aseară imediat după ce ai plecat să-l tratezi pe sărmanul domn Smith. Poate că ştie el unde este.

Lee îşi muşcă limba ca să nu-i spună lui Caroline şi înceteze a mai trage cu urechea dar poate că de această dată exista un motiv de a-i fi recunoscător.

— Mulţumesc, spuse el, şi merse să-şi înşeueze armăsarul pentru a ajunge acasă la tatăl său în timp record.

* * *

— Ce i-ai spus?! urlă Lee la tatăl lui.

Reed păru să se facă mic în faţa mâniei fiului său.

— Trebuia să inventez ceva imediat. Şi singurul lucru la care m-am putut gândi şi care garanta faptul că nu se va lua după tine era o poveste în legătură cu o altă femeie. Din câte am auzit în legătură cu ultimele voastre escapade împreună, cred că nici focul nici gloanţele şi nici alte necazuri n-ar fi împiedicat-o să pătrundă în miezul problemelor.

— Ai fi putut inventa altceva, orice altceva în afară de aşa-zisa mea dragoste adevărată şi de faptul că m-am însurat cu Blair pentru că am pierdut femeia iubită.

— Foarte bine, dacă eşti atât de deştept, spune-mi tu ce ar fi trebuit să-i spun ca s-o împiedic să te urmeze.

Lee deschise gura dar o închise la loc. Dacă Reed i-ar fi spus despre un dezastru, fără îndoială că Blair i-ar îi venit în ajutor. Ştia că gloanţele care ar fi zburat în jurul ei n-ar fi putut-o opri.

— Şi acum ce să fac? Să-i spun că tatăl meu e un mincinos şi că nu există nicio altă femeie?

— Şi atunci unde-ai fost în noaptea nunţii? În afară de faptul că te-ai căţărat pe un munte şi ai cărat în spinare un sindicalist ducându-l undeva la loc sigur? Ce o să facă soţioara ta data

viitoare când ai să mai fii chemat?

Lee scoase un geamăt.

— Probabil o prostie, ceva de genul de a se ascunde în trăsura mea şi de a se alătura oricărui tărăboi iscat. Şi acum ce să fac?

— Poate că mai întâi ar trebui să o găsim, spuse Reed. O să începem s-o căutăm cât de discret posibil. Doar nu dorim să afle oraşul că a plecat pentru că se vor isca întrebări.

— N-a plecat, se răsti Lee. Ea a…

Dar nu ştia unde este.

CAPITOLUL 20

Leander şi tatăl său o căutaseră pe Blair toată noaptea. Leander ştia că atunci când e supărată Blair se plimbă, aşa că măturară străzile de la un capăt la altul dar ea nu era nicăieri de găsit.

Dimineaţă se hotărâră să răspândească zvonul că plecase pentru o urgenţă medicală fără să spună nimănui unde anume şi că Leander era îngrijorat pentru ea. Cel puţin această poveste le permitea să întrebe de ea pe faţă.

Apărură câteva ironii la adresa lui Leander că îşi pierduse soţia în prima zi de după căsătorie, dar el reuşi să le suporte fără prea mare dificultate. Singura lui grijă era Blair şi unde putea ea să fie. Era atât de încăpăţânată şi aveau atât de puţine lucruri în comun pe care să-şi poată baza căsătoria încât îi era teamă că s-a întors la unchiul ei din Pennsylvania şi că n-o s-o mai poată convinge să se întoarcă niciodată. Trecuse printr-un adevărat iad încercând s-o facă să se mărite cu el şi în mod sigur nu mai dorea să mai treacă încă o dată prin aşa ceva pentru a o convinge să trăiască alături de el.

Spre după-amiază se simţi extenuat şi se prăbuşi pe patul în continuare nefăcut, adormind. Va trebui să-i telegrafieze doctorului Henry Blair a doua zi dimineaţă, şi să-i transmită s-o ţină pe Blair acolo până când ajunge el s-o ia.

Se trezi cu o mână care-l scutura de umeri.

— Westfield! Trezeşte-te.

Cu greutate, Lee se întoarse şi-l văzu pe Kane Taggert stând în picioare lângă el cu o expresie de furie întipărită pe faţă. În mână avea o hârtie.

— Unde e soţia ta?

Lee se ridică în capul oaselor şi-şi trecu mâna prin păr.

— Cred că m-a părăsit, spuse el.

N-avea niciun rost să mai ascundă adevărul. Curând va afla tot oraşul.

— Aşa mi-am zis şi eu. Ia uită-te la asta.

Îi puse lui Lee în mână o bucată de hârtie ruptă şi murdară. Pe ea era scris un mesaj cu litere de tipar.

„O avem pe soţia ta. Lasă mâine la Tipping Rock cincizeci de mii de dolari. Dacă nu, ea moare”.

— Au răpit-o pe Houston? întrebă Leander. Îmi iau puşca şi merg cu tine. Ştii cine sunt autorii? I-ai spus şerifului?

— Stai puţin, spuse Kane, aşezându-şi trupul voinic pe marginea patului. Houston e bine. Noi am fost plecaţi de când a avut loc nunta. Doar ce ne-am întors azi-dimineaţă şi asta era pe birou în corespondenţa mea.

Lee se ridică de parcă ar fi fost lovit de trăsnet.

— Atunci înseamnă că au răpit-o pe Blair. Mă duc să-l iau pe şerif sau… Omul ăla n-o s-o găsească niciodată. Mă duc chiar eu şi…

— Ai răbdare puţin. Trebuie să ne gândim. Când m-am întors azi-dimineaţă mă aştepta un om, venit tocmai de la Denver, care pe drum a fost jefuit de o nouă bandă ce se pare că şi-a mutat cartierul general în apropiere de Chandler. Omuleţul ăsta era tare necăjit, spunând că toţi cei din Vest sunt nişte răufăcători şi că au ajuns să captureze chiar şi femei. Se pare că l-a auzit pe unul dintre bandiţi, ce venise călare, în timp ce avea loc jaful, spunând că au pus mâna pe „ea”. Asta s-ar putea să fie soţia ta.

Leander se îmbrăcă punându-şi o pereche de pantaloni, o cămaşă groasă de bumbac şi un pistol în centura de pe şolduri. Ceva din furia iniţială dispăruse şi începu să se gândească.

— Unde a fost atacat omul acela? Am să încep să caut de acolo.

Kane se ridică iar Lee aruncă doar o singură privire asupra

hainelor lui de lucru.

— Bănuiesc că asta e şi treaba mea. De fapt banii mei îi vor şi cred că o au ostatecă pe soţia mea.

El se uită către Lee cu colţul ochiului.

— Când am văzut biletul şi mi-am dat seama că o au pe Blair, am crezut că oraşul ăsta va fi întors cu susul în jos căutând-o dar, din câte-mi pot da seama, nimeni nu ştie că ea lipseşte. Cred că ai un motiv întemeiat să păstrezi tăcerea în legătură cu problema asta.

Lee vru să-i spună că nu voia să-i îngrijoreze inutil pe prietenii ei dar renunţă la idee.

— Da, spuse el dând din cap, există un motiv. Aşteaptă, dar Taggert nu mai spuse nimic.

— Ştii să tragi cu arma? Să mergi călare?

Kane scoase un mormăit ca de urs.

— Houston n-a reuşit să mă civilizeze chiar atât de mult. Şi nu uita că eu am crescut aici. Cunosc zona şi cred că ştiu şi unde se ascund. La douăzeci de mile de aici este un intrând în canion care nu se vede din afară. Poţi să treci pe lângă el şi nici să nu-l zăreşti. M-am adăpostit acolo odată în timpul unei furtuni.

Pentru o clipă Lee avu un moment de ezitare. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, nu ştia dacă poate avea sau nu încredere în el. Ani de zile auzise tot felul de zvonuri despre modul ilegal în care Kane acţiona pentru a obţine bani şi că pentru el nimic altceva nu conta decât banii. Dar iată-l acum că venise să-i ofere ajutorul, şi mai mult, gata să-i respecte secretul, indiferent care ar fi fost acesta.

Lee îşi legă cureaua centurii de picior.

— Ai o armă cu tine?

— Am destule pentru o mică armată afară pe cal şi mai am şi cei cincizeci de mii pe care i-au cerut. Mai degrabă le dau banii decât să risc trăgând cu arma în jurul unei femei, spuse el zâmbind. La urma urmei, acum vreo două zile, era gata să se

mărite cu mine.

La început, Lee nu-şi dădu seama la ce se referă, dar după aceea îi zâmbi şi el drept răspuns.

— Mă bucur că s-a rezolvat până la urmă.

Kane îşi trecu o mână peste bărbie, părând să se amuze de ceva tainic.

— Şi eu. Mai mult decât îţi închipui.

După un sfert de oră se aflau în şa cu genţile pline de mâncare pe drumul ce ieşea din oraş.

Lee lăsase un mesaj centralistei să-i spună tatălui său că plecase s-o consulte pe doamna Smith. Nu mai stătuse să asculte murmurele de compasiune ale centralistei în legătură cu sărmana familie Smith.

După ce ieşiră din oraş, porniră în galop, calul puternic al lui Lee înghiţind kilometri după kilometri. Armăsarul lui Kane era un animal magnific ce ducea în spinare cele aproximativ o sută douăzeci şi cinci de kilograme cu destulă uşurinţă. Gândurile lui Lee erau îndreptate numai asupra lui Blair, sperând să o găsească teafără şi nevătămată.

* * *

Blair se luptă cu frânghiile ce o ţineau legată de scaunul masiv de stejar. Reuşise să scape o dată astfel încât ei o legaseră de scaun, iar cu o zi în urmă, reuşise să răstoarne scaunul dar, înainte de a se putea debarasa de el, femeia aceea intrase în încăpere şi ordonase ca scaunul să fie bătut în cuie pe podea. Blair stătu acolo ore în şir privind-o pe femeia ce îi comanda pe bărbaţi.

Se numea Françoise şi era căpetenia bandiţilor. Era înaltă şi drăguţă, suplă, cu un păr negru şi lung de care era foarte mândră, avea un pistol la centură şi era mai deşteaptă decât toţi bărbaţii din bandă luaţi la un loc.

Iar Blair îşi dădu imediat seama că aceasta era femeia pe care o iubea Leander.

Tot ceea ce-i spusese Reed se potrivea. Era franţuzoaică şi vorbea cu un accent atât de puternic, încât uneori oamenii ei abia reuşeau s-o înţeleagă şi era implicată în ceva cu care Lee nu putea fi de acord. Blair nu se putu împiedica să nu simtă cum părerea ei despre Lee scăzu pentru că el iubea o femeie capabilă de o asemenea necinste.

Stătea pe scaunul acela tare şi o privea pe femeie cu o ostilitate deloc ascunsă. Din cauza ei niciodată soţul ei nu-i va aparţine în întregime pentru că niciodată nu-i va putea şterge din minte amintirea trecutului. Poate că bărbaţilor le plăcea ideea de a iubi o răufăcătoare. Poate că Leander va dori să-şi îngrijească inima zdrobită toată viaţa.

Femeia rămase în picioare în faţa ei câteva clipe, privind ochii strălucind de ură ai lui Blair pe deasupra căluşului. Apoi trase un scaun de sub o masă veche şi se aşeză în faţa ei.

— Jimmy, scoate-i căluşul, strigă ea bărbatului voinic ce se afla în permanenţă în preajma ei. Bineînţeles cuvintele fură rostite cu un puternic accent franţuzesc.

După ce acesta îşi îndeplini sarcina, femeia îi făcu semn să plece, rămânând singure.

— Acum vreau să ştiu de ce te uiţi la mine cu atâta ură. La bărbaţi nu te uiţi aşa. Asta pentru că eu sunt femeie şi tu nu eşti de acord ca o femeie să fie atât de pricepută ca mine?

— Pricepută? Asta numeşti tu pricepere? întrebă Blair, mişcându-şi maxilarul înţepenit. Dacă bărbaţii sunt atât de proşti încât nu-şi pot da seama ce zace într-o femeie ca tine, asta nu înseamnă că şi eu sunt la fel. Ştiu cine eşti.

— Mă bucur că ştii, dar nu cred că am minţit pe cineva în legătură cu asta până acum.

— Pentru început ai putea să încetezi să mă minţi pe mine.

Ştiu totul despre tine.

Ridică într-un fel capul şi reuşi să arboreze o expresie de mândrie.

— Sunt soţia lui Leander.

Blair trebui să recunoască faptul că femeia era o bună actriţă. Pe chipul ei se succedară mai multe emoţii de la nedumerire la neîncredere şi în final amuzament.

Femeia se ridică cu spatele la Blair.

— Ah, Leander, spuse ea în sfârşit. Drăguţul de Leander!

— N-ai motive să fii atât de arogantă şi de trufaşă, se răsti Blair la ea. Poate crezi că o să fie mereu al tău, dar eu am să-l fac să uite tot ceea ce s-a întâmplat între voi doi.

Când femeia se întoarse cu faţa la Blair, chipul ei era serios.

— Cum ar putea să uite? Nimeni nu ar putea uita aşa ceva. Asta se întâmplă doar o dată în viaţă. Deci s-a însurat cu tine. Acum cât timp?

— Acum două zile. Ar trebui să ştii din moment ce şi-a petrecut noaptea nunţii cu tine. Spune-mi, cum ai încercat să te sinucizi? Pari să-ţi fi revenit destul de bine. Poate că a fost doar o înscenare pentru a-i câştiga simpatia şi nu o încercare adevărată de sinucidere. Nu-mi pot închipui că eşti în stare să renunţi atât de uşor atunci când este vorba despre cineva ca Leander.

— Nu, spuse ea încet. N-am vrut să-l pierd pe Leander, dar nici nu voiam să aibă parte de el altcineva. Ţi-a spus de ce nu mai suntem împreună?

— Nu mi-a spus niciun cuvânt despre tine. După ce a aflat ce-ar devenit sunt sigură că nici nu mai suportă să se gândească la tine. Reed mi-a spus. Dar probabil că nu-l cunoşti pe tatăl lui Lee, din moment ce nu eşti genul de femeie pe care un bărbat s-o poată aduce acasă pentru a-i cunoaşte familia. Lee a crezut că ai murit şi a plecat de la Paris crezând că eşti moartă. S-a întors în Chandler.

Blair se gândi la toate întâmplările pe care el i le povestise

despre perioada petrecută în Europa şi niciodată nu făcuse nicio aluzie la vreo altă femeie. Poate că era un subiect prea dureros pentru el ca să-l discute.

— Am să-i câştig, spuse Blair. Este soţul meu şi nici tu. Nici altcineva n-o să mi-l ia. O să vină după mine şi poate ai să-l vezi din nou, dar să ştii că n-ai nicio şansă.

— Deci la Paris? spuse femeia zâmbind. Poate că acest Leander Taggert şi cu mine…

— Taggert? Pe Leander nu-l cheamă Taggert. Houston s-a măritat cu Tag…

Se opri brusc. Era ceva în neregulă aici dar nu-şi dădea seama ce anume.

Françoise îşi apropie faţa de Blair.

— Cum te cheamă?

— Doctor Blair Chandler Westfield, spuse ea încruntându-se.

Imediat, femeia se răsuci pe călcâie şi ieşi din cabană. Blair se lăsă în scaun. Erau aici deja de două zile şi nu prea dormise fără a mai vorbi de mâncare şi începea să aibă probleme, neînţelegând ce se întâmplă.

După ce o luaseră, o legaseră la ochi şi-i puseseră un căluş, merseseră călare ore în şir. Cea mai mare parte a timpului se concentrase pentru a-i ţine departe mâinile cowboyului ce călărea în spatele ei ca să n-o iute. Îl tot şoptea la ureche că îi era „datoare”. Oricât se chinuia, Blair nu reuşea să-şi amintească să-l mai fi întâlnit vreodată sau să-i fi făcut ceva.

Se mişcase în şa cât de mult putuse pentru a scăpa de el şi când calul începuse să devină neliniştit şi să se cabreze ceilalţi oameni îi spuseseră celui din şa s-o lase în pace pentru că ea îi aparţinea lui Frankie.

Ideea îi dăduse lui Blair fiori pe şira spinării. Cine naiba era Frankie şi ce voia de la ea? Încă mai spera că ei să fi avut nevoie de serviciile ei medicale dar, din moment ce n-o lăsaseră să-şi ia

trusa, se îndoia că aceasta era realitatea.

Când îi scoseseră eşarfa de pe ochi, se afla în faţa unei cabane părăsite ce avea veranda laterală distrusă din cauza unui stâlp căzut. În jurul ei se aflau şase bărbaţi, toţi mici de statură şi neghiobi, exact ca acela care o luase pe ea. În dreapta ei se afla un mic ţarc şi încă alte câteva acareturi împrăştiate ici şi colo. Şi totul era înconjurat de jur împrejur de ziduri înalte de piatră stâncoasă. Aceşti pereţi albi de stâncă îi apărau şi îi ascundeau, exact ca un fort. Pe moment Blair nu putu să zărească nici măcar intrarea în canion dar îşi dădu seama că trebuie să fi fost foarte îngustă putând fi uşor ascunsă vederii de către cabana din lemn.

Dar curând îşi pierdu interesul faţă de împrejurimi pentru că pe verandă apăru Frankie, franţuzoaica care era dragostea vieţii soţului ei. Ura, furia şi gelozia se combinaseră împreună lăsând-o pe Blair fără cuvinte, în timp ce căsca ochii la această femeie ce era căpetenia acestei bande de netoţi.

Cineva o împinse pe Blair în cabană; un loc întunecos şi murdar cu două încăperi, într-una aflându-se o masă şi câteva scaune rupte, iar în cealaltă un pat. Proviziile se aflau pe jos în încăperea principală.

În primele douăzeci şi patru de ore nu o păziseră în mod deosebit pe Blair, dar după patru încercări nereuşite de evadare, aproape că reuşise una din ele, o legaseră de scaunul pe care-l bătuseră în cuie de podea.

Acum încheieturile mâinilor îi erau rănite de frânghia groasă din cauza încercărilor prelungite de a şi-o desface, iar Frankie se gândise că puţină mâncare o va face să stea locului şi să nu mai încerce să escaladeze din nou peretele de stâncă ce îi apăra de nepoftiţi.

Blair nu era sigură că mintea ei funcţiona normal, Era mult timp de când nu mai dormise şi nu mai mâncase şi mai era şi femeia asta îngrozitoare, iubita soţului ei. Pe de o parte considera

că şi Leander făcea parte din această conspiraţie, pe de alta însă era de părere că Frankie făcuse totul de una singură pentru că dorea să-l revadă pe Leander. Şi dacă Lee o va vedea din nou, o va mai dori pe ea sau de data asta va rămâne alături de femeia pe care Reed o numise adevărata şi singura lui dragoste? Bineînţeles, doar Leander o părăsise în noaptea nunţii pentru a se duce la această femeie. Deci avea o asemenea putere asupra lui. Deci dacă cumva Leander se ascundea pe undeva prin spatele cabanei şi el era cel care aranjase totul astfel încât să poată rămâne împreună cu Frankie?

Pe chipul lui Blair se scurgeau lacrimi când Frankie intră în încăpere cu omul care o răpise pe Blair, ducându-l de urechi de parcă era profesoara lui. Pe faţa băiatului se vedeau urme roşii unde fusese pălmuit.

— Ea este? îl întrebă Frankie pe băiat. Tu eşti cel care spune că ştie. O cunoşti sau m-ai minţit ca să plăteşti o poliţă veche?

— Ea este. Jur că e ea. Soţul ei m-a aruncat în mizerie şi are milioane de dolari.

Frankie dezgustată îl împinse pe băiat deoparte.

— Ce proastă am putut să fiu să trimit un băiat ca să facă o treabă de bărbat! Vezi asta?

Îi puse sub nas un ziar rupt.

— Sunt gemene identice. Una e măritată cu un bogătaş, cealaltă este…

Se întoarse încruntată către Blair, care asculta cu ochii măriţi de uimire.

— Şi cealaltă este soţia scumpului meu Leander.

Blair era mult prea necăjită, înfometată şi obosită, înclinată să creadă ceea ce considera că e adevărat, ca să-şi mai poată da seama de sarcasmul din glasul femeii.

— Ieşi de aici, ţipă franţuzoaica la băiat. Lasă-mă să mă gândesc la ce trebuie făcut.

Poate că s-ar fi gândit mai iute dacă ar fi ştiut că în clipa aceea un bărbat stătea întins pe burtă pe stânca de deasupra cu puşca îndreptată asupra ei şi cu încă trei arme încărcate alături. Iar un alt bărbat aştepta la intrarea canionului pentru a primi un semnal de la cel de deasupra.

CAPITOLUL 21

Blair era sigură că niciodată până acum nu trăise o asemenea stare de disperare. Poate că era o combinaţie de foame, sete şi teamă care însă îi crea o stare ciudată ce o făcea să se gândească la faptul că foarte puţini oameni din viaţa ei o iubiseră cu adevărat. Tatăl ei vitreg o urâse dintotdeauna, iar la şcoală singurul bărbat, ce păruse cu adevărat interesat de ea, o părăsise în cele din urmă, pentru a nu mai vorbi despre soţul ei, ce era de fapt îndrăgostit de o altă femeie, şi aşa fusese întotdeauna. Nici nu mai credea că l-ar putea recâştiga înapoi. Înapoi? De la bun început el nu fusese al ei.

— Trebuie să merg la toaletă, îi spuse ea lui Françoise care îl trimisese pe unul dintre bandiţi să o însoţească şi Blair îl surprinsese uitându-se înăuntru printr-o gaură.

— De data asta am să merg eu cu tine, spuse franţuzoaica, dezlegându-i mâinile lui Blair.

Când se ridică, pe Blair o apucă ameţeala şi începu să se clatine pe picioare. Lipsa circulaţiei îi amorţise mâinile şi picioarele.

— Haide, spuse femeia, împingând-o pe Blair. Nu păreai prea obosită când ai încercat să te caţeri pe pantele aceia.

— S-ar putea ca tocmai asta să fie cauza, spuse Blair în timp ce femeia o apucă de braţ şi aproape că o târî afară din cabană.

Dependinţele se aflau lângă intrarea în canion de parcă cineva ar fi avut de gând să facă de pază din locui acela sordid. Blair intră, iar Françoise rămase afară cu puşca pe umăr să facă de pază.

Blair abia închisese uşa când auzi un ţipăt înfundat. Curioasă dar şi înfricoşată că se întâmplase ceva îngrozitor, se aplecă să se uite prin gaură.

În clipa următoare uşa se zgudui din ţâţâni şi pentru că era încuiată ea se trezi proiectată în partea opusă de forţa unui pumn

enorm ce pătrunsese prin scândurile vechi ale uşii. Nu apucă să se ridice şi să caute o armă cu care să se apere că de afară se auzi zgomotul împuşcăturilor.

Mâna care pătrunsese prin uşă pipăi după zăvor şi-l trase, Blair se pregăti să sară asupra bărbatului care încerca s-o scoată de acolo.

Când uşa se deschise, sări aterizând la pieptul uriaş al lui Kane Taggert.

— Opreşte-te! strigă el când ea începu să-l lovească cu pumnii. Haide să ieşim de-aici încă un minut şi ei îşi vor da seama că ai dispărut.

Blair tăcu şi se uită la Françoise pe care Taggert o ţinea sub braţ ca pe un sac de făină.

— E rănită?

— Doar o vânătaie în bărbie. O să-şi revină peste puţin timp. Fugi!

Blair alergă prin culoarul îngust, ferindu-se de gloanţele ce păreau să vină de pretutindeni, în spatele ei se afla corpul solid al lui Kane şi se întreba oare cine trăgea de pe stâncile de deasupra.

Se rugă să nu fie Houston.

Kano aruncă trupul inert al lui Françoise de-a curmezişul şeii.

— N-am socotit-o şi pe ea. Urcă, spuse el, ridicând-o pe Blair şi aşezând-o în şa în spatele trupului femeii.

— Spune-i lui Westfield că eu mai rămân o vreme aici ca să le dau de lucru. Voi trei mergeţi la cabană şi eu am să vă ajung din urmă.

Spunând acestea, lovi calul peste crupă şi Blair porni urcând pe coastă.

Abia înaintase câţiva metri când Lee sări dintr-un copac şi apucă frâul calului. Zâmbetul cu care o întâmpină ameninţa să-i rupă maxilarele.

— Văd că n-ai păţit nimic, spuse el, atingându-i piciorul cu

mâna şi mângâind-o.

— La fel şi ea, spuse Blair pe un ton cât putu de trufaş, apoi îi transmise mesajul lui Kane. Sunt sigură că l-ai pus pe Taggert s-o salveze pentru tine.

Leander scoase un geamăt şi privi către femeia din şa de parcă abia atunci ar fi zărit-o.

— Nu-mi place că trebuie să te întreb aşa ceva dar ea e franţuzoaica ce conducea banda care te-a răpit?

— Sunt sigură că ştii la fel de bine ca toată lumea. Spune-mi, tu ai aranjat ca eu să fiu răpită?

Lee sări de pe cal.

— Nu, dar s-ar putea să aranjez să i se întâmple tatălui meu ceva mortal. Hai să nu mai pierdem timpul. Taggert spune că există o cabană undeva, ascunsă în munţi. O să stăm acolo până când el îl aduce pe şerif şi o poteră. Hai să mergem şi încetează să-mi mai arunci asemenea priviri de parc-ai vrea să mă ucizi.

Blair încercă din răsputeri să conducă armăsarul pe cărarea îngustă ce urca pe munte ca să-l urmeze pe Lee dar nu era deloc uşor. Françoise începuse să-şi revină şi gemea, iar mişcările ei bruşte speriau calul. Lee se opri şi privi în spate la cele două femei. Cu un oftat de exasperare, îşi aruncă ochii către chipul lui Blair apoi îşi mută privirea în altă parte. O luă pe franţuzoaică pe cal în faţa lui şi-i spusa că, dacă îşi cunoştea interesul, ar face mai bine să stea liniştită.

Blair strâmbă din nas şi se depărtă de ei.

Kane îi ajunse din urmă luând-o pe o scurtătură pe care caii nu puteau urca şi le ieşi în cale.

Lee descălecă dar rămase lângă cal.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne urmăresc, spuse Kane, bând apă din ploscă. Bănuiesc că o să se ţină după noi până când o vor lua înapoi.

Făcu semn din cap către Françoise.

— Nu cred că se descurcă fără ea.

Kane se uită la femeia ce stătea pe cal cu spatele drept.

— Cred că ar fi bine s-o păzeşti. E destul de isteaţă.

— O să am grijă de ea, spuse Lee. Bănuiesc că. or să ne caute în sud pe drumul către Chandler. Noi o să fim în siguranţă, dar pe tine te vor urmări. De ce naiba ai luat-o totuşi? O să ne facă mai multe necazuri decât merită.

Kane puse dopul la ploscă şi ridică din umeri.

— Eram în spatele ei şi la început am crezut că e o altă femeie luată prizonieră. Apoi s-a întors şi am văzut că avea o puşcă aşa că i-am tras una în bărbie. Mi-am zis că s-ar putea să ne fie de folos.

— Ai dreptate dar nu-mi prea convine să am grijă de ea până te întorci. Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi zece bărbaţi, dar două femei?

Kane îi puse lui Leander o mână pe umeri.

— Nu te invidiez deloc. Ne vedem peste câteva ore, Westfield. Noroc!

O ajută pe Blair să coboare de pe calul lui, apoi încălecă şi dispăru în vale în doar câteva minute.

— De ce nu mergem şi noi cu el? întrebă Blair.

— Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine aşa că am hotărât dinainte să stăm împreună sus în munţi, la o cabană, în timp ce Taggert merge să-l aducă pe şerif.

Ochii lui Lee sclipiră şi făcu un pas către ea.

— M-am gândit că n-ar fi rău să stăm puţin timp împreună, doar noi doi.

Amândoi păreau să fi uitat de prezenţa lui Françoise, deşi Lee ţinea bine în mână frâul calului lui pe care se afla ea. Terenul din jurul lor era prea abrupt şi periculos pentru a încerca să scape.

Franţuzoaica îşi dădu drumul de pe cal şi se aşează între Blair şi Leander care se apropiau unul de altul ca doi magneţi.

— Oh, Leander, scumpule, iubitul meu, spuse ea încolăcindu-

şi braţele în jurul gâtului lui şi lipindu-se de pieptul lui. Trebuie să-i spui adevărul. Nu mai putem minţi în privinţa sentimentelor pe care le avem unul faţă de celălalt. Spune-i că pe mine mă doreşti şi că tu ai plănuit totul. Spune-i.

Blair se răsuci pe călcâie şi porni la vale.

Leander trebuia în acelaşi timp să scape de femeia brunetă care se lipise de el şi s-o împiedice şi pe soţia lui geloasă să alerge drept în braţele bandiţilor care-i căutau. Nu-i putea da drumul franţuzoaicei, aşa că o apucă de mână şi înşfăcă cu cealaltă frâul calului, alergând după Blair.

— Iubitule, spuse Françoise când Lee o trase după el, mă doare. Las-o să plece. Ştii că ea n-a însemnat niciodată nimic pentru tine. Ştie adevărul.

Cu fiecare cuvânt pe care-l auzea, Blair mergea şi mai repede, coborând poteca abruptă.

Lee se opri întorcându-se către Françoise.

— N-am lovit niciodată o femeie dar să ştii că s-ar putea s-o fac. Blair, strigă el, nu mai alerga. Sunt oameni înarmaţi care n-o caută.

Françoise se aşează pe o stâncă, îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă.

— Cum poţi să-mi spui asemenea cuvinte? Cum de-ai putut uita nopţile noastre de la Paris petrecute împreună? Dar cele de la Veneţia? Şi Florenţa? Îţi aminteşti de luna de la Florenţa.

— N-am fost niciodată la Florenţa, spuse Lee, înşfăcând-o de braţ şi ridicând-o, apoi când văzu că nu vrea să meargă, o aruncă peste umăr şi alergă după Blair, reuşind s-o apuce de poalele fustei. Mulţumită croitorilor experţi al firmei J. Cantrell and Sons, materialul nu se rupse. Continuă să tragă până când Blair, fără să vrea, ateriză în braţele lui când Lee se aşează pe un bolovan.

Într-adevăr era o privelişte caraghioasă, se gândi el, aşa cum stătea acolo cu o femeie în spinare, aşezată cu fundul în sus iar cu

cealaltă aşezată pe un picior. Când Françoise începu să se mişte o lovi peste fund.

— Nu te băga în chestia asta!

— Întotdeauna când mă atingi eu te ascult, spuse Françoise cu un glas senzual.

Blair dădu să se ridice dar Lee o ţinu jos.

— Blair, începu el, dar ea nici măcar nu-l privi. N-am mai văzut-o niciodată în viaţa mea până azi pe femeia asta. Nu am cunoscut-o la Paris. N-am fost niciodată îndrăgostit de nimeni în afară de tine şi m-am însurat cu tine pentru că te iubesc.

— Mă iubeşti? spuse Blair, întorcându-se să-l privească. Niciodată n-ai mai spus asta până acum.

— Ba da, dar tu nu m-ai ascultat niciodată. Erai mult prea ocupată să-mi spui că o iubesc pe Houston. N-am iubit-o pe ea şi cu siguranţă că n-am iubit-o niciodată pe această… această…

Se uită la partea cărnoasă a spatelui femeii care începuse să-i amorţească umărul. O dădu jos, dar continuă s-o ţină strâns de încheietura mâinii.

Blair începuse să se aplece către Lee. Poate că îi spunea adevărul. Dorea atât de mult să-l creadă.

— Minţi foarte bine, Leander, spuse Françoise. Niciodată n-am ştiut că te pricepi atât de bine la minciuni. Bineînţeles că atunci eram preocupaţi de alte probleme.

Se aplecă spre el.

— Dar de asemenea probleme… Oh la la!

Blair încercă să se ridice din braţele lui Lee dar el o ţinu cu putere şi, aruncând o privire asupra chipului întunecat al soţiei sale, oftă din rărunchi şi le apucă de mâini pe ambele femei începând să urce din nou coasta.

Blair îl urmă fără nicio tragere de inimă. Urcuşul era lung şi greu. Trebuiră să urce printr-o zonă acoperită de frunze căzute şi alunecară de mai multe ori. Aerul se rarefia pe măsură ce urcau şi

era din ce în ce mai greu să-şi oxigeneze plămânii pentru a putea urca.

Tot timpul Lee o ţinu pe Françoise de mână, dar de câte ori încercă s-o ajute pe Blair ea îi împinse mâna în lături.

Cabana se afla între două creste muntoase, ascunsă atât de bine încât trecură pe lângă ea de două ori înainte de a o vedea şi apoi dintr-o dată se treziră în faţa ei de parcă ar fi răsărit din pământ în faţa cabanei nu era prea mult loc pentru că peretele de stâncă începea brusc dar priveliştea era minunată. Iarba era înaltă până la glezne presărată cu margarete şi trandafiri sălbatici. Pământul era acoperit cu o pătură groasă de frunze uscate astfel încât paşii lor nu făcură niciun zgomot.

Lee nu spuse nici un cuvânt făcându-i doar semn lui Blair să aibă grijă de Françoise în timp ce el verifică interiorul cabanei ca să fie sigur că nu e nimeni înăuntru. Şi când fu sigur că se află în siguranţă le făcu semn celor două femei să intre.

Era o cabană obişnuită: două încăperi şi un pod mic deasupra uşii, murdar şi neîngrijit de ani de zile, dar era limpede că locul era izolat şi asta era tot ceea ce-şi doreau acum.

Blair privi fără prea mare interes cum Lee îi leagă mâinile lui Françoise de un stâlp din interiorul cabanei, lăsându-i oarecare libertate de mişcare şi fără să-i pună căluş.

Avea o eşarfă în mână gata să-i astupe gura dar nu se putu hotărî s-o facă.

— Nu cred că oamenii tăi ne vor găsi aici. O să merg afară să trag cu urechea şi dacă aud ceva îţi astup gura cu asta.

— Iubitule, sper că n-ai de gând să mai lungeşti şarada asta, nu-i aşa? Ea ştie despre noi. Mi-a spus totul.

— Bat pariu că ştie, spuse Lee, strângându-i legăturile. Ţi-a spus suficiente amănunte ca tu să poţi continua această minciună. Ce ai de câştigat tu din asta?

Françoise se mulţumi doar să-l privească.

Când Blair se uită la amândoi ei stăteau cu ochii aţintiţi unul asupra altuia.

Lee se întoarse de parcă ar fi vrut să-i spună ceva lui Blair dar păru să se răzgândească atunci când îi văzu expresia de pe chip. Îşi luă puşca.

— Sunt afară dacă ai nevoie de mine. În traistă este mâncare.

Spunând acestea, le lăsă singure pe cele două femei, încet, Blair începu să scoată mâncarea din traista pe care Lee o aruncase pe masa veche de lângă stâlpul de care era legată Françoise. În cabană se afla un cămin, dar numai Dumnezeu ştia când fusese scuturat hornul ultima oară şi apoi nici nu aveau nevoie de fum pentru a-şi anunţa prezenţa.

În timp ce Blair puse pe pâine brânză şi şuncă, începând să mănânce, Françoise vorbi întruna, neuitând să strecoare mereu declaraţii despre ceea ce însemnau ea şi Leander unul pentru celălalt.

— O să se întoarcă la mine, să ştii, spuse Françoise. Întotdeauna face aşa. Oricât de mult încearcă să mă părăsească, nu poate. O să mă ierte pentru tot ceea ce am făcut şi de data asta va rămâne cu mine. O să plecăm împreună şi o să trăim împreună. O să…

Blair luă un sandviş şi o ploscă şi ieşi din cabană.

CAPITOLUL 22

Lee se afla la o oarecare distanţă de cabană şi era atât de bine ascuns încât Blair nu-l văzu până când el n-o strigă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lee, luându-i sandvişul din mână şi reuşind să-i mângâie încheietura mânii în acelaşi timp.

— Nu mă atinge, spuse ea, trăgându-şi braţul de parcă el ar fi avut de gând s-o rănească.

Lee se înfurie.

— Ţi-am explicat totul cât am putut de bine. De ce nu mă crezi când îţi spun că n-am mai văzut-o niciodată până acum? De ce nu mă crezi pe mine, soţul tău, în loc s-o crezi pe ea?

— Pentru că tatăl tău mi-a povestit despre ea. De ce nu l-aş crede pe el?

— Tatăl meu te-a minţit pentru că aşa i-am cerut eu! se răsti Lee.

Ea făcu un pas înapoi.

— M-a minţit? Deci recunoşti? Ce te-ar putea face să pleci de lângă mine în noaptea nunţii? N-a fost vorba despre nicio urgenţă medicală. Eu una mă cam îndoiesc de existenţa acestui misterios domn Smith, deci unde ai fost?

Leander nu-i răspunse câteva clipe, întorcându-se să se uite către pădurea din apropiere şi mâncându-şi sandvişul. N-avea de gând să se încurce şi mai mult cu o altă minciună.

— Nu pot să-ţi spun, zise el încet.

— Nu vrei să-mi spui.

Ea se întoarse pornind către cabană.

El o apucă de braţ.

— Ba nu, nu pot să-ţi spun.

Pe chipul lui se citea furia.

— La naiba, Blair! N-am făcut nimic până acum ca să merite

neîncrederea ta. Nu am fost cu o altă femeie. Doamne Dumnezeule, abia pot face faţă la o singură femeie, darămite la două. Nu-ţi dai seama că trebuie să fi fost ceva important, o situaţie extremă, ca să fiu nevoit să plec de acasă în noaptea nunţii? De ce dracu' nu poţi avea încredere în mine? De ce-l crezi pe tatăl meu care a minţit în numele meu şi pe căţeaua aia care trăieşte din furtişaguri? îi dădu drumul la mână. Du-te dacă vrei. Mergi înainte şi crede ce spune ea. Asta şi doreşte de fapt. Sunt sigur că nimic nu i-ar face o plăcere mai mare decât să ne vadă cum ne scoatem ochii. Ar fi mult mai uşor pentru ea să scape de un singur om decât de doi. Dacă-i dă înainte aşa şi tu vei continua să o crezi, peste două ceasuri ai s-o ajuţi tu însăţi să scape doar pentru a ne despărţi.

Simţindu-se slăbită, Blair se aşează jos, în iarbă.

— Nu ştiu ce să mai cred. Pare să ştie atât de multe lucruri despre tine, iar eu de fapt n-am niciun drept să mă aştept din partea ta să-mi fii credincios. N-ai vrut să te însori cu mine de la început. A fost doar o încercare la mijloc.

Leander o luă de mână şi o ridică.

— Du-te înapoi în cabană, spuse el cu dinţii încleştaţi, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Blair era complet nedumerită de ceea ce se întâmpla. Cu capul plecat şi abia târându-şi picioarele, porni înapoi către cabană. Odată, mătuşa Flo se plânsese soţului ei că Blair nu ştia nimic despre viaţă.

— Dacă un bărbat i-ar zice că i-a sfâşiat inima, spusese mătuşa Flo, Blair ar începe să caute în vreun manual de medicină pentru a vedea cum i-ar putea-o coase la loc. Medicina nu reprezintă totul în viaţă.

Blair se opri şi se întoarse către Lee.

— Chiar n-ai fost niciodată la Florenţa? întrebă ea încet, dar glasul i se auzi clar în liniştea din jur.

El rămase cu spatele o clipă, apoi se întoarse către ea. Chipul lui era neîndurător.

— Niciodată.

Cu prudenţă, Blair făcu un pas către el.

— Ea nici măcar nu e genul tău, nu-i aşa? Vreau să spun că e prea slăbănoagă şi nu are forme nici sus, nici jos. Nu-i aşa?

— Deloc.

Chipul lui rămase la fel pe măsură ce o privea apropiindu-se.

— Şi nici nu face diferenţa dintre o hernie şi o durere de cap, nu-i aşa?

El o privi până când ea ajunse în faţa lui.

— Nu m-aş fi făcut de râs în faţa întregului oraş dacă aş fi iubit pe altcineva.

— Nu, cred că nu.

Cu puşca într-o mână, el întinse celălalt braţ liber, iar ea se ghemui la pieptul lui. Inima lui bătea sălbatic.

— Îmi datorezi o noapte de nuntă, şopti ea.

Brusc, el o apucă de păr, îi trase capul pe spate şi o sărută adânc, atingându-i limba cu a lui.

Când Blair se răsuci în braţele lui. Strecurându-şi genunchiul între picioarele lui, el îi dădu drumul, împingând-o uşor.

— Du-te înăuntru, gemu el. Trebuie să stau de pază şi să găsesc o soluţie, iar cu tine alături în mod sigur nu mă pot gândi.

Cu părere de rău, ea se îndepărtă.

— Blair, spuse el când ea se află puţin mai departe de el, mi-a venit o idee. Încă n-am pus-o la punct – dar n-o lăsa –, făcu semn către cabană, să-şi dea seama că tu ştii că minte. Prefă-te că o crezi. Cred că m-aş putea folosi de furia ta îndreptăţită.

— Mă bucur să-ţi pot fi de folos, murmură ea, după care se întoarse în cabană.

Gelozia era un sentiment nou pentru Blair. Nu-l mai încercase niciodată până acum. Rămase în cabana aceea mică şi murdară

ascultând-o pe Françoise povestind despre marea ei pasiune cu Leander.

Pe de o parte dorea din tot sufletul să-l creadă pe Leander, dar pe de alta era sigură că femeia asta îngrozitoare spunea adevărul. Blair trebui să-şi ţină mâinile strâns în poală ca să n-o strângă de gât pe femeia aceea. Încercă să se gândească la alte lucruri. După o vreme, Blair îşi recăpătă cumpătul suficient cât să-şi dea seama că tot ceea ce spunea Françoise erau lucruri foarte generale.

— Şi sora ta… spunea Françoise, numele ei este…

— Charlotte Houston, spuse Blair absentă, întrebându-se unde ar fi putut dispărea Lee în noaptea nunţii dacă nu fusese cu o altă femeie.

— Dar Charlotte, spunea Françoise. A trebuit să mă lupt multe luni de zile cu Charlotte dar după aceea ea s-a măritat cu Taggert… îmi imaginez că Lee s-a simţit obligat…

— Probabil că a discutat mult cu tine despre ea, zise Blair, devenind brusc atentă.

— Când putea să plece. Adevărul e că eu sunt deja căsătorită şi am crezut că soţul meu n-o să accepte niciodată divorţul, dar până la urmă n-a fost aşa. Vezi tu, am aflat că voi fi liberă în noaptea când el s-a căsătorit cu tine.

— Deci m-a lăsat pe mine ca să vină la tine, spuse Blair. Bineînţeles că acum eu sunt liberă iar tu eşti legată de stâlpul acela, dar sunt sigură că, în cele din urmă, situaţia se va lămuri. Scuză-mă cred că o să ies puţin să respir aer curat.

Când Blair ieşi din cabană se simţi cu zece kilograme mai uşoară. Se simţea uşurată, fericită şi liberă. Indiferent ce spusese Lee, existase o îndoială în legătură cu relaţia dintre el şi această femeie. Dar acum Blair era sigură că el spusese adevărul.

În timp ce stătea pe verandă şi respira adânc aerul curat şi rece, un colibri irizat veni să cerceteze emblema roşie de pe

umărul ei. Blair rămase nemişcată, urmărind cum mica pasăre zboară în jurul ei şi zâmbi, văzând-o cum dispărea în noapte, după ce-şi dădu seama că nu e nimic comestibil. Încă zâmbind se îndreptă către locul unde se afla ascuns Leander printre ierburi.

Se aşează lângă el fără să spună nimic, ascultând vântul ce adia printre plopii de deasupra.

— Nu ştia numele lui Houston, spuse ea în cele din urmă şi când el o privi curios, continuă: Eu nu am făcut parte din viaţa ta, dar Houston da. Nu cred că există cineva care te cunoaşte să nu fi auzit numele ei, dacă nu din întâmplare atunci măcar pentru cantitatea enormă de scrisori pe care ţi le-a scris Houston.

Lee îl puse mâna pe umeri, râzând încet şi clătinând din cap.

— Pe mine nu mă crezi dar pe ea da. Bănuiesc că o să trebuiască să mă mulţumesc cu atât.

Ea se sprijini de pieptul lui şi rămaseră aşa împreună, ascultând vântul, fără să spună nimic.

Blair se gândi cât de aproape fusese să piardă acest moment. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aflat acum în Pennsylvania cu Alan. Alan care era atât de mărunt, Alan care nici măcar nu era încă doctor şi care probabil că nu va fi niciodată atât de bun ca Leander, Alan care nu ştia cum să ţină o puşcă în mână, Alan care probabil că ar fi mers la şerif şi niciodată n-ar fi îndrăznit să-şi salveze singur soţia.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea, referindu-se la mai mult decât la salvarea propriu-zisă din mâinile bandiţilor.

Lee se dădu într-o parte ca s-o privească, apoi o împinse de parcă s-ar fi transformat în ceva otrăvitor.

— Vreau să stai lângă copacul ăla, spuse el cu glasul parcă tremurător. Vreau să vorbesc cu tine şi nu pot dacă stai atât de aproape de mine.

Blair se simţi atât de flatată încât se mişcă în patru labe şi-şi apropie faţa de faţa lui.

— Poate că regreţi faptul că ai plecat luni noapte, spuse ea aproape atingându-i buzele.

Lee se dădu înapoi din faţa ei.

— Pleacă! îi zise el ameninţător. Nu pot să stau de pază şi să vreau să-ţi fac ceea ce-mi trece prin minte în acelaşi timp. Acum, treci acolo şi stai liniştită.

Blair îl ascultă, dar cuvintele lui îi dădeau fiori pe şira spinării. În câteva ore Taggert se va întoarce în munţi cu şeriful şi-i vor prinde pe bandiţi, iar Lee o va preda pe Françoise şi atunci vor rămâne singuri. Se gândi la singura lor noapte petrecută împreună şi când îl privi printre gene îl auzi cum i se opreşte respiraţia.

Se simţi foarte încântată când el se uită în altă parte.

— M-am gândit la un plan ce s-ar putea să meargă, spuse el privind către pădure. Vreau s-o ajuţi pe femeie să scape. În seara asta voi spune ceva care ar putea însemna că vreau să fug cu Françoise, poate că ne-am putea chiar certa. Sunt sigur că (asta te poţi descurca de minune, adăugă el, întorcându-se s-o privească. Ce naiba! exclamă el când se uită la ea.

— Mi se lăsase ciorapul, spuse Blair nevinovată când îşi ridică piciorul lung, aranjându-şi ciorapul negru de bumbac şi dorindu-şi din tot sufletul să fi fost din mătase.

Poate că ar putea găsi ceva în garderoba lui Houston. Fără îndoială că Houston nu purta nimic altceva decât mătase în luna ei de miere.

— Blair, zise Leander. Îmi pui răbdarea la grea încercare.

— Hmmm, spuse ea, lăsându-şi jos piciorul. Ce spuneai despre o ceartă?

Leander privi alături şi Blair observă că-i tremura mâna.

— Ziceam că vreau să înscenăm o ceartă şi după aceea vreau ca Françoise să observe că-mi pui ceva în cafea. S-o faci să creadă că vrei ca eu să dorm toată noaptea ca nu cumva să mă duc la ea.

— Dar nu vrei să te duci la ea, nu?

— Îmi păstrez energia pentru noi mai târziu, spuse el pe un asemenea ton, privind-o pe sub genele dese, încât inima lui Blair începu să bată năvalnic.

Lee se uită din nou către pădure.

— Vreau să evadeze. O să-i leg mâinile mai puţin strâns ca să se poată dezlega, dar oricum îi va lua vreo două ore. Şi, în acest timp, intenţionez să fac o mică excursie.

— În timp ce se presupune că dormi?

— Din câte mi-am dat seama e o femeie prudentă. Nu e dispusă să-şi rişte viaţa aşa că vreau să se simtă în siguranţă, ştiind că eu dorm iar tu vrei ca ea să poată evada. Până acum n-a încercat niciodată să evadeze cât timp am urcat până aici, spuse el de parcă abia acum i-ar fi venit ideea.

— Era prea abrupt. N-ar fi reuşit.

— Tu ai încercat să scapi din canionul acela?

Blair îi zâmbi.

— Păi acum ne aflăm aici împreună tocmai datorită talentului meu extraordinar de a juca teatru.

El îi întoarse zâmbetul.

— Du-te acum înăuntru şi ascult-o pe Françoise. Fă-o să creadă că îi acorzi toată încrederea în cele spuse. Fă-o să creadă că eşti gata să mă omori.

Blair se ridică şi se uită în jos la el.

— N-am de gând să las să ţi se întâmple nimic până când nu-mi recapăt noaptea nunţii pe care am pierdut-o, spuse ea, iar când Lee dădu să se ridice fugi către cabană, ridicându-şi fustele cât putu de sus pentru a fi sigură că el vede destul.

* * *

— N-ai decât să rămâi cu ea, din partea mea, ţipă Blair la Lee. Puteţi să vă petreceţi tot restul vieţii împreună şi sper să fiţi

spânzuraţi, strigă ea, fugind afară din cabană şi lăsându-i singuri pe Lee şi pe Françoise.

Ea continuă să alerge sus pe coastă, fără a se opri să privească înapoi până când dispăru din raza cabanei. Imediat ce ajunse în spatele copacilor, se lăsă jos să-şi recapete suflul. Jos abia îl putea zări pe Lee care începuse s-o caute.

Zâmbi privindu-l. Era convinsă că el nu bănuia nici pe departe cât de bună era ea ca actriţă şi că acum era îngrijorat că ea s-ar putea să creadă ceea ce îi strigase. Fusese o ceartă reuşită, destul de lungă şi agitată, plină de furie. Blair ţipase la Lee pomenindu-i despre tatăl lui, despre faptul că o părăsise în noaptea nunţii, că o îndepărtase de Alan şi că sora lui îi furase bărbatul iubit. Asta îi dăduse gata. Rămăsese în picioare uitându-se la ea de parcă ar fi crezut-o pe jumătate.

Acum, Blair abia îşi trăgea sufletul şi voia să rămână departe de cabană un timp suficient de lung ca să pară că era furioasă de-a binelea, şi mai voia să se gândească şi unde ar putea să plece Lee în noaptea asta. Oare pleca din nou într-una din vizitele lui secrete? Oare toată viaţa lor de acum înainte va fi presărată cu aceste dispariţii tainice ale lui? Oare îi va spune vreodată ce făcea atât de secret încât nici propria lui soţie nu trebuia să cunoască adevărul? În timp ce Blair privea către cabană, văzându-l pe Leander cum o caută, îşi zise că trebuia să existe o modalitate prin care să-l determine să aibă încredere în ea. Nu voia să rămână pe dinafară în asemenea hal încât orice femeie care nici măcar nu-l cunoştea s-o poată face să creadă că ştie ceea ce soţia lui habar n-avea.

În timp ce stătea acolo, pierdută în propriile gânduri, nu auzi zgomotele din spatele ei. Când le auzi, rămase aproape paralizată, dându-şi seama că era probabil vorba despre banda lui Françoise care reuşise în cele din urmă să-i găsească. Foarte încet se întoarse şi privi în sus pe creastă. Ceea ce văzu o îngrozi de-a

binelea. De pe creastă coborau doi urşi mari şi negri, îndreptându-se către ea.

Nimeni nu se mişcase vreodată mai repede. Blair sări în sus şi o luă la fugă chiar înainte ca picioarele să-i atingă pământul. Ajunse la cabană înainte de a apuca să se mai uite înapoi iar când privi peste umăr văzu că urşii nu se aflau în spatele ei. Prudentă, se opri şi privi în jur. Nu se auzeau decât zgomotele obişnuite ale pădurii şi nu se vedea nicio urmă de urşi. Curioasă, merse până la marginea unei poieniţe, în spatele unui copac şi se uită în sus spre creastă. În mod normal ar fi căutat să ajungă la loc sigur, dar îşi aminti că se afla în mijlocul unui joc cu Leander şi nu se putea dade gol acum alergând în braţele lui.

Încet, se furişă din nou în sus pe creastă, verificându-şi mereu spatele. Dacă urşii se aflau pe undeva prin preajmă voia să afle unde anume ca să-i poată spune lui Lee.

Cam la vreo trei metri de locul unde se afla, la mică distanţă de cabană, era o mică peşteră şi după urmele ce se aflau în jur Blair îşi dădu seama că aceasta fusese bârlogul unor întregi generaţii de urşi.

— Deci de aceea cabana este abandonată, murmură ea şi coborî creasta.

Se apropia asfinţitul şi acum trebuia să se prefacă că-i dă lui Lee somniferul care-l va adormi.

Mai târziu se gândi că se descurcase foarte bine şi se îndoia că Lee reuşise s-o vadă punându-i praful în cafea, dar se asigurase să fie văzută de Françoise. Pentru o clipă fusese tentată să-i strecoare lui Lee în băutură un purgativ după ce-l observase pe Lee uitându-se la Françoise crezând că nu-l vede nimeni.

După câteva minute după ce Lee băuse cafeaua ce fusese fiartă la focul mic pe care el îl făcuse în spatele cabanei, Lee începu să caşte şi spuse că trebuia să doarmă. Apoi, după ce o instrui pe Blair cum s-o păzească pe prizonieră, merse în cealaltă

încăpere şi-l auziră amândouă cum se prăbuşeşte pe patul improvizat de alături.

Françoise se uită la Blair într-un fel care o făcu pe Blair să-şi dorească să-i poată tăia legăturile şi s-o provoace la o luptă cu pumnii. Dar se mulţumi doar să-i verifice legăturile de la mâini.

— Măcar aşa nu-şi va petrece noaptea împreună cu tine, spuse Blair. Mă duc să mă culc.

O măsură pe Françoise din cap până în picioare aşa cum era legată de stâlp.

— Sper că stai bine.

— Şi dacă scap? Cum ai să-i explici treaba asta?

— Cu mare plăcere, replică Blair. Ce-mi pasă mie ce faci atâta vreme cât te afli departe de soţul meu. Şi pe urmă am învăţat şi eu câte ceva despre legături la şcoală. N-ai să reuşeşti să scapi chiar atât de repede.

Blair merse în cealaltă încăpere şi se gândi că Lee avusese dreptate când spusese că Françoise nu era dispusă să-şi rişte viaţa absolut deloc. Câţi prizonieri ar fi cerut permisiunea înainte de a încerca să scape?

Aruncându-şi ochii iute către patul improvizat, văzu că deja Lee se strecurase afară din cabană prin fereastra deschisă. Blair făcu o moviliţă din pături care spera să arate ca un corp omenesc şi ieşi pe geam după el.

Merse câteva minute dar nu auzi nimic. El părea să fi dispărut. O luă către răsărit, având cabana în spate, sperând să se îndrepte în aceeaşi direcţie ca şi Lee. Bineînţeles că el nu considerase potrivit să-i împărtăşească vreunul din planurile sale, dar ea ghicise că aceasta trebuie să fi fost direcţia către care se îndrepta el, indiferent ce avea de gând să facă. Se ascunse când auzi un zgomot în spatele ei.

— Haide, ieşi afară de-acolo.

Ea îi auzi glasul care semăna cu al lui Lee dar nu era vocea pe

care o folosea când i se adresa el. Avea un ton dur şi metalic, însoţit de zgomotul unei piedici trase a unui pistolet. Stingherită, Blair ieşi afară din ascunziş.

Bombănind o înjurătură, Lee îşi băgă pistolul la loc.

— De ce nu eşti la cabană unde te-am lăsat? De ce n-o păzeşti pe femeia aia?

— Voiam să ştiu unde mergi.

— Nu ca să mă întâlnesc cu altă femeie. Acum du-te înapoi la cabană. Am de rezolvat o problemă şi nu am prea mult timp la dispoziţie, iar dacă tu te ţii după mine nu pot să fac nimic.

— Dacă nu te întâlneşti cu altcineva, atunci unde te duci? Credeam că trebuie să-i aşteptăm pe…

— Ce să fac, să te leg şi pe tine?

— Atunci înseamnă că am avut dreptate. Eşti implicat în ceva împreună cu bandiţii şi cu femeia aia. Altfel mi-ai putea spune unde te duci. Oh, Leander, cum ai putut?

Dădu să se întoarcă, dar el o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa la el.

— Foarte bine, am să-ţi spun! Mina "Inexpressible” se află la mai puţin de o milă de aici şi vreau să mă strecor până la depozitul de dinamită să fur câteva batoane şi să arunc în aer capătul canionului. Nu pot să-i prind pe toţi, dar cel puţin îi pot prinde în cursă pe majoritatea în canion, mai ales dacă o folosesc drept momeală pe căpetenia lor.

Blair clipi de câteva ori, apoi făcu un pas către el cu ochii umezi.

— O să-ţi ia mai puţin timp dacă mă iei cu tine.

Înainte ca el să-i poată răspunde ea continuă:

— Pot să te ajut. Pot să urc. Aproape că am reuşit să urc pe stâncile canionului unde mă ţineau prizonieră bandiţii. Te rog, te rog, Leander!

Îl luă de gât şi începu să-l sărute.

— Am să te ascult şi niciodată n-am să-ţi mai stau în cale şi dacă cineva păţeşte ceva am să bag aţă în ac pentru tine ca să le poţi coase rănile.

Leander ştiu că nu mai are nicio şansă.

— Nu bănuiam că o să păţesc aşa ceva când am renunţat la o doamnă atât de cuminte şi ascultătoare ca Houston, spuse el mormăind în barbă şi pornind înainte cu paşi repezi.

Blair îşi muşcă limba ca să nu-i spună că şi sora ei conducea în taină o căruţă cu mărunţişuri în taberele minerilor. Se mulţumi doar să-i zâmbească şi-l urmă prin pădurea întunecată către mină.

CAPITOLUL 23

Leander imprimă un asemenea ritm alert în deplasarea lor încât Blair aproape că-şi dori să nu fi venit cu el. Ar fi putut fi acum în siguranţă dormind într-un pat în loc să bâjbâie aproape în patru labe coborând coasta abruptă. De două ori alunecase dar reuşise să se oprească la timp. Lee părea să considere că din moment ce fusese destul de neghioabă să vină cu el n-avea decât să-şi poarte singură de grijă.

În cele din urmă reuşiră să ajungă la poalele stâncii şi priviră în vale la tabăra de muncă.

— Cred că e inutil să te rog să rămâi aici, nu-i aşa?

— Absolut, replică ea.

— Bine, atunci ţine-te aproape de mine. Să nu rămâi la mai mult de o jumătate de metru în urma mea. Vreau să ştiu unde te afli în fiecare clipă. Ai înţeles? Şi dacă-ţi spun să fugi, asta ai să faci. Şi fără niciun zgomot.

Blair încuviinţă drept răspuns şi începu să meargă în urma lui prin tabără.

Era târziu şi majoritatea luminilor erau stinse. Doar câteva localuri mai erau încă deschise şi înăuntru era mare aglomeraţie. Alergară în umbra clădirilor, iar Blair simţi cum îi bate inima de emoţie.

— Va trebui să dăm o spargere mai întâi la magazinul companiei. Am nevoie de o rangă să desfac lacătul şi lanţul.

Se strecurară în spatele unei clădiri mari aflată aproape de centrul oraşului. De trei ori trebui să se ascundă de oamenii ce treceau prin apropiere.

— Blair, şopti Lee, trebuie să sparg geamul. Vreau să râzi ca să acoperi zgomotul. Să râzi tare ca o proas… ca o femeie de noapte. Nimeni nu va da atenţie unui sunet de genul ăsta, dar vor

apărea imediat dacă aud cum se sparge un geam.

— Leander, spuse ea înţepată. Nu sunt atât de experimentată ca tine. N-am idee cum râde o femeie de noapte.

— Sugestiv. Să sune ca şi cum ai încerca să mă atragi în pădure ca să-mi poţi face lucruri plăcute.

— Asta e uşor, spuse ea, absolut convinsă.

Lee îşi înfăşură mâna în batistă, pregătit să lovească geamul de la uşă.

— Bine. Acum!

Blair îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs răguşit care umplu aerul din jur. Iar când Lee se uită la ea în ochii lui se putea citi admiraţia.

— O să accept oferta cât pot de curând, spuse el, băgând mâna înăuntru ca să deschidă uşa. Stai aici şi fii gata să fugi dacă ne vede cineva.

Blair rămase lângă uşă, uitându-se la Lee care intră în magazin, căutând o rangă de metal. În spatele ei se aflau rafturi cu conserve, saci de făină şi şase bidoane mici cu miere de albine. Uitându-se la ele, Blair zâmbi, amintindu-şi de urşi.

Deodată, fără să gândească prea mult, înşfăcă un rucsac dintr-o grămadă de pe podea, băgă două bidoane de miere în el şi-l luă în spate. Lângă sulul de hârtie de pe tejghea se afla un creion aşa că repede rupse un colţ şi scrise un bilet.

— Ce faci? întrebă Leander.

— Las o chitanţă, bineînţeles, Mâine toată lumea va şti că am aruncat în aer muntele şi oamenii vor afla că a trebuit să furăm dinamită. Asta, bineînţeles dacă nu cumva de obicei tu cari câteva batoane în trusa medicală. Sper că n-aveai de gând să furi dinamita fără să spui cine a făcut-o, nu? Altfel va pica vina pe altcineva.

Lee se uită la ea lung.

— Te-ai gândit bine, spuse el în cele din urmă. Mâine nu va mai fi nevoie să păstrăm secretul. Dar nu vreau să fiu prins în

noaptea asta. Hai să mergem. Stai puţin. Ce-ai în spate?

— Miere de albine, spuse ea, ieşind repede fără a-i mai da timp să mai pună şi alte întrebări.

El închise uşa cu atenţie şi dacă cineva nu privea cu atenţie nu observa geamul spart.

Lee o conduse prin tabără până la periferie, iar ea observă că el cunoştea locurile destul de bine. Dar de fapt ştia că uneori îi trata pe minerii răniţi.

Merseră printr-o zonă acoperită de zgură, iar adierea uşoară a vântului îi băgă praf în ochi.

În spatele şinelor de cale ferată, în spatele unui munte de peste cincisprezece metri înălţime de zgură, şi al unui şir lung de cuptoare unde se ardea sulful din cărbune, se afla depozitul cu explozibil.

Frecându-se la ochi, Blair rămase în umbră, în timp ce Lee reuşi să deschidă uşa depozitului. Cât de repede putu, înşfăcă nişte batoane de dinamită pe care le băgă sub cămaşă şi închise uşa depozitului la loc cu o sârmă. Nu voia s-o lase deschisă pentru a nu tenta pe cineva să intre şi să se servească cu ce era înăuntru. Cine ar fi încercat să deschidă uşa ar fi avut mult de lucru.

— Hai să mergem, spuse el, şi Blair începu urcuşul către vârf.

Uneori panta era atât de abruptă încât trebuia să recurgă la toată puterea pentru a o putea escalada.

Lee o aşteptă în vârf dar nu-i dădu timp să-şi tragă sufletul. Aproape că alergară tot drumul până la cabană.

— Am să pun şaua pe cal şi-l las în faţă. Cred că va trebui să te prefaci că mergi să-ţi iei ceva de mâncare şi să laşi uitat un cuţit pe lângă ea. Eu rămân afară ca să mă iau după ea când se întoarce la canion.

— Noi, spuse Blair şi când se uită la el îl văzu că oftează.

— Bine, dar acum intră şi aşteaptă-mă.

— Va trebui întâi să mă ocup de o problemă personală, în

tufişuri, spuse ea, şi nu-şi dădu seama dacă roşise din cauza cuvintelor rostite sau a faptului că spusese o minciună.

Lee nici măcar nu se uită la ea şi-şi înşeuă calul. Blair fugi sus pe coastă către bârlogul urşilor. Cu multă prudenţă, se apropie de intrarea neagră a peşterii ascultând dacă se aude vreun zgomot. Ţinându-şi respiraţia de teamă, luă o piatră şi lovi capacul unuia dintre bidoanele cu miere pe care-l scosese din rucsac, apoi ciuli din nou urechea însă tot nu auzi nimic. Era linişte în continuare.

Întorcând bidonul invers, astfel ca mierea să picure pe jos, începu să coboare pe coastă către cabană, lăsând în urmă o dâră groasă pe frunze şi pe iarbă.

Calul lui Lee era gata de plecare în faţa cabanei iar Blair reuşi să scoată capacul de la cel de-al doilea bidon de miere, fără să facă niciun zgomot şi-l legă de şa la spate. Avu un moment de ezitare în legătură cu ceea ce făcea pentru că, dacă lui Françoise îi trebuia prea mult timp să se dezlege iar urşii miroseau mierea mai întâi, atunci urşii s-ar fi luat după cal înainte ca femeia să apuce să-l încalece. Totul ţinea de găsirea unui moment potrivit.

Se întoarse pe geam în cabană şi chiar prin întuneric îl văzu pe Lee încruntându-se la ea că lipsise atâta vreme. Repede îşi scoase uniforma de medic ca să pară că tocmai s-a trezit din somn.

Françoise zăcea pe podea şi Blair observă că avea răni la mâini cât încercase să se dezlege. Lui Blair i se strânse stomacul. Făcuse un jurământ să uşureze suferinţa oamenilor şi nu-i plăcea deloc să fie ea cauza suferinţei cuiva.

Françoise deschise ochii când Blair se apropie.

— Cred că nu mi-am revenit încă de când ai încercat să mă laşi să mor de foame, spuse Blair, tăindu-şi o felie de brânză din bucata aflată pe colţul mesei.

— Nu mai durează mult şi va sosi şeriful.

— Dacă era să vină, venea până acum. Bărbatul care a venit cu Leander e mort deja.

— Păcat, spuse Blair nepăsătoare. Acela e Taggert, omul cu banii.

Căscând de-i trosniră fălcile, Blair puse cuţitul pe masă şi luă felia de brânză tăiată.

— Mă întorc în pat. Somn uşor, zise ea râzând şi ieşi din încăpere.

Imediat ce ieşi din raza vizuală a femeii, începu să se îmbrace încet, în linişte, în timp ce cu un ochi o urmărea din umbră pe Françoise. Silueta conturată de razele lunii arăta că femeia nu pierduse timpul degeaba, luase cuţitul şi-şi tăiase legăturile, iar în câteva secunde ieşise pe uşă.

— Hai, spuse Lee de îndată ce auzi calul pornind.

— Dă-mi voie să ghicesc, iar mergem pe jos, spuse Blair, simţindu-se foarte obosită.

— Când terminăm treaba asta poţi să stai în pat o săptămână, zise Lee. Cu mine.

— Pare destul de odihnitor, replică Blair cu sarcasm.

Lee o conduse coborând un perete abrupt de stâncă.

Ea se gândi că la lumina zilei ar refuza categoric să încerce o asemenea escaladare, dar acum nu avea de ales. Trebuiau să ajungă înaintea lui Françoise la canion.

Lee se opri brusc şi sub ei se văzu cantonul. În jurul cabanei era linişte, dar ea nu era sigură că nu se afla nimeni acolo.

— O aştepta. Nu cred că sunt în stare de vreo mişcare fără ca ea să le spună ce să facă.

— Lee, e cam mult timp de când a plecat Taggert, nu-i aşa? Crezi că a păţit ceva?

— Nu ştiu. Erau cam mulţi, iar el era singur.

Merse către capătul canionului şi începu să plaseze dinamita.

— De îndată ce-l prindem în capcană aici, plec la Chandler călare după ajutor.

— Călare? Pe ce?

— Poftim, ţine asta! spuse el dându-i un baton de dinamită. O să-ţi arăt mai târziu. Aşa, acum totul e pregătit. Nu trebuie decât s-o aşteptăm pe doamna noastră bandită.

Rămaseră tăcuţi câteva minute.

— Ar fi trebuit să ajungă până acum. Sper că nu s-a rătăcit.

— Sau să plece în altă parte, adăugă Blair. Lee, cred că ar trebui să-ţi spun ceva. E în legătură cu mierea de albine. Eu…

— Taci! Cred că se aude ceva.

Începuse să se crape de ziuă şi în ceaţa zorilor zăriră silueta unui călăreţ. Calul îi dădea mult de furcă şi femeia abia reuşea să-l stăpânească.

— Hai, sus! Acum! îi zise Lee lui Blair, iar ea începu să alerge în sus către stânci pentru a fi în siguranţă.

În următoarele minute se dezlănţui un adevărat iad. Françoise începu să ţipe jos în canion, iar oamenii începură să tragă cu armele fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Blair se opri din urcuş ca să privească înapoi şi o văzu pe franţuzoaică chinuindu-se din răsputeri să stăpânească armăsarul, în timp ce în urma ei se aflau doi urşi, alergând în salturi şi oprindu-se când şi când să lingă pietrele din drum.

Blair auzi un strigăt înăbuşit al lui Lee şi apoi îl văzu năpustindu-se spre creastă, înşfăcând-o în drum de mijloc. Tot timpul fluiera într-un mod ciudat, două fluierături scurte şi ascuţite, apoi pauză şi din nou fluiera de două ori.

— Lasă-te jos, spuse el, şi o împinse pe Blair cu putere, încât îşi zdrobi coatele de stânci.

Ea se târî înainte până când putu să vadă haosul stârnit dedesubt în canion. Caii aflaţi în ţarc se agitau înnebuniţi din cauza urşilor ce intraseră în canion iar oamenii alergau de colo-colo încercând să împuşte urşii, să calmeze caii şi să liniştească spiritele. Françoise trăgea de hăţuri calul lui Lee, ţipând şi arătând către intrarea în canion, încercând să se facă auzită.

Brusc, armăsarul lui Lee se ridică în două picioare şi o trânti la pământ, pornind în goană către intrare, fără să ţină seama de urşii aflaţi în calea lui.

— O să fie prins de explozie, spuse Lee, ridicându-se să vadă mai bine ce se petrece jos.

În glasul lui se simţea o mare tristeţe că era pe punctul de a-şi pierde calul mult iubit.

Calul continuă să alerge, iar urşii se dădură deoparte din calea lui.

În mai puţin de un minut dinamita explodă închizând intrarea în canion şi prinzându-i în capcană pe bandiţi.

Lee fu trântit la pământ de suflul exploziei, dar praful încă nu se aşezase bine când el o rupse la fugă către intrarea în canion. Când se află la jumătatea drumului, apăru calul lui alergând spre el şi rotindu-şi ochii speriat. Lee îl luă de gât, îmbrăţişându-i capul şi vorbindu-i ca să-l liniştească.

— La ce dracu’ ţi-au trebuit urşii ăia? ţipă Lee la Blair care venise jos după el.

Auzeau încă strigăte şi împuşcături în canion prin praful provocat de explozie.

— Nu ţi-am spus pentru că ştiam că o să mă iei de sus, dar a trecut prea mult timp, spuse Blair, aproape strigând, nelăsându-l să o sperie. Taggert e plecat de mult timp. Ştiam că bandiţii ne vor găsi curând şi atunci am fi fost încolţiţi în cabană cu doisprezece oameni trăgând asupra noastră. Pot să iasă din canion destul de uşor dar m-am gândit că, dacă lucrurile mergeau bine, urşii i-ar fi putut întârzia. Sper ca nimeni să nu le facă vreun rău urşilor. Ei nu vor decât mierea de albine.

Lee vru să spună ceva dar nu-şi putu găsi cuvintele potrivite.

— Niciodată n-am văzut o femeie care să n-aibă simţul pericolului. Nu-ţi dai seama că ai fi putut păţi ceva?

— Şi tu la fel, spuse ea, ridicându-şi bărbia în sus. El o apucă

de braţ, neputând s-o ierte încă.

— Acum, mi-e teamă că am să te las aici cât mă duc după şerif.

Nu mai avu vreme să spună ceva pentru că pe coastă apăru în goană şeriful împreună cu şase oameni după el. Abia îşi mai trăgeau sufletul.

— Ai păţit ceva, doctore? întrebă şeriful abia răsuflând din cauza efortului.

Deşi avea părul cărunt, era într-o condiţie fizică bună şi ajunsese la canion într-un timp relativ scurt. Ştiuse exact unde se afla canionul, după ce Taggert îi descrisese locul şi mai ştia, mai bine decât oricine altcineva din oraş, despre tendinţa lui Lee de a rezolva totul de unul singur.

— Taggert mi-a spus că eşti în pericol.

În clipa următoare rămase cu gura căscată uitându-se jos, în canion. Oamenii păreau nişte jucării, învârtindu-se de jur împrejur şi căutând o cale să iasă de acolo.

— Dumneata ai făcut asta, doctore?

— Eu şi cu doamna, spuse Lee cu un glas tărăgănat care o făcu pe Blair să râdă.

Şeriful se retrase înapoi de la gura văii în timp ce oamenii din poteră continuau să-i ţină pe bandiţi sub observaţie.

— Să nu lăsaţi să vă scape niciunul, le spuse el peste umăr în timp ce se uita la Blair şi la Leander.

— Se pare că ţi-ai găsit perechea, băiete, îi zise el lui Lee iar în glasul lui se simţea furia. Cum se face că nu m-ai aşteptat să ajung aici? De ce trebuie mereu să iei legea în propriile tale mâini? Cineva ar fi putut fi rănit. Oamenii ăştia de jos sunt nişte ucigaşi. Iar franţuzoaica aia e mai josnică decât un şarpe. Te-am mai avertizat în legătură cu astfel de treburi şi mai înainte. Odată şi odată ai s-o păţeşti şi n-ai să mai scapi întreg dintr-o asemenea chestie.

— Despre ce vorbeşti? şopti Blair care nu-l mai văzuse niciodată pe şerif atât de furios.

Îl ştia dintotdeauna ca pe un om blând şi tăcut.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp? întrebă Lee neluând în seamă întrebarea lui Blair şi furia şerifului. Ne era teamă că i s-a întâmplat ceva lui Taggert.

— A fost lovit în cap de un glonţ şi a rămas leşinat câteva ore. De aceea mi-a luat atât timp să ajung aici. Abia acum câteva ore am auzit că aţi capturat-o pe femeia aceea. Dar se pare că am ajuns prea târziu. A scăpat?

— E acolo jos, spuse Lee.

— Nu pentru multă vreme, spuse unul din oamenii poterei. Femeia aia urcă acum peretele canionului. Blair se uită către cel care vorbise şi cu coada ochiului zări o mişcare. Îl văzu pe unul dintre oamenii şerifului ascuns după un copac cum duce puşca la umăr şi ţinteşte. O s-o împuşte, se gândi Blair şi în clipa aceea îşi dădu seama că indiferent cât de rea era o persoană sau cât rău făcuse, ea nu era în stare să stea şi să se uite cum era ucisă. Blair făcu un salt către omul cu puşca şi reuşi să aterizeze destul de aproape de el pentru a-l lovi în picior şi a-l face să-şi piardă direcţia. Glonţul porni dar ajunse cu mult deasupra capului lui Françoise.

Dar Blair nu se gândise şi la consecinţele saltului făcut şi în clipa următoare încerca să se ţină de marginea stâncii cu picioarele atârnând în aer.

Şeriful şi Lee reacţionară imediat, fiecare aruncându-se pe burtă, apucând-o de câte un braţ şi trăgând-o sus în siguranţă.

— E într-adevăr perechea ideală pentru tine, spuse şeriful cu glasul plin de dezgust, ajutând-o pe Blair să ajungă pe stâncă. Ai mare grijă de ea şi vezi să nu i se întâmple ceva.

— Fac tot ce pot s-o apăr de ea însăşi şi de mine, spuse Lee solemn.

Blair rămase la picioarele celor doi bărbaţi, scuturându-se de praf şi privind jos către canionul în care era cât pe ce să cadă.

— Bine, băieţi, spuse şeriful. Să rămână cineva să-i păzească cât mă duc eu să aduc ajutor. Şi ar fi bine ca toţi să fie în viaţă când mă întorc.

— Domnule şerif, te deranjează dacă nu pomeneşti numele noastre, sau al lui Taggert, în toată povestea asta? Şi ai putea trimite pe cineva la magazinul companiei de la „Inexpressible” să achite chitanţa pentru rangă şi dinamită?

Lee se opri şi zâmbi o clipă.

— Şi să-i trimită nota de plată tatălui meu. Îmi este dator.

Se întoarse, având frâul calului într-o mână iar cu cealaltă o luă de mână pe Blair.

— Încotro plecaţi acum? strigă şeriful după el când începură să urce coasta muntoasă.

— În luna de miere, îl strigă Lee peste umăr.

— Să fii atent. Franţuzoaica aia a scăpat şi nu cred că încearcă vreun sentiment de dragoste faţă de voi amândoi.

În timp ce-i făcea semn cu mâna şerifului, Lee şopti către Blair:

— Exact la dragoste mă gândeam şi eu.

CAPITOLUL 24

Blair porni la drum dar nu rezistă mult timp. Din cauza lipsei de hrană, de somn şi a emoţiilor încercate începu să se resimtă serios. Când începu să se împiedice, Lee o ridică şi o puse pe cal, ducându-l de dârlogi. Blair începu să moţăie şi de câte ori fu pe punctul de a cădea jos de pe cal, Lee o prinse şi o puse la loc în şa.

Călătoria păru să dureze zile în şir şi, la un moment dat, Blair deveni sigură că nu mai văzuse un pat toată viaţa, cu atât mai puţin să fi dormit într-unul.

Soarele era aproape de asfinţit când se opriră în cele din urmă şi Lee o luă de pe cai. Fără niciun pic de vlagă, Blair deschise ochii şi văzu o cabană mare de buşteni cu o fundaţie de piatră.

— Unde suntem? întrebă ea, deşi nu-i prea păsa. Nu voia decât să doarmă.

— E cabana de vânătoare a tatălui meu. O să stăm aici câteva zile.

Blair dădu din cap şi închise ochii, iar Lee o luă în braţe şi o duse în cabană. Vag îşi dădu seama că el o ducea sus pe nişte scări, dar era prea obosită ca să fie sigură. Când o aşeză pe pat deja dormea dusă.

Se trezi datorită unul zgomot ciudat de la fereastră şi, clipind de câteva ori ca să-şi alunge somnul, deveni curioasă în legătură cu natura zgomotului. Dădu la o parte cuvertura, apoi scoase o exclamaţie de mirare văzând că era goală. La piciorul patului de pin se afla o cămaşă bărbătească şi se îmbrăcă cu ea. Privind pe fereastră văzu mai multe vaci, iar sub geam se afla o vacă cu un viţel care rupeau iarba şi făcea zgomotul care o trezise.

Cabana se afla pe o mică colină în mijlocul unei poieniţe din pădure, fiind înconjurată de munţi de jur împrejur, iar la câţiva metri de cabană se afla un pâlc de copaci înalţi. Iarba era

presărată cu tufe de trandafiri sălbatici care abia începuseră să înflorească. Un sunet pe scara din spatele ei o făcu să se întoarcă. Lee urca, având o tavă în mâini din care răzbăteau arome ce o făcură să-i lase gura apă.

— Mi-am dat seama că te-ai trezit, spuse el zâmbindu-i şi uitându-se cu interes la picioarele ei lungi ce se vedeau de sub cămaşă.

Blair, ruşinată, se băgă înapoi în pat, iar Lee îl puse tava în braţe.

Dădu la o parte şervetul care acoperea mâncarea.

— Mă tem că n-avem nimic proaspăt, dar avem tot ce poate fi conservat şi păstrat.

Pe tavă se aflau şuncă, costiţă, brânză, piersici, turte de porumb şi o farfurioară cu fragi.

— E un adevărat ospăţ, iar eu mor de foame, spuse ea începând să mănânce cu poftă.

Lee se întinse pe marginea patului, privind-o intens, ceea ce o făcu să roşească. Era mai mult decât conştientă că acum toate obstacolele pentru noaptea nunţii fuseseră înlăturate.

— Cât am dormit? întrebă ea cu gura plină.

Lee îşi scoase tacticos ceasul din buzunar făcând-o să se oprească din mâncat. Se uită la el, apoi îi puse pe noptieră de parcă n-ar mai fi avut de gând să-l bage le loc.

— Paisprezece ore, spuse el.

Blair îşi îndesă o bucată de turtă în gură atât de repede încât aproape că se înecă.

— Ai spus că asta e cabana tatălui tău. Vii des aici?

Lenader începu să-şi descheie cămaşa, desfăcând încet fiecare nasture şi scoţând-o la fel de încet din pantaloni.

— De când eram copil, spuse el.

Ochii lui o priveau intens şi serios şi felul în care se uita la ea printre gene o făcu nervoasă. Începu să mănânce şi mai iute.

— Veneai aici pentru elani?

Lee, fără să-şi ia ochii de la ea, începu să-şi desfacă cureaua de la pantaloni.

Nu trebui să se uite de două ori ca să vadă că el nu mai avea nimic pe dedesubt. Lui Blair începură să-i tremure mâinile.

Lee se ridică şi pantalonii îi alunecară în jos.

Blair se uită la el, cu ochii aţintiţi asupra lui şi cu mâna în aer în care ţinea o bucată de şuncă în timp de el se aplecă, îi luă tava şi şunca şi le puse jos.

— Acum nu mai eşti Houston, spuse el.

O clipă lui Blair îi fu teamă de el. Se certase cu el în fiecare clipă în ultimele câteva săptămâni şi se simţise atât de vinovată faţă de ceea ce îi făcuse surorii ei încât acum nu-i venea să creadă cu adevărat că era normal să-i cedeze.

Lee se aplecă spre ea, iar Blair se dădu înapoi până când atinse cu capul tăblia patului. Pe de o parte voia să se îndepărteze de el, iar pe de alta, cea mai mare de altfel, mai bine ar fi murit decât să mai facă vreo mişcare.

Foarte încet, buzele lui Lee îi atinseră gura. Nu o forţă şi nici n-o atinse altfel. Nu era decât un bărbat frumos cu un trup superb care se aplecase asupra ei şi o săruta.

Blair începu să alunece în pat sau poate că mai bine zis căzu în mijlocul patului, simţind cum se topeşte. Lee rămase lângă ea, aplecându-se deasupra până când îşi pierdu echilibrul şi căzu peste ea. De aici încolo încetineala dispăru complet. Blair deschise gura, iar Leander o sărută sălbatic, cu o pasiune nestăpânită, înfigându-şi mâinile în părul ei, mângâindu-i tot trupul şi smulgându-i cămaşa de pe ea. Blair fu cuprinsă şi ea de pasiunea lui. Săptămâni în şir îl dorise iar acum era al ei, îl putea atinge şi-l putea strânge în braţe, o putea ajuta să scape de această durere cauzată de o abstinenţă atât de îndelungată.

Se agăţară unul de altul, rostogolindu-se pe pat, cu gurile

flămânde, atingând fiecare bucăţică de piele pe care o găseau în drum, iar mâinile erau peste tot. Lui Blair îi treceau prin cap imagini cu fiecare moment în care îl văzuse pe Leander şi dorise să-l atingă. Îşi aminti de mâinile lui care lucrau delicat în sala de operaţii şi cum dorise să fie atinsă de acele mâini. Fuseseră momente în care-l văzuse mergând şi-şi dorise ca trupul lui să se afle deasupra ei. Acum îşi trecu mâinile pe spatele şi pe fesele lui atât de mici şi tari care se mişcau într-un mod ce o făcu să se convingă că luase foc.

El păru să simtă când ea era pregătită şi când o pătrunse ea scoase un strigăt, iar gura lui Lee o acoperi flămândă pe a ei.

Mişcările lui deveniră rapide iar ea îi răspunse cu aceleaşi mişcări iuţi, agăţându-se de el cu mâinile, cu gura şi cu picioarele. Şi când el începu să se mişte mai tare şi mai repede, ea rămase nemişcată, ridicându-şi şoldurile către el pentru a-i permite şi mai mult acces către propriul trup.

Şi când terminară, Blair ţipă din nou, iar trupul ei se zvârcoli în spasmele pasiunii când Lee se prăbuşi peste ea. După câteva minute, Blair se relaxă şi o clipă trupul ei tremură, agăţându-se de el, ţinându-şi picioarele strâns încolăcite în jurul lui, hotărâtă să nu-i mai dea drumul niciodată.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva minute până când Blair începu să se relaxeze slăbind strânsoarea mortală în care îl ţinuse pe Lee.

Îi mângâie şuviţele umede de păr de pe gât, trecându-şi vârful degetelor peste muşchii umerilor lui şi simţindu-i pielea. Era ceva atât de nou pentru el şi totuşi i se părea că se aflau împreună dintotdeauna. Existau atât de multe lucruri pe care nu le cunoştea despre el şi pe care dorea să le afle.

El se ridică într-un cot şi o privi.

— Jos am o cadă şi nişte apă care se încălzeşte deasupra focului din cămin. Ţi-ar plăcea să faci o baie?

O clipă ea îl privi lung în lumina din spatele capului şi-şi dădu

seama cât de preţios devenise acest cap pentru ea. Oare asta era părerea ei numai sau el era cu adevărat cel mai frumos bărbat din lume?

— Mai uită-te aşa la mine şi n-ai să mai faci baie până marţea viitoare.

Lee ridică dintr-o sprânceană văzând zâmbetul şiret al lui Blair, o înfăşură într-o pătură şi o duse jos la parter. Într-un capăt al cabanei se afla un cămin uriaş de piatră flancat de două ferestre mari. În celălalt capăt era o bucătărie în care se aflau acum vase murdare, ca nişte adevăraţi supravieţuitori ai încercării lui Lee de a pregăti mâncarea. Pereţii lungi erau pe trei sferturi din piatră iar restul din buşteni presăraţi cu câteva ferestre ici şi colo.

În faţa căminului se afla o cadă de aramă, mai înaltă într-un capăt decât în celălalt, plină acum cu apă rece pe care Lee spunea că o adusese de la un pârâu din apropiere. În timp ce Blair stătea în picioare simţindu-se pe undeva timidă, Lee turnă apă fierbinte în cadă şi apoi o conduse lângă ea. Când ea rămase în continuare pe loc, el trase pătura de pe ea şi o băgă în apă.

Apa era minunată şi Blair se sprijini de cadă şi simţi cum se relaxează. Era conştientă că Lee stătea deasupra ei şi o privea. Îşi pusese pantalonii, dar era fără cămaşă şi arăta superb: toată pielea închisă la culoare stătea perfect întinsă peste muşchii puternici menţinuţi în formă de o viaţă petrecută mai mult în aer liber.

— M-am măritat cu băiatul vecinilor, murmură ea zâmbind.

El îngenunche la marginea căzii.

— De ce mi-ai făcut viaţa un calvar când eram copii?

— Nu-i adevărat, spuse ea începând să-şi spele braţele.

— Atunci cum numeşti tu faptul că-mi aruncai noroi sau bulgări de zăpadă în faţă sau că i-ai spus lui Mary Alice Pendergast că eram îndrăgostit de ea? Mama ei i-a arătat mamei bileţelele de dragoste scrise chipurile de mâna mea.

— Pentru că mi-o luai pe Houston, spuse ea încet. Ea era sora

mea geamănă, dar când apăreai tu, întotdeauna îţi dădea mai multă atenţie ţie decât mie.

Când Lee nu spuse nimic, ea îşi ridică ochii şi-i văzu privirea scrutătoare. Nu părea s-o creadă. Ea nu se mai gândise la copilăria lor de ani de zile. Era însă adevărat că îl urâse, îl urâse din prima clipă când îl zărise. Dar de ce? El părea să placă tuturor şi Houston îl adora, dar ea nu suporta să stea alături de el. De obicei când el intra ea ieşea din cameră.

— Poate că… şopti ea.

— Poate ce?

— Poate că doream să fiu prietena ta.

— Dar nu puteai din moment ce Houston deja pusese ochii pe mine?

El îi ridică un picior din cadă, luă săpunul şi începu s-o spele, iar degetele lui lungi alunecară sus, sus de tot pe piciorul ei.

— Vorbeşti de parcă n-a fi fost implicat deloc dar totuşi ai cerut-o în căsătorie. Înseamnă că ai iubit-o.

Blair îi privea mâinile, îi simţea mâinile.

El începu să-i săpunească laba piciorului.

— Bănuiesc că am cerut-o în căsătorie. Uneori nu prea reuşesc să-mi aduc aminte că aş fi spus cuvintele acelea cuiva. Cred că a fost o dovadă de bărbăţie. Fiecare bărbat din Chandler a cerut-o pe Houston de soţie.

— Zău? întrebă Blair cu interes. Houston n-a suflat niciodată nicio vorbă despre aşa ceva. Pe mine doar Alan m-a cerut în căsătorie. Toţi ceilalţi bărbaţi erau…

— Proşti, spuse el repede, spălându-i piciorul cu mare atenţie.

— Dar eu sunt atât de diferită, spuse ea, şi în ciuda tuturor aşteptărilor simţi lacrimi în ochi. Întotdeauna am încercat să fiu ca şi celelalte femei, ca Houston, bună şi blândă dar în loc de asta m-am făcut doctor. Şi pe urmă am luat note mai bune decât toţi ceilalţi studenţi, bărbaţi sau femei şi am observat că privirea

bărbaţilor se schimba când se uitau la mine. Şi…

— Ai putea să mai faci puţină practică în privinţa suturării rănilor, spuse el dând drumul piciorului stâng şi ridicându-l pe cel drept.

— Şi ori de câte ori învingeam un bărbat indiferent la ce, el…

Ochii ei se măriră.

— Ce?

— Cusăturile tale când te grăbeşti sunt cam mari. Trebuie să mai faci exerciţii cu ele.

Blair deschise gura ca să spună ceva dar o închise la loc. Voia să-i spună că suturile ei sunt perfecte dar îşi dădu seama că nu asta era problema. El nu voia s-o lase să-i fie milă de ea însăşi.

Zâmbind, ea se uită la el.

— Vrei să-mi arăţi tu cum?

— Am să-ţi arăt orice, spuse el cu o privire care o făcu să simtă cald în inimă, apoi continuă să o spele.

— Bărbaţii aceia erau nişte proşti. Nici unui bărbat sigur pe el nu-i este teamă de vreo femeie. Doar că ţi-a luat ceva timp până când te-ai întors acasă, la mine.

— Acasă. Acasă la logodnicul surorii mele, oftă ea.

Leander rămase tăcut o vreme, spălându-i mâna, dându-i-o cu săpun şi strângându-i degetele într-ale lui.

— Cred că dacă aş fi avut un frate după care ar fi umblat toate femeile, iar pe mine nici nu m-ar fi băgat în seamă, aş fi fost şi eu gelos.

— Geloasă! Eu nu sunt…

Până acum nu se gândise niciodată la aşa ceva, dar poate că într-adevăr era geloasă pe Houston.

— Ea reprezintă tot ceea ce mi-am dorit şi eu să fiu. Nu am vrut să fiu doctor, a trebuit să fiu. Ceea ce am vrut a fost să fiu exact ca Houston şi să-mi păstrez mănuşile curate. Ea are atâţia prieteni. Te-a avut pe tine.

El nu-şi ridică ochii şi începu să-i spele braţul drept.

— Nu, niciodată nu m-a avut pe mine.

Blair continuă să vorbească.

— Houston se descurcă atât de bine în toate. Îşi face foarte uşor prieteni. Oameni de la kilometri distanţă o iubesc şi o preţuiesc. Dacă Houston ar fi condus trupele sudiste, atunci ei ar fi câştigat războiul de secesiune. Nimeni nu se pricepe mai bine ca ea la organizare.

— Cu siguranţă că pe tine te-a organizat. A făcut în aşa fel încât să scape de mine aruncându-mă în braţele tale.

— Ei, na! Oh, nu, asta s-a întâmplat pur şi simplu. Asta a fost numai vina mea. Houston e nevinovată.

— Blair, spuse el blând, în noaptea recepţiei dată de guvernator aveam de gând să-i spun lui Houston că rup logodna.

— S-o rupi? Ştiu că ai zis ceva în sensul ăsta dar nu cred că ai vorbit serios.

El se opri o clipă din spălat.

— N-o cunosc deloc pe Houston. Nici nu cred c-am cunoscut-o vreodată, dar în tine pot vedea lucruri care cred că-i sunt comune şi lui Houston. Houston ascunde bine ceea ce gândeşte cu adevărat, cu afurisitele alea de mănuşi albe ale ei. Dintr-un anumit motiv, când era copil, s-a hotărât să se mărite cu mine. Eu nu eram o persoană pentru ea, ci doar un ţel. Poate că a fost aşa cum s-a întâmplat la tine cu medicina, numai că ţelul tău a fost corect. Cred că Houston dorea un motiv ca să scape de logodna dintre noi, pentru că începuse să vadă că lucrurile nu mergeau bine.

— Dar tu n-ai văzut-o în seara când domnul Gates i-a spus că eu urma să mă mărit cu tine.

— Ce-ar fi să studiezi medicina ani de zile şi apoi să descoperi că vederea sângelui te face să leşini? Sau că ai alergie la dezinfectant?

— Aş… muri, spuse ea în cele din urmă.

— Eu cred că i-am provocat o alergie lui Houston. Ajunsesem încât aproape că nu ne mai puteam suferi. Nu vorbeam niciodată, nu râdeam şi dacă încercam s-o ating, strângea din buze.

— Nu pot să-mi imaginez aşa ceva! spuse Blair sincer îngrozită.

Zâmbind, el începu s-o spele pe gât şi pe obraji.

— Poate că pe undeva şi-a dat seama că noi suntem potriviţi unul pentru celălalt şi de aceea te-a trimis împreună cu mine.

— Dar ea dorea numai să vadă casa lui Taggert şi…

— Acum chiar că e de râs! Frumoasa domnişoară, Prinţesa de gheaţă Houston Chandler n-a dat înapoi din faţa nici unui bărbat în toată viaţa şi de prima dată când l-a văzut pe Taggert a început să se dezgheţe. Ţi-aduci aminte când ne-am întâlnit cu el în oraş şi el s-a oprit şi a rânjit la Houston? Atunci nu mi-am dat seama, dar ar fi trebuit să fiu gelos, dacă aş fi fost îndrăgostit de Houston aşa cum ar fi trebuit să fiu. Dar îmi amintesc că acest lucru mi-a stârnit doar curiozitatea.

— Taggert, spuse Blair. Nu-mi pot închipui ce femeie şi l-ar putea dori pe omul acela îngrozitor.

— Oricum a fost gata să-şi rişte viaţa ca să ne ajute, spuse Lee.

Mâinile lui alunecoase, pline de săpun, se strecurau în jos pe pieptul ei.

— Banda lui Frankie a crezut că tu eşti Houston. Au cerut cincizeci de mii drept răscumpărare. Taggert nu a venit numai înarmat, a adus şi banii. Blair nu auzea ce spune, pentru că mâinile lui îi atingeau sânii. Îşi ridică braţele pentru a le cuprinde pe ale lui, sprijinindu-se de cadă şi bucurându-se de senzaţia provocată de atingerea lui.

El se ridică în faţa ei, apoi o luă în braţe, aşa udă, cu pielea lipindu-se de a lui.

— Am aşteptat destul pentru asta, spuse el.

Leander părea să se priceapă de minune în a-şi scoate hainele pentru că după cele câteva clipe cât îi trebuiră să ajungă la canapea era deja gol. Acum nu mai avea motive să se grăbească şi dorea ca de această dată să facă mai mult decât să-i exploreze trupul. Blair avu senzaţia că e torturată.

El îi dădu mâinile la o parte când ea vru să-l atingă şi-şi rezervă doar lui plăcerea de a o atinge peste tot cu mâinile, cu gura şi frecându-şi pielea de a ei până când ea aproape că-şi pierdu cunoştinţa de dorinţă.

Când se aşeză peste ea, Blair se agăţă de el cu toată puterea, dar el se mişca înnebunitor de încet, refuzând să se grăbească şi mângâind-o încet cu mişcări lungi şi blânde. Când începu să se mişte mai repede, Blair era deja dezlănţuită, simţind că explodează, atât îl dorea de tare.

Când în cele din urmă atinse punctul culminant, trăi o asemenea senzaţie intensă încât preţ de o clipă fu sigură că murise. Trupul ei tremura şi se agita în timp ce se agăţa de Lee.

El se trase înapoi zâmbindu-i.

— Ştiam că o să facem o echipă grozavă.

Ea era serioasă când îi spuse:

— Singurul motiv pentru care te-ai însurat cu mine este ca să faci dragoste?

Chipul lui deveni de asemenea serios.

— Asta şi pentru că te pricepi la cusături.

— Afurisitule! exclamă ea, lovindu-l în coaste cu pumnul.

Dar Lee se dădu deoparte.

— Hai, ridică-te. Hai să ne plimbăm. Vreau să-ţi arăt câteva locuri.

Ea nu era obişnuită să-l vadă fără haine. Singurii bărbaţi goi pe care-i mai văzuse fuseseră cadavrele întinse pe mesele reci de marmură. Lee arăta mai viu decât oricare altul pe care-l văzuse.

— Oh, nu, să nu îndrăzneşti, râse el luând-o de mână şi

trăgând-o de pe canapea. Du-te sus şi îmbracă-te. Sunt nişte haine vechi în scrinul din spatele scărilor. Pune-le pe tine.

O lovi cu palma pe fundul gol, iar ea urcă.

Blair deschise dulapul şi începu să caute haine, dar pe perete se afla o oglindă şi se opri să se privească. Pielea îi strălucea, obrajii îi erau îmbujoraţi iar ochii îl scânteiau. Bineînţeles că părul, de obicei prins strâns la spate ca să nu o deranjeze în timpul muncii, stătea acum zburlit ca o coamă de leu în jurul capului.

Oare putea fi adevărat că Leander o iubea? Cu siguranţă că nu-l deranja compania ei şi luptase din răsputeri ca s-o câştige. Sau îşi dorea doar un partener chirurg şi în acelaşi timp şi o parteneră mai mult decât binevoitoare în pat?

— Ai trei minute, strigă Lee de jos.

— Şi care-i pedeapsa dacă nu sunt gata, strigă ea.

— Abstinenţă.

Râzând, Blair începu să se îmbrace repede într-o pereche de pantaloni de pânză şi o cămaşă de flanel. Pantalonii erau prea scurţi dar reuşi să-şi acopere de bine de rău cele două jumătăţi ale trupului. Talia era atât de mare încât trebui să-i ţină cu mâna.

Jos, Lee punea mâncare într-un rucsac.

— Ai o curea? întrebă ea.

Când el se uită către ea, Blair dădu drumul pantalonilor, lăsându-i să cadă jos cu un zâmbet drăcesc. Drept recompensă auzi geamătul lui Lee.

El se întoarse către stiva de lemne, luă o bucată de sfoară, apoi veni către ea, îngenunche şi băgă frânghia prin găicile pantalonilor. Când îi ridică pantalonii îi sărută picioarele până sus, astfel încât atunci când pantalonii ajunseră la locul lor, Blair se clătina pe picioare.

— Haide, hai să mergem.

De data asta zâmbetul lui era drăcesc.

Cu genunchii tremurând, Blair îl urmă afară.

CAPITOLUL 25

Blair îl urmă pe Lee de-a lungul unei poteci înguste făcute de elani, printre tufişuri şi copaci, apoi traversară o pajişte şi ajunseră de partea cealaltă a muntelui. Coaja plopilor fusese roasă de elani, ceea ce dusese la distrugerea multor arbori, aşa că ei trebuiră să se strecoare printre buştenii căzuţi. Peste tot se aflau urme ale acestor animale mari ce migraseră spre nord pe perioada de vară.

Lee îi arătă un şoim şi-i spuse numele unor flori. Păru să-şi dea seama că mergea prea repede şi încetini ritmul, ridicând crengile lăsate pentru ca ea să poată trece.

În vârf se afla o prăpastie adâncă, cu ambii versanţi abrupţi, pe unul dintre ei aflându-se brazi uriaşi iar pe celălalt o privelişte minunată unde se puteau zări în depărtare înceţoşaţi munţi albaştri de o rară frumuseţe. Lee se aşează, sprijinindu-se de un copac căzut şi întinse braţele către ea. Ea i se cuibări la piept, mulţumită, ţinându-l de mână şi jucându-se cu degetele lui.

— Ce voia să spună şeriful atunci când a zis că suntem la fel? întrebă ea.

Lee stătea cu ochii închişi, bucurându-se de razele calde ale soarelui.

— Când eram copil am intrat în bucluc de vreo două cri. Cred că nu m-a iertat nici acum.

Blair se ridică brusc în capul oaselor.

— Tu?! Tu ai intrat în bucluc? Dar ai fost dintotdeauna întruchiparea virtuţii, visul oricărei mame.

Fără să deschidă ochii, dar zâmbind, o trase la loc lângă el.

— Ştii foarte puţine lucruri despre mine. Nu sunt ceea ce crezi.

— Atunci spune-mi cum ai intrat în bucluc şi de ce n-am auzit nimic despre asta. Sunt sigură că o asemenea ştire ar fi apărut pe

prima pagină a ziarelor din Chandler: „Sfântul Leander a făcut ceva ce nu a fost perfect”.

Lee zâmbi larg.

— N-ai auzit pentru că tata a reuşit să păstreze tăcerea şi pentru că ceea ce s-a întâmplat a avut loc în Colorado Springs. Ceea ce am reuşit să fac a fost să fiu împuşcat de două ori.

— Împuşcat? exclamă ea. Dar n-am văzut nicio cicatrice.

Lee mormăi:

— Mai ai încă timp să te uiţi la mine. De câte ori mă apropii de tine te năpusteşti asupra mea.

— Ba nu fac aşa…

Blair se opri deoarece ceea ce spunea el era adevărat.

— Cum ai fost împuşcat? întrebă ea blând.

— Am plecat cu tata la Colorado Springs când aveam vreo paisprezece ani. El trebuia să vorbească cu un martor pentru un client de-al lui şi trebuia să se întâlnească cu omul acela la un hotel nu departe de bancă. Tocmai terminasem de luat masa şi ieşeam din hotel când deodată au început să se audă focuri de armă şi cineva a ipat că se jefuieşte banca. M-am uitat pe stradă şi am văzut vreo şase bărbaţi cu feţele acoperite care se îndreptau călări spre noi.

Cred că nu m-am gândit, ci doar am acţionat. Pe alee se afla o căruţă cu patru cai, încărcată cu alimente. Am sărit în ea, am îndemnat caii şi am adus-o în stradă, blocând ieşirea bandiţilor.

— Şi ei te-au împuşcat.

— N-am avut cum să sar din căruţă. Caii ar fi fugit şi ar fi lăsat strada liberă.

— Deci ai rămas pe loc şi ai ţinut caii, spuse Blair cu teamă în glas.

— Am rămas pe loc până când a sosit şeriful.

— Şi apoi?

El zâmbi.

— Şi apoi tata m-a tras jos din căruţă şi m-a dus la un doctor care mi-a scos un glonţ, celălalt îmi străpunsese braţul. M-a lăsat de asemenea să mă îmbăt şi îţi jur că mahmureala de a doua zi a fost mai rea decât rănile provocate de gloanţe.

— Dar, mulţumită ţie, bandiţii au fost prinşi.

— Şi au petrecut ani de zile în închisoare. Acum au ieşit. Chiar l-ai întâlnit pe unul dintre ei.

— Când? întrebă ea.

— În seara când am mers la recepţie. Ţi-aduci aminte când am mers la casa de pe River Street? Cazul acela de sinucidere? Ţi-aduci aminte de bărbatul de afară? Nu cred că ţi-a plăcut prea mult.

— Cartoforul, spuse ea, gândindu-se la felul în care o privise acel bărbat.

— Printre altele, Leqault a fost închis zece ani pentru jaful din Colorado Springs.

— Din cauza ta, spuse ea. Probabil că te urăşte din moment ce eşti unul dintre cei care l-au prins.

— Probabil, zise Lee fără prea mult interes. Deschise ochii şi se uită la ea.

— Dar cred că şi tu mă urai.

— Nu te uram chiar… începu ea, apoi zâmbi. Unde te-ai dus în noaptea nunţii?

— Vrei să-mi vezi cicatricile rănilor de gloanţe?

Ea intenţionă să spună ceva despre refuzul lui de a-i răspunde la întrebare, dar renunţă, strângându-şi buzele într-o linie fermă.

El îi puse un deget sub bărbie.

— Luna de miere nu e o perioadă pentru furie sau priviri supărăcioase. Ce-ar fi, mai bine, să-ţi povestesc despre cazul în care am asistat la o naştere cu trei gemeni?

Ea nu-i spuse nimic.

— Unul dintre ei a venit cu fundul.

Ea rămase în continuare tăcută.

— Şi s-au născut cu o lună mai devreme, fiecare la câte o oră distanţă faţă de celălalt şi ca să-i ţinem în viaţă a trebuit să…

— Să ce? întrebă ea, după câteva minute de tăcere.

— Oh, nimic. N-a fost nimic interesant. S-a scris despre asta doar în trei ziare. Sau patru?

Ridică din umeri.

— Oricum nu contează.

— De ce s-a scris despre asta?

— Pentru că metoda noastră de a-i salva a fost… Dar probabil că nu te interesează aşa ceva.

Căscând, se întinse la loc, sprijinindu-se de buştean.

Blair sări peste el cu mâinile strânse pumn.

— Spune-mi, spune-mi, spune-mi, strigă ea, în timp ce Lee, râzând, începu să se rostogolească pe iarbă cu ea.

Se opri când ea ajunse dedesubt.

— Am să-ţi spun, dar trebuie să-mi spui şi tu un secret de-al tău.

— Eu nu am secrete, spuse ea încruntată.

— Oh, ba da, ai. Cine mi-a pus şerpi în coşuleţul cu mâncare şi greieri în penar?

Ea clipi de câteva ori.

— Nu sunt sigur, dar cred că s-ar putea să fie aceeaşi persoană care ţi-a turnat gem în pantofi, ţi-a cusut mânecile jachetei, ţi-a pus ardei iute în sandvişuri, ţi-a…

— La petrecerea mamei mele! spuse el. Am stat acolo şi am mâncat sandvişurile alea, crezând că toate erau iuţi şi că eram un laş, de-aia mă usturau atât de tare, din moment ce toţi ceilalţi n-aveau nimic. Cum ai reuşit?

— I-am dat un penny lui Jimmy Summers ca să-i dea drumul câinelui când scap eu lingura din mână. Câinele a fugit în grădină, iar tu ca întotdeauna marele salvator, ai alergat să prinzi câinele.

Toată lumea se uita la tine, aşa că am avut o grămadă de timp să-ţi aranjez sandvişurile din farfurie. Credeam că o să pocnesc de râs. Stăteai acolo şi transpirai, dar le-ai mâncat până la ultima bucăţică.

El se aplecă spre ea clătinând din cap.

— Şi balega de vacă uscată din pălăria mea preferată de pescuit?

Ea încuviinţă.

— Şi pozele domnişoarei Ellison de pe tăbliţa mea?

Ea încuviinţă din nou.

— Te-a mai prins cineva vreodată în afară de mine?

— Tatăl tău, o dată. Houston mi-a spus că te duci la pescuit, aşa că m-am strecurat acasă la tine, am aruncat râmele pe care le pregătiseşi şi am pus în cutie un şarpe. Din păcate m-a prins tatăl tău.

— Cred că ţi-a zis câteva. Nici Ninei nu-i tolera nicio năzbâtie.

— Mi-a zis că n-am să fiu niciodată o doamnă.

— Şi a avut dreptate, spuse Lee solemn, începând să se frece de ea. Nu eşti deloc o doamnă. Eşti o femeie în carne şi oase.

Zâmbi.

— Iar carnea e foarte bine aranjată pe oase.

Ochii ei se măriră.

— Intenţionaţi să-mi luaţi virtutea, domnule? Oh, vă rog, domnule, e singurul lucru care mi-a mai rămas.

— Nu meriţi nici măcar atât pentru ceea ce ai făcut, domnişoară, spuse el printre dinţi, coborându-şi glasul. Ai fost judecată şi găsită vinovată, deci vei fi pedepsită.

— Oh? spuse ea, ridicând dintr-o sprânceană. Cu gem în pantofi?

— Mă gândeam mai mult la posibilitatea de a deveni sclava iubirii mele pentru tot restul vieţii.

— Nu-i o pedeapsă prea severă pentru puţin gem?

— E pentru ardeiul iute şi pentru…

Ochii lui se măriră.

— Tot tu ai pus şi praful de strănutat în artificiile mele? Şi funinginea de pe binoclul tatei în ziua când l-am adus la şcoală?

Ea încuviinţă, începând să se simtă puţin vinovată de nenumăratele feste pe care i le jucase.

El o privea puţin temător.

— Ştiam că şi tu ai făcut unele dintre ele, dar întotdeauna am crezut că John Lechner e autorul principal. Ştii, l-am întâlnit acum patru ani la New York şi amintindu-mi de tot ceea ce credeam că mi-a făcut, abia dacă i-am răspuns la salut.

El zâmbi.

— Şi când te gândeşti că era nevinovat! Iar în privinţa festelor pe care ştiam că tu mi le-ai jucat, ce-aş fi putut face? Erai cu şase ani mai mică decât mine şi mă gândeam la bătaia cu biciul pe care mi-a tras-o tata după ce ţi-am dat un pumn. Era un motiv suficient să mă gândesc de două ori înainte de a lovi o fată.

— Deci acum trebuie să plătesc pentru nişte prostii din copilărie, spuse ea cu un oftat exagerat. Viaţa e tare grea.

— Nu numai asta e tare grea, spuse el cu un zâmbet şiret.

— E bine că sunt doctor şi nimic nu mă mai poate şoca.

— Dar nu faptul că eşti doctor m-a atras la tine.

— Nu? Atunci ce te-a atras la mine?

— Tenacitatea ta de a încerca să-mi atragi atenţia. Am rezistat cât am putut, dar acum nu mai pot.

— Dacă insişti, spuse ea obosită.

— Îmi plac femeile ascultătoare, murmură el, băgându-i mâna pe sub cămaşă şi începând să-i mângâie pieptul şi apoi să-i atingă sânii.

Blair era uimită de faptul că îl putea dori din nou, după doar câteva ore, dar când vârful degetelor ei îi atinseră pielea caldă, se simţi de parcă ar fi fost prima oară. Nu se mai gândise de ani de

zile la festele pe care i le jucase. Atunci crezuse că le face pentru că-l ura, pentru a se răzbuna pe el pentru că i-o lua pe Houston. Dar acum se întreba dacă nu cumva dorise doar să-i atragă atenţia.

Când el îşi înălţă capul şi începu să-i descheie cămaşa, ea îi cuprinse faţa în mâini.

— Nu înţelegi ce însemni tu pentru mine, şopti ea.

Lee îi zâmbi blând.

— Nu încă? Ei bine, rămâi pe lângă mine şi ai să-ţi dai seama. Un lucru e sigur în privinţa ta, Blair, ştii să te lupţi. Crezi că ai să ajungi să lupţi pentru mine la fel de tare cât ai luptat împotriva mea?

— Nu ştiu, spuse ea nedumerită.

Era atât de confuză în privinţa acestui bărbat.

Fusese duşmanul ei cea mai mare parte a vieţii.

Luptase împotriva lui prin toate mijloacele. Şi în ciuda celor spuse de Lee, ea reuşise efectiv să-i saboteze nunta lui Houston. De ce? De ce se culcase cu un bărbat despre care era în stare să jure că-l urăşte?

Lee îl luă mâinile şi o sărută în palmă.

— În timp ce cauţi răspunsurile la problemele importante ale vieţii, pierdem timpul.

Termină de descheiat cămaşa.

Făcură dragoste încet, aproape delicat, iar Lee o privi, urmărindu-i reacţiile. Îi sărută fiecare deget pe îndelete iar senzaţia plăcută pe care o simţi în interiorul umed şi cald al gurii lui o pătrunse până în străfunduri. Îi sărută sânii şi îi mângâie tot trupul.

Iar când o pătrunse o făcu blând, dulce şi prelung.

Mai târziu o îmbrăţişă strâns, încolăcindu-i picioarele cu ale lui, lipindu-se de ea şi încercând să-i acopere întreg trupul cu al lui.

Blair rămase în braţele lui, ascultând greierii şi ciripitul

păsărilor precum şi adierea vântului. Mirosul şi gustul lui Lee o învăluiau plăcut. Îşi dorea ca aceste clipe să nu se mai sfârşească niciodată.

— Când ajungem acasă va trebui să angajezi pe cineva care să aibă grijă de ciorapii mei, spuse el încet.

— Ce? întrebă ea vag, ţinându-l strâns în braţe de parcă viaţa ei ar fi depins de el.

— De ciorapii şi cămăşile mele. Şi îmi place să am ghetele lustruite. Şi va trebui să angajezi pe cineva care să menţină curăţenia, să facă paturile şi să gătească.

Blair rămase tăcută câteva clipe până când înţelese ce voia el să spună. De când era copil, ei nu-i păsase, sau nu învăţase nimic altceva, decât despre medicină. N-avea nici cea mai vagă idee cum se ţine o casă.

Oftă adânc.

— Crezi că putem găsi pe cineva dispus să se căsătorească cu noi?

Îl simţi pe Lee cum se cutremură de râs.

— Putem întreba. Am cunoscut o femeie bandită care…

Se opri simţind dinţii lui Blair pe punctul de a-l muşca.

— Lee, spuse ea, ridicându-se ca să-l poată privi.

Chiar să ştii că habar nu am să mă ocup de gospodărie. Mama a încercat să mă înveţe dar…

— Tu te urcai în copaci.

— Sau fugeam undeva. Şi mătuşa Flo a încercat, dar unchiul Henry spunea mereu că mai e timp şi pe urmă m-a luat cu el în sala de operaţii ca să-l ajut. Cred că n-am avut timp. Anul viitor intenţionam să mă înscriu la un curs de gospodărie ca să fiu pregătită când o să mă mărit cu Alan.

— Un curs, îhâm? Unul din acelea unde înveţi cum să-ţi păstrezi curată toaleta şi cum să freci duşumelele?

— Crezi că ar fi fost chiar atât de rău?

— Probabil şi mai rău.

Ea îşi puse la loc capul pe umărul lui.

— Ţi-am spus să nu te însori cu mine. Acum înţelegi de ce n-a vrut să mă ia nimeni. Houston e atât de bună comparativ cu mine la problemele astea. Ar fi trebuit s-o păstrezi.

— Probabil, spuse el grav. Oricum cu ea eram sigur că n-o să am probleme că-mi împrumută bisturiul.

— Niciodată nu l-am împrumutat pe al tău, spuse ea indignată. Îl am pe al meu.

— Da, dar Houston ştie cum să conducă o gospodărie. Cred că ciorapii soţului ei vor fi întotdeauna curaţi şi puşi în ordine.

Blair se îndepărtă de el.

— Dacă asta vrei, n-ai decât să te duci la ea, sau la oricare altă femeie, nu-mi pasă. Dacă crezi că am să-mi dedic viaţa lenjeriei tale intime te înşeli amarnic.

Se ridică şi furioasă începu să-şi tragă pantalonii.

— Nici măcar un ciorap? întrebă el cu glas rugător.

Blair se uită la el şi văzu că râdea de ea.

— Uriciosule! râse ea şi căzu din nou în braţele lui, unde el o îmbrăţişă cu pasiune. Tot nu mi-ai spus despre cei trei gemeni.

— Ce gemeni?

— Cei la naşterea cărora ai asistat şi despre care s-a scris în patru ziare.

El se uită la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— N-am asistat în viaţa mea la o naştere cu trei gemeni.

— Dar ai spus… Oh, mincinosule! exclamă ea râzând.

El o mângâie pe picioare şi pe spatele gol.

— Ce-ar fi să mergem la râu? Putem mânca acolo.

— Şi să vorbim despre clinică, spuse ea, ridicându-se şi punându-şi cămaşa. Când crezi că va sosi echipamentul? Şi nu mi-ai spus totuşi ce anume ai comandat. Lee, dacă nu vrei să lucrezi acolo tot timpul, cred că i-aş putea scrie unei prietene de-a mea,

doctor Louise Bleeker. E destul de bună, iar oraşul Chandler se măreşte pe zi ce trece, aşa că ne-ar prinde bine încă un doctor.

— De fapt mă gândeam s-o angajez pe doamna Krebbs să mă ajute la clinică.

Blair se opri să-şi mai încheie nasturii la cămaşă.

— Doamna Krebbs? Ai idee cum este? Într-o zi a venit la spital un băieţel înecat cu un os de pui, iar simpatica doamnă Krebbs mi-a sugerat să aştept până vine un doctor adevărat.

— Şi încă mai trăieşte? întrebă el făcând ochii mari.

Ea se uită la el urât.

— Iar mă tachinezi?

— Nu tachinez niciodată femei care arată ca tine. Se uită la cămaşa ei descheiată până la brâu.

— Hai, zise el, fără a o mai lăsa să-i răspundă. Dacă tot discutăm afaceri, hai măcar să mergem în timp ce vorbim.

Leander şi Blair ţinându-se de mâini alergară sus la cabană. Se opriră de câteva ori să se sărute, iar Lee începu să tragă de hainele lui Blair şi ea de ale lui, astfel încât în apropierea cabanei erau descheiaţi până la brâu. Dar distracţia încetă când îşi ridicară ochii către cabană şi-l văzură pe Reed Westfield stând pe verandă.

Chipul lui Lee deveni pe loc sumbru, se aşeză între Blair şi cabană şi începu să-i încheie cămaşa.

— Ascultă, zise el blând. Cred că va trebui să plec din nou. Nu cred că tata ar fi venit altfel până aici dacă n-ar fi fost vorba despre o urgenţă.

— Urgenţă? Pot şi eu să…

Ceva din ochii lui o făcu să se oprească şi-şi încleştă maxilarele.

— E vorba despre genul acela de urgenţă? acela din care eu sunt exclusă pentru că nu se poate avea încredere în mine? Urgenţa aceea care e doar pentru bărbaţi?

El îi puse mâinile pe umeri.

— Blair, trebuie să ai încredere în mine. Ţi-aş spune dacă aş putea dar pentru binele tău…

— Pentru binele meu trebuie să rămân ignorantă. Înţeleg perfect.

— Nu înţelegi nimic! spuse Lee apăsându-i umerii cu putere. Va trebui să ai pur şi simplu încredere în mine. Dacă aş fi putut ţi-aş fi spus.

Ea se smulse de lângă el.

— Înţeleg perfect. Eşti exact ca domnul Gates. Ai idei rigide în privinţa a ceea ce poate şi ce nu poate face o femeie şi nu poţi avea încredere în mine destul cât să-mi spui ce faci când dispari atât de misterios. Spune-mi ce intenţionezi să-mi permiţi să fac, acum că suntem căsătoriţi? Asta în afară de a mă ocupa de gospodărie şi de a împărţi bucuroasă patul cu tine? Pot să continui să practic medicina sau sunt prea incompetentă să fac şi asta?

Lee îşi ridică ochii spre cer, parcă încercând să caute ajutor.

— Bine. Fie cum vrei tu. Se pare că tu crezi că sunt un monstru aşa că mă voi comporta în consecinţă. Tatăl meu se află aici pentru un motiv important şi trebuie să plec. Nu-ţi pot spune nici unde mă duc, nici ce fac sau urmează să fac. Acum vreau să te întorci în Chandler cu tatăl meu, iar eu voi veni acasă cât se poate de curând.

Blair nu mai spuse niciun cuvânt, trecu pe lângă el şi merse către cabană. Îi era greu şi să se uite la Reed. El nu o plăcuse niciodată, de pe vremea de când era copil şi o prinsese jucându-i feste iubitului său fiu. Când Lee spusese că vrea să se însoare cu ea, Reed participase şi el la interogatoriul acela îngrozitor la care o supusese Gates.

Iar mai târziu Reed pur şi simplu o Minţise în faţă inventând acea poveste despre Lee şi franţuzoaică.

Aşa că acum când trecu pe lângă el intrând în cabană nu putu

să fie nici politicoasă şi mai nici cordială. Îl salută rece şi intră înăuntru.

Chiar şi când rămase singură nu se lăsă copleşită. Oare la ce se aşteptase în afară de a fi tratată în acest mod? Lee spunea că o iubeşte, dar ce bărbat n-ar iubi o femeie care arăta atâta entuziasm în pat? Iar simţul onoarei pe care-l avea Lee îl obligase să se însoare cu ea din moment ce fusese virgină în prima noapte petrecută împreună.

Blair urcă să se schimbe de hainele bărbăteşti pe care le purta şi-şi puse la loc uniforma medicală.

Fereastra era deschisă şi se auzeau voci. Când se uită afară îl văzu pe Lee şi pe tatăl lui la o oarecare distanţă de cabană şi din gesturile pe care le făceau îşi dădu seama că erau furioşi.

Lee stătea pe vine în iarbă, ronţăind un fir de iarbă în timp ce Reed îşi folosea fiecare centimetru din trupul lui robust pentru a se apleca deasupra fiului său într-un mod ameninţător. Cel puţin aşa i se păru lui Blair.

Deşi ştia că nu face bine, se aplecă peste geam. Câteva cuvinte îi ajunseră la ureche dintre cele pe care le rostea Reed ameninţându-l cu un deget pe Lee.

…pericol… să-ţi rişti viaţa… Pinkerton.

Se trase înapoi. „Pinkerton”? şopti ea, încheindu-şi iute ultimii nasturi ai uniformei. Ce avea de-a face Lee cu agenţia de detectivi Pinkerton?

Rămase pe pat câteva clipe. Nu prea avusese timp să se gândească unde se dusese Lee în noaptea nunţii. Reed o minţise, iar ea îl crezuse. Era înclinată să creadă că Lee iubea pe altcineva; crezuse că Lee era în stare să alerge în bârlogul unor bandiţi pentru a o salva pe conducătoarea lor de la moarte. Dar dacă Lee era implicat în altceva, ceva… îi fu teamă să se şi gândească în ce ar putea fi implicat. Poate că îi ajuta pe cei de la Pinkerton. Dar după felul cum îl avertiza Reed pe fiul lui, Blair nu prea credea că

acesta ar putea fi adevărul.

Leander era implicat în ceva ilegal. Ştia şi simţea asta. Şi de aceea nu-i putea spune ce făcea. Voia ca ea să rămână nevinovată.

Încet, de parcă ar fi avut plumb în picioare, Blair coborî şi ajunse la uşă chiar în clipa când intră Lee.

— Trebuie să plec, spuse el privind-o.

Blair îşi ridică ochii spre el. În ce ilegalitate se băgase Lee? Şi de ce? Avea oare nevoie de bani? Se gândi la noul echipament pe care ea îl comandase de la Denver. Trebuie să fi costat o grămadă de bani şi toată lumea ştia că un doctor nu câştiga atât de mult. Bineînţeles că Lee moştenise nişte bani de la mama lui, dar cine ştia cât? Oare făcea asta pentru a-şi putea deschide clinica? Ca să-i poată ajuta pe oameni?

— Ştiu, spuse ea, punându-i o mână pe braţ.

Uitându-se la ea, Lee păru să ofteze uşurat.

— Nu mai eşti supărată?

— Nu, nu cred.

El o sărută dulce.

— O să mă întorc cât pot de repede. Tata o să te ducă acasă.

Fără să mai spună niciun cuvânt, încălecă pe armăsarul lui cel voinic şi coborî muntele, dispărând din vedere.

Blair urcă pe calul pe care i-l adusese Reed şi porniră spre casă în tăcere. Majoritatea drumului îl parcurseră pe o cărare îngustă ce se strecura printre pini, traversând mici pârâiaşe şi pe unde erau obligaţi să meargă unul în spatele celuilalt.

Blair era tot mai nedumerită de dispariţiile lui Lee şi încerca să se autocompătimească că trăsese o concluzie greşită, rugându-se ca el să nu se afle în pericol.

La câteva mile de oraş, când drumul se lărgi iar terenul era uscat, Reed veni călare alături de ea.

— Cred că tu şi cu mine am pornit-o cu stângul, spuse Reed.

— Da, răspunse ea sinceră. Încă de pe vremea când aveam opt

ani.

El păru nelămurit pentru câteva clipe.

— Ah, da. Din cauza năzbâtiilor. Să ştii că eu n-aş fi aflat despre ele dacă nu afla mai întâi soţia mea despre câteva. Lee n-a spus niciodată nimic. Helen mi-a sugerat că erau executate de o fată. Ea zicea că băieţii sunt isteţi, dar nu atât de deştepţi ca fetele şi că toate festele astea erau foarte inteligente. S-a arătat foarte interesată când i-am spus că te-am prins schimbând râmele cu un şarpe. „Blair Chandler", a spus ea. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea este. Întotdeauna a arătat un mare interes faţă de Lee". Nu ştiu ce-a vrut să spună cu asta, dar ştiu că râdea cu poftă ori de câte ori afla despre o nouă năzbâtie.

— Dacă nu i-a spus Lee, cum de a aflat?

— Uneori de la Nina, alteori de la profesoara lui Lee. Odată Lee a venit acasă cu dureri de stomac şi după ce Helen l-a băgat în pat, s-a întors în bucătărie şi a văzut cum pachetul cu mâncare al lui Lee se mişca încet pe masă. Mi-a zis că aproape că a murit de frică până când l-a deschis să vadă ce era înăuntru. Era o biată broscuţă pe care a dus-o uşurată în grădină.

— Nu-i de mirare că n-ai fost prea bucuros când Lee ţi-a zis că vrea să se însoare cu mine, spuse Blair.

Reed rămase tăcut câteva clipe.

— Am să-ţi explic ce mă îngrijorează în legătură cu tine şi cu Lee şi asta n-are nicio legătură cu năzbâtiile din copilărie. Adevărul este că fiul meu munceşte prea mult. Încă de pe vremea când era copil se apuca de câte trei lucruri deodată. Nu ştiu de ce, dar Lee crede că problemele lumii întregi sunt responsabilitatea lui. Am fost mândru când mi-a spus că vrea să devină doctor dar am avut şi rezerve. Mi-a fost teamă că va face exact ce face şi acum, munceşte prea mult. Lucrează la spital dar îl şi conduce, deşi doctorul Webster este administrator. Lee de asemenea preia toate cazurile din oraş. Patru nopţi pe săptămână este de gardă. Şi în

continuare îşi vizitează pacienţii de la ţară.

— Şi ţi-e teamă că eu voi deveni o povară în plus pentru el? şopti Blair.

— Păi, trebuie să recunoşti că în jurul tău are loc destulă agitaţie. Eu doream ca Lee să se însoare cu cineva total diferit faţă de el, cineva ca Houston, care seamănă atât de bine cu Opal, cineva care să stea acasă şi să coase, ocupându-se numai de gospodărie. Nu am absolut nimic împotriva ta, dar uită-te şi tu ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni de când te-ai întors în Chandler.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Blair în timp ce prin cap îi treceau frânturi din cele întâmplate în ultima vreme. Nu cred că Lee se odihneşte prea mult, nu-i aşa?

— Aproape că s-a dat de ceasul morţii încercând să te impresioneze cu talentul lui de doctor.

Se opri şi îi zâmbi.

— Dar undeva pe parcurs am început să văd cât de mult te doreşte.

— Da, cred că aşa este, murmură ea, întrebându-se dacă asta ar putea fi cauza care-l împingea să facă tot ceea ce făcea în taină.

Intrară în oraş călare fără a mai scoate vreun cuvânt, parcurgând ultimele câteva mile la lumina stelelor. El o lăsă acasă, unde Blair locuia cu Leander, iar ea intră având inima grea. Oare avea datorii şi ea acasă?

Făcu repede o baie şi obosită se urcă în pat. Se părea că era predestinată să petreacă singură fiecare noapte în casa asta.

A doua zi dimineaţă la şase fu trezită de sunetul telefonului. Ameţită coborî repede pe scări.

Centralista, Caroline spuse:

— Blair-Houston, acum au sosit patru căruţe încărcate cu marfă de la Denver şi oamenii îl aşteaptă pe Leander la depozitul vechi de pe bulevardul Archer.

— El nu poate să vină, dar ajung eu acolo într-un sfert de oră.

— Dar este echipamentul medical şi Leander trebuie să le spună unde să-l pună.

— După diploma pe care o am şi eu sunt doctor, spuse Blair glacială.

— N-am vrut să spun asta. Nu am făcut decât să transmit mesajul. De ce nu poate să meargă Leander?

Femeie băgăcioasă! se gândi Blair. N-avea de gând să-i spună că Lee era din nou plecat într-una din misterioasele sale misiuni.

— Pentru că l-am extenuat, spuse ea, şi închise telefonul zâmbind. Asta într-adevăr le va da ceva de bârfit.

Blair alergă sus pe scări şi după câteva minute fugea pe stradă încă strângându-şi părul. Când ajunse în capătul bulevardului Archer îi văzu pe oameni sprijinindu-se de căruţe şi părând nerăbdători.

— Bună ziua, sunt doctor Westfield.

Un bărbat corpolent care mesteca tutun o măsură din cap până în picioare câteva clipe în timp ce ceilalţi trăgeau cu ochiul de după căruţe, de parcă încercau să nu arate un interes deosebit faţă de o curiozitate a naturii. Bărbatul masiv trânti un scuipat de tutun.

— Unde vreţi să descărcăm astea?

— Înăuntru, spuse ea arătând către depozit.

Imediat apărură problemele. Ea nu avea cheie şi nici nu ştia unde ţinea Lee cheia depozitului. Oamenii rămaseră în picioare privind-o sceptici, de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea unei femei care îşi spunea doctor.

— Păcat că nu putem intra, spuse ea tristă, pentru că tatăl meu vitreg este proprietarul fabricii de bere din Chandler şi promisese un butoi cu bere drept recompensă pentru cei care mă vor ajuta cu noul echipament. Dar cred că…

Zgomotul unui geam spart o întrerupse.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse unul dintre oameni. Cred că m-am sprijinit din greşeală de geam. Dar poate că cineva mai mic de statură, s-ar putea strecura înăuntru pe aici.

După câteva clipe, Blair era înăuntru, trăgând zăvorul uşilor masive de la intrare. La lumina soarelui ce pătrunsese înăuntru putu vedea ce era în jur: pânze de păianjen atârnând pe la colţuri, mizerie pe jos, iar în tavan cel puţin trei găuri.

— Pe aici, spuse ea absentă, arătând către un colţ care arăta cel puţin uscat, dacă nu curat.

În timp ce oamenii descărcau ea se învârti prin încăperea spaţioasă, încercând să-şi imagineze cum va fi aranjată pentru clinică.

Oamenii aduseră înăuntru mese de stejar, dulapuri cu sertare, dulapuri înalte cu uşi de sticlă, chiuvete mari, cutii mici cu instrumentar medical, pachete cu bandaje şi vată, absolut tot ceea ce era necesar pentru o infirmerie echipată complet.

— E suficient?

Ea se întoarse şi-l văzu pe Lee, stând în prag şi măsurând din ochi teancurile de pachete şi mobilierul.

Se uita la ea cu ochii îngustaţi şi cu un trabuc aprins în colţul gurii. Hainele îi erau murdare şi arăta obosit.

— Mai mult decât suficient, spuse ea, întrebându-se oare cât l-o fi costat. Pari extenuat. Ar trebui să mergi acasă şi să te culci. Eu o să aduc nişte femei aici să cureţe.

Zâmbind, el îi aruncă o cheie.

— Asta ca să salvez restul ferestrelor. Să vii repede acasă, spuse el făcându-i cu ochiul, apoi dispăru.

Preţ de o clipă Blair simţi lacrimi în ochi. Indiferent ce făcea, făcea pentru a-i putea ajuta pe oameni, de asta era sigură. Indiferent cât îl costase acest echipament era dispus să facă orice pentru a-l putea plăti.

Când oamenii terminară de descărcat, o conduseră acasă, iar

ea îi telefonă mamei ei, explicându-i despre bere. Opal spuse că domnul Gates era atât de încântat că Blair era în sfârşit măritată cu un bărbat serios, încât era sigură că va oferi oamenilor un butoi de bere.

După ce vorbi cu mama ei, Blair o sună pe Houston. Houston ştia pe cine putea chema să facă ordine în depozit. Şi astfel la ora zece depozitul era plin de femei cu baticuri pe cap care mânuiau cu îndemânare măturile, folosind căldări de apă şi perii de frecat pe jos.

La unsprezece, Blair deja vorbise cu domnul Hitchman care construise casa familiei Chandler, aranjând ca fiii săi să înceapă renovarea după planurile lui Lee.

La ora două Lee se întoarse şi, prin zgomotul şi praful din jur ea îi spuse ce aranjase.

Deşi protestă că nu poate pleca, urcă totuşi alături de el în trăsură mergând în oraş la ceainăria domnişoarei Emily.

Domnişoara Emiliy aruncă o privire către Blair şi o trimise în spate ordonându-i să se spele peste tot pe unde se putea că era toată murdară. Când Blair se întoarse, Lee se afla în spatele unei mese încărcate cu sandvişuri cu carne de pui şi prăjituri cu glazură de căpşuni.

Blair, moartă de foame, începu să mănânce cu poftă vorbind în acelaşi timp.

— …şi putem folosi dulapul înalt, acela cu suprafaţă de lucru în chirurgie, iar chiuveta aceea mare cred că ar merge…

— Stai o clipă. Nu trebuie să facem totul într-o singură zi.

— Nici nu cred că se poate. Mă gândesc doar că acest oraş are nevoie urgent de o clinică pentru femei. Cu ani în urmă, mama m-a luat cu ea să văd infirmeria pentru femei de aici. E tot la fel de rea?

— Mai rea decât îţi poţi închipui, spuse Lee serios, apoi fi luă mâna şi i-o sărută. Deci, ce mai aştepţi? Hai să plecăm de aici la

treabă. Apropo, am sunat-o pe sora ta şi o să angajeze o servitoare şi o menajeră pentru noi.

— Două? întrebă Blair, Ne putem permite două angajate?

E1 o privi nedumerit.

— Doar dacă n-ai de gând să mănânci toată marfa domnişoarei Emily.

Rămase uluit de-a binelea când ea puse imediat jos sandvişul pe care-l luase în mână.

— Ce s-a întâmplat? Blair, nu sunt chiar atât de bogat ca Taggert, dar îmi pot cu siguranţă permite să angajez două servitoare.

Ea se ridică.

— Hai să mergem, da? Trebuie să sosească un instalator puţin mai târziu.

Nedumerit în continuare, Lee se ridică şi o urmă afară din ceainărie.

CAPITOLUL 27

Françoise trânti paharul pe masă şi văzu scârbită că era din sticlă prea groasă şi solidă ca să se spargă.

— E numai vina ei, murmură ea.

Din spatele ei auzi glasul unui bărbat care o făcu să tresară. Se întoarse şi-l văzu pe Legault, înalt, slab şi întunecat. El avea obiceiul de a intra şi de a ieşi dintr-o încăpere pe neauzite. Îşi răsuci în joacă mustaţa.

— Iar dai vina pe ea?

Françoise nu se obosi să-i răspundă, se ridică şi merse către fereastră. Obloanele erau închise iar draperiile grele de pluş trase. Nimeni nu trebuia s-o vadă pentru că se ascundea. Era deja de o săptămână în această încăpere. Oamenii din bandă erau fie în închisoare fie la spital. Urşii pe care femeia aceea îi ademenise în canion, îi îngroziseră atât de tare pe oameni şi pe animale creând o adevărată panică din care unul dintre ei se alesese cu pieptul strivit de copitele cailor. Alţi doi fuseseră împuşcaţi, iar piciorul unui al treilea fusese sfâşiat de unul dintre urşii furioşi. Deja, când oamenii şerifului reuşiseră să elibereze intrarea în canton, bandiţii plângeau să fie arestaţi.

Şi totul numai din cauza femeii aceleia.

— Încă o mai învinovăţesc de cele întâmplate, spuse furioasă Françoise.

Cel mai mult ura să fie luată drept proastă. Idioţii cu care se înhăitase n-avuseseră destulă minte s-o găsească, deşi fusese ţinută prizonieră practic sub nasul lor.

În ultima săptămână avusese timp să mediteze la toate amănuntele celor întâmplate şi acum îşi dăduse seama că femeia o dusese de nas. Îşi dădu seama că Blair se prefăcuse că e furioasă pe soţul acela frumos al ei, se prefăcuse că-l adoarme şi apoi

„uitase” cuţitul, astfel încât Françoise să poată fugi.

— Bănuiesc că nu te-ai gândit că nici doctorul nu e străin de toate astea, spuse Legault cu o strâmbătură. Numai femeia e vinovată, nu-i aşa?

— Ea a fost instigatoarea, ridică din umeri Françoise. Ei aş vrea să i-o plătesc.

— Iar eu aş vrea să i-o plătesc lui Westfield, spuse Legault.

— Dar ce ţi-a făcut?

Legault îşi frecă încheieturile mâinilor. Era atent să-şi acopere cicatricile, cicatrici făcute de cătuşele de fier pe care le purtase în închisoare, unde ajunsese din cauza lui Westfield.

— Să spunem doar că am destule motive ca să doresc să păţească ceea ce am păţit şi eu din cauza lui.

Se opri o clipă.

— În seara asta soseşte mesagerul cu veşti. Sper să fi aflat ziua expedierii.

— Şi eu la fel, spuse Françoise cu obidă. După ce se rezolvă problema asta, plec către est în Texas.

— Şi îţi laşi de izbelişte credincioşii tăi oameni? întrebă ironic Legault.

— Idioţii! Le-ar prinde bine să putrezească în puşcărie câţiva ani, în legătură cu seara asta; crezi că aş putea merge şi eu cu tine? Aş face orice să ies şi eu puţin de aici.

— Orice?

— Orice care să nu ne strice prietenia, spuse ea zâmbind şi gândindu-se că mai degrabă ar intra într-un cuib de şerpi decât să se culce cu Legault. O să fie noapte şi n-o să mă vadă nimeni. Vreau să respir aer curat şi aşteptarea asta mă omoară.

— Sigur că da. De ce nu? Trebuie să mă întâlnesc cu omul acela pe undeva prin spatele minei Little Pamela. Dar dacă te recunoaşte cineva să nu te aştepţi să-ţi iau apărarea. Pe mine nu mă caută nimeni şi n-am de gând să intru în vreun necaz.

— Nu-ţi face griji din pricina mea în seara asta. Gândeşte-te mai bine cum scoatem din oraş cutiile pe care le furăm din Chandler, în timp ce eu mă ascund şi tu stai la vedere.

— Nu-ţi face griji din pricina asta. Găsesc eu ceva, spuse el la uşă. Mă întorc să te iau la miezul nopţii.

Câteva ore mai târziu, ieşiră călare din oraş, evitând luminile caselor şi chiar ale felinarelor trăsurilor. Françoise stătea cu capul aplecat, acoperit de o pălărie, iar cu haina groasă şi pantalonii largi nimeni n-ar fi bănuit că este femeie.

Se întâlniră cu mesagerul şi primiră veşti bune, Zâmbind, porniră către vale unde aveau ascunşi caii.

— Linişte? Am auzit ceva, spuse Legault, sărind în spatele unui bolovan pentru a se ascunde.

Françoise se ascunsese şi ea, chiar în clipa în care dintre copaci apărură doi bărbaţi ale căror siluete se vedeau clar conturate la lumina lunii. Unul dintre ei, un bărbat scund şi îndesat, părea puţin nervos, în timp ce al doilea, înalt şi suplu, al cărui pistol strălucea la lumina razelor de lună, era calm şi atent.

Se opri în timp ce celălalt mai scund se urcă într-o trăsură bine ascunsă în spatele unui pâlc de pini. Atent în continuare în jur, aprinse un chibrit pentru un trabuc.

— Westfield! exclamă Frankie, iar Legault îi făcu semn să tacă.

Se uitară cum bărbatul înalt, Leander, urcă şi pleacă cu trăsura, dar celălalt bărbat nu se mai afla în trăsură cu el.

— Unde a dispărut? întrebă Françoise, când trăsura pieri din vedere, întorcându-se ca să se sprijine cu spatele de peretele stâncos.

— S-a ascuns, spuse gânditor Legault. Acum stau şi mă întreb de ce simpaticul şi bunul nostru doctor ar ascunde un bărbat în trăsură în miez de noapte?

— Acolo jos nu e o mină de cărbuni?

— Sigur că da, dar ce importanţă are? Crezi că intenţionează să fure vreo două tone de cărbune?

— El şi cu afurisita aia au furat dinamită de undeva, probabil de la mina de cărbuni.

Legault îşi răsuci colţul mustăţii.

— Cunoaşte foarte bine minele de cărbuni.

— Poţi să rămâi din partea mea toată noaptea aici să stai să te gândeşti, dar pentru mine e prea frig. Mai avem încă multe de stabilit şi timpul ne presează.

Legault nu mai spuse nimic, mergând alături de Françoise către cai.

— Femeia asta cu care s-a însurat Westfield, spuse el cu mâna pe şa, e din familia Chandler, nu?

— Da, are acelaşi nume ca şi oraşul.

— Da, într-adevăr, acelaşi nume. Cel mai respectabil nume, asupra căruia nu planează nicio bănuială.

— La ce te gândeşti?

— I-ai văzut pe Westfield şi pe mireasa lui împreună. Ce crezi că ar fi ea în stare să facă pentru el?

— Să facă?

Françoise se gândi la felul în care se uita femeia la doctor, de parcă el ar fi fost gata să dispară în orice clipă şi, dacă ar fi dat semne că aşa ceva s-ar putea întâmpla, cu siguranţă că ea l-ar fi apucat ţinându-l strâns de haine.

— Cred că ar face orice, totul, pentru bărbatul ei. Legault zâmbi arătându-şi dinţii albi, perfecţi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, în noaptea asta, dar am de gând să aflu. Şi atunci am să văd cum mă pot folosi de această informaţie. Trebuie să găsim o cale pentru a scoate transportul ăla din Chandler.

Françoise începu şi ea să zâmbească.

— Păi, cine ar putea-o face mai bine dacă nu cineva din

familia Chandler?

* * *

Leander şi Blair lucrară la clinică timp de trei zile împreună cu câteva echipe de muncitori şi o terminară, în seara celei de-a treia zile, Lee urcă pe o scară şi puse firma: *Infirmeria pentru femei Westfield*.

Când coborî de pe scară, o văzu pe Blair zâmbind ca un copil care a gustat pentru prima oară o îngheţată.

— Vino înăuntru, îi spuse el. Am pregătit ceva ca să sărbătorim.

Când văzu că Blair nu se mişcă din loc, o luă de mână şi o trase înăuntru.

Sub un capac de lemn, într-o chiuvetă, se aflau două sticle de şampanie la gheaţă.

Blair făcu un pas înapoi.

— Lee, ştii foarte bine ce mi se întâmplă când beau şampanie.

— Nici n-am cum să uit, spuse el scoţând dopul unei sticle şi umplând un pahar de cristal pe care i-l întinse.

Blair luă prudentă o înghiţitură, se uită la el peste buza paharului, apoi îl goli şi i-l întinse pentru a fi din nou umplut.

— Nu mai eşti supărată pentru „Sf. Joseph”? N-ai vrea să-ţi poţi face stagiul acolo?

Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra şampaniei pe care Lee i-o turna în pahar.

— Şi să pierd ocazia de a lucra alături de bărbatul pe care-l iubesc? Hei! spuse ea, văzându-l pe Lee că uitase să se mai oprească din turnat şi şampania curgea pe jos. Îşi ridică privirea spre el şi-l văzu privind-o cu ochii strălucitori.

— De cât timp? şopti el.

Blair încercă să pară nonşalantă. Cuvintele pe care le rosti îi

ieşiră pe neaşteptate din gură.

— Poate dintotdeauna. Poate că te-am iubit de când te-am văzut prima oară. Poate că am încercat să fac tot posibilul ca să te urăsc, probabil din cauza faptului că Houston te-a dorit prima, dar se pare că nu mi-a reuşit nimic. Indiferent ce ţi-am făcut, tu întotdeauna ai ieşit deasupra.

Lee se afla la o jumătate de metru de ea, dar căldura din ochii lui o atrăgea ca un magnet.

— Deci am trecut toate testele tale, nu-i aşa? Ca Hercule cu cele douăsprezece munci ale sale.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Nu? Oamenii încă mă mai întreabă dacă nu mi-ar plăcea să mai merg la o partidă de vâslit. Şi, bineînţeles, a mai fost şi schimbarea aceea de ultim moment din faţa altarului şi toată lumea vrea să afle dacă ştiu totuşi cu care dintre gemene m-am însurat.

— Dar nu mai găseşti şerpi în locul gustării de prânz, spuse ea serioasă.

Leander puse paharele pe marginea chiuvetei şi făcu un pas către ea.

— Mai ai încă multe de făcut ca să-ţi îndrepţi greşelile.

— Am să-ţi ascut întotdeauna bisturiurile, spuse ea făcând un pas înapoi.

Leander rămase pe loc, fără să spună niciun cuvânt, dar fără să-şi ia ochii de la ea. Afară era aproape întuneric, iar în sala de operaţii a spitalului se întunecase de asemenea. Cu ochii pironiţi asupra ei, Lee începu să-şi dezbrace hainele, scoţând la iveală centimetru cu centimetru pielea sa întunecată şi caldă pe sub care se vedeau mişcându-se muşchii puternici.

Blair rămase transfiguratã, cu ochii hipnotizaţi, urmărindu-i mişcările degetelor care deschideau nasturii pe măsură ce el se expunea în faţa ei cu o încetineală încântătoare. Picioarele lui erau

lungi, cu coapse puternice şi musculoase şi cu pulpe tari şi pline. Respiraţia ei deveni greoaie iar gâtul i se uscă atunci când îl văzu stând în faţa ei gol, cu dorinţa faţă de ea manifestată vizibil.

Privind-o în continuare, se aşeză pe o bancă joasă, cu picioarele desfăcute pregătit pentru ea.

— Vino la mine, şopti el cu un glas ce venea de undeva, din adâncul lui.

Blair nu se mai deranjă să-şi scoată hainele de pe ea, ci doar îşi desfăcu şnurul pantalonaşilor, păşind peste ei când se îndreptă către el. Fusta ei amplă de pânză groasă îl acoperi când ea se aşeză călare în braţele lui, cuprinzându-i cu uşurinţă bărbăţia în interiorul ei umed şi catifelat. Îşi încolăci picioarele încălţate în ghete de piele în jurul pulpelor lui preţ de câteva clipe, împingându-se în jos, mai aproape de el, pentru a-l simţi lipit de ea.

Apoi, ridicându-se pe vârfuri, începu să se mişte în sus şi în jos, la început încet, urmărindu-i reacţia. Chipul lui era lipsit de expresie, cu trăsăturile destinse, arătând aproape angelic când plăcerea începu să-l copleşească. După câteva clipe, ea se arcui către el ridicându-şi genunchii pe bancă. Mâinile lui Lee se strecurară pe sub fusta ei, începând să-i mângâie coapsele, susţinând-o şi ajutând-o să se mişte.

Lee închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, îşi dădu capul pe spate şi se lăsă mai în jos. Blair îşi luă mâinile de pe umerii lui, cuprinzându-i gâtul şi începu să se mişte mai tare şi mai repede, încordându-şi coapsele când Lee îi cuprinse fesele în mâini, ajutând-o.

Se mai arcui odată cu putere, cât putu de tare, agăţându-se de Lee, iar trupul ei încordat îngheţă pentru o clipă într-un extaz final.

Lee o ţinu aproape, chiar dacă ea parcă i se opuse, nelăsând-o să cadă, el însuşi scuturat de fiorii pasiunii.

Câteva clipe Blair nu ştiu unde se află când se destinse din arcuirea puternică, agăţându-se de Lee.

După o clipă, el se trase înapoi şi îi zâmbi.

— E plăcut să avem interese comune.

— Bună ziua. E cineva aici?

— E tatăl tău, strigă Blair îngrozită.

Lee o ridică.

— Du-te şi stai cu el cât mă îmbrac eu.

— Dar nu pot, începu ea, gândindu-se că el îşi va da seama ce făcuse după cum arăta.

— Du-te! îi ordonă Lee şi o împinse uşor către uşă.

— Aici erai, o întâmpină Reed, apoi, privind chipul îmbujorat al lui Blair, începu să zâmbească. Cred că şi Lee e aici.

— Da, spuse ea iar glasul i se înecă. O să… o să vină şi el într-o clipă. Pot să-ţi ofer ceva răcoritor?

Se opri, amintindu-şi că singurul lucru pe care-l aveau era şampania.

Ochii lui Reed străluciră.

— Vino afară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Aruncându-şi o privire peste umăr, văzând că Lee nu era gata încă, îl urmă pe Reed afară. În faţa clinicii se afla o trăsură mică şi frumoasă, neagră, cu scaune de piele neagră şi o cutie neagră în spate pentru provizii. Blair atinse suportul de alamă ce susţinea partea de deasupra.

— E frumoasă.

Se gândi că era puţin ciudat că Reed îşi cumpărase o asemenea trăsură deoarece aceasta avea un aer foarte feminin.

— Uită-te în faţă, spuse Reed, cu chipul lui de buldog în continuare radios.

Ea îşi ridică ochii şi-l văzu pe Leander apărând pe uşă, părând la fel de nedumerit de trăsură ca şi ea.

Blair se aplecă să vadă plăcuţa de alamă aşezată sub micul loc de pe capră. Pe ea scria „Dr. Blair Chandler Westfield”. Îi trebui un moment până să priceapă.

— Pentru mine? Trăsura e pentru mine?

— Doar n-o să-mi las nora să bată străzile oraşului pe jos, iar băiatul ăsta al meu ştiu că n-are de gând să renunţe la trăsura lui, aşa că m-am gândit să ai şi tu una a ta. Îţi place?

Blair se dădu un pas înapoi, privind trăsura. Se părea că acesta era ultimul lucru care-i lipsea care să o consacre drept medic.

— Da, strigă ea. Oh, da!

Iar în secunda următoare, alergă să-l îmbrăţişeze pe Reed, sărutându-l pe obraz şi, nedându-i timp să se simtă stingherit, sări în trăsură, începând să o examineze pe toate părţile. Deschise şi cutia de lemn din spate.

— Nu-i chiar atât de mare ca a ta, Lee. Poate că o vom putea mări cumva. Sunt sigură că voi avea multe de cărat.

— Ca de exemplu nişte puşti? Uite care-i treaba, dacă tu crezi că am să te las să mergi singură la ţară cu trăsura asta nouă a ta, te înşeli amarnic. Tată, aş fi vrut să-mi ceri şi mie părerea în legătură cu treaba asta. Dacă-i dai libertate, e ca şi cum ai dezlănţui un uragan al autodistrugerii. O să alerge de la un caz la altul şi o să sfârşească prin a fi ucisă.

— Iar tu cred că nu faci deloc aşa, zise ea, uitându-se în jos la el de pe capră. Te bagi în mijlocul gloanţelor. Cel puţin eu am intrat în lupta aia fără să ştiu în ce mă bag.

— Asta-i şi mai rău, spuse Lee. Nu trebuie decât să auzi că cineva are nevoie de ajutor şi tu sari imediat. N-ai nici un pic grijă de tine. Uite ce s-a întâmplat cu bandiţii ăia care te-au răpit. Ai sărit pe cal lângă omul ăla fără să-l întrebi măcar unde te duce.

— Stai puţin, spuse Reed râzând. Cred că, într-adevăr, nu m-am gândit nicio clipă la aşa ceva. Poate că am învăţat de la tine, Lee, că indiferent ce-aş face, nu te pot împiedica să faci ceea ce vrei. Poate că Blair este exact ca şi tine.

— Ea nu ştie absolut deloc să aibă grijă de siguranţa ei, zise

Lee încruntat.

— Iar tu ştii?

Privirea lui Reed îl sfredeli pe fiul lui.

Blair se uita la ei şi era din ce în ce mai convinsă că Lee făcea ceva periculos, dar era sigură că era ceva prin care încerca să-i ajute pe alţii.

Reed se uită la calul murg înhămat la trăsură.

— Am trimis după unul pătat ca al lui Lee, dar mânzul încă nu s-a născut. Sunt convins că şi tu doreşti să fii recunoscută ca şi Lee.

— Va fi recunoscută pentru că eu mă voi afla în permanenţă alături de ea, spuse Lee hotărât.

Blair nu spuse nimic ci se mulţumi doar să-l privească ridicând uşor din sprâncene, gândindu-se că el va sări pe capră alături de ea şi nu-i plăcea să se gândească la ce avea de gând să-i facă.

Reed scoase un hohot de râs şi-l lovi cu putere peste umeri pe Lee.

— Sper să-ţi dea tot atât de lucru cât ne-ai dat şi tu mie şi mamei tale. Poate atunci ai să înţelegi prin ce-am trecut noi.

Întinse mâna, ajutând-o pe Blair să coboare.

— Ţi-am spus vreodată cum Lee a înlocuit otrava de şoareci din pod cu firimituri de pâine? Până să ne dăm seama ce se întâmplă, toţi şoarecii din oraş veniseră la noi în casă.

— Oh, nu, nu se poate, zise ea uitându-se la Lee când intrară din nou în clinică. Şi tare mi-ar plăcea să mai aflu şi altele.

CAPITOLUL 28

Blair şi Leander erau căsătoriţi de trei săptămâni când clinica Westfield fu deschisă oficial. Bineînţeles că ea nu-şi terminase încă stagiatura, dar atât Blair cât şi Lee ştiau că asta era doar o formalitate. Blair avea ani de zile de practică în spitale.

În ziua în care se deschise clinica, Blair era atât de nervoasă încât îşi vărsă cafeaua şi-şi scăpă pe jos cornul în sufragerie. Simţindu-se vinovată, luă repede cornul de jos şi se uită iute spre uşa bucătăriei.

Lee îi acoperi mâinile cu ale lui.

— Să ştii că nu muşcă.

— Poate pe tine nu te muşcă, dar de mine sunt sigură. Cu câteva zile în urmă, menajera-bucătăreasă pe care o angajase Houston venise la ei şi Blair descoperise că era o femeie formidabilă: era micuţă de statură, cu un păr cărunt, cu ochi negri, pătrunzători, şi o gură mică, cu buze subţiri. Doamna Shainess abia dacă îi ajungea la umăr lui Blair, dar ori de câte ori intra în cameră, Blair se încorda. Femeia mărunţică, finuţă, o făcea pe Blair să se simtă total neîndemânatică şi nesigură de ea. În prima zi când sosise, făcuse un amplu inventar prin mica şi cocheta garderobă a lui Blair spunându-i înţepată că de fapt căuta articole de îmbrăcăminte ce trebuiau cusute sau spălate. Oftase în timp ce luase câteva lucruri de-ale lui Blair şi ore în şir după aceea casa păstră mirosul chimicalelor pe care femeia le folosi la spălat.

În seara aceea, când Blair şi Lee se întoarseră de la spital doamna Shainess îl trase deoparte pe el pentru o discuţie între patru ochi. După aceea, zâmbind, Lee îi spuse lui Blair că doamna Shainess nu considera că ea are o garderobă potrivită unei doamne şi că Blair trebuia ca a doua zi să meargă la croitoreasa lui Houston.

Blair încercă să protesteze, dar Lee nici nu vru să audă. Ea era şi aşa destul de îngrijorată că Lee avea datorii, la care nu voia să mai adauge şi ea cheltuieli în plus. Aşa că a doua zi când merse la croitoreasă avea intenţia să comande cât se poate de puţin, dar acolo află că Lee deja sunase şi comandase de două ori mai mult faţă de cât se gândise Blair că o să-i trebuiască vreodată.

Cu toate acestea se bucură de hainele frumoase şi în timp ce se întorcea repede cu trăsura acasă se gândi să-i mulţumească în cel mai frumos mod pe care-l ştia.

Dar când intră în sufragerie, Lee era absorbit de o scrisoare pe care o ţinea în mână, şi când Blair apăru el o mototoli, aprinse un chibrit şi-i dădu foc în cămin.

Blair nu-l mai întrebă de scrisoare pentru că nu voia să audă din nou spunându-i-se că nu poate înţelege despre ce este vorba. Tot entuziasmul în legătură cu noua garderobă o părăsi şi-şi petrecu restul serii încercând să găsească o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce făcea Lee: ajuta pe cineva; avea nevoie de bani; era un răufăcător; era un agent al agenţiei Pinkerton.

Toată noaptea făcură dragoste încet şi Blair se agăţă cu disperare de Lee. Ajungea în punctul în care nu-i mai păsa ce făcea el. Ar fi putut avea toate casele de jocuri de pe River Street că tot nu i-ar mai fi păsat.

În prima zi când se deschise oficial clinica Westfield, Lee fu chemat să dea o mână de ajutor la mina Windlass, unde se prăbuşise capătul unui tunel. Blair vru să meargă şi ea cu el, dar Lee o trimise la clinică să se ocupe de pacienţi.

Când deschise uşa la opt în dimineaţa aceea, asistenta lui Lee, doamna Krebbs, şi trei paciente deja aşteptau. Doamna Krebbs, glacială ca întotdeauna, înclină uşor din cap către Blair şi merse în sala de operaţii să verifice pansamentele şi instrumentele.

— Pe aici, spuse Blair, conducând-o pe prima pacientă către cabinet.

— Unde este doctorul? întrebă femeia, strângând geanta la piept, de parcă cineva ar fi intenţionat să i-o fure.

— Şi eu sunt doctor. Acum, dacă vreţi să vă aşezaţi şi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat, o să…

— Vreau un doctor adevărat, zise femeia, dându-se cu spatele înapoi către uşă.

— Vă asigur că sunt doctor cu diplomă. Dacă o să-mi spuneţi…

— Nu rămân aici. Am crezut că ăsta o să fie un spital adevărat cu doctori adevăraţi.

Fără ca Blair să mai apuce să răspundă ceva, femeia ieşi pe uşă şi de acolo repede pe stradă. Blair îşi înghiţi mânia şi o pofti pe următoarea pacientă.

Cea de-a doua femeie îi zise pe şleau că lui Blair îi era absolut imposibil să-şi dea seama ce-i cu ea, pentru că boala ei nu însemna că era însărcinată.

Blair nu prea înţelese la început ce voia să spună până când îşi dădu seama că femeia credea că Blair este moaşă. Femeia plecă înainte ca Blair să-i poată explica. Cea de-a treia pacientă plecă după ce află că frumosul doctor Westfield pe care ea îl cunoscuse la Denver vara trecută n-o poate consulta.

Ore în şir după plecarea celei de a treia paciente, nu mai veni nimeni la clinică, iar Blair îşi imagina deja cum luau foc firele de telefon din cauza bârfei ce se transmitea de la un capăt la celălalt al oraşului. La ora patru apăru un comis voiajor care făcea reclamă la un lichid roz, pentru „probleme femeieşti”. Blair îi vorbi politicos, dar îl trimise repede la plimbare. Se întoarse să aranjeze prosoapele care erau deja aranjate.

— Vor un bărbat, spuse doamna Krebbs. Vor un doctor profesionist ca doctorul Leander.

— Şi eu sunt un doctor profesionist, spuse Blair printre dinţi. Doamna Krebbs pufni pe nări, îşi ridică bărbia şi plecă în cealaltă încăpere.

Blair încuie la ora şase şi merse acasă.

Acasă nu-i spuse nimic lui Lee despre lipsa pacienţilor. El se chinuise atât şi cheltuise atâţia bani ca să facă această clinică încât ea nu voia să-l supere. Şi apoi avea el singur suficiente necazuri.

Umplu cada pentru el, apoi se pregăti să iasă când el începu să se dezbrace.

— Nu pleca. Stai aici şi hai să stăm de vorbă.

Ea se simţi puţin ruşinată la început, când el se dezbrăcă şi intră în cadă. Pe undeva, asta era ceva mai intim decât atunci când făceau dragoste.

Lee se întinse în cadă cu o privire pierdută în ochi şi începu să-i povestească tot ce făcuse în acea zi. Îi povesti că scosese două cadavre de sub dărâmături şi că trebuise să amputeze piciorul unui om aflat încă în galerie. Ea nu-l întrerupse când el continuă să-i descrie sentimentul pe care-l avusese când coborâse în mină; cum simţise că îl apasă pereţii cum nu exista aer proaspăt, cât de întuneric era şi cum nu era loc nici să te ridici, nici să te mişti.

— Nu ştiu cum pot ei s-o facă, cum pot să coboare acolo în fiecare zi. În orice clipă se poate prăbuşi tavanul peste ei. În fiecare zi pot muri într-o mie de feluri.

Ea îi scoase piciorul din apă şi i-l spălă.

— Houston spune că singurul mod în care ar putea rezolva ceva ar fi dacă s-ar uni cu toţii într-un sindicat.

— Şi de unde ştie Houston aşa ceva? se răsti Lee.

— Doar trăieşte aici, spuse Blair surprinsă. Aude şi ea ce se vorbeşte. Mi-a spus că cineva aduce activişti sindicali în tabere şi că în curând va izbucni o revoltă. Şi…

Lee îi înşfăcă buretele din mână.

— Sper că nu stai să asculţi prostiile astea. Nimeni, nici minerii, nici proprietarii nu vor necazuri. Sunt sigur că lucrurile se pot rezolva în linişte.

— Şi eu sper. Nu ştiam că îţi pasă atât de mult de mineri.

— Dacă ai fi văzut ce-am văzut eu astăzi, sunt sigur că ţi-ar păsa şi ţie.

— Am vrut să merg cu tine. Poate data viitoare…

Lee se aplecă şi o sărută pe frunte.

— N-am vrut să mă răstesc la tine. Oricum, n-aş vrea să mergi acolo pe urmă ai destui pacienţi la clinică de care să te ocupi. Mă întreb oare ce ne-a pregătit drăgălaşa noastră menajeră pentru cină în seara asta?

Blair îi zâmbi.

— Sper că nu crezi că am avut curajul să întreb. Merg cu tine în cea mai adâncă mină şi fac faţă la toate tavanele aflate în pericol de prăbuşire, dar scuteşte-mă de bucătăria doamnei Shainess.

— Tavane în pericol de prăbuşire, asta mi-a adus aminte de ceva. Cum te împaci cu doamna Krebbs?

Blair gemu, şi în timp ce Lee se îmbrăca, ea se lansă într-un monolog despre doamna Krebbs.

— În sala de operaţii e un înger, dar în afară e o vrăjitoare.

Când Lee fu gata să coboare la cină, zâmbea din nou şi încerca să-i demonstreze cu blândeţe ca doamna Krebbs avea mai multe calităţi decât defecte.

În noaptea aceea se cuibăriră unul în braţele altuia şi adormiră împreună.

În a doua zi de la deschidere, la clinică fu şi mai rău; nu veni nimeni. Şi când Blair ajunse acasă, Lee primi unul din enigmaticele lui telefoane şi plecă, întorcându-se abia la miezul nopţii. Se strecură în pat lângă ea, murdar, obosit fiind şi pentru prima dată auzi şi ea cum sforăie un bărbat. Îl atinse de vreo câteva ori uşor pe umăr şi când văzu că asta nu are niciun efect, îl împinse cu putere în stomac şi el tăcu.

În a treia zi, pe când se afla la biroul ei mult prea ordonat, Blair auzi sunând clopoţelul de la intrare şi când merse în sala de aşteptare o văzu pe prietena ei din copilărie Tia Mankin. Tia

suferea de o tuse uscată persistentă.

Blair îi ascultă păsul, îi prescrise un sirop de tuse şi zâmbi bucuroasă când sosi următoarea pacientă, o altă prietenă din copilărie. Pe măsură ce trecea ziua şi sosiră prietene una după alta cu diverse probleme vagi, nu era sigură dacă trebuie să râdă sau să plângă, Era bucuroasă că aceste femei tinere se considerau încă prietenele ei, dar în sinea ei se simţea frustrată de lipsa unor pacienţi adevăraţi.

Târziu după-amiază, la clinică apăru Houston, conducând trăsura ei frumoasă şi-i spuse lui Blair că ea crede că e însărcinată şi ar vrea ca Blair să o consulte să vadă dacă e adevărat. Houston nu era însărcinată şi după consultaţie Blair îi arătă clinica. Doamna Krebbs plecase deja acasă şi gemenele erau singure.

— Blair, întotdeauna te-am admirat aşa de mult. Eşti atât de curajoasă.

— Eu? Curajoasă? Nu sunt deloc curajoasă.

— Dar uită-te la toate astea. Se află aici pentru că ai ştiut întotdeauna ce vrei şi te-ai zbătut să răzbeşti. Ai vrut să fii doctor şi nimic nu ţi-a putut sta în cale. Şi eu am avut visurile mele, dar am fost prea laşă ca să lupt pentru ele.

— Ce visuri? Vreau să spun, în afară de Leander. Houston făcu un gest cu mâna.

— Cred că l-am ales pe Lee pentru că era un vis respectabil. Mama şi domnul Gates îl apreciau atât de mult astfel că, în schimb, am obţinut şi eu aprecierea lor.

Se opri şi zâmbi.

— Cred că pe undeva mă amuzam copios de toate festele pe care i le jucai lui Lee.

— Ştiai de ele?

— De majoritatea. După o vreme am început chiar să le urmăresc. Eu sunt cea care i-am sugerat lui Lee că John Lechner ar fi autorul.

— John a fost întotdeauna un necioplit şi sunt singură că a meritat indiferent ce i-a făcut Lee. Houston, n-am ştiut că te-ai considerat o laşă. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu perfectă ca tine.

— Perfectă! Nu, eram doar speriată, mi-era teamă să n-o dezamăgesc pe mama şi să nu-l enervez pe domnul Gates sau să nu trăiesc aşa după cum se aşteaptă oamenii din partea unui membru al familiei Chandler.

— În timp ce eu se pare că enervez pe toată lumea fără ca măcar să încerc. Tu ai atâţia prieteni, atâta lume te iubeşte.

— Sigur că mă iubeşte, zise Houston cu un ton puţin furios. Şi pe tine te-ar „iubi” dacă ai face atâtea câte fac eu pentru toţi. Cineva spune: „Hai să facem o întrunire”, apoi altcineva zice: „O s-o punem pe Blair-Houston să se ocupe de tot”. Am fost prea laşă ca să-i refuz vreodată. Am organizat întruniri la care nici măcar n-am participat. Cât de mult am visat să le pot spune nu. Îmi imaginam cum am să-mi fac bagajul şi am să cobor de la fereastra dormitorului nostru printre ramurile copacului şi am să fug pur şi simplu. Dar am fost mult prea laşă. Mi-ai spus odată că duc o viaţă inutilă şi aşa era.

— Eram geloasă, şopti Blair.

— Geloasă? Pe ce? Desigur nu pe mine.

— Nu mi-am dat seama că sunt până când nu mi-a deschis ochii Lee. Am câştigat premii, am primit note mari la examene, am primit multe laude, dar ştiu că întotdeauna am fost singură. M-a durut când domnul Gates a spus că nu mă vrea pe mine, dar pe tine te acceptă. M-a durut când îmi scriai despre toţi tinerii cu care dansai seară de seară. Citeam câte un capitol despre modul corect în care se amputează un picior şi mă opream ca să recitesc una dintre scrisorile tale. Bărbaţii nu m-au plăcut niciodată aşa cum te-au plăcut pe tine şi mă gândeam să renunţ la medicină şi să fiu o femeie normală care miroase a parfum şi nu a dezinfectant.

— Iar eu de câte ori mi-am dorit să pot face ceva important în afară de a-mi alege culoarea viitoarei rochii, oftă Houston. Bărbaţilor le plăceam, pentru că mă considerau, aşa cum mi-a spus şi Leander odată, că sunt maleabilă. Le plăcea ideea de a avea alături o femeie pe care s-o poată dirija încreţind dintr-o sprânceană. Pentru majoritatea bărbaţilor eram ca un fel de câine uman, cineva care le putea aduce papucii la pat. Voiau să se însoare cu mine pentru că ştiau la ce să se aştepte: Houston Chandler nu le oferea surprize.

— Crezi că de aceea te-a cerut Lee în căsătorie?

— Uneori nici nu sunt sigură dacă m-a cerut. Ne-am văzut de câteva ori, după ce el s-a întors, şi cred că eu eram atât de sigură că am să mă mărit cu el, încât atunci când a intervenit cuvântul căsătorie, am spus da. A doua zi dimineaţă, domnul Gates m-a întrebat dacă era momentul potrivit ca ştirea să apară în ziar. Eu am înclinat din cap şi următorul lucru pe care-l ştiu e că dintr-o dată casa s-a umplut de oameni care-mi urau viaţă lungă şi fericire.

— Îi cunosc pe locuitorii din Chandler şi curiozitatea de care dau dovadă. Dar tu l-ai iubit totuşi pe Lee în toţi aceşti ani.

— Cred că da, dar adevărul e că niciodată nu am avut prea multe să ne spunem. Tu şi cu Lee vorbiţi mult mai mult decât am făcut-o eu cu el vreodată.

Blair rămase tăcută multă vreme. Părea o ironie a sorţii că în toţi aceşti ani ea o invidiase pe sora el în timp ce aceasta o invidiase pe ea.

— Houston, mi-ai spus că ai avut visuri pe care ţi-a fost teamă să şi le îndeplineşti. Care sunt?

— Nimic deosebit. Nimic asemănător cu ceea ce simţi tu faţă de medicină. Dar m-am gândit totuşi că aş putea să scriu, nu un roman sau altceva măreţ, dar m-am gândit că aş fi putut scrie articole pentru reviste de femei. Poate ceva de genul cum se curăţă bine mătasea sau cum să-ţi faci o mască pentru ten.

— Dar domnului Gates i-ar displăcea profund aşa ceva. Nu?

— El a spus că femeile care scriu aşa ceva sunt probabil adulterine care au fost părăsite de soţi şi trebuie să se întreţină acum singure.

Ochii lui Blair se măriră.

— Nu e deloc zgârcit în aprecieri, nu-i aşa?

— Nu, şi ani de zile l-am lăsat să mă terorizeze.

Blair îşi trecu degetele uşor pe marginea dulapului.

— Şi soţul tău nu te terorizează? Ştiu că mi-ai spus că-l iubeşti dar acum e… adică după nuntă, trăieşti cu el.

Indiferent de câte ori îi spusese Houston că-l iubeşte pe bărbatul acela, Blair nu era în stare s-o creadă niciodată. Cu o zi în urmă, îl văzuse pe Taggert în faţa Băncii Naţionale Chandler. Preşedintele băncii, un ins mărunt, jumătate cât Taggert, se uita în sus către el şi vorbea cât de repede putea. Taggert părea plictisit, uitându-se peste capul omului, undeva pe stradă, apoi îşi scosese din buzunar ceasul masiv de aur, se uitase la el şi apoi din nou la funcţionarul băncii.

— Nu, îl auzise Blair spunând, apoi plecase.

Fusese absolut nepăsător la insistenţele omului de a sta şi a-l asculta.

Şi aşa îl considera şi Blair: nepăsător faţă de problemele altuia. Cum putea Houston să iubească un asemenea om?

Când Blair îşi ridică ochii, Houston zâmbea.

— Îl iubesc mai mult cu fiecare zi care trece. Dar tu cu Lee? La nuntă spuneai că nu crezi că te iubeşte.

Blair se gândi la dimineaţa acelei zile, la dragostea pătimaşă pe care o făcuseră, cum căzuseră jos din pat şi cum mai târziu, doamna Shainess aproape că trântise micul dejun pe masă. Când menajera se întorsese cu spatele, Lee îşi ridicase ochii, dându-i peste cap atât de caraghios că ea izbucnise în râs.

— Mă împac bine cu Lee, spuse ea în cele din urmă şi o făcu

pe Houston să râdă.

Houston începu să-şi tragă mănuşile.

— Mă bucur că a ieşit aşa până la urmă. Acum trebuie să plec. Kane şi restul familiei vor avea nevoie de mine.

Se opri o clipă.

— Ce cuvânt faimos! S-ar putea să nu am o diplomă în medicină dar e nevoie de mine.

— Şi eu am nevoie de tine, spuse Blair. Tu sau mama aţi organizat această paradă de „pacienţi”?

Houston făcu ochii mari.

— N-am idee ce vrei să zici. Eu am venit doar pentru că am crezut că sunt însărcinată. Intenţionez să vin de-acum înainte o dată pe lună sau ori de câte ori nu mă simt bine.

— Cred că ar trebui să-l vizitezi mai des pe soţul tău şi nu pe mine, dacă vrei un copil.

— Aşa cum am auzit că-l extenuezi tu pe Lee în fiecare seară şi dimineaţă?

— Ce fac? începu Blair, dar apoi îşi aminti de telefonul la care se lăudase cu asta.

Bineînţeles că acum ştia tot oraşul.

— Apropo, cum te descurci cu doamna Shainess?

— Îngrozitor. Nu mă are în graţii.

— Prostii. La toată lumea se laudă cu doamna ei doctor.

O sărută pe obraz pe Blair.

— Trebuie să plec. Te sun mâine.

CAPITOLUL 29

A doua zi dimineaţă devreme, Blair ridicându-şi ochii de la birou o văzu în faţa ei pe Nina Westfield, acum Hunter.

— Bună ziua, spuse Nina, cu glas blând şi cu ochi rugători. Aşteaptă, spuse ea când Blair dădu să se ridice. Înainte de a spune ceva dă-mi voie să-ţi explic. Adineauri am coborât din tren şi am venit direct aici. Nu l-am văzut încă pe tata şi nici pe Lee dar, dacă ai să-mi spui că nu suporţi să mă vezi, mă urc în următorul tren şi n-ai să mă mai vezi niciodată.

— Şi să pierd astfel ocazia de a-ţi mulţumi în fiecare zi pentru tot restul vieţii? întrebă Blair cu ochi strălucitori.

— Să-mi mulţumeşti? zise Nina, apoi îşi dădu seama ce anume voia să spună Blair şi în clipa următoare se afla în braţele cumnatei ei, înlănţuind-o şi plângând pe umărul ei.

— Oh, Blair, am fost atât de îngrijorată încât nici măcar nu m-am putut bucura pe deplin de ceea ce am făcut. Alan îmi tot spunea că tu îl iubeşti pe Lee dar că, pur şi simplu, nu-ţi dădeai seama. Spunea că tu şi cu Lee sunteţi mult mai potriviţi unul pentru altul decât erai tu şi cu el. Dar eu nu eram sigură. Pentru mine Lee este fratele meu. Nu-mi puteam imagina că l-aş alege să trăiesc alături de el. Vreau să spun că…

Se trase înapoi, suflându-şi nasul şi oftând.

Blair îi zâmbea.

— Ţi-aş oferi un ceai, dar nu avem aici. Ce-ai zice de o ceşcuţă cu untură de peşte?

Aceasta o făcu pe Nina să zâmbească, apoi se aşeză oftând pe un scaun din lemn de stejar.

— Cred că ăsta e cel mai fericit moment din viaţa mea. Mi-a fost atât de teamă că ai să fii supărată, că tot oraşul o să mă vorbească de rău.

— Dar nimeni din oraş n-a ştiut că eu eram logodită cu Alan. Toată lumea credea că eu şi cu Lee ne vom căsători.

— Dar tu îl voiai pe Alan, insistă Nina. Ştiu sigur asta. Ştiu că te-ai dus la gară să te întâlneşti cu el.

Curiozitatea lui Blair fu stârnită.

— Vreau să aud toată povestea.

Nina îşi privi mâinile din poală.

— Îmi displace profund să-ţi spun totul.

Îşi ridică ochii din nou înlăcrimaţi.

— Oh, Blair, am fost atât de îngrozitor de necinstită şi de vicleană că am făcut tot ce-am putut să pun mâna pe Alan. N-ai fi avut nicio şansă.

— Dacă te împuşc, promit să-ţi cos rana cu mâna mea.

— Poţi să glumeşti acum dar o să-ţi piară cheful când ai să auzi ce-am făcut.

Îşi suflă din nou nasul, apoi îşi aţinti ochii asupra mâinilor şi începu.

— L-am cunoscut pe Alan în noaptea când se hotărâse să-l ucidă pe Lee.

— Ce? Pe Leander? Avea de gând să-l omoare pe Leander?

Nina ridică din umeri.

— Era doar furios şi am înţeles foarte bine ceea ce simţea. Lee îi făcuse atâtea. Când eram mică Lee hotăra ce era bine şi ce era rău pentru mine. Asta mă enerva aşa de tare că-mi venea să-l sugrum.

— Cunosc sentimentul, spuse Blair. El nu s-a schimbat prea mult.

— Când l-am văzut pe Alan, ştiam că n-o să omoare pe nimeni ci doar cocheta cu ideea. L-am invitat în salon şi a fost destul de uşor să-l fac să vorbească şi să aflu despre ce era vorba. Mi-a spus că te iubeşte dar eu ştiam deja că Lee era hotărât să se însoare cu tine, aşa că nu am crezut că Alan mai avea vreo şansă. Ştiam că

Lee va câştiga.

— Cum e posibil să fi ştiut asta?

Nina păru surprinsă.

— Eu am trăit toată viaţa alături de Lee. El câştigă întotdeauna. Dacă se hotărăşte să joace baseball echipa lui va câştiga. Dacă va participa la alergare cu obstacole va câştiga. Tata spune că uneori îi forţează chiar şi pe pacienţii muribunzi să trăiască.

Aşa că, bineînţeles că ştiam că va câştiga această competiţie, chiar dacă premiul dorea sau nu să fie câştigat. Dar oricum – Nina ignoră privirea uluită a lui Blair –, ştiam ce simte Alan şi am început să ne plângeam unul altuia, comparând modurile în care eram dominaţi de Lee. Apoi a venit şi tata acasă. I l-am prezentat pe Alan şi am stat apoi de vorbă până târziu despre medicină şi viaţa din Chandler comparativ cu viaţa de pe coasta de est. A fost o seară foarte plăcută.

Nina se opri o clipă.

— După asta, Alan a început să mă caute ori de câte ori Lee făcea ceva deosebit de necinstit, ca de exemplu să-l dea afară pe Alan din sala de operaţii, făcându-l să arate ca un incompetent. El o să fie un doctor foarte bun; îi mai trebuie doar să facă mai multă practică.

— Şi eu cred la fel, spuse Blair cu blândeţe. Deci tu şi cu Alan v-aţi îndrăgostit unul de altul.

— Eu m-am îndrăgostit. Cred că şi el a simţit acelaşi lucru dar încă nu-şi dădea seama. Nu vreau să par lipsită de respect dar cred că, după ce Alan te-a văzut aici, a început să-i fie puţin frică de tine. Mi-a spus că în Pennsylvania, voi amândoi aveaţi o relaţie foarte calmă şi liniştită, vă ţineaţi de mână în parc, învăţaţi împreună, dar când a venit aici…

Ochii Ninei se luminară veseli.

— Zău, Blair, cred şi eu că s-a întors către altcineva, când te-a

văzut aici sărind de pe un cal pe altul ca o acrobată de circ, întinzând vesel intestinele unul om pe masă, ca să te poţi apleca să iei ceva de dedesubt, bătându-l la tenis şi multe altele.

— Dar Lee nu a renunţat la mine totuşi, spuse Blair bătând în retragere.

— Exact ce voiam să-ţi spun! Tu şi cu Lee sunteţi la fol, întotdeauna săriţi de la una la alta. Pe noi, muritorii de rând, asta ne oboseşte. Oricum nu cred că Alan s-a gândit vreo clipă că nu ar trebui să se căsătorească cu tine. După ce ţi-a spus să vii la gară, a venit la mine şi mi-a spus ce a făcut. Deja ştiam atunci că m-am îndrăgostit de el şi eram convinsă că tu nu-l iubeşti, dar că erai prea încăpăţânată ca să recunoşti asta sau poate că toţi trei eraţi atât de obsedaţi să câştigaţi întrecerea asta aiurită încât nu mai puteaţi judeca normal.

Nina trase aer adânc în piept.

— Aşa că m-am hotărât să-mi iau soarta în mâini. M-am gândit că, din moment ce fratele meu poate recurge la şiretlicuri necinstite pentru a obţine ce vrea, pot să fac şi eu la fel. La trei şi jumătate, înainte ca el să ajungă la trenul de la ora patru, l-am rugat pe Alan să vină în bucătărie cu mine. Am încălzit nişte melasă, nu prea fierbinte ci doar călduţă ca să poată curge uşor, apoi în timp ce el stătea acolo jucându-se cu afurisitele alea de bilete de tren, eu m-am împiedicat şi am vărsat cam un sfert de tigaie peste el. Trebuie să recunosc că am făcut o treabă foarte bună. Am reuşit să-l murdăresc din cap până în picioare.

Blair rămase mută câteva clipe.

— Dar eu am stat în gară ore întregi, reuşi ea să şoptească.

— Eu…

Nina se ridică.

— Blair, dacă ar trăi mama, n-aş fi în stare să mai dau ochii cu ea.

Se uită la Blair cu chipul îmbujorat, îşi îndreptă umerii

sfidător şi spuse dintr-o suflare:

— El a intrat în baie, mi-a dat mie hainele, dar i-am scăpat ceasul pe jos, acesta s-a rostogolit în baie, eu am fugit după el, uşa s-a trântit în spatele meu şi cheia de afară a căzut pe jos.

Blair cugetă câteva clipe apoi începu să zâmbească.

— Te-ai încuiat în baie cu un bărbat dezbrăcat?

Nina strânse din dinţi, îşi ridică bărbia în aer şi încuviinţă scurt cu o înclinare a capului.

Blair nu spuse nimic dar merse către un dulap alăturai, scoase o sticlă de whisky şi două pahare. Turnă puţin în fiecare şi-i dădu unul Ninei.

— Pentru frăţie, spuse ea golind paharul.

Nina cu un zâmbet larg îl bău şi ea pe al ei.

— Deci chiar nu eşti deloc supărată? Adică nu-ţi pare rău că te-ai măritat cu Lee?

— Cred că sunt în stare să suport acest chin. Acum stai jos şi spune-mi ce ai de gând şi ce mai face Alan. Eşti fericită cu el?

Odată pornită, Nina nu mai putu fi oprită. Nu-i plăcea în Pennsylvania şi spunea că aproape l-a convins pe Alan să se întoarcă la Chandler după ce-şi termină stagiatura.

— Mă tem că nu nutreşte sentimente prea prieteneşti faţă de tine şi de Lee dar sper să-i schimb părerea. M-am întors ca să văd dacă te pot convinge să mă ierţi şi să plec capul în faţa acuzaţiilor pe care mi le vor aduce tata şi Lee.

— Nu cred că Lee… începu Blair, dar Nina o întrerupse.

— Oh, ba da, o va face. Aşteaptă să-l cunoşti cât timp l-am cunoscut eu. E un mieluşel când i se face pe plac, dar când o femeie aflată în grija lui întreprinde ceva cu care el nu este de acord, atunci păzeai şi Blair, spuse ea jucându-se cu umbrela, am nevoie de cineva ca să ducă manifestele minerilor imediat Blair deveni foarte atentă.

— Vrei să spui hârtii care să-i incite pe mineri la revoltă, la

grevă?

— Nu sunt decât nişte informaţii despre drepturile pe care le au pentru a sublinia faptul că, dacă se unesc, pot să reuşească multe lucruri împreună. Houston şi ceilalţi care transportă căruţe cu alimente le duc la minele pe care le aprovizionează cu legume, dar asta înseamnă doar patru mine. Mai sunt încă treisprezece. Ne trebuie pe cineva care are acces la toate minele.

— Ştii foarte bine că taberele sunt închise. Chiar şi trăsura lui Leander este verificată, Nina! Doar nu te gândeşti să apelezi la Lee pentru a duce manifestele!

— Nici prin cap nu-mi trece! Dacă el ar bănui măcar că eu ştiu de existenţa minelor m-ar încuia în casă. Dar m-am gândit că tu, fiind doctor şi purtând numele de Westfield, le-ai putea face vizite unor femei din taberele de muncă.

— Eu? exclamă Blair, apoi se ridică.

Asta implica o gândire profundă. Dacă era prinsă cu manifestele acelea în trăsură era împuşcată pe loc. Dar pe urmă se gândi la sărăcia din taberele de muncă ale minerilor şi la modul în care oamenii trebuiau să renunţe la toate drepturile garantate prin constituţie ca să-şi poată câştiga existenţa.

— Nina, nu ştiu, şopti ea. Asta e o hotărâre serioasă.

— E o problemă serioasă. Şi, Blair, tu eşti aici acasă la tine. Nu mai eşti o necunoscută într-un oraş mare. Eşti cetăţean al oraşului Chandler din Colorado. Se ridică. Mai gândeşte-te. Acum mă duc să-l văd pe tata şi poate că tu şi cu Lee puteţi veni mai târziu la cină. Am doar două săptămâni până când trebuie să mă întorc la Alan. Nu aş fi apelat la tine dar nu cunosc pe nimeni altcineva care să aibă acces în taberele de muncă. Să-mi spui doar repede dacă te hotărăşti sau nu.

— Bine, spuse Blair absentă, preocupată complet de ideea de a duce nişte manifeste agitatoare într-o tabără de muncă păzită de oameni înarmaţi.

Toată după-amiaza se învârti de colo până colo în clinica pustie şi când încercă să citească o revistă medicală pe care i-o împrumutase Lee se trezi cântărind posibilităţile de a îndeplini sarcina pentru care fusese solicitată. Nina reuşise să-i stârnească ceva în suflet lui Blair: ea nu se mai considera cu adevărat un cetăţean al acestui oraş. Când plecase din Chandler, în mintea ei crezuse că o face pentru totdeauna. Niciodată nu avusese intenţia să se întoarcă, dar acum trebuia să facă faţă realităţii; ori se considera un cetăţean al comunităţii ori nu. Putea să stea ea mult şi bine în clinica ei curată şi din când în când să aşeze la loc oase rupte sau să ajute la prevenirea unor boli.

Dar dacă ea însăşi păţea ceva?

Se tot gândi şi se răzgândi dar nu ajunse la nicio concluzie.

Împreună cu Lee luă masa cu sora şi cu tatăl lui şi când Nina o trase deoparte s-o întrebe, Blair spuse că nu s-a hotărât încă. Nina zâmbi şi zise că o înţelege, ceea ce o făcu pe Blair să se simtă şi mai prost.

A doua zi dimineaţă, Blair se trezi cu dureri de cap. Clinica pustie o deranja prin liniştea profundă din jur, iar doamna Krebbs, spunând că are de făcut nişte cumpărături, plecă. La ora nouă se auzi clopoţelul de la intrare, iar Blair se grăbi să răspundă sperând că e un pacient.

La uşă se aflau o femeie şi o fetiţă de vreo opt ani.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Dumneavoastră sunteţi doctoriţă?

— Da, sunt medic. Poftiţi vă rog în cabinet.

— Da, imediat.

Îi spuse fetiţei să rămână pe loc, iar ea o urmă înăuntru pe Blair.

— Ce probleme aveţi?

Femeia se aşeză.

— Nu mai sunt atât de puternică cum eram şi din când în când

am nevoie de ajutor. Nu mult, ci doar puţin.

— Cu toţii avem nevoie de ajutor din când în când. De ce fel de ajutor aveţi nevoie?

— Poate că ar fi bine să vă spun direct. Unora dintre fetele mele, ştiţi cele de pe River Street… li s-a vândut opiu impur. M-am gândit că poate dumneavoastră fiind doctor aţi putea obţine o marfă curată de la San Francisco. Bănuiesc că voi, doctorii, aveţi metode de a verifica pentru a vedea dacă e pur sau nu şi poate că aţi putea să cumpăraţi o cantitate mai mare ca să-l vindeţi. Vă pot găsi cumpărători pentru tot…

— Vă rog să ieşiţi afară, spuse Blair calmă.

Femeia se ridică.

— Aşa, deci. Tot cu nasul pe sus umbli? Te crezi prea bună pentru cei de teapa noastră, nu? Ştiai că tot oraşul râde de tine? Spui că eşti doctor şi stai aici în locul ăsta pustiu unde nu vine nimeni. Şi nici n-o să vină nimeni vreodată.

Blair se ridică şi-i deschise uşa.

Cu bărbia ridicată, femeia luă copilul de mână şi plecă, trântind uşa cu putere încât clopoţelul căzu pe jos cu zgomot.

Fără nici cea mai mică umbră de enervare, Blair se aşeză la birou şi luă o hârtie în mână. Era un total al cheltuielilor de acasă pe care i-l dăduse doamna Shainess în dimineaţa aceea. Blair trebuia să adune cele douăzeci şi două de cifre şi să verifice dacă suma scrisă de doamna Shainess era corectă.

Se uită la hârtie când, deodată, ochii i se înceţoşară şi apoi îşi puse capul pe birou şi izbucni în lacrimi. Plânse încet, suspinând adânc, apoi întinse mâna după o batistă.

Scoase o exclamaţie când, ridicându-şi capul, îl văzu în faţa ei stând pe scaun pe Kane Taggert.

— Îţi place să spionezi oamenii?

— N-am făcut-o prea des ca să-mi pot da seama, spuse el privind-o îngrijorat.

Ea căută prin mai multe sertare şi negăsind nicio batistă o luă pe cea pe care i-o oferi Kane.

— E curată. Houston nu-mi dă voie să ies pe uşă până nu trec inspecţia.

Ea nu răspunse la încercarea lui de a destinde atmosfera, ci doar se întoarse cu spatele şi îşi suflă nasul.

El întinse mâna peste birou şi luă hârtia în mână.

— Asta te-a făcut să plângi?

Abia dacă-i aruncă o privire.

— Lipsesc şapte cenţi, spuse el punând hârtia alături. Plângi pentru şapte cenţi?

— Dacă vrei să afli, sunt supărată din alte motive.

— Nu vrei să-mi spui şi mie?

— De ce? Ca să râzi şi tu de mine? Ştiu ce fel de om eşti. Nici tu nu te-ai duce să te consulte un medic dacă e femeie. Eşti la fel ca toţi bărbaţii şi gândeşti la fel ca majoritatea femeilor! Niciodată n-ai avea încredere să te opereze o femeie.

Chipul lui era serios.

— N-am fost niciodată la doctor, aşa că nu ştiu pe cine aş accepta să mă opereze. Cred că dacă aş fi cu adevărat suferind, nu mi-ar păsa cine mă tratează. De-aia plângeai? Pentru că nu vine nimeni aici?

Blair îşi sprijini braţele de birou, secată brusc de orice energie şi furie.

— Lee mi-a spus odată că toţi doctorii sunt nişte idealişti la început. Eu cred că am fost mai mult decât alţii. Am crezut că oamenii din oraş vor fi încântaţi să aibă o clinică pentru femei. Şi sunt dacă se află Leander aici. Când mă văd pe mine încep să întrebe de un doctor „adevărat”. Mama a fost aici pentru trei probleme în două zile şi alte câteva femei pe care le cunosc de când eram copil au venit şi ele. Şi acum, pentru că niciun necaz nu vine niciodată singur, consiliul de administraţie al spitalului din

Chandler a hotărât că nu au destul de lucru pentru încă un doctor.

Kane rămase pe gânduri privind-o. Nu ştia prea multe despre cumnata lui, dar ştia că ea de obicei avea energie cât pentru doi oameni iar acum se afla în faţa lui cu o faţă lungă şi cu ochii lipsiţi de strălucire.

— Ieri, începu el, am intrat în grajd fără o cămaşă pe mine, să nu-i spui asta lui Houston, şi m-am zgâriat de peretele de scânduri, aşa că am o grămadă de aşchii pe spate. Nu pot ajunge să mi le scot singur.

Se uită la ea când îşi ridică ochii spre el.

— Nu-i cine ştie ce, dar asta-l tot ce-ţi pot oferi.

Încet, Blair începu să zâmbească.

— Bine, vino în cabinet şi am să mă uit.

Aşchiile nu erau mari şi nu intraseră prea adânc, dar Blair le tratã cu multă atenţie.

În timp ce Kane stătea pe burtă, lungit pe masa lungă, spuse:

— Cum a căzut clopoţelul? S-a supărat cineva pe tine?

Lui Blair atât îi trebui şi începu să-i povestească despre femeia care voia opiu şi care-i spusese că tot oraşul râde de ea.

— Iar Lee a muncit atât de mult pentru clinica asta, a fost visul lui de ani de zile, iar acum e mereu plecat pentru diverse cazuri la mine iar eu, care-i ţin locul, nu sunt în stare să fac nimic.

— Mie mi se pare că oamenii bolnavi nu sunt în stare să facă nimic. Ei sunt în pierdere nu tu.

Ea zâmbi.

— E plăcut să te aud vorbind aşa dar nici tu n-ai fi venit aici, decât dacă… De ce ai venit totuşi?

— Houston îmi redecorează biroul.

O spuse cu atâta resemnare, încât Blair începu să râdă.

— Nu-i nimic de râs. Aşază peste tot nişte scaune mici şi caraghioase şi-l place dantela. Dacă mă întorc şi-mi găsesc biroul zugrăvit în roz o să…

— Ce-ai să faci?

El îşi întoarse capul şi se uită la ea.

— O să plâng.

Ea îi zâmbi.

— Dacă-l zugrăveşte roz, mâine vin la tine şi-l văruim din nou. Ce zici?

— E cea mai bună idee pe care-am auzit-o azi.

— Gata, spuse ea după câteva minute şi începu să-şi cureţe instrumentele, în timp ce el îşi puse cămaşa şi haina.

Ea se întoarse spre el.

— Mulţumesc, spuse ea. M-ai făcut să mă simt mult mai bine. Ştiu că nu m-am purtat prea bine cu tine înainte şi-ţi cer scuze.

Kane ridică din umerii lui masivi.

— Tu şi cu Houston sunteţi surori gemene, aşa că trebuie să semănaţi pe undeva şi dacă tu te pricepi pe jumătate la medicină pe cât se pricepe ea să se ocupe de toate, atunci înseamnă că eşti cea mai bună în meserie. Şi am senzaţia că lucrurile se vor schimba în curând pentru tine. Destul de repede, femeile se vor îngrămădi la uşa ta cu tot felul de boli. Ai să vezi. Tu stai aici şi vezi-ţi de treabă ca locul ăsta să arate ca lumea şi mâine bat pariu că o să ai nişte pacienţi.

Ea îi surâse larg.

— Mulţumesc. Venirea ta m-a ajutat mult.

Dintr-un impuls, se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

El îi zâmbi.

— Ştii, pentru o clipă, ai semănat foarte bine cu Houston.

Blair râse.

— Cred că asta-i cel mai grozav compliment pe care l-am primit vreodată. Cred că am într-adevăr ceva treabă de făcut. Dacă te mai deranjează umărul, să-mi dai de ştire.

— Am să vin la tine pentru toate oasele rupte, doctore Westfield, şi pentru toţi pereţii roz, zise el şi plecă.

Blair începu să fluiere veselă, începând să-şi facă ordine pe birou şi imediat îşi dădu seama că nu ştia dacă la lista de cheltuieli lipseau sau mai trebuiau adăugaţi şapte cenţi pe care să-i pună ea la socoteală.

În restul zilei se simţi mai bine decât în ultimul timp.

Pentru câteva clipe se opri gândindu-se cât de bun fusese Kane că încercase s-o înveselească după felul cum fi tratase ea. Poate că într-adevăr existau motive pentru Houston ca să-l iubească.

Acasă, în biroul său lambrisat, Kane se întoarse către mâna sa dreaptă, Edan Nylund.

— Săptămâna trecută, după ce-am cumpărat Banca Naţională Chandler nu ne-au trimis nişte acte?

— Ba da, un teanc de vreo zece kilometri, spuse Edan: arătând către el fără a-şi ridica ochii… în timp ce Kane luă actele şi începu să le răsfoiască.

— Unde a plecat Houston?

Edan deveni atent.

— La croitoreasă, cred.

— Bine, spuse Kane. Înseamnă că avem la dispoziţie toată ziua, poate chiar toată săptămâna.

Ieşi cu paşi mari din încăpere, având actele în mână.

Edan deveni curios şi-l găsi pe Kane în bibliotecă, la telefon.

Pentru că sistemul telefonic lega doar casele din Chandler unele de altele şi pentru că afacerile lui Kane erau de obicei în afara statului, Edan nu-l mai văzuse niciodată până atunci folosind telefonul.

— Ai auzit ce ţi-am spus, zicea Kane către persoana de la celălalt capăt al firului –, ipoteca pe ferma ta expiră săptămâna viitoare şi am tot dreptul să-ţi cer banii. Aşa este. Îţi extind perioada de achitare a datoriei cu nouăzeci de zile dacă nevasta dumitale apare mâine la clinica Westfield şi e consultată de

doctoriţa Blair. Urmează să aibă un copil? Cu atât mai bine! Dacă merge la cumnata mea şi naşte acolo îţi dau o sută optzeci de zile amânare. Da, bineînţeles că poţi să-ţi trimiţi şi fetele. Da. Bine. Te mai amân cu încă treizeci de zile pentru fiecare fată care apare mâine la clinică având vreo boală. Dar dacă află Blair ceva, anulez totul. Ai înţeles?

— La dracu'! îi spuse el apoi lui Edan punând receptorul jos. O să mă coste ceva chestia asta. Uită-te acolo şi vezi cine mai are de achitat vreun împrumut sau i-a fost refuzată vreo prelungire şi apoi vreau să afli cât cere, indiferent cine-i proprietarul spitalului din Chandler, ca să-l vândă. Atunci să vedem dacă directorii din consiliul de administraţie vor mai avea curajul să n-o angajeze pe cumnata proprietarului.

Până a doua zi dimineaţă, lui Blair îi dispăru cu totul buna dispoziţie şi făcu eforturi considerabile să meargă totuşi la clinică. Încă o zi lungă în care nu va avea nimic de făcut, se gândi ea, în timp ce străbătea distanţa până la clinică pe jos, renunţând să mai meargă în noua trăsură pe care o primise în dar. Dar când mai avea doar câţiva zeci de metri până la clinică, apăru alergând doamna Krebbs.

— Unde-ai fost? Sala de aşteptare geme de pacienţi.

O clipă, Blair nu fu în stare să se mişte dar pe urmă alergă până la uşă. În sală era un adevărat haos: copiii ţipau, mamele încercau să-i potolească, iar o femeie gemea de ceea ce păreau a fi durerile naşterii.

După un sfert de oră, Blair tăia cordonul ombilical unei fetiţe nou-născute.

— 180, murmură mama. O cheamă Mary 180 Stevenson.

Blair nu mai apucă s-o întrebe ceva pentru că pe uşă apăru următorul pacient.

* * *

A doua zi după-amiază, o femeie aduse un băieţel la clinică, un copil subponderal de opt ani care arăta de şase, un băieţel care deja petrecuse doi ani muncind într-o mină de cărbuni. Muri în braţele lui Blair, cu trupuşorul lui plăpând strivit de cărbunele ce căzuse peste el dintr-un vagonet.

Blair o sună pe Nina şi spuse:

— Am s-o fac, apoi închise.

CAPITOLUL 30

Blair plecă în trăsură, lăsând în urmă mina *Inexpressible* şi îndreptându-se către oraş. Nina nu pierduse deloc timpul, aranjând astfel încât ea să aibă manifestele la mână, grăbindu-se poate şi pentru că îi era teamă ca nu cumva Blair să se răzgândească. Aşa că în acea dimineaţă Blair îl sunase pe doctorul Weaver, un tânăr pe care-l cunoscuse la clinica din Chandler, şi-l rugase să vină să aibă grijă de pacienţii ei pentru că ea fusese chemată la o urgenţă într-una din mine. Tânărul fusese bucuros să accepte.

Acasă la familia Westfield, Nina făcuse tot ce putuse pentru a ascunde cât mai bene manifestele sub o bucată de lemn aparentă ce urma să servească drept fund fals la compartimentul din spate al trăsurii lui Blair. Pe parcursul instrucţiunilor ce i le dăduse Nina, Blair era atât de înspăimântată încât aproape că nu vorbi deloc.

La poarta de intrare în mină, paznicii o tachinaseră spunând că doctorul Westfield se schimbase cam mult de la ultima sa vizită, dar o lăsară să intre. Trebui să întrebe câţiva copii murdari de praf de cărbune ca să găsească locuinţa femeii care urma să o ajute iar când o găsi, aceasta zăcea în pat, prefăcându-se bolnavă şi fiind la fel de nervoasă ca şi ea.

Femeia ascunse manifestele sub o scândură din duşumea, iar Blair părăsi tabăra cât de repede putu.

Paznicii, simţind că ea era nervoasă şi datorită vanităţii masculine crezând că prezenţa lor îi provoca o asemenea stare, o tachinară şi mai multă când plecă.

Se afla cam la o milă distanţă de mină când începu să tremure şi în douăzeci de minute se zguduia atât de tare încât nu mai putea ţine hăţurile în mâini. Se opri pe marginea drumului, ascuzându-se printre nişte stânci, coborî din trăsură şi când i se înmuiară genunchii, se lăsă jos pe pământ şi începu să plângă de uşurare că

totul se sfârşise.

Umerii încă i se mai scuturau înfioraţi, când brusc două braţe puternice o apucară, ridicând-o în picioare.

Se uită drept în ochii scăpărând de furie ai lui Leander.

— Să te ia naiba, spuse el, înainte de a o strânge în braţe cu disperare.

Blair nu-l întrebă cum de ştia ce făcuse ea, era mult prea recunoscătoare pentru prezenţa lui aici. Se agăţă de gâtul lui şi, deşi el o ţinea strâns aproape sfărâmându-i coastele, ea dorea s-o strângă şi mai tare la pieptul lui.

— Mi-a fost atât de frică, spuse ea cu capul îngropat în umărul lui, ridicându-se pe vârfuri ca să-şi lipească obrazul de gâtul lui cu pielea caldă şi delicată. Am fost atât pe înspăimântată.

Îi curgeau lacrimi pe obraz care i se adunau în colţul gurii.

Lee o ţinu strâns lipită la pieptul lui, mângâind-o pe păr, fără să scoată un cuvânt cât timp ea plânse.

Dură ceva timp până când i se opriră lacrimile, iar corpul încetă să-i mai fie scuturat de spasme. Când avu curajul să-şi slăbească strânsoarea din jurul gâtului lui Lee, se dădu înapoi şi începu să se caute în buzunare după o batistă. Lee i-o dădu pe a lui iar ea îşi suflă nasul şi-şi tamponă obrajii apoi îşi ridică ochii spre el. Ceea ce văzu o făcu să se dea cu un pas înapoi.

— Lee, Lee… începu ea, făcând încă un pas înapoi, până când se opri într-un bolovan.

Ochii lui scăpărau. Lee, bărbatul calm, tolerant şi zâmbitor pe care-l cunoştea dispăruse complet, înlocuit de un bărbat furios la culme.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, reuşi el să rostească printre dinţii încleştaţi. Niciun cuvânt. Vreau să juri că n-ai să mai faci aşa ceva niciodată.

— Dar eu…

— Jură! spuse el, înaintând către ea şi apucând-o de braţ.

— Lee, te rog, mă doare.

Voia să-l calmeze şi să-l facă să vadă importanţa a ceea ce făcuse.

— De unde ai ştiut? Era secret.

— Eu sunt în taberele de muncă în fiecare zi, spuse el, uitându-se la ea încruntat. Aud ce se întâmplă. Să te ia naiba, Blair, când am auzit că tu vei fi cea care va aduce manifestele, la început nu mi-a venit să cred.

Făcu semn cu capul către batista umedă din mâna ei.

— Cel puţin ţi-ai dat seama de pericolul la care te-ai expus. Ai idee ce ţi-ar fi putut face oamenii ăia? Te-ai gândit măcar puţin? S-ar fi putut să-i implori tu să te ucidă după ce terminau cu tine. Iar legea e de partea lor.

— Ştiu, Lee, spuse ea cu patimă. Au dreptul să facă tot ceea ce vor. Şi de aceea cineva trebuie să-i informeze pe mineri despre drepturile lor.

— Dar nu tu! urlă Lee la ea.

Ea clipi de câteva ori în faţa mâniei lui şi-şi sprijini spatele de peretele de stâncă.

— Eu am acces în tabere. Am o trăsură. Deci sunt logic persoana nimerită pentru a face aşa ceva.

Faţa lui Lee se înroşi atât de tare încât ea crezu că o să explodeze când îşi ridică mâinile către gâtul ei, dar se opri la timp şi făcu câţiva paşi înapoi. Când se întoarse cu spatele, ea îl văzu cum respiră adânc de câteva ori. Când se întoarse din nou părea să-şi fi recăpătat cât de cât controlul.

— Acum, vreau să asculţi ce-ţi spun şi să fii foarte atentă. Ştiu că tot ceea ce ai făcut serveşte o cauză nobilă şi ştiu că minerii trebuie informaţi. Apreciez chiar faptul că eşti gata să-ţi rişti viaţa pentru a-i ajuta pe alţii, dar nu te pot lăsa să faci aşa ceva. Ai înţeles?

— Şi dacă n-o fac eu, cine o s-o facă?

— Şi ce-mi pasă mie, la dracu’? urlă el, apoi respiră din nou de câteva ori adânc. Blair, tu eşti cea de care îmi pasă. Pentru mine tu eşti mai importantă decât toţi minerii din lume. Vreau să juri că n-ai să mai faci niciodată aşa ceva.

Blair îşi privi mâinile. În dimineaţa asta îi fusese atât de frică cum nu-i mai fusese niciodată până atunci. Şi totuşi simţea că astăzi făcuse cel mai important lucru din viaţa ei.

— Ieri, un băieţel a murit în braţele mele, şopti ea. A fost strivit de…

Lee o înşfăcă de umeri.

— Mie nu trebuie să-mi spui nimic. Ştii câţi copii au murit în braţele mele? Câte mâini şi câte picioare am tăiat oamenilor prinşi sub dărâmături şi grinzi? Tu n-ai fost niciodată într-o mină. Dacă ai fi intrat vreodată… E mai rău decât crezi.

— Atunci trebuie făcut ceva, spuse ea încăpăţânată.

El îşi lăsă braţele în jos, vru să spună ceva, dar renunţă, apoi continuă:

— Bine, hai să încercăm altfel. Tu nu eşti făcută pentru aşa ceva. Acum câteva minute erai distrusă din cauza nervilor. Nu ai personalitatea necesară pentru a face asemenea lucruri. Eşti foarte curajoasă când e vorba să salvezi o viaţă omenească, dar când intri în ceva care ar putea duce la un adevărat război şi la pierderea de vieţi omeneşti, nu rezişti.

— Dar trebuie făcut, insistă ea.

— Da, poate că trebuie, dar trebuie făcut de către altcineva, nu de tine. Ceea ce simţi şi se citeşte cu prea mare uşurinţă pe faţă.

— Dar cum vor afla minerii? Cine mai are acces în tabere în afară de tine şi de mine?

— Nu noi, explodă Lee din nou. Eu! Eu am acces în taberele de muncă, nu tu. Nu ştiu de ce şi s-a dat voie să treci de paznici. Nu vreau să vii aici. Nu vreau să intri în mine. Anul trecut am fost

prins sub dărâmături şase ore după ce a cedat o grindă. Nu pot permite ca un lucru asemănător să ţi se întâmple şi ţie.

— Să permiţi? întrebă ea simţind cum îi dispare teama. Ce altceva nu mai ai de gând să „permiţi”?

El ridică dintr-o sprânceană.

— N-ai decât să iei cum vrei ceea ce ţi-am spus dar rezultatul este acelaşi: nu mai poţi să intri în tabere vreodată.

— Cred că tu ai dreptul s-o ştergi oriunde vrei în miez de noapte dar eu trebuie să fu o nevastă drăgălaşă şi docilă care să stea acasă.

— Asta-i absurd. Niciodată nu mi-am impus punctul de vedere până acum în faţa ta. Ai vrut o clinică pentru femei, ţi-am dat-o. Iar acum poţi să rămâi acolo.

— Iar pe tine să te las să intri în tabere, nu-i aşa? Bănuiesc că mă crezi prea laşă ca să intru în mine. Poate crezi că o să-mi fie frică de întuneric?

Lee nu spuse nimic câteva clipe iar când vorbi glasul îi era aproape şoptit.

— Nu tu eşti laşă, Blair, ci eu. Ţie nu ţi-e frică să faci ceva care te înspăimântă dar eu sunt prea îngrozit că aş putea să te pierd ca să te mai las vreodată să faci aşa ceva. Poate nu-ţi place modul în care ţi-o spun, dar în final e acelaşi lucru: trebuie să stai la distanţă de taberele de muncă.

Lui Blair i se păru că dintr-o dată trăieşte toate emoţiile posibile în acelaşi timp. Era înfuriată de aroganţa lui Lee. Aşa cum spusese Nina, când îi interzicea să întreprindă ceva, ea se simţea cuprinsă de furie. Dar se mai gândi şi la ceea ce îi spusese el, că nu era făcută pentru o asemenea treabă pur şi simplu.

Houston mergea în tabere dar, chiar dacă era percheziţionată, în căruţă nu se aflau decât ceai şi pantofi pentru copii. Nu era acelaşi lucru cu ceea ce ducea Blair. Iar Lee mai spusese că era îngrijorat de necazurile pe care le puteau provoca acele manifeste.

Citise şi ea unul dintre ele şi într-adevăr era plin de o ură acerbă, folosind cuvinte care-i făceau pe oameni întâi să acţioneze şi apoi să se gândească la consecinţe.

Îşi ridică ochii către Lee care o privea atent.

— Eu… eu n-am vrut să te sperii chiar atât de tare, se bâlbâi ea. Eu…

Nu mai spuse nimic pentru că Lee îşi desfăcu braţele, iar ea alergă la pieptul lui.

— Îmi promiţi? întrebă el îngropându-şi obrazul în părul ei.

Blair vru să spună că nu poate dar pe urmă se gândi că eventual există şi un alt mod de a duce informaţiile în tabere, un mod mai subtil, prin care nimeni să nu rişte să fie împuşcat.

— Promit că nu voi mai duce niciodată manifeste sindicaliste în taberele de muncă.

El îi dădu capul pe spate ca să se uite în ochii ei.

— Şi dacă cineva mă cheamă la o urgenţă în urma unui dezastru apărut la o mină şi răspunzi tu la telefon?

— Păi, Lee, atunci va trebui să…

Mâna lui îşi întări strânsoarea pe ceafa ei.

— Uite ce este, mie îmi place foarte mult oraşul ăsta şi nu mi-ar plăcea deloc să mă mut de aici, dar s-ar putea să fiu obligat s-o fac, să zicem undeva în estul Texasului unde nu există pericole. Undeva unde soţia mea să nu poată intra în necazuri.

Îşi îngustă ochii.

— Şi am să le iau şi pe doamna Shainess şi pe doamna Krebbs împreună cu noi.

— O pedeapsă crudă şi inumană. Bine, am să stau departe de mină, dacă nu eşti şi tu lângă mine. Dar dacă ai vreodată nevoie de mine…

El o sărută acoperindu-l vorbele.

— Dacă am să am vreodată nevoie de tine, vreau să ştiu unde te afli, întotdeauna. În fiecare clipă, zilnic. Ai înţeles?

— De multe ori eu nu ştiu unde eşti. Cred că nu e deloc cinstit să…

El o sărută din nou.

— Când am plecat de la spital, fuseseră aduse două căruţe cu cowboys răniţi, în urma unei încăierări stârnite, cred. Cred că acum ar trebui să…

Ea se desprinse de el.

— Atunci de ce mai stăm aici? Hai să mergem!

— Aşa da, bravo, zise Lee îndreptându-se către locul unde se aflau trăsura ei şi calul lui.

* * *

— Deschideţi poarta!

Pamela Fenton Younger se afla pe cal în faţa porţii de la intrarea în mina *Little Pamela*, uitându-se încruntată către cei doi paznici.

Amândoi oamenii îşi ridicară capetele către ea. Era ceva care-i intimida în atitudinea femeii înalte de aproape un metru optzeci aflată în spatele unui armăsar negru înalt şi puternic care se cabra nervos, arătându-şi copitele proaspăt potcovite.

Chiar dacă erau separaţi de animal de o poartă grea de lemn, oamenii se dădură un pas înapoi când calul scutură din cap, întorcându-se pe jumătate.

— N-aţi auzit? Deschideţi poarta.

— Staţi puţin, spuse unul dintre paznici.

Celălalt îl lovi în coaste.

— Desigur, domnişoară Fenton, spuse el, deschizând poarta şi apoi dându-se repede înapoi când ea porni cu calul în galop.

— E fiica proprietarului, îl explică paznicul celuilalt bărbat.

Pamela merse direct către intrarea în mină, copitele calului stârnind un nor de praf de cărbune în jur.

— Vreau să-l văd pe Rafferty Taggert, zise ea, ţinând strâns frâul calului ce privea speriat în jur. Unde e?

— La muncă, spuse cineva. Tunelul şase.

— Atunci, aduceţi-l aici. Vreau să-l văd.

— Păi să vedeţi, spuse un om, făcând un pas înainte. Un altul, mai vârstnic, îşi făcu loc, apropiindu-se de calul agitat.

— Bună dimineaţa, domnişoară Fenton. Taggert e jos în mină, dar sunt sigur că pentru dumneavoastră îl poate aduce cineva afară.

— Atunci fă-o, spuse ea, trăgând cu putere de hăţuri pentru a-şi putea stăpâni în continuare calul.

Făcând o grimasă, privi în jur la tabăra de muncă, la mizeria şi la sărăcia de acolo. Când era copilă, tatăl ei insistase ca ea să-l însoţească aici, ca să-i arate de unde venea bogăţia lor. Pam se uitase în jur şi spusese:

— Cred că suntem săraci.

Locul încă o dezgusta.

— Pune şaua pe un cal pentru el ca să fie pregătit. Îl aştept la colţul râului Fisherman’s Creek.

Trebui să aştepte până când calul se întoarse complet ca să-l poată privi pe supraveghetor.

— Şi dacă i se reţine măcar un penny, o păţeşti.

Spunând acestea, dădu frâu liber calului care porni în forţă, galopând în viteză.

Nu trebui să-l aştepte mult timp pe Rafe. Numele Fenton însemna pentru unii oameni o adevărată întruchipare a răului, dar, cel care lucrau pentru firma *Fenton Coal and Iron* săreau în sus ori de câte ori vorbea un Fenton.

Rafe stătea în spatele unui cal prăpădit mult prea mărunt pentru trupul lui masiv. Faţa şi hainele îi erau murdare de praf de cărbune dar ochii îi erau furioşi.

— Tot ce vrei tu trebuie să se afle pe primul plan, nu? Prinţesa

Fenton obţine tot ce vrea, spuse el descălecând şi privind-o drept în ochi.

— Nu-mi place locul ăla.

— Nimănui nu-i place, numai că unii dintre noi mai trebuie să-şi câştige şi existenţa.

— N-am venit să mă cert cu tine. Am ceva important să-ţi spun. Poftim.

Îi întinse o bucată de săpun şi o cârpă de spălat.

— Nu fi surprins. Am mai văzut praf de cărbune.

Aruncându-i încet o privire încruntată, el luă săpunul şi cârpa şi îngenunche pe marginea râului începând să se spele pe faţă şi pe mâini.

— Bine, acum spune-mi ce vrei de la mine.

Pam se aşeză pe un bolovan, întinzându-şi picioarele lungi către el. Pălăria ei neagră, înaltă şi tare o făcea să pară şi mai înaltă decât era, dar vălul mic şi negru îi dădea un aer de mister şi de feminitate.

— Când aveam şapte ani, tata şi-a pierdut a doua cheie de la sertarul biroului său. Eu am găsit-o şi am pus-o în cutia mea cu bijuterii. Când aveam doisprezece ani, am descoperit ce anume deschidea cheia.

— Şi de atunci ai început să spionezi.

— Să zicem că m-am menţinut la curent cu informaţiile.

El aşteptă dar ea nu mai spuse nimic. Când se întoarse, cu faţa curată, ea îi dădu un prosop.

— Deci ce-ai descoperit?

— Tata i-a angajat pe detectivii de la Pinkerton în urmă cu câteva luni de zile pentru a descoperi cine îl aduce pe sindicalişti în taberele de muncă.

Rate îşi şterse bine braţele cu muşchi puternici datorită mânuirii barosului ani de zile.

— Deci ce-au descoperit oamenii tăi?

— Nu ai mei ci ai tatălui meu.

Smulse o floare de alături şi se jucă cu ea.

— Mai întâi de toate au descoperit că patru tinere din Chandler, toate din familii proeminente, se deghizează în bătrâne şi aduc mărfuri ilegale în taberele de muncă. Ilegale fiind toate acele mărfuri de pe urma cărora tatăl meu nu scoate niciun profil.

Îşi ridică ochii spre el.

— Una dintre femei este soţia nepotului tău.

— Houston? Fata aia gingaşă şi fragilă…

Se întrerupse.

— Kane ştie?

— Mă îndoiesc, dar de fapt eu n-am de unde să ştiu, nu-i aşa?

Ea îl privi stăruitor. Când ea şi Kane fuseseră foarte tineri avuseseră o aventură pe care o consideraseră dragostea lor tainică, dar care de fapt constituise bârfa cea mai picantă din oraş. Când îl întâlnise pe unchiul lui Kane, Rafe, cu câteva săptămâni în urmă la nunta gemenelor, el părea să aibă toate calităţile care-i plăcuseră la Kane, dar Rafe mai avea în plus o latură blândă pe care ea n-o mai întâlnise la un bărbat de vârsta ei. Zile în şir după nuntă, sperase că o va suna sau îl va trimite vreun bilet, dar el nu făcuse niciun efort pentru a lua legătura cu ea. Afurisita asta de mândrie a celor din familia Taggert! blestemă ea în gând. Oricum se întreba oare de ce un bărbat ca Rafe lucra într-o mină de cărbuni. Nu avea niciun motiv. Nu era căsătorit, n-avea nicio greutate în familie.

— De ce stai aici? întrebă ea. De ce suporţi aşa ceva?

Făcu semn din cap către drumul ce ducea la mină.

Rafe luă o piatră şi o aruncă, uitându-se către râu.

— Fraţii mei au fost şi ei aici, iar Sherwin era pe moarte. Avea soţie şi o fetiţă de hrănit, dar nu accepta ajutor din partea mea sau a altcuiva.

— Mândria familiei Taggert, murmură ea.

— M-am dus la tatăl tău şi am fost de acord să lucrez cu condiţia ca salariul meu să-i fie dat lui Sherwin. Tatălui tău îi place ca oamenii din familia Taggert să se târască prin tunele pentru banii lui.

Ea nu luă în seamă remarca lui.

— În felul ăsta Sherwin îşi păstrează mândria, iar tu trebuia să-ţi ajuţi fratele. Ce mai câştigi în afară de o durere de spate pentru că trebuie să stai încovoiat într-o galerie de un metru înălţime?

El îşi ridică ochii spre ea.

— Este doar pentru câţiva ani, sau, mai bine zis, era. Fratele meu şi cu fiica lui s-au dus să locuiască cu Kane şi cu Houston.

— Dar tu ai rămas.

Rafe se uită din nou la apă şi nu răspunse.

— Raportul Pinkerton spunea că sunt trei suspecţi care i-ar putea aduce pe sindicalişti în tabără. Unul e un om numit Jeffrey Smith, al doilea e doctorul Leander Westfield, iar ultimul eşti tu.

Rafe nu se uită la ea şi nici nu spuse nimic, dar mâna lui strângea spasmodic piatra din palmă.

— N-ai nimic de spus?

— Detectivii ăştia de la Pinkerton lucrează ca mineri?

— Mă îndoiesc că poartă uniforme, spuse ea sarcastică.

El se ridică.

— Dacă asta e tot ce-ai avut să-mi spui, mă întorc la lucru. Cred că nu ştii cine sunt detectivii?

— Nici măcar tata nu ştie, zise ea, ridicându-se alături de el. Rafe, nu poţi continua să faci asta. Nu trebuie să mai rămâi aici. Pot să-ţi găsesc o slujbă mai bună dacă vrei, orice fel de slujbă.

El o privi, îngustându-şi ochii.

— Spune-i mândria familiei Taggert, zise el, pornind către calul împrumutat.

— Rafe! îl apucă ea de braţ. Am vrut să te avertizez. Poate că

nu-ţi place modul în care am făcut-o şi poate că nu-ţi place numele tatălui meu, dar am vrut să-ţi ofer o şansă ca să te hotărăşti ce vrei să faci. Tata poate fi total lipsit de scrupule când doreşte ceva.

El nu se mişcă şi nu spuse nimic, dar când ea se uită la el îl văzu privind-o într-un fel care o făcu să-şi simtă inima bătând cu putere. Fără să se gândească, făcu un pas, ajungând în braţele lui.

Sărutul lui fu blând şi încet, iar ea se simţi de parcă toată viaţa l-ar fi căutat pe acest om.

— Vino aici la miezul nopţii, îi şopti el. La douăsprezece. Să-ţi pui ceva uşor de scos.

Spunând acestea, Rafe încălecă pe cal şi plecă.

CAPITOLUL 31

După emoţiile îngrozitoare trăite în acea dimineaţă şi după şapte ore petrecute la spital îngrijindu-i pe tinerii răniţi în încăierare, Blair era extenuată. Era atât de obosită încât nici nu se mai înfurie când Lee, primind un telefon, încălecă şi plecă fără să spună nimănui unde.

La asfinţit porni cu trăsura spre casă, oprindu-se în drum pe la poştă pentru a-i trimite prietenei ei, doctoriţa Louise Bleeker o telegramă.

„Am nevoie de tine. Stop. Foarte mult de lucru şi nu mă descurc singură. Stop. Vino imediat. Stop. Te rog, Blair”.

Acasă, ignorând protestele doamnei Shainess, Blair refuză cina şi se prăbuşi pe pat îmbrăcată, la ora opt seara.

Se trezi auzind pe cineva la uşa dormitorului.

— Lee? strigă ea dar nu primi niciun răspuns. Se ridică din pat, merse la uşă şi o deschise. Leander se afla acolo cu cămaşa murdară, ruptă şi plină de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu toate simţurile brusc în alertă. Cine a fost rănit?

— Eu, spuse Lee răguşit, clătinându-se pe picioare. Blair simţi cum i se face stomacul ghem şi câteva clipe rămase pe loc, privindu-l cum merge, păşind cu greutate, către pat.

— O să trebuiască să mă ajuţi, continuă el, încercând să-şi scoată cămaşa. Nu cred că e grav dar sângerează foarte mult.

Blair îşi reveni brusc. Luă trusa medicală din dulap, scoase foarfecele şi începu să-i taie cămaşa lui Lee. Îi sprijini mâna de umărul ei şi se uită la răni. Erau două dungi însângerate apropiate una de alta pe partea dreaptă, unde pielea fusese sfâşiată, una chiar destul de adânc încât i se vedeau coastele.

Ea văzuse destule răni provocate de gloanţe, ca să le poată

recunoaşte ca atare. Pentru că sângeraseră foarte mult, nu credea că se vor infecta.

Când vorbi, avea gura uscată.

— Trebuie dezinfectate, zise ea, scoţându-şi instrumentele şi spirtul.

Mâinile îi tremurau puternic.

— Blair, spuse Lee şi singurul semn că avea dureri era doar respiraţia greoaie. Va trebuie să mă ajuţi mai mult decât atât. Cred că aceia care m-au împuşcat bănuiesc cine sunt. Cred că s-ar putea să vină aici să mă aresteze.

Blair era atât de concentrată asupra rănilor încât nu prea înţelese exact ceea ce spunea el. Era pentru prima dată când se ocupa de cineva pe care-l iubea, dar spera să nu mai fie nevoită să o mai facă vreodată. Începuse să transpire, iar părul i se lipise de frunte.

Lee îi ridică bărbia ca s-o facă să se uite la el.

— Ai auzit ce ţi-am spus? Cred că vor veni nişte oameni în câteva minute iar eu vreau ca ei să creadă că am fost aici toată noaptea. Nu vreau să ştie că s-a tras asupra mea.

— Şi că ai fost lovit, reuşi ea să zică, terminând de dezinfectat rănile şi începând să-l bandajeze. Cine sunt oamenii ăştia?

— Eu… prefer să nu-ţi spun.

Ea era îngrijorată şi înspăimântată că el era rănit, dar pe de o parte începuse să se înfurie că el o ruga să-l ajute dar nu voia să-i spună pentru ce.

— Sunt detectivii de la Pinkerton, nu-i aşa?

Cel puţin avu satisfacţia de a vedea o surpriză totală întipărită pe chipul lui Lee.

— Poate crezi că nu ştiu nimic, dar află că eu cunosc mai multe lucruri decât crezi tu.

Puse ultimul bandaj, înfăşurându-i coastele.

— Dacă te mişti prea mult, o să înceapă să sângereze din nou.

Fără să mai spună nimic, Blair scoase din dulap halatul şi cămaşa de noapte pe care le purtase în noaptea nunţii, apoi se dezbrăcă repede şi le puse pe ea.

Lee stătea pe marginea patului, uitându-se la ea nedumerit, fără să ştie ce va face în continuare.

— O să vedem cât timp avem la dispoziţie, zise ea, dându-i o cămaşă curată. Poţi să ţi-o pui singur? Eu trebuie să stau cu capul în jos.

Lee, având dureri prea mari şi fiind prea şocat de ceea ce Blair îl spusese deja, nu o întrebă nimic, ci încercă să se îmbrace singur, în timp ce Blair se aşează pe pat cu capul în jos şi cu picioarele în sus.

Amândoi rămaseră nemişcaţi când auziră bătăi în uşa de la intrare.

Blair se ridică în picioare.

— Nu te grăbi. O să-l reţin eu cât pot de mult.

Repede, se uită în oglindă şi-şi zburli părul într-un mod cât se poate de atrăgător.

— Cum arăt? întrebă ea întorcându-se către el.

Faţa îi era roşie pentru că stătuse cu capul în jos, iar părul îi atârna pe umeri, ciufulit dar frumos. Arăta pentru toată lumea ca o femeie care doar ce făcuse dragoste.

Blair era surprinzător de calmă când ajunse la uşă. Când o deschise, văzu trei bărbaţi voinici, cu figurile încruntate care năvăliră în casă.

— Unde e? întrebă unul dintre ei.

— Pot merge eu cu dumneavoastră, zise Blair. Doar să-mi iau trusa.

— Nu de dumneata avem nevoie, spuse cel de-al doilea. Îl vrem pe doctor.

Blair urcă pe a doua treaptă a scării, aşa că se afla la acelaşi nivel cu cei trei bărbaţi.

— Trebuie să vă mulţumiţi cu ce vi se oferă, spuse ea furioasă. M-am săturat până-n gât de oraşul ăsta. Fie că mă credeţi sau nu, şi eu sunt doctor la fel ca şi soţul meu şi dacă aveţi nevoie de ajutor, vi-l pot oferi. Leander e foarte obosit şi are nevoie de odihnă şi vă asigur că şi eu pot să cos o rană la fel de bine ca şi el. Acum dacă am lămurit problema asta, mă duc să-mi iau trusa.

Se întoarse să urce pe scări.

— Staţi aşa, doamnă, n-am venit pentru consultaţii medicale. Am venit să-l arestăm pe soţul dumitale.

— Pentru ce? întrebă ea? întorcându-se către ei.

— Pentru că se afla acolo unde nu trebuia să fie, de-aia.

Blair făcu un pas către el.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă ea gingaş.

— Cam acum un ceas.

Încet, cu accente dramatice, Blair începu să-şi aranjeze părul ca să-l pună într-o oarecare ordine. În majoritatea timpului, nu-i păsa cum arăta, dar acum dorea să arate cât mai seducătoare cu putinţă. Lăsă cămaşa să-i cadă puţin de pe un umăr şi începu să le zâmbească celor trei bărbaţi.

— Domnilor, acum un ceas, soţul meu se afla cu mine.

— Aveţi vreo dovadă în privinţa asta? întrebă unul dintre ei.

Ceilalţi doi se uitau la ea cu gurile căscate.

— Absolut niciuna.

Zâmbi graţios.

— Bineînţeles, îmi dau cuvântul meu de onoare, într-un oraş ce poartă numele tatălui meu. Poate dacă doriţi să puneţi la îndoială cele ce v-am spus.

Clipi de câteva ori cu inocenţă, în timp ce oamenii se uitau la ea.

— Nu cred că vor dori să facă aşa ceva, draga mea, spuse Lee din spatele ei.

Faţa îi era roşie şi părea obosit, dar aşa ar fi arătat orice

bărbat care doar ce făcuse dragoste pătimaş cu soţia lui.

— Cred că v-am auzit spunând că am fost în altă parte acum o oră.

El făcu un pas lângă Blair şi pentru oamenii din faţa lor părea că ea se sprijină de el. Când de fapt îl susţinea pe el.

Preţ de câteva clipe, se aşternu tăcerea în căsuţa întunecată, iar Blair şi cu Lee îşi ţinură respiraţia în timp ce oamenii îi priveau tăcuţi şi încruntaţi.

În cele din urmă, cel care părea să fie şeful, oftă.

— Poate-ţi închipui că ne-ai păcălit, Westfield, dar n-ai reuşit. Tot punem noi mâna pe tine.

Se uită către Blair.

— Dacă vrei să-l ai viu, ar fi bine să-l ţii acasă. Nici Blair, nici Lee nu scoaseră nici un cuvânt până când oamenii nu plecară trântind uşa. Blair alergă iute să închidă uşa şi când se întoarse îl văzu pe Lee cum se albeşte la faţă. Urcă repede, ajutându-l să meargă în pat.

Blair nu mai dormi deloc în noaptea aceea. După ce-l aşeză pe Lee în pat, rămase lângă el, veghindu-l, atentă la fiecare respiraţie, de parcă el ar fi putut înceta să mai tragă aer în piept, dacă ea nu se afla alături să-l protejeze. Ori de câte ori se gândea cât de aproape îi trecuseră gloanţele pe lângă inimă, începea să tremure şi-l strângea şi mai tare de mână.

El dormi dus, deschizându-şi ochii doar de două ori, privind-o şi zâmbindu-i, apoi adormi la loc.

Sentimentele lui Blair erau amestecate, variind de la groaza că el se aflase atât de aproape de moarte până la faptul că îşi dădea seama cât îl iubea de mult, şi apoi la furia că el făcea ceva atât de periculos care-i ameninţa viaţa.

Când începu să se lumineze de ziuă, Lee se trezi şi încercă să se ridice în capul oaselor. Blair trase draperiile.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Ţeapăn şi înfometat.

Ea încercă să-i zâmbească dar nu reuşi. O dureau toate oasele pentru că stătuse încordată toată noaptea.

— O să-ţi aduc ceva de mâncare.

Strânse bandajele pline de sânge şi cămaşa lui Lee, luându-le jos cu ea. Era ceva bun în privinţa casei unde locuia un medic şi anume că nimănui nu i se părea ciudat să existe la gunoi câteva cârpe murdare de sânge.

Era încă prea devreme pentru doamna Shainess, aşa că Blair prăji şase ouă pentru amândoi, tăie felii groase de pâine şi umplu două căni cu lapte rece. Luă tava sus şi-l găsi pe Lee pe jumătate îmbrăcat. Fără să spună nimic, puse masa lângă fereastră.

Lee se aşeză pe scaun strâmbându-se de durere şi începu să mănânce în timp ce Blair stătea vizavi de el, jucându-se cu mâncarea în farfurie.

— Bine, zise Lee. Spune-mi ce te frământă.

Blair sorbi din paharul cu lapte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

El o luă de mână.

— Uită-te la tine. Tremuri la fel de rău ca ieri.

Ea îşi smulse mâna din a lui.

— Bănuiesc că ai de gând să te duci la spital azi.

— Trebuie să apar. Trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Nu trebuie ca oamenii să afle unde am fost azi-noapte.

— Absolut nimeni, se răsti ea la el, lovind cu pumnul masă. Apoi sări în picioare. Uită-te la tine, abia poţi să stai jos, dar să mai stai în picioare toată ziua în sala de operaţii. Şi ce faci cu pacienţii? Poţi să mânuieşti un bisturiu ca lumea? Unde-ai fost azi-noapte? Ce e atât de important ca să-ţi rişti viaţa?

— Nu pot să-ţi spun, zise el întorcându-se la ouăle din farfurie. Aş vrea dar nu pot.

Ea simţi cum o podidesc lacrimile.

— Ieri ai fost furios pe mine că mi-am riscat viaţa. Mi-ai cerut să n-o mai fac, dar acum este exact pe dos, iar eu nu am acelaşi drept. Acelaşi! Nici măcar n-am voie să ştiu pentru ce ar putea să-mi pierd soţul. Trebuie să fiu fată ascultătoare, să stau acasă şi să te aştept, iar dacă vii acasă rănit, va trebui să te îngrijesc. Am voie să flirtez cu cei de la Pinkerton în miez de noapte, fără să ştiu măcar de ce. Am voie să te văd suferind dar fără să ştiu pentru ce. Spune-mi, Lee, tragi şi tu cu arma în aceste încăierări? Te afli în situaţia de a ucide sau de a fi ucis? Omori la fel de mulţi oameni câţi salvezi?

Lee rămase cu capul plecat, mâncând încet în mod intenţionat.

— Blair, ţi-am spus tot ce pot. Va trebui să ai încredere în mine.

Pentru o clipă, ea se întoarse cu spatele încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Aşa face o nevastă cuminte, nu? Stă acasă, aşteaptă şi nu pune niciun fel de întrebări. Ei bine eu nu sunt aşa! întotdeauna am fost o răzvrătită. Am preferat să particip în loc să observ doar. Iar acum vreau să ştiu la ce particip.

— La naiba, Blair, ţipă Lee, apoi strânse din ochi de durere.

Se uită din nou la ea.

— Poate că măcar o dată ar trebui să rămâi şi tu pe post de observator. Ţi-am spus tot ce pot. Nu vreau să fii mai implicată decât eşti deja.

— Deci, eu trebuie să rămân nevinovată, nu-i aşa? La procesul tău pot spune cu toată sinceritatea că nu ştiu nimic şi că deşi soţul meu a venit acasă cu două răni de gloanţe, eu sunt nevinovată.

— Cam aşa ceva, murmură Lee, apoi puse furculiţa jos şi se uită la ea. Spuneai că mă iubeşti şi că poate m-ai iubit dintotdeauna; ei bine acum eşti supusă la o încercare. Dacă mă iubeşti într-adevăr, va trebui să ai încredere în mine. Măcar o dată

în viaţă va trebui să renunţi la atitudinea ta de rebelă şi la participarea directă. Am nevoie de tine acum nu ca o egală sau ca o colegă, ci ca o soţie.

Blair rămase în picioare privindu-l lung.

— Cred că ai dreptate, Lee, spuse ea blând. Cred că s-ar putea ca până acum să nu-mi fi dat seama cum trebuie să fie o soţie. Glasul ei scăzu. Dar am să învăţ, să am încredere în tine şi n-o să te mai întreb vreodată unde te duci. Dar dacă ai să vrei să-mi spui, să ştii că sunt aici.

Durerea începu să dispară de pe chipul lui Lee, când se sprijini cu mâna stângă de masă, ridicându-se. Blair veni să-l ajute.

— Lee, spuse ea. Ce-ar fi să mergi azi la clinică? N-ai să ai de făcut nicio operaţie, doamna Krebbs te poate ajuta şi îţi va fi mult mai uşor. Şi apoi un angajat al agenţiei Pinkerton va sări în ochi printre atâtea femei.

— E o idee bună, spuse el sărutând-o pe frunte. Aşa îmi place când vorbeşti.

— Încerc doar să fiu o soţie bună. Hai, lasă-mă să te ajut să te îmbraci.

— Dar tu? Nu trebuie să te îmbraci şi tu?

— Ca să-ţi spun adevărul, cred că sunt puţin cam obosită astăzi. După experienţa îngrozitoare pe care am trăit-o ieri şi după noaptea trecută, ca să nu mai vorbesc de astăzi, cred că mi-ar plăcea să stau acasă şi să mă relaxez un pic.

— O, desigur, spuse Lee.

Era adevărat ceea ce spunea dar n-o mai auzise niciodată pe Blair spunând aşa ceva.

— Stai acasă şi odihneşte-te; mă ocup eu de clinică. Ea îi zâmbi, privindu-l printre gene.

— Eşti cel mai drăguţ soţ din lume.

La cinci minute după ce Lee plecă, Blair vorbea la telefon cu sora ei.

— Houston, de unde pot cumpăra o cutie cu săruri de baie de zece kilograme? Şi unde pot găsi o manichiuristă, un magazin care să-mi trimită bomboane de ciocolată şi unul de unde să pot cumpăra mărunţişuri? Nu râde. Am să devin întruchiparea unei soţii perfecte în seara asta. O să-i ofer dragului meu soţ ceea ce crede că vrea. Acum, ai de gând să râzi toată ziua sau îmi răspunzi la întrebări?

CAPITOLUL 32

Când Leander se întoarse la şase seara, o găsi pe Blair întinsă pe canapeaua din salon cu o cutie cu bomboane de ciocolată alături şi un teanc de reviste împrăştiate. Blair păru să nu-l audă când intră, continuând să sugă o bomboană şi citind concentrată un roman. Când se îndreptă către ea, Lee observă cuvântul „seducţie” în titlul cărţii.

— Asta e ceva nou, spuse el, zâmbindu-i.

Blair îşi întoarse încet capul să se uite la el, cu un zâmbet uşor întipărit pe buze.

— Bună, dragul meu. Ai avut o zi reuşită?

— Până acum nu, spuse el cu ochii strălucitori şi se aplecă spre ea. Dar Blair îşi întoarse capul astfel încât sărutul lui îi atinse obrazul.

Ea îşi băgă în gură o bucată întreagă de ciocolată şi din greutatea cu care o mesteca, trebuie să fi fost umplută cu caramel.

— Vrei să fii drăguţ şi să-mi mai aduci puţină limonadă cât termin eu capitolul ăsta? şi pe urmă ar fi bine să te îmbraci pentru cină. Doamna Shainess şi cu mine am pregătit ceva deosebit.

El se ridică şi-i luă paharul gol din mână.

— De când aţi început tu şi cu menajera să faceţi ceva împreună?

— Este într-adevăr o femeie foarte pricepută, dacă ştii cum s-o iei. Acum Leander, te rog, du-te. Mor de sete, iar ţie nu-ţi place să faci o femeie să aştepte, nu-i aşa?

Nedumerit, el se retrase.

— Sigur că da. Mă întorc imediat.

După ce el plecă, Blair îşi termină de mestecat bomboana, zâmbind în sinea ei şi continuând să citească. Spera ca eroina să-i rupă în cap un scaun „sardonicului” erou şi să-i spună să se ducă la

dracu’.

— Oh, Lee, spuse ea când el reapăru cu limonada, încă nu te-ai schimbat pentru cină.

— Am fost prea ocupat să-ţi aduc limonada ca nu cumva să mori de sete, se răsti el.

Imediat ochii lui Blair se umplură de lacrimi, iar ea şi-i tamponă la colţuri cu batista brodată pe care o ţinea în mână.

— Îmi pare atât de rău că te-am deranjat, Leander. M-am gândit doar că din moment ce tot erai în picioare, iar eu… Oh, Lee, am muncit atât de mult astăzi şi…

Lee se simţi vinovat şi îngenunche lângă ea, luându-i mâna, în timp ce împingea revistele ca să poată ajunge la ea.

— Iartă-mă că m-am răstit. Dar n-ai de ce să plângi.

Blair suspină delicat.

— Nu ştiu ce am în ultima vreme. Parcă toate mă necăjesc.

Lee îi sărută mâna şi o mângâie.

— Nu-i nimic serios probabil. Toate femeile păţesc aşa uneori.

El stătea cu capul plecat şi nu văzu ochii scăpărători al lui Blair.

— Probabil că ai dreptate. Sunt sigură că nu sunt decât probleme femeieşti, ameţeli sau ştiu eu ce.

— Probabil, spuse el zâmbind şi mângâind-o pe frunte. Stai liniştită cât mă schimb eu. O cină plăcută te va face să te simţi mai bine.

— Eşti atât de înţelept, murmură Blair. Am cel mai deştept soţ din lume.

El se ridică zâmbindu-i, apoi îi făcu cu ochiul şi ieşi din încăpere.

Când îl auzi urcând, Blair sări de pe canapea, stând cu spatele la cămin, cu mâinile în şolduri şi cu sprâncenele încruntate în direcţia dormitorului lor.

— Fir-ai să fii de îngâmfat şi de… spuse ea cu glas tare.

„Toate femeile păţesc aşa uneori!”. E mai rău decât am crezut.

Furia o făcu să se plimbe ca un leu în cuşcă.

— Lasă că-ţi arăt eu probleme femeieşti”, Leander, spuse ea. Aşteaptă numai să vezi. Am să fiu mai femeie decât ţi-ai închipui vreodată că poate fi o femeie.

Până când Lee se spălă şi se îmbrăcă, Blair reuşi să se calmeze, fiind în stare să-i zâmbească din nou.

El era foarte atent. Îi ţinu scaunul să se aşeze. Îi tăie friptura şi o servi.

Blair era tăcută şi calmă, fără să vorbească prea mult, doar zâmbindu-i cuminte în timp ce-şi tăia carnea din farfurie în bucăţele cât se poate de mici.

— Azi am avut un caz interesant la clinică, spuse Lee. O femeie care credea că este însărcinată dar eu bănuiesc că este vorba despre un chist. Aş vrea să o vezi şi tu mâine.

— Oh, Lee, nu pot. Houston mi-a stabilit o oră la croitoreasă şi apoi am o întâlnire cu Nina la prânz, iar după-amiază trebuie să mă întorc să supraveghez treburile gospodăriei. Zău că nu am timp deloc.

— Ei, nu-i nimic atunci, cred că poate aştepta până la sfârşitul săptămânii. Deci nu vii la clinică mâine?

— Nu văd cum aş putea.

Îl privi printre gene.

— Îmi ia mai mult timp să fiu soţie decât am crezut. Sunt atâtea lucruri de făcut. Şi acum pentru că m-am întors în Chandler definitiv, trebuie să mă gândesc foarte bine cum pot să ajut acţiunile de caritate. Există Societatea de ajutor” şi „Misiunea creştină” şi…

— Clinica Westfield, adăugă el. Mi se pare că tot ceea ce faci acolo ajută foarte mult oraşul.

— Păi da, bineînţeles, spuse ea înţepată, dacă tu insişti, o să vin mâine la clinică. O să anulez întâlnirea de la croitoreasă şi sunt

sigură că şi celelalte soţii se pot descurca fără mine. Vor trebui să înţeleagă că tu vrei ca eu să lucrez. Sunt sigură că o să le pot face să înţeleagă conceptul de femeie care trebuie să muncească pentru a câştiga ceea ce pune pe masă.

— Să câştige pentru! exclamă Lee. De când te-am pus eu să plăteşti pentru ceva ce există în casa asta? Când oare nu mi-am îndeplinit obligaţiile de a te întreţine? Nu mai trebuie să lucrezi nici mâine, nici altădată. Eu credeam că tu vrei să lucrezi!

Blair părea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Am vrut, vreau. Dar n-am ştiut că îndatoririle de soţie îmi vor ocupa atâta timp. Astăzi a trebuit să stabilesc meniurile, fata cea nouă e de-a dreptul imposibilă şi când au sosit panglicile pentru noua mea rochie erau de altă culoare! Vreau să arăt bine pentru tine, Lee! Vreau să ai un cămin frumos şi să fiu cea mai bună şi cea mai frumoasă soţie pe care a avut-o vreodată un bărbat. Vreau să fii mândru de mine şi e atât de greu când sunt toată ziua la clinică. N-am ştiut că…

— Bine, o întrerupse Lee, aruncând şervetul pe masă. N-am vrut să ţip la tine. Doar că am înţeles greşit ceea ce vrei. Nu mai trebuie să mergi la clinică mâine sau altădată.

O luă de mână şi-i mângâie degetele.

Ea îşi trase mâna şi începu să-şi împăturească şervetul.

— Azi-dimineaţă a sunat John Silverman şi m-a rugat să-ţi transmit că în seara asta are loc o întrunire importantă la clubul tău. Nu mi-a spus mai mult şi nici eu nu l-am întrebat.

— Ştiu despre ce e vorba şi se pot descurca şi fără mine. Dar să ştii că am într-adevăr vreo doi pacienţi despre care aş fi vrut să-ţi vorbesc. E un om la spital care are mâna infectată. Mă gândeam să te uiţi şi tu la el. Mi-ar prinde bine o părere.

— A mea? flutură Blair din gene. Mă flatezi, Lee. Nici măcar nu mi-am terminat stagiatura încă. Ce-aş putea să-ţi spun eu în plus, la experienţa pe care o ai tu?

— Dar în trecut…

— În trecut nu eram soţie. Nu ştiam care-mi sunt responsabilităţile. Lee, cred că ar trebui să te duci totuşi la club. M-aş simţi îngrozitor dacă aş şti că din cauza mea nu te mai vezi cu prietenii. Şi apoi, chiar aş vrea să-mi termin romanul.

— Oh, spuse Lee rece. Cred că m-aş putea duce totuşi.

— Da, dragul meu, sigur că poţi, zise ea ridicându-se. N-aş vrea să se spună că eu am intervenit în viaţa ta. O soţie trebuie să-şi sprijine soţul în tot ceea ce face, nu să-i submineze autoritatea.

Lee dădu să se ridice de pe scaun. Îl dureau coastele şi ar fi vrut să stea acasă şi să citească ziarul, dar era adevărat că nu mai fusese la club de când se însurase. Poate că Blair avea dreptate şi ar trebui să meargă. Putea să stea şi acolo jos la fel ca acasă şi poate că va afla ce se vorbeşte în legătură cu împuşcăturile de la mină de noaptea trecută.

— Bine, spuse el. Mă duc dar nu stau mult. Poate că vom putea vorbi când mă întorc.

— Una dintre datoriile soţiei este să-şi asculte soţul, zise Blair zâmbind. Acum du-te, dragul meu, la club. Eu am ceva de cusut, apoi am să mă culc devreme. Îl sărută pe frunte.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Dispăru din încăpere înainte ca Lee să mai apuce să spună ceva.

Blair se uită după el de sus de la una dintre ferestre. El mergea puţin cam greoi şi ea ştia că-l dureau coastele dar nu se simţea prea vinovată că-l trimisese singur de-acasă. Merita cu siguranţă o lecţie.

Când trăsura dispăru, Blair coborî şi o sună pe Nina.

— Hai să facem o plimbare călare mâine, spuse Blair, altfel simt că înnebunesc din cauza lipsei de exerciţiu Crezi că tatăl tău mă poate băga mâine în spital să văd un pacient? Pe ascuns, fără să ştie nimeni că am fost acolo?

Nina rămase tăcută câteva clipe.

— Sunt sigură că poate, şi, Blair, bine-ai venit acasă.

— E bine să fii din nou acasă, zise ea zâmbind. Ne vedem mâine la nouă la intersecţia Tijeras.

O auzi pe Nina închizând, apoi spuse răstit:

— Şi, Mary Catherine, dacă aud un singur cuvânt, am să ştiu de unde a pornit.

— Eu nu fac aşa ceva, Blair-Houston, spuse centralista. Eu niciodată nu trag cu ure…

Îşi dădu seama ce recunoştea şi întrerupse imediat legătura.

Blair merse în bucătărie şi-şi făcu un sandviş cu friptură de vită. La cină mâncase o porţie atât de mică, aşa cum se cuvenea unei doamne, încât acum era moartă de foame.

Când Lee se întoarse acasă, ea era deja în pat prefăcându-se că doarme. Iar când el începu s-o mângâie pe coapsă şi să-i ridice cămaşa de noapte, ea spuse că e obosită şi că are o cumplită durere de cap.

Când el se întoarse cu spatele, Blair se răzgândi în privinţa a ceea ce făcea. Oare nu cumva îşi făcea mai mult rău ei decât lui?

* * *

— Este osteomielită, îl spuse Blair lui Reed, punând jos cu grijă mâna pacientului. Data viitoare când mai loveşti pe cineva în gură ai grijă să găseşti un tip care se spală pe dinţi, îi zise ea pacientului.

— Cred că la asta s-a gândit şi Lee, spuse Reed. Dar mai voia încă o părere.

Ea îşi închise trusa medicală şi se îndreptă către uşă.

— Sunt măgulită că m-a ales pe mine ca să mă întrebe. Dar rămâne cum am stabilit, nu-i spui că am fost aici. Reed îşi încruntă sprâncenele, iar chipul lui urât făcu nişte cute adânci.

— Da, dar nu-mi place treaba asta.

— Doar ai fost de acord să-l ajuţi şi pe Lee să facă Dumnezeu ştie ce, de vine acasă găurit de gloanţe.

— Lee a fost împuşcat? exclamă Reed.

— Câţiva centimetri mai la stânga şi glonţul i-ar fi străpuns inima.

— N-am ştiut. Nu mi-a spus că…

— Se pare că nu spune nimănui mare lucru despre el însuşi. Unde merge de vine acasă rănit?

Reed se uită la nora lui, îi văzu ochii scăpărând de mânie şi-şi dădu seama că nu-i putea spune despre deplasările lui Lee în taberele de muncă ale minerilor. Nu numai că trebuia să respecte dorinţa fiului său, dar nu avea încredere în personalitatea lui Blair care voia să salveze întreaga lume. Ar fi fost în stare ca şi ea să facă un lucru prostesc, poate la fel de prostesc ca şi Lee.

— Nu pot să-ţi spun, zise el în cele din urmă.

Blair abia dacă dădu din cap şi ieşi din salon. Afară o aştepta un cal înşeuat şi porni cu toată viteza pentru a ajunge la intersecţia Tijeras unde trebuia să se întâlnească cu Nina.

Nina se uită la Blair şi apoi la cal, amândoi transpiraţi şi respirând greu.

— Fratele meu te-a făcut să goneşti aşa?

Blair descăleca.

— E cel mai secretos, îngrozitor şi imposibil bărbat de pe suprafaţa pământului.

— Sunt de acord, dar ce a făcut mai exact?

Blair începu să scoată şaua pentru a-l lăsa pe bietul cal să se odihnească.

— Ştiai că tatăl tău îl sună zi şi noapte indiferent unde se află şi că Lee dispare după aceea ceasuri întregi fără să spună nimănui unde a fost? acum două zile a venit acasă rănit de două gloanţe în coaste şi cu oamenii agenţiei Pinkerton urmărindu-l până în pragul

uşii. Ei au tras în el. Ce face? ţipă ea: trântind şaua la pământ.

Ochii Ninei erau măriţi de uimire.

— N-am idee. De mult se întâmplă asta?

— Nu ştiu. Sunt considerată prea proastă ca să ştiu. Nu mi se permite decât să cos răni, fără să întreb de provenienţa lor. Oh, Nina, ce-am să mă fac? Nu pot să stau şi să-i văd cum pleacă, fără să ştiu dacă se mai întoarce.

— Cei de la Pinkerton l-au împuşcat? Atunci ceea ce face trebuie să fie…

— Ilegal? întrebă Blair. Cel puţin la limita legalităţii. Şi ştii ceva, pe undeva nici măcar nu-mi pasă. Nu vreau decât ca el să fie în siguranţă. Nu cred că ar conta prea mult pentru mine dacă în timpul lui liber jefuieşte bănci.

— Să jefuiască?

Nina se aşează pe o piatră.

— Blair, să ştii că n-am absolut nicio idee ce face. Tata şi cu Lee întotdeauna m-au ţinut departe de lucrurile neplăcute. Iar mama şi cu mine i-am ferit la rândul nostru de neplăcerile pe care le vedeam. Poate că mama şi cu mine eram prea preocupate cu ceea ce ne ocupam în taină ca a ne mai gândim că şi bărbaţii din familia noastră au secrete.

Oftând, Blair se aşează lângă cumnata ei.

— Lee a aflat că eu am dus manifestele la mină.

— Mă bucur că încă mai ai capul pe umeri. A fost prima dată când ai făcut cunoştinţă cu temperamentul lui?

— Şi ultima sper. Am încercat să-i spun că şi eu sunt la fel de îngrijorată de dispariţiile lui. Aşa cum e şi el de ale mele, dar nici n-a vrut s-audă.

— Are cap de catâr, zise Nina resemnată. Acum ce facem? Nimeni nu are acces în mine şi dacă Lee a aflat atât de uşor, mi-e teamă să mai trimit manifestele cu Houston sau cu ceilalţi căruţaşi.

— Ieri, am avut timp să mă gândesc şi ceva din ce mi-a spus

Houston mi-a dat o idee. Mi-a zis că dintotdeauna şi-a dorit să scrie la o revistă pentru femei. Ce-ar fi să editǎm o revistă şi, din caritate, să oferim exemplare şi femeilor din taberele de muncă? Le-am putea supune aprobării consiliului de conducere al minei, înainte de a le publica şi sunt sigură că ne-ar lăsa să le distribuim din moment ce ar cuprinde doar articole nesemnificative.

— Ca de exemplu despre ultimul stil de coafură? întrebă Nina ai cărei ochi începură să strălucească.

— Cea mai militantă pledoarie a noastră va fi să oprim uciderea păsărilor colibri din America de Sud pentru penele de la pălăriile doamnelor.

— Şi nu vom sufla niciun cuvânt despre organizarea unui sindicat?

— Niciun cuvânt care să poată fi văzut.

Nina zâmbi.

— Cred că o să-mi placă explicaţia ta. Oh, Alan, termină mai repede şcoala ca să ne putem întoarce acasă. Cum o să includem informaţiile?

— Printr-un cod. Am citit despre folosirea unui cod în timpul revoluţiei americane. Era alcătuit dintr-o serie de numere şi litere care se refereau la anumite pagini dintr-o anumită carte. Numerele se refereau la litere şi cu puţină socoteală descifrai mesajul. Îmi imaginez că fiecare are acasă o Biblie.

Nina se ridică strângându-şi mâinile extaziată.

— Am putea face o referire la un psalm pe prima pagină şi apoi… Dar cum ascundem numerele? Consiliul de la mină nu va deveni suspicios dacă va vedea o pagină de numere într-o revistă pentru femei? În fond, noi, doamnele, nu ne pricepem la matematică.

Blair îi zâmbi cu şiretenie.

— Modele pentru croşetat, spuse ea. Vom avea pagini cu modele de croşetat pline de numere. O să adăugăm din când în

când cuvinte de genul „pentru mâneca stângă” dar totul va fi codificat şi vom da astfel de ştire minerilor ce se întâmplă în ţară cu sindicatele.

Nina închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate o clipă.

— E absolut genial, Blair, şi mai important, cred că o să meargă. Tu eşti la clinică tot timpul, aşa că eu o să merg la bibliotecă să studiez acest cod şi…

— N-o să mai fiu la clinică vreo câteva zile, spuse Blair fără să zâmbească.

— Dar ultima dată am auzit că ai atâţia pacienţi încât coada ajunge în stradă.

Blair se uită către râu.

— Aveam, spuse ea încet, apoi se ridică brusc. Uneori îmi vine să-l strâng de gât pe fratele tău! spuse ea pătimaş. Încerc să-i dau o lecţie dar s-ar putea să fie prea greu de cap ca să priceapă. Crede că e tatăl meu! Ieri face cadouri, o clinică pentru femei, îmi dă ordine, supraveghează tot ceea ce fac şi când îndrăznesc să întreb despre el, e de-a dreptul scandalizat, de parcă aş fi un copil care-l întreabă pe tatăl lui cât câştigă. Ştiu atât de puţine lucruri despre Leander. Nu-mi împărtăşeşte absolut nimic din viaţa lui, dar eu nici n-am voie să ies pe uşă fără ca el să ştie unde plec. Nu mai vreau un al doilea tată, sunt mulţumită cu cel pe care l-am avut. Dar cum să-l învăţ că nu sunt o puştoaică?

— Eu n-am reuşit niciodată, spuse Nina. E o minune că tata nu-mi mai cumpără şi acum păpuşi de ziua mea. Spuneai că vrei să-i dai o lecţie lui Lee. Cum?

— Eu… Blair se uită în altă parte. Îmi tot spune că vrea o doamnă, aşa că încerc să fiu cum vrea el.

Nina rămase o clipă gânditoare.

— Vrei să spui aşa, stând toată ziua într-o baie cu spumă, arătând neajutorată şi plângând când spargi o farfurie?

Blair se întoarse surâzând către ea.

— Şi cheltuind prea mult şi mâncând ciocolată şi având dureri de cap noaptea.

Nina începu să râdă.

— Te avertizez că lui Lee s-ar putea să-i trebuiască zece ani ca să-şi dea seama că i se dă o lecţie. Ar trebui să exagerezi în tot ce faci. Păcat că nu poţi să leşini când vezi un cui.

Blair oftă.

— Până acum, în afară de durerea de cap, îi place ce fac. Nu-i pasă că stau toată ziua acasă şi-i dau indicaţii doamnei Shainess.

— Dar îţi vine să înnebuneşti, nu-i aşa?

— De acum înainte nu, zâmbi Blair. De azi după-amiază am să încep să lucrez la codul pentru manifestul sindical. Cel puţin o să am ceva de făcut. Dacă mai stau mult acasă, mama o să înceapă să-mi trimită coşuleţe cu fructe de pădure ca să mă apuc de conserve.

— Eu am o reţetă de gem de prune care…

— Care face să-ţi lase gura apă, încheie Blair. Am auzit de ea, spuse ea, punând din nou şaua pe cal. Încă nu am ajuns să fac colecţie de reţete, dar dacă mai văd încă o broderie în faţa ochilor s-ar putea să leşin cu adevărat. O să te sun mâine ca să-ţi spun cum mă descurc cu modelele de croşetat. Aş vrea să le termin înainte de a ne apuca de restul revistei şi înainte de a spune şi altora de planul nostru. O să le tipărim, o să le arătăm şi la ceilalţi ceea ce am discutat. Când trebuie să te întorci la Philadelphia?

— Mai am zece zile. O să mi se pară o eternitate până termină Alan şcoala.

— Aş vrea să-i cunoşti pe unchiul şi pe mătuşa mea din Pennsylvania. O să-ţi dau adresa lor şi o să le scriu despre tine. Şi am şi câţiva prieteni acolo. N-ai să mai fii singură.

— Mulţumesc. Poate că mă vor ajuta să-mi treacă timpul mai uşor. Îţi urez succes cu Lee, strigă ea când Blair încălecă şi porni la drum.

CAPITOLUL 33

După patru zile, timp în care fusese o doamnă, Blair nu ştia dacă va mai putea suporta multă vreme acest stres. Faptul că se ocupa aproape în exclusivitate de îndatoririle gospodăreşti o enerva şi o obosea peste măsură. Iar cel mai grav lucru era că omul căruia intenţiona să-i dea o lecţie habar n-avea că era pe post de elev. El trecuse prin patru zile în care-şi văzuse soţia semiinvalidă, nu făcuseră deloc dragoste, iar Blair nu auzise din partea lui decât o remarcă sumară de genul „Bănuiesc că luna de miere s-a încheiat”.

În cursul zilei lucra la cod până când aproape că nu mai vedea nimic în faţa ochilor, numărând cuvinte, notându-şi şi traducând manifestul Ninei într-o bizară combinaţie de cuvinte şi de numere.

În dimineaţa celei de-a cincea zile îşi dădu seama că nu o mai putea duce aşa multă vreme. Plecă de acasă cu intenţia de a merge la cumpărături şi de a-şi lua ceva frivol pe care i l-ar fi putut arăta lui Lee, dar sfârşi prin a intra în librăria domnului Pendergast căutând ceva despre medicină.

Nici măcar nu observă că se află cineva lângă ea decât când acesta îi vorbi.

— Trebuie să livrez marfa joi noaptea.

Blair îşi ridică ochii şi-l văzu pe bărbatul pe care i-l arătase Lee, spunându-i că se numeşte Legault. Trebui să-şi stăpânească un tremur interior. Dacă individul ar fi zăcut pe un pat, sângerând, atunci s-ar fi apropiat de el fără probleme dar aşa cum stătea lângă ea, teafăr şi nevătămat, nu suporta să se afle în preajma lui. Înclinând scurt din cap către el, făcu câţiva paşi, îndepărtându-se.

Tocmai se uita pe coperta cărţii *Ea* de H. Rider Haggard când îşi ridică brusc privirea. Ce-i spusese?

Se uită prin magazin după el şi-l zări când se pregătea să

plece.

— Domnule, strigă ea, conştientă de privirile curioase pe care i le aruncară librarul şi cele două cliente vârstnice aflate în spate, am găsit cartea pe care o căutaţi.

Legault îi zâmbi.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse el cu glas tare, înainte de a se apropia de ea.

Blair ştia că acum trebuia să se gândească cât de iute putea. Nu voia ca el să-şi dea seama că ea nu ştia nimic în legătură cu ce-i spusese el. Şi. În acelaşi timp, voia să afle cât mai multe.

— Trebuie s-o livrez în acelaşi loc ca şi data trecută?

— Exact.

El răsfoia cartea părând fascinat de conţinutul ei.

— Nu vor fi probleme, sper, nu?

— Absolut niciuna.

Ea avu un moment de ezitare.

— Numai că de data asta o voi livra eu.

Legault puse cartea la loc în raft.

— Nu pe asta o căutam, spuse el cu glas tare. Bună ziua, doamnă.

Îşi ridică pălăria şi ieşi din magazin.

Blair aşteptă cât de mult putu, apoi plecă după el. Din moment ce nimic din ceea ce făceau gemenele Chandler nu mai constituia o noutate pentru nimeni, Blair aproape că simţi privirile oamenilor din librărie urmărind-o atunci când ieşi din magazin. Rămase pe loc, punându-şi mănuşile fără să se grăbească, urmărindu-l în acelaşi timp cu coada ochiului pe Legault care se îndrepta către magazinul de confecţii pentru femei *Parker's*, mergând pe Second Street. Blair o luă către nord, prin spatele hotelului Denver, traversând strada Lead prin spatele clădirii Raskin şi ieşi din nou pe Second Street, departe de privirile iscoditoare ale clienţilor din librăria domnului Pendergast.

Legault mergea cu paşi mari, cu bastonul pe braţ, arătând pentru toată lumea ca un om ce admiră vitrinele magazinelor fără să aibă nicio grijă.

Blair traversă strada şi merse să privească în vitrina magazinului *Parker*.

Simţea că nu are timp să converseze cu Legault.

— Ştiu totul.

— Bănuiam că ştii altfel nici nu ţi-aş fi spus.

El privea drept în vitrină.

— Dar acela nu e un loc pentru femei.

— Îmi închipui că nu-i un loc plăcut nici pentru bărbaţi.

El se uită la ea.

— Îţi închipui? Credeam că ştii.

— Ştiu. Şi mai ştiu că e ultima dată când soţul meu mai face aşa ceva. Încă nu şi-a revenit de pe urma rănilor primite ultima dată, aşa că îi voi lua eu locul. După asta va trebui să te descurci singur. Niciunul dintre noi nu va mai participa.

El păru să cugete asupra cuvintelor ei.

— Bine atunci. Joi noaptea la zece. Ne întâlnim la locul obişnuit.

El dădu să plece.

— Unde să-mi las trăsura? Nu vreau s-o recunoască cineva.

El se întoarse.

— Încep să mă îndoiesc de înţelepciunea acestei alegeri. Eşti sigură că te poţi descurca? Că ştii exact care sunt riscurile?

Blair îşi zise că e mai bine să tacă, aşa că se mulţumi doar să dea din cap în semn de încuviinţare.

— O să avem nevoie de trăsura dumitale, aşa că las-o în spatele barului Aztec pe Bell Lane. Aşteaptă acolo şi va veni cineva să-ţi aducă un cufăr. Să nu mă tragi pe sfoară. Dacă nu apari, soţul dumitale o păţeşte.

— Înţeleg, şopti ea.

Timp de două zile până joi, Blair se purtă prosteşte. Părea să uite totul, nu mai ştia ce are de făcut şi nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce urma să se întâmple joi noaptea. În seara aceea va afla ce anume făcea soţul ei în taină. Îi spusese Ninei că nu-i păsa dacă el era sau nu un criminal şi că îl iubea la fel de mult. Dar curând va trăi momentul adevărului. Era sigură că Lee era implicat în ceva ilegal iar acum urma să se implice şi ea pentru a-l ţine pe Lee departe de aşa ceva. Spera ca tot ceea ce va face să-l determine să se oprească din activităţile sale.

Joi noapte se îmbrăcă în uniforma ei medicală. Lee fusese chemat la spital să panseze nişte răniţi ce fuseseră împuşcaţi la graniţa cu New Mexico, aşa că Blair rămăsese singură. Era speriată şi agitată când coborî şi merse în grajd să-şi ia trăsura.

O singură dată mai fusese în partea aceea a oraşului unde o aştepta Legault, şi asta se întâmplase în noaptea când fusese cu Lee, iar el alergase să salveze o prostituată ce încercase să se sinucidă. Fără să ia în seamă fluierăturile cu care era întâmpinată o fernete singură în această zonă, Blair opri trăsura în spatele localului Aztec şi începu să aştepte.

* * *

Kane Taggert se trezi încet, simţind că nu era ceva în regulă dar neştiind ce anume. Patul se scutura cu el şi îi era frig. Speriat, se întoarse către Houston. Ea tremura şi deşi era acoperită cu plapuma avea corpul rece. El o luă în braţe şi, spre nedumerirea lui, ea continuă să doarmă.

— Houston, iubito, spuse el blând dar cu glas nerăbdător. Trezeşte-te.

În clipa când Houston se trezi, începu să tremure şi mai tare în braţele lui Kane.

— Sora mea e în pericol. Sora mea e în pericol, repetă ea.

Sora mea...

— Bine, spuse Kane, dându-se jos din pat. Rămâi aici, iar eu mă duc să dau un telefon acasă la ei să văd ce se întâmplă.

Kane coborî câte două trepte odată şi alergă în bibliotecă. Acasă la familia Westfield nu răspunse nimeni. Centralista i-o spuse că Lee fusese chemat la spital pentru că avuseseră loc nişte schimburi de focuri şi era nevoie de el. Kane ceru legătura să-l aducă pe Lee la telefon.

— Nu-mi pasă ce face, oricum nu-i atât de important ca asta. Spune-i că soţia lui e în pericol.

Leander ajunse la telefon în mai puţin de un minut.

— Unde-i Blair?

— Nu ştiu. Houston e sus. Tremurând din toate încheieturile, aproape să rupă patul sub ea şi e rece ca un cadavru. Spune încontinuu că Blair e în pericol. Nu ştiu nimic altceva dar m-am gândit că trebuie să ştii. Când Blair a fost răpită de franţuzoaica aia nu s-a manifestat aşa. Astfel încât poate că de data asta e într-adevăr în pericol.

— Aflu eu, spuse Lee, punând receptorul jos pentru a întrerupe legătura, apoi îl ridică din nou.

— Mary Catherine, îi spuse el centralistei, vreau s-o găseşti pe soţia mea. Sună pe cine crezi tu, dar găseşte-o cât se poate de repede. Şi nu lăsa pe nimeni să afle că o cauţi.

— Nu cred că ar trebui să fac asta, după ce mi-a spus săptămâna trecută. M-a acuzat că trag cu urechea.

— Găseşte-o, Mary Catherine, şi-ţi promit că o să te ajute să-ţi aduci pe lume toţi copiii pe gratis şi nu numai pe ai tăi, ci şi pe ai surorii tale. Iar eu o să te scap de negii ăia de pe mâna dreaptă.

— Lasă-mă o oră! zise centralista şi întrerupse legătura.

Lee era sigur că aceasta era cea mai lungă oră din viaţa lui. Se întoarse în sala de operaţii şi fu bucuros să vadă că doamna Krebbs terminase de cusut rănile pacienţilor. Ea avea să-i spună

câteva cuvinte în legătură cu părăsirea sălii de operaţie în felul ăsta, dar el n-o ascultă. Nu se putea gândi decât la faptul că o va omorî pe Blair când va ajunge să-i cuprindă gâtul cu mâinile. Nu era de mirare că în ultimul timp fusese atât de docilă; probabil că plănuia ceva care-i va pune viaţa în pericol.

Se întoarse în holul mare de la intrare al spitalului unde se afla telefonul şi fumă trabuc după trabuc până când câteva dintre infirmiere începură să se plângă de fum. El mârâi într-un asemenea hal încât ele se retraseră timid. Se foi de colo până colo pe lângă telefon, iar când un proaspăt tată mândru vru să pună mâna pe receptor, Lee îl ameninţă că-l omoară şi pe el şi pe urmaşii lui dacă se atinge numai cu un deget de aparat.

La două-trei minute ridica receptorul ca s-o întrebe pe Mary Catherine ce-a aflat. După a cincea încercare ea îi spuse că nu poate afla nimic dacă el o tot bate la cap.

Lee reuşi să stea departe de telefon cinci minute întregi, apoi ridică din nou receptorul. Când puse mâna pe el, telefonul începu să sune.

— Unde e? întrebă el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama. Cineva, şi nu pot să spun cine, pentru că altfel reputaţia acestei persoane ar fi distrusă pentru totdeauna, mi-a spus că Blair a fost zărită dincolo de calea ferată, oprind în spatele localului Aztec. Nu că eu aş şti unde se află, pentru că în mod sigur n-am fost niciodată acolo, aşa cum nici Blair n-ar trebui să se afle acolo…

— Mary Catherine, te iubesc, spuse Lee dând drumul la receptor pe biroul asistentelor şi fugind pe uşă afară.

Calul lui pătat era antrenat să meargă foarte repede, iar oamenii erau obişnuiţi să se dea la o parte din calea trăsurii lui Lee, dar în seara asta Lee se depăşi pe el însuşi gonind cu o viteză aproape să-şi frângă gâtul pe străzi, trecând peste podul Tijeras către cartierul în care Blair nu ar fi trebuit să se afle.

Se gândea că poate venise cineva acasă la ei după ajutor şi că Blair plecase prosteşte împreună cu persoana respectivă, dar Lee simţea că ea se băgase în ceva mai mult decât un simplu caz medical.

La barul Aztec, îşi lăsă calul afară, nelegat aşa cum era învăţat să stea şi intră înăuntru. Unul dintre avantajele de a fi modic era că îl cunoştea toată lumea şi că în general fiecare îi era dator cu câte o favoare acum sau pe viitor.

— Vreau să-ţi vorbesc, îi spuse Lee bărbatului voinic din spatele barului.

Fără să-l ia în seamă pe unul dintre clienţi care tocmai ceruse o bere, omul ieşi din spatele tejghelei şi-i făcu semn lui Lee să vină după el în încăperea din spate.

— Aşteaptă o clipă! strigă un cowboy care-şi desfăcea cureaua de la pantaloni.

O femeie nespălată şi părând foarte plictisită zăcea pe o saltea murdară.

— Ieşi afară, îi ordonă barmanul. Şi tu, Bess. Obosită, femeia se ridică şi porni către uşă.

— Credeam că, de data asta, o să am noroc şi că ai să vii tu la mine, spuse ea zâmbindu-i lui Lee şi mângâindu-l pe obraz cu vârful degetelor, înainte de a ieşi din cameră.

Când rămaseră singuri, Lee se întoarse către barman.

— Am auzit că soţia mea a aşteptat aici, în spate, în seara asta. Bănuiesc că tu trebuie să ştii de ce. Bărbatul îşi trecu o mână peste barba nerasă de trei zile, apoi îşi mângâie guşa proeminentă.

— Nu-mi place să mă amestec în aşa ceva. Legault şi femeia aia a lui…

— Ce are de a face escrocul ăla cu toate astea? întrebă Lee.

— Păi ea pe el îl aştepta.

Lee se întoarse o clipă cu spatele. Sperase că s-a înşelat şi că Blair mersese să îngrijească pe cineva, dar dacă se întâlnise cu

Legault…

— N-ai de ales, îl spuse el bărbatului voinic. Nu vreau să te şantajez sau să-l aduc pe şerif, dar intenţionez să folosesc orice mijloc să-mi găsesc soţia.

— Şeriful ştie deja despre toată chestia asta şi îi urmăreşte pe Legault şi pe femeia aceea. Bineînţeles că ei par nevinovaţi pentru că toată treaba murdară o face soţia dumitale pentru ei.

Lee se aplecă spre barman.

— Ar fi mai bine să-mi spui despre ce-i vorba, dar repede.

— Nu mă interesează ce fac ei. Eu doar le vând puţin whisky şi-mi văd de treaba mea. Bine, stai aşa, nu te enerva, îţi spun. Legault a închiriat o cameră de la mine ca să poată ascunde o femeie. Nu ştiu cine e şi n-am văzut-o decât o singură dată. Vorbeşte puţin ciudat. Cred că e străină.

— Franţuzoaică? întrebă Lee.

— Da, poate. Oricum, arată bine.

— Deci Legault plănuieşte ceva împreună cu Frankie, zise Lee gânditor. Ce altceva mai ştii?

— Din întâmplare, i-am auzit spunând ceva despre faptul că trebuie să scoată marfa din oraş şi că erau în căutarea cuiva pe care să nu-l suspecteze nimeni Au vorbit mult despre asta.

Lee se întoarse şi izbi cu pumnul în peretele de lemn. Durerea îi făcu bine.

— Deci au găsit pe cineva destul de prost care să intre în jocul lor. Unde s-au dus şi ce voiau să scoată din oraş?

— Nu ştiu. Cred că-l poţi întreba pe Legault. Stă într-un bar de vizavi, i-am spus să plece de-aici, că nu vreau femei pe-aici fiindcă n-aduc decât necazuri.

Lee nu mai spuse niciun cuvânt şi ieşi din încăpere, iar de acolo repede în stradă. Se năpusti în trei baruri înainte de a-l găsi pe Legault. Nu zise nimic ci doar se îndreptă direct spre el, îl înşfăcă de piept şi-l ridică de pe scaun.

— Vrei să vie cu mine în linişte sau mai întâi îţi rup oasele?

Lui Legault îi căzură cărţile din mână şi dădu din picioare ca să-şi recapete echilibrul. Mişcă din cap în semn de încuviinţare, în timp ce Lee îl împingea către ieşire. Nimeni nu veni după ei pe alee, fie că nu le păsa, fie că nu voiau să-l supere pe doctor, nu prea era clar.

Leander era atât de furios încât abia putea să vorbească.

— Unde e?

— E prea târziu acum. Ar fi trebuit să fii aici acum două ore.

Lee îl înşfăcă de piept şi-l trânti cu spatele de peretele localului.

— Niciodată n-am omorât un om în viaţa mea şi am jurat să salvez vieţi omeneşti dar, Dumnezeu să m-ajute, Legault, dacă nu-mi răspunzi acum, îţi frâng gâtul ăsta slăbănog.

— Acum e deja în mâinile şerifului fără îndoială, arestată pentru că a furat bonuri de tezaur în valoare de un milion de dolari.

Lee rămase atât de uluit încât îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Unde? Cum? reuşi ei să şoptească.

— Ţi-am zis că am să mă răzbun pentru toţi anii pe care m-ai făcut să-i petrec în închisoare. A fost uşor s-o păcălesc. Crede că-ţi salvează viaţa, în timp ce, de fapt, scoate din oraş marfa furată, iar şeriful a fost informat de ceea ce face, iar până acum trebuie s-o fi arestat deja. Sper c-o să-ţi placă ce vezi în puşcărie.

Când Lee ridică mâna să-l lovească, Legault mârâi:

— N-aş încerca să fac asta dacă aş fi în locul tău. Am un pistol aţintit către tine. Acum, ce-ar fi să fii băiat cuminte şi să mergi să-ţi vizitezi nevasta aia frumoasă în celulă? Sunt sigur că va fi prima din multe alte asemenea vizite.

Lee nu mai pierdu timpul cu el şi nu credea că Legault avea curajul să-l împuşte, aşa că se dădu înapoi pe alee, nevrând să-i

dea ocazia escrocului să-i vadă spatele.

Lee alergă pe stradă către locul unde îşi lăsase trăsura, dar se răzgândi şi confiscă un armăsar mare şi negru legat de un stâlp din apropiere, sări în şa şi porni către sud-est. Singurul loc unde s-ar fi putut afla bonuri de tezaur în valoare de un milion de dolari era gara.

Ajunse pe o înălţime şi la lumina lunii văzu o trăsură în dreapta şi ceea ce părea a fi un grup de bărbaţi înarmaţi în stânga. Se părea că Blair se îndrepta către oamenii care urmau să o aresteze, iar el se afla la o jumătate de milă distanţă.

CAPITOLUL 34

Lee lovi calul cu pintenii, începu să urle, trase cu pistolul în aer şi, înşfăcând o puşcă ce se afla legată de şa, începu să tragă cu ea, toate în acelaşi timp. Sărmanul cal, îngrozit de ciudatul călăreţ ca şi de zgomotul asurzitor şi de mirosul prafului de puşcă, porni într-o goană nebună, traversând zona la lumina lunii cu o viteză aproape de a-şi frânge gâtul. Lee voia să atragă atenţia poterei înarmate asupra lui. Reuşi.

Când câteva dintre gloanţe aterizară „întâmplător” la nici metru de primul cal al grupului înarmat, toţi oamenii se opriră încercând să-şi calmeze caii şi oferindu-i astfel lui Lee minute preţioase pentru a ajunge lângă Blair înaintea lor.

În felul acesta se întâlniră cu toţii în acelaşi loc. Aruncând o singură privire către chipul întunecat al şerifului, Lee îşi dădu seama că era adevărat ceea ce îi spusese Legault: venise în mod special să vadă dacă într-adevăr un membru al familiei Chandler era implicat într-un jaf.

— Să te ia naiba! urlă Lee la Blair, descălecând şi lovind calul peste crupă să plece înapoi către oraş. Nu pot avea încredere în tine nici măcar un minut atunci când nu sunt cu ochii pe tine.

Urcă în trăsură, luă hăţurile în mâini şi se uită către şerif.

— Uite ce se întâmplă când îi dai unei femei o trăsură, niciodată nu poţi ştii în ce bucluc intră. Şi asta e cel mai rău. Întotdeauna gata să-i ajute pe ceilalţi, fără să ţină cont nici cât negru sub unghie de propria-i siguranţă.

Şeriful îl măsură lung cu privirea pe Lee până când acesta începu să transpire.

— Băiete, ar trebui să ai grijă de nevasta ta, spuse şeriful încruntat. Astfel s-ar putea să aibă altcineva.

— Da, domnule, zise Lee. Am să am grijă de ea până mâine

dimineaţă.

— Şase ore, Leander. Îţi dau şase ore şi după aceea s-ar putea ca eu să fiu acel altcineva.

— Da, domnule, spuse Lee, simţind că-i vine să plângă, atât era de recunoscător. N-o să dureze chiar atât, domnule.

Trase de hăţuri şi porni trăsura întorcând-o şi îndreptându-se din nou către biroul de mesagerie.

Când se aflară pe drum, Blair vorbi pentru prima dată.

— Deci ai venit, totuşi, până la urmă. Cum de-ai aflat că transportul trebuia să aibă loc în noaptea asta?

Lee nu se uită la ea.

— Dacă-ţi cunoşti interesul, ar fi bine să taci din gură. Tăcerea s-ar putea să mă oprească să-ţi trag o mamă de bătaie până îţi înroşesc fundul şi să te ţin legată în casă până la sfârşitul vieţii.

— Pe mine? Pe mine! exclamă ea, ţinându-se cu mâinile de marginea trăsurii. N-am făcut decât să-ţi ţin locul. Speram că dacă am să merg o dată în locul tău ai să înţelegi şi tu suferinţa prin care trec eu.

— Să mergi în locul meu!

Se întoarse către ea cu ochii scăpărând de furie.

— Ai crezut că eu fur bonuri de tezaur? Că eu lucrez cu Legault?

— Ce altceva puteai să faci? Ca doctor nu câştigi niciun ban, dar îţi poţi permite să-ţi cumperi tot echipamentul medical, casa, să mă întreţii pe mine şi să vii acasă rănit de gloanţe şi…

Tăcu când Lee opri trăsura destul de aproape de mesagerie.

Sări jos.

— Coboară şi hai să vedem ce ţi-a pus aici Legault. Când Blair se dădu la o parte, Lee deschise compartimentul din spatele trăsurii şi scoase un mic cufăr de lemn pe care-l deschise şi înăuntrul căruia se aflau mai multe hârtii mari gravate. Se ridică la

lumina unuia dintre cele două felinare ale trăsurii.

— Nu numai că furai, dar astea îi aparţin lui Taggert şi Băncii Naţionale din Chandler. Ai fi putut falimenta jumătate din oraş.

Lui Blair îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă ce spunea el şi când îşi dădu seama se aşeză pe treaptă trăsurii.

— Oh, Lee, n-am ştiut. Am crezut doar că…

El o apucă de umeri şi o ridică.

— N-avem timp de remuşcări acum. Trebuie să vedem ce-a făcut Legault înăuntru acolo, ia-ţi trusa.

El luă un felinar de la trăsură şi începu să alerge cu Blair după el cărând geanta grea în mână.

Biroul întunecat de mesagerie avea o singură intrare, iar când pătrunseră înăuntru văzură în faţă un seif mare şi gol cu uşile deschise iar în faţa lui jos un trup inert. Pentru că în această parte a oraşului nu exista nici lumină electrică şi nici telefon, trebuiră să lase felinarul aprins.

Lee ajunse primul la omul întins pe jos.

— E Ted Hinkel. Trăieşte, dar a fost rău lovit la cap.

Blair băgă mâna în trusă după săruri.

— Dacă nu lucrai cu Legault atunci ce făceai?

Lee oftă adânc luându-i sărurile din mână.

— Credeam că te pot feri de tine însăţi, dar bănuiesc că n-am reuşit. Nu ţi-am spus ce fac tocmai pentru că mă temeam că ai să faci o prostie ca asta. Adevărul e că de câtva timp îi strecor pe sindicalişti în taberele de muncă ale minerilor.

— Sindicalişti? zise ea cu glas lipsit de emoţie. Dar Legault…

— Cum de-ai putut să crezi că eu pot să am de-a face cu un criminal ca el? Tu singură ai spus că mă urăşte. Cred că a aflat de sindicalişti, şi-a dat seama că eu n-am să-ţi spun niciodată ce fac şi s-a folosit de asta ca să te facă să lucrezi pentru el. Dacă reuşeai să ieşi cu bonurile de tezaur foarte bine; dacă nu şi mai bine; mi-ar fi plătit pentru că l-am băgat în închisoare.

— Dar banii… începu Blair în timp ce apropia felinarul de capul lui Ted.

Era incapabilă să înţeleagă ceea ce îl spunea Lee.

Lee stătea încruntat deasupra corpului inert al lui Ted, încercând să-l facă să-şi revină.

— Cum de-a putut un om ca mine să se îndrăgostească de o femeie ca tine? Am fost crescut în ideea că indiferent cât câştigă un bărbat asta e treaba lui şi numai a lui. Mama mea era dintr-o familie foarte bogată şi desigur că nu sunt unul dintre cei mai bogaţi oameni din America, aşa cum este Taggert, dar am mai mult decât suficient. Doar ţi-am spus asta.

— Da, dar clinica a costat atât de mult.

Lee strânse din dinţi şi-l ridică pe Ted în capul oaselor.

— Dacă scăpăm nevătămaţi din toată povestea asta am să-ţi arăt toată averea mea. Mi-aş fi putut permite douăzeci de clinici, nu una.

— Oh, spuse Blair, dându-i dezinfectantul şi un pansament ca să cureţe rana de pe capul lui Ted.

— Deci. Eu practic am furat… Cât de mult am furat?

— Un milion de dolari.

Sticla cu spirt îi căzu din mână, dar Lee o prinse.

— De unde ai ştiut şi de ce se afla şeriful acolo şi despre ce e vorba cu cele şase ore?

— Houston a simţit că eşti în pericol, iar Mary Catherine a aflat unde-ai fost văzută ultima dată. Legault i-a spus şerifului despre tine, iar şeriful mi-a dat şase ore ca să pun bonurile de tezaur la loc înainte ca şi altcineva să afle că au fost furate. Haide, Ted, trezeşte-te!

Blair îşi cuprinse faţa în mâini.

— Oh, Lee, am făcut o încurcătură îngrozitoare.

El abia dacă-i aruncă o privire, pentru că era acum mai mult preocupat de soarta omului din faţa lui.

— Da, iubito, asta ai făcut.

— Crezi că am să ajung în închisoare?

— Nu dacă punem la loc bonurile.

— Şi cum crezi că putem face asta? Să spunem: „Hei, Ted, apropo, am găsit asta afară”?

— Nu, eu…

Ochii lui se luminară.

— Îşi revine. Dă-mi pantalonii tăi de dedesubt.

— Lee! Nu este momentul acum…

— Am nişte frânghie şi o să folosesc pantalonii tăi ca un laţ pentru a putea coborî cufărul pe coş. Va trebui să-l convingi pe Ted că el l-a salvat şi că hoţii n-au putut să-l ia.

Fără să mai spună nimic, Blair se ridică, îşi scoase pantalonaşii şi-i dădu lui Lee, apoi se aşează şi-i luă capul lui Ted în poală, în timp ce Lee ieşi afară.

— Ted! Ce s-a întâmplat? întrebă ea punându-i sărurile sub nas.

— Gara a fost jefuită, spuse el ridicându-se şi ducându-şi mâna la cap. Trebuie să-l sun pe domnul…

— Trebuie să stai jos, spuse ea ajutându-l să se ridice şi apoi împingându-l pe un scaun. Trebuie să văd ce-i cu rana asta.

— Da, trebuie să spun…

— Uite-aşa! zise Blair punând un antiseptic usturător pe rană, iar durerea îl făcu pe tânăr să-şi piardă puterile şi să se sprijine cu spatele de scaun.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise ea.

— Au intrat doi oameni şi mi-au pus un pistol la tâmplă. Unul dintre ei, cel mărunţel, ştia cifrul de la seif.

Cu colţul ochiului, Blair zări apărând ceva alb deasupra căminului.

— Întoarce-te cu faţa la lumină. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Am stat pe loc în timp ce mărunţelul a deschis seiful şi a scos un cufăraş. Nu ştiu ce era în el. Apoi cineva m-a lovit în cap şi după aceea m-am trezit cu dumneata aici. Blair-Houston, trebuie să anunţ...

— Nu se poate să se fi întâmplat doar atât. Trebuie să te fi opus din răsputeri.

— Dar nu, eu...

— Ted, vreau să te aşezi câteva clipe pe podea. Mă îngrijorează rana asta. Ai pierdut mult sânge. Da, aşa, întinde-te în spatele dulapului aceluia. Trebuie să-mi dezinfectez instrumentele.

Blair alergă la cămin, înşfăcă pantalonaşii albi şi frânghia de pe cufăr, îngrămădindu-le în trusa medicală.

— Cred că n-ai să mai păţeşti nimic, acum, Ted. Ce-ar fi să vii aici ca să-ţi iei pistolul şi să te duc eu la şerif?

Ted, ţinându-se cu mâna de cap, merse până în dreptul dulapului, apoi rămase cu gura căscată.

— Ăla e.

— Ce vrei să spui?

— Cufărul pe care l-au furat. E cel de acolo. De când e aici?

— Era aici când am venit eu. Vrei să spui că hoţii nu l-au luat până la urmă? Doamne, Ted, ştiu că mi-ai spus că te-ai împotrivit, dar ai fost foarte modest. Vrei să spui că i-ai împiedicat să fure cufărul?

— Eu... nu ştiu. Credeam că...

— Iată dovada. Trebuie să-l fi salvat, Ted, eşti un adevărat erou.

— Nu sunt chiar aşa de sigur. Parcă îmi amintesc că...

— Cu o asemenea lovitură la cap e normal să fii ameţit, dar dovada se află aici, în faţa ochilor noştri. Ce-ar fi să-l încuiem în seif, iar pe urmă te duc la cel mai apropiat telefon ca să-l anunţi pe şerif să vină aici? Şi pe cei de la ziar. Vor dori să ştie totul în legătură cu asta.

— Eu… cred că da.

Îşi îndreptă umerii.

— Sigur că da, de ce nu?

Blair puse cufărul în seif, închise uşa, îl ajută pe Tod să se aşeze pe un scaun, apoi fugi afară.

Lee o luă de mână şi alergară împreună la trăsură. Până la cel mai apropiat telefon era doar o milă distanţă, iar Lee bănuia că şeriful aşteaptă.

Lee puse receptorul jos, îi mulţumi barmanului şi apoi ieşi afară mergând către trăsura în care îl aştepta Blair.

— S-a terminat de-a binelea? întrebă ea sprijinindu-se cu spatele de trăsură.

— Şeriful mi-a spus că Legault şi un bărbat mărunţel, care bănuiesc că e Françoise, au urcat într-un tren pentru Denver, acum o oră. Nu cred că-i vom mai vedea o vreme.

— Şi tot timpul fusese vorba doar despre sindicalişti, murmură ea. Ştii, Lee, am nişte idei despre sindicatele de la minele de cărbune. Poate că am putea să…

— Doar peste cadavrul meu! spuse el smucind de hăţuri.

— Iar eu ce trebuie să fac? Să stau acasă şi să-ţi cârpesc ciorapii?

— Nu te descurci prea rău la cârpitul ciorapilor şi îmi place să ştiu unde eşti.

— Aşa cum ai ştiut în ultimele două săptămâni?

— Da, mi-ar plăcea mai degrabă o soţie care…

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule doctor, dacă tu crezi că eu o să mai citesc o singură carte despre o eroină care o face pe mironosiţa sau am să mai pregătesc o singură cină, înseamnă că nu eşti în toate minţile. Sâmbătă dimineaţă mă întorc la clinica mea, să văd de pacienţii mei.

— Sâmbătă? De ce nu azi? Ce-ar fi să te las în drum aici ca să te poţi întoarce mai repede la lucru?

— Pentru că ziua de azi o să mi-o petrec în pat cu soţul meu. Am de recuperat multă vreme.

Lee îi aruncă o privire scurtă, nedumerită, apoi surâse larg.

— Dii! îşi îndemnă el calul. Lecţia s-a terminat şi profesoara vrea să se joace.

Fu rândul lui Blair să-l privească uimită.

— Deci ai ştiut tot timpul !

Dar Lee se mulţumi doar să-i zâmbească şi să-i facă cu ochiul.

SFÂRŞIT